

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

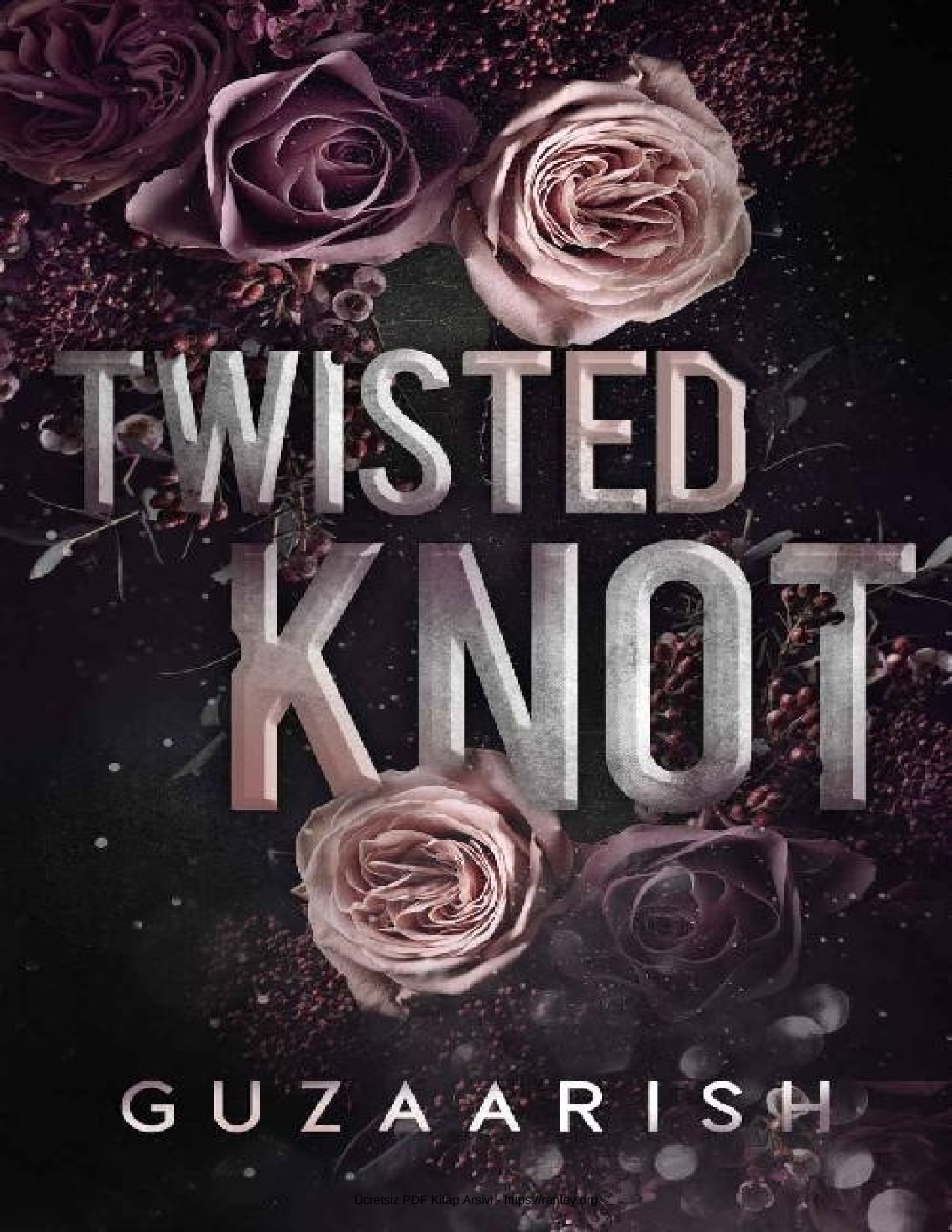
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TWISTED KNOT

GUZARISH

TWISTED KNOT GUZARISH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Copyright @2022 by Guzaarish

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı ve Formatlama : Dez Purington

Düzenleme : Ivaana Gracia & Zainab M

Düzeltilme : Vishnu Priya

Motivasyon: Yardım Kampı Ruh Arkadaşlarım

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla, kabilelerle veya yörelerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Hidden Atop Sözlük

1. Bir: Anayra
2. İki: Anayra
3. Üç: Anayra
4. Dört: Anayra
5. Beş: Ahaan
6. Altı: Aryan
7. Yedi: Anayra
8. Sekiz: Ahaan
9. Dokuz:

Aryan Geçici

Notu

10. On: Anayra
11. On bir: Anayra
12. On iki: Anayra
13. On üç: Anayra
14. On dört: Aryan
15. On beş: Anayra
16. On altı: Anayra
17. On yedi: Anayra
18. On sekiz: Anayra
19. On dokuz: Aryan
20. Yirmi: Anayra
21. Yirmi Bir: Aryan
22. Yirmi İki: Anayra
23. Yirmi üç: Aryan
24. Yirmi Dört: Aryan
25. Yirmi beş: Anayra
26. Yirmi altı: Aryan
27. Yirmi yedi: Anayra
28. Yirmi sekiz: Ahaan
29. Yirmi dokuz: Anayra
30. Otuz: Anayra

31. Otuz Bir: Aryan
32. Otuz İki: Anayra
33. Otuz üç: Aryan
34. Otuz dört: Anayra
35. Otuz beş: Anayra
36. Otuz altı: Anayra
37. Otuz yedi: Anayra
38. Otuz sekiz: Anayra
39. Otuz dokuz: Anayra
40. Kırk: Ahaan
41. Kırk Bir: Ahaan
42. Kırk İki: Anayra
43. Kırk üç: Aryan
44. Kırk dört: Anayra
45. Kırk beş: Anayra
46. Kırk altı: Aryan
47. Kırk yedi: Anayra
48. Kırk sekiz: Anayra
49. Kırk dokuz: Anayra
50. Elli: Aryan
51. Elli Bir: Ahaan
52. Elli İki: Anayra
53. Elli üç: Anayra
54. Elli Dört: Aryan

Epilogu: Anayra

Son Teşekkür Yazar
Hakkında

Benim için her şeyi yapan anneme ve bana inanan ve hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendiren babama. İkiniz de hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Ben değilsem,
kim? Şimdi
değilse, ne zaman?
~Emma Watson

HIDDEN ATOP

Hayat bana dikenler ve taşlar fırlattı.
Aşk beni beceriksiz ve savunmasız
yaptı.
Ama gerçeği bulmak için
gözlerimi açtım.
Dikenlerin üstünde saklı bir gül vardı.
Ve taşların altında dinlenen bir mücevher
vardı.
Sadece içimden bakmak
zorundaydım. . . Sadece
inanmama izin vermeliydim. . .
Beceriksiz ya da savunmasız değildim.
Güçlü olmak için kendimi yeterince sevmiyordum.

- Guzaarish

GLOSSARY

Kitapta bazı Hintçe kelimeler kullandım ve aşağıda bu kelimelerin anlamları kitabın bağlamıyla birlikte verilmiştir.

Meri jaan - Hayatım/aşkıım.

Panditji - Töreni yönetecek rahip.

Mandap - Sunak.

Sindoor - Evli kadınlar tarafından alına sürülen kırmızı pudra; Hindu evlilik ritüelinin bir parçası.

Mangalsutra - Evlilik sırasında gelinin boynuna bağlanan kolye. Alyansa benzer.

Di - Kız kardeş.

Duffer - Aptal.

Kanyadaan - Gelinin babası tarafından gelinin damada teslim edilmesi ritüeli.

Mehendi - Geçici bir kına dövmesi.

Phera - Gelin ve damadın kutsal ateşin etrafında yürüdüğü Hindu ritüeli.

Bahu - Gelin. **Bappa** - Lord

Ganesha. **Sari** - Bir Hint

kıyafeti.

Bhai - Kardeş.

Laddoo - Hint tatlı yemeği.

Anarkali - Bir Hint kıyafeti.

Yuvraj - Prens.

Rajkumari - Prenses.

Lehenga - Düğün gelin kıyafeti.

Şalvar - Bir Hint kıyafeti.

Chhoti - Küçük kız kardeş.

CHAPTER 1

Anayra

"Gelmemi istediğinden emin misin?" Ellerimi kahverengi dalgalı saçlarımda gezdirirken ve parmaklarımı gergin bir şekilde masaya vururken Sakshi'ye sordum. Ellerim kitaplarımın yanında duran kaleme gitti ve onu başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlamaya başladım. Köşedeki sandalyeye tek başıma oturdum ve öğle yemeği için ayrılan diğer öğrencilere baktım.

"Anu, düşünöme katılma konusunda iki kere düşünmemelisin. Ben senin tek arkadaşınım, unuttun mu? Düşünümü kaçıramazsın." Karmaşanın içinde bana kızarken arka planda çalan Bollywood şarkılarını duyabiliyordum. "Giyin ve sabah tam dokuzda burada ol. Bu bir emirdir."

İçişleri Bakanı Jayant Rajawat'ın kızı ve Raja Ravikant Rajput'un varisi Aryan Rajput'un nişanlısı Sakshi Rajawat ile kimse tartışmaya giremez.

Sakshi, yetimhanemin baş rahibesi hızlı öğrenen biri olduğumu fark ettiği ve potansiyelime inandığı için başarı puanım sayesinde girdiğim en iyi manastır okulunda okudu.

"Tamam, orada olacağım." İsteksizce iç geçirdim ve aramayı kestim.

Düğün, zengin davetlilerin katıldığı Crown Plaza oditoryumunda yapılacaktı. Mekâna girebilmek için davetiye sahibi olmak gerekiyordu ve Sakshi dün bana Rajput geleneğine uygun olarak birkaç gümüş sikkeyle birlikte kraliyet parşömeni düğün davetiyesi göndermişti.

Kitaplarımı çantamda toplayarak, her zamanki yerimde - kampüsümüzün yakınındaki dış ormanın en ucundaki banyan ağacının altında - öğle yemeği yemek için kalktım. Orası benim için herkesten uzakta, güvenli bir yerdi.

Ama kapının eşiğine ulaşır ulaşmaz, onun çikolata kokusu burun deliklerime çarptı. Orada duruyordu, her zaman uzak durmaya çalıştığım tek kişi, kapıya yaslanmış beni bekliyordu. Ahaan. Yanından geçmeye çalıştım ama kapının yarısından fazlasını kaplayan devasa gövdesi ve bir yığın kâğıdı tutan eliyle yolumu kapattı. Siyah gömleğinin kollarını katladığı için yontulmuş kolları görünüyordu. Orada durdum, gözlerini kaçırarak konuşmasını bekledim, böylece bu işi bitirip öğle yemeğime gidebilecektim.

Ahaan ellerime bir dizi kâğıt sıkıştırarak, "Bu ödevi Perşembe gününe kadar tamamlayın," diye emretti.

Ahaan'ın arkadaşı Shaan, elindeki kâğıt yığını bir gümbürtüyle ellerime bırakırken onu kenara itti. "Bunu da tamamla." Şaan da Ahaan'a katılarak bana doğru yaklaştı.

"Dostum," diye uyardı Ahaan, aceleyle Şaan'ın kâğıtlarını kapıp göğsüne geri sokarak. "O benim yedek planım ve her seferinde kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum. Git başka bir inek bul." Neredeyse iki metre boyundaki gövdesini Şaan'ın üzerine dikerek tükürdü.

Hem Ahaan hem de Shaan mekanik bölümünden grup arkadaşlarımdı. Ahaan aynı bölümü okumasına rağmen benden neredeyse iki yaş, belki de yirmi üç yaş büyüktü. Söylentilere göre bir yıl boyunca sadece bu konuya odaklanmasına rağmen bir IIT'ye kabul edilmeyi başaramamış ve bu yüzden babası onu ceza olarak buraya göndermişti.

Ben B.Tech. Bilgi Teknolojileri öğrencisiydim; sınıfım onlarınkinin yanındaydı. Dış dünyaya karşı görünmez olan Ahaan, para karşılığında ödevlerinin yapılmasını istediğinde benim varlığımı talep ederdi.

Masraflarımı Baş Rahibe'ye yüklemek istemediğim için onun ödevlerini yapmayı kabul etmiştim. O zaten beni bu üniversiteye kabul ettirerek ve bana Ağabey dediğim bir sponsor bularak üzerine düşeni yapmıştı. Çok istememe rağmen henüz onunla tanışmamıştım.

Ahaan'ın ödevlerini bitirmek bana masraflarım için para kazandırıyor. Ahaan bir kabadayı olmasına rağmen bana para ödemekle kalmamış, zaman zaman beni, benimle alay etmekten zevk alan diğerlerinin elinden kurtarmıştı. Bu alışverişten haberdar olan birkaç arkadaşı bana Ahaan'ın asistanı lakabını takmıştı.

"Onun sayesinde ödevlerinden hep 'A' alıyorsun. Benimkini de pekâlâ yazabilir," diye mızızlandı Şaan ama şikâyetçi yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Neden onu paylaşmıyoruz?" diye önerdi, kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak.

Onun sözlerini duyunca boğazıma bir şey kaçtı. Sinirlerim sakın tavrımı bozmakla tehdit etti ve içten içe kendimi Şaan'ı uyarmaya hazırladım, ancak sonuçlarından çok korktuğumu biliyordum ama-

"Siktir git, Shaan. Diline dikkat et." Ahaan dudak büktü, çenesi esnedi.

"Artık gitmeliyim." İkisinin de ürkütücü bakışlarıyla karşılaşmamak için yere baktım.

Ahaan'ın benim için arkadaşlarıyla kavga etmesinden ve istenmeyen ilgiyi üzerime çekmesinden nefret ediyordum. İlgi sorun demekti ve sorun da sataşma demekti.

Ahaan bana döndü ve ela yeşili gözlerini korkutucu bir şekilde kısarak bana baktı. "Benim için yazıyorsun." Bu bir soru olmamasına rağmen, daha fazla olay yaratmak istemediğim için hemen başımı salladım. "Ödevimin diğerleriyle aynı olmasını istemiyorum. Başkası için yazmayacaksın. Anladın mı Ann?"

Başımı salladım ve oradan uzaklaşmaya çalıştım ama Şaan ellerini göğsünde kavuşturmuş yolumu kesiyordu. Benden önce

Ahaan, Şaan'ı kalın ve iri koluyla iterek gitmem için yer açtı.

Şaan'ın sözleri karşısında iştahımı kaybederek kütüphanede vakit geçirmeye karar verdim.

Ann yetimhanedeki lakabımdı. Ahaan bir gün ödevini almak için geldiğinde öğrenmişti. Önce Ann diyerek benimle alay etti ama bu lakap kalıcı oldu ve yeni normalimiz haline geldi.

Yirmi bir yıl önce Baş Rahibe beni mihrabın yanında bulduğunda yeni doğmuş bir bebektim ve elimde şöyle bir not vardı:

Adı Anayra. Ben onun annesiyim ama onu koruyamıyorum. Lütfen bebeğime iyi bakın. Onu sevdiğimi ve onu terk ettiğim için çok üzgün olduğumu söyleyin.

Aziz Mary Manastırı'ndaki rahibeler beni büyüttü. Pazar ayinlerine katılmama ve kilisede dua etmeme rağmen düzenli olarak tapınağı da ziyaret ediyordum. Rahibeler beni bulduğunda boynumda altın bir zincir vardı. Üzerinde Lord Ganesha'nın yüzünün yazılı olduğu bir kolye vardı. Kısa süre içinde kalbimin merdivenlerini tırmanarak en sevdiğim tanrı ve en iyi arkadaşım oldu. Birçok benzerliğimiz vardı. İkimiz de laddoos'u seviyorduk ve onlara benziyorduk da.

Kütüphaneye girdiğimde gözlerimi ödevimi yazmak için orta rafta duran kitapların üzerinde gezdirdim. Burası benim güvenli yerimdi ve diğer masalardan uzakta, kendime ayırdığım bir köşe koltuğu vardı. Orada oturup huzur içinde çalışmayı tercih ederdim.

Bugün, başka biri işgal etti. Bu kişi Sharanya-Ahaan'ın kız arkadaşıydı ve benden ölesiye nefret ediyordu. Sadece para karşılığında görev takası yaptığım halde ilişkilerine tehdit oluşturduğumu düşünüyordu.

Karşısındaki masada boş bir sandalye buldum ama tereddüt zihnimi ona en son yakın olduğum zamana sürükledi. Eğer şimdi arkamı dönersem benimle alay edecek, bana zayıf ve zavallı diyecekti ve bu düşünceyi midem kaldırmıyordu.

Onu geçerek boş sandalyeyi aldım ve tam üzerine otururken- **Bang!** Çarpmanın etkisiyle sol bacağım kırık sandalyenin sivri ucuna çarptı, kıkımın üzerine düştüm ve baldırıma acı bir ağrı saplandı; yerdeydim ve duyabildiğim tek şey diğer öğrencilerin durumuma kıs kıs gülmeleriydi. Yanaklarım utançtan kızardı, kalp atışlarım hızlandı ve gözlerim yaşardı.

Ayağım burkulduğu için ayakta duramıyordum. Kimse yardıma gelmedi ama boğuk fısıltılar ve kahkahalar arasında öğrencilerin bana seslendiğini duydum.

"Şişko düştü!"

"Deprem miydi o?" "Bu çok komikti."

Tam o sırada kütüphaneci imdadıma yetişti.

"Hanımefendi, sanırım Anayra'nın oturabilmesi için kütüphanede daha güçlü sandalyelere ihtiyacımız var." Sharanya parmaklarıyla ağzını kapatarak kıs kıs güldü. "Her oturduğunda düşme riskini göze alamazsın, değil mi?" Uzun siyah kirpiklerini masumca kırıpştırdı ama herkes onun masum olmadığını biliyordu.

"Onun sandalyesini kurcalayanların siz olduğunuzu çok iyi biliyorum. Şimdi sizi müdüre şikâyet etmeden gidin," diye uyardı kütüphaneci beni başka bir sandalyeye oturturken.

Neden şaşırmadım ki? Sharanya ve arkadaşları kendileri gibi davranıyor ve bana sık sık sataşıyorlardı.

Yalnız olmayı tercih ederdim. Çok şey mi istemiştim? Çoğu zaman beni görmezden geldiler. Ama sıkıldıklarında ve biraz eğlenceye ihtiyaç duyduklarında üzerime geliyorlardı. Bana isim takmaları çok canımı yakıyordu; sanki bu isimler bana kilomdan daha ağır geliyordu.

Cesur olmak ve onların işkencelerine karşı durmak istedim ama kaba olmamayı seçtim. Yetimhanedeki Rahibeler bana sabırlı ve yardımsever olmayı öğretmişti. Ayrıca, patlamalarımın işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum.

Sakin olun. Derin nefes al. Umursama.

Kendi kendime vaaz verirdim.

Daha kötü durumlardan kurtuldum. Bunu yapabilirim!

Üniversiteyi atlattım. Devam yüzdem doksanın üzerinde ve yetmiş beş barajının çok üzerinde olduğu için bölüm başkanım üniversitenin son iki haftasını atlamama izin verdi. Dersler neredeyse bitmişti ve teslim etmemiz gereken sadece birkaç ödev vardı, onları da bugün teslim ettim. Geçen hafta tamamlanan iki uygulama ve üç hafta sonra başlayacak olan dört yazılı ödevimiz vardı.

Dört yıl... bir nefes gibi uçup gitti ve bu insanlardan ve alaylarından kurtulduğuma şaşırdım.

Yüksek lisans için giriş sınavlarına girmiş ve sonuçları bekliyordum, bu şehirden ayrılma ve bu zorbaları terk etme arzum yakında başarıya ulaşacaktı. Başrahibe, artık Koca B'yi rahatsız etmek istemediğim için yüksek öğrenimimi finanse etmek üzere kilise yetkilileriyle konuşmuştu. O zaten benim için yeterince şey yapmıştı.

CHAPTER 2

Anayra

Kırmızı ve yeşil cam bilezikleri elime zorla takarken, "BU BENİM EVLİLİĞİM DEĞİL, Rahibe Tess," diye sızlandım.

Otuzlu yaşlarının başında olan Rahibe Tess benim için aileden biri gibiydi. Yerel bir üniversitede İngiliz Edebiyatı dersleri veriyordu. İlham verici kitaplar yazmanın yanı sıra, en sevdiği eğlence bana makyaj yapmak ve üzerimde farklı saç modelleri denemektir. Bazen Rahibe Mary'den bana şık elbiseler tasarlamasını isterdi. Bir şekilde beni, kenarları altın işlemelerle süslenmiş, sahte bir versiyonum gibi görünen bordo bir şalvar giymeye ikna etti.

"Çok güzel görünüyorsun, Ann." Neşeyle ellerini çırpı ve kenara çekildi.

Hafif makyajı tercih ettiğim için aynadaki yansıma kaşlarımı çatarak baktım ama Rahibe Tess abanoz gözlerime bir tutam eyeliner sürmüş ve dolgun dudaklarımı koyu bir ton kırmızı sürmüştü. Bu

Bordo elbise kıvrımlarımı ustalıkla kapatarak dikkatleri güç noktalarımaya çekti. Rahibe Mary gerçekten de harika bir tasarımcıydı ama bana daha az göz alıcı bir elbise verebilirdi. Avukat olarak tam zamanlı bir işte çalışırken, muhteşem elbiselere hayat verme tutkusuna nasıl zaman ayırdığını merak ettim.

Rahibe Tess makyajımı bitirir bitirmez çantamı topladım ve bir otomobile bindim. Crown Plaza'ya ulaştığımda, hiçbirine bakmadan tüm konukların yanından geçtim. Manastıra geri dönmek neredeyse bu evlilikten vazgeçmek için beni baştan çıkaracaktı ama kendimi en azından düşün sonrasına kadar kalmaya ikna ettim.

Arkadan gelen bir ses başımı kaldırıp bakmama neden oldu ve bir dakika önce ne düşündüğümü unuttum.

Sakshi'nin annesi eğilmiş olan damadın alınına tilak koyuyordu ve tek görebildiğim, kameranın art arda patlayan flaşları onun arkasını dönmesine ve çukur yanaklarını sıyıran kalın kirli sakallarına bir göz atmama neden olurken dudaklarında oynayan bir gülümseme fısıltısıydı. Kalabalığın en uzun boylularından biriydi, belki de kendisi de neredeyse iki metre olan Ahaan'dan daha uzundu. Ama tüm bunlara rağmen, kamera ve flaşlar bir bakış atmama izin vermiyordu. Çekici sırtışın sahibi olan yüzü net bir şekilde görebilmek için başımı eğdim ama-

"Oh. İşte buradasın." Sakshi'nin sabırsız sesi bir anda yükseldi ve gözlerimi Aryan Rajput'tan kaçırmama neden oldu. "Ben de seni bekliyordum. Gel, sana göstereceğim bir şey var." Heyecanla ciyakladı ve bileğimden tutarak beni soyunma odasına doğru sürükledi.

Sakshi kırmızı bir gelin tasarım lehengası giymiş, ağır altın ve elmas takılarla süslenmişti. Yeşil bir dupatta göğsünün üzerine örtülmüş ve omuzlarından birinin üzerine asılmıştı. Yeşil ve altın işlemelerle süslenmiş bir başka kırmızı şal ise tacını örtüyordu. Kıyafetleri para diye bağıırıyordu. Sakshi ve ben aynı boydaydık - 1.75 - ve açık tenliydik; tek fark benim kıvrımlı ve daha az çekici olmamdı.

Bir periye andırıyordu.

"Sakshi, fazla kalamam." Etrafıma endişeyle bakındım, misafirlerin beni merakla izlediğini fark ettim ve buraya geldiğime şimdiden pişman oldum. "Bir sonraki saate kadar manastıra dönmem gerekiyor."

"Hiç sanmıyorum. Bana borçlusun, Anu." Dudaklarının köşesi tuhaf bir kıkırdamayla yukarı kıvrıldı. "Hatırladın mı?"

Taksi şoförünün arabasının kontrolünü kaybedip bana çarptığı bir kaza geçirdiğimde on üç yaşındaydım.

Neyse ki Sakshi yardım çılgınlıkları atarak ve beni doğru zamanda hastaneye yetiştirerek hayatımı kurtardı, gerçi bizi arabasına alarak bana yardım eden bir kadındı. O zamandan beri Sakshi benim arkadaşım oldu - tek arkadaşım. Arkadaşlığımızın doğası gizliydi. Ona derslerinde yardım ederdim; ama sadece odasının mahremiyetinde.

Kim senin arkadaşlığımızı bilmemesi gerekiyordu. Özellikle de üst sınıf arkadaşlarının.

Bu yüzden bugün aniden ortaya çıkmak yanlış geldi. Beni rahatsız hissettirdi.

Nadiren insan içine çıkardım.

Üç şeye karşı fobim vardı; kapalı alanlar, boğulma ve çok fazla insan.

"Herkes dışarı!" Sakshi soyunma odasına girdiğimizde bağırdı. "Arkadaşımla konuşmam gerek," diyerek stilisti ve ablası Suhana'yı odadan dışarı itti. Sonra kapıyı kilitledi ve arka kapıya doğru yürüdü, kapının t o k m a ğ ı n ı da sıktı.

Odada sadece biz olduğumuz için endişem azaldı. Sakince nefes alabiliyordum. Bu, binlerce insanla dolu bir oditoryumdan daha iyiydi.

Elimden gelse, misafirlerin meraklı bakışlarına katlanmak yerine saatlerce bu odanın içinde otururdum.

"Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun." İltifatımdan dolayı bana hüznle gülümsedi.

"Sorun nedir, Sakshi? Mutlu değil misin?" Ses tonumu zorlayan bir endişeyle sordum.

"Aryan'la evlenemem, Anu." İçini çekti ve kanepeye yığıldı.

"Ne diyorsun, Sakshi?"

"Ben Rakesh'i seviyorum, Anu. Aryan'la evlenemem. Denedim." Sesi pişmanlıkla dalgalandı. "Ama yapamam!" Gözyaşları yuvarlanmaya başladı.

gözleri.

Önünde diz çöktüm ve onu rahatlatmak için avucunu tuttum.

"Ama bana ondan ayrıldığını söylemiştin."

Sakshi ve Rakesh kolejimizde mükemmel bir çiftti, ancak Aryan'la nişanlandığında Rakesh'ten ayrılmaya karar verdi.

"Ondan ayrıldım çünkü babam onu öldürmekle tehdit etti. Onu çok seviyorum," diye inledi, her nefeste göğsü kabarıyordu. "Bu yüzden gitmesine izin verdim."

Onun için üzüldüm. Babası Jaipur'da çok etkili bir kişiydi. Tehditleri karşılıksız kalmayacaktı.

"Rakesh ne dedi?" Rakesh'in sadık olduğunu ve Sakshi'yi sevdiğini biliyordum. Böyle nedenlerden dolayı onu asla bırakmazdı. O bir korkak değildi.

"İncinmişti. Benimle birçok kez iletişime geçmeye çalıştı, ancak ona umut vermek istemedim, bu yüzden çağrılarını reddettim. Ama, ama-" Sesi titriyordu; suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu. Elini sıktım ve en kötüsünü duymak için kendimi hazırladım. "Üç hafta önce yağmurlu bir gecede, tüm güvenlik önlemlerini aşmayı başardı ve odama girdi. Telefonda ondan kaçmak daha kolaydı ama onu gördüğüm anda kendimi kontrol edemedim. Ben, ben-" Ayrılan dudaklarından düzensiz bir hıçkırık koptu. Onu teselli etmek için göğsüme sarıldım.

"Bir şey yok. Sorun yok." Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen onu sakinleştirmeye çalışarak avuç içimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim. "Şşşt, her şey yolunda."

Bu konuda kötüydüm. Teselli etme konusunda kötüydüm. Onun acısına tanıklık ederken gözlerim yaşlarla doldu.

"Bu iyi değil, Anu. Hamileyim!" diyerek o korkunç bombayı patlattı. Sözleri kalbimin derinliklerinde yankılandı. "Daha iki gün önce öğrendim." Her şey daha kötüydü. "Biliyorum, biliyorum." Çaresizlik içinde şakağını ovuşturarak devam etti: "Bu benim hatam ve eğer babam öğrenirse çocuğumu öldürür." Gözlerimin içine baktı ve tek görebildiğim gözlerinden sızan ıstıraplı. "Çocuğumu aldıramam, Anu. Kendimi asla affetmeyeceğim."

Ona yardım etmek istedim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"O biliyor mu?"

Çoğu erkek bu aşamada geri çekilir. Rakesh'in ne diyeceğini merak ettim.

"Ona haberi verdiğimde çok heyecanlandı. Bir plan yaptı." Parlayan gözleri yeni keşfettiği mutlulukla parlıyordu. Gözyaşlarını silerken şöyle diyordu: "Hâlâ mutlu bir hayat yaşayabilirim. Bu çocuğa parlak bir gelecek verebilirim." Gerçekler yüzüme çarpmadan önce bir an için onun adına mutlu hissettim.

"Ama damat ve ailesi zaten burada. Şimdi ne yapacaksın?" Ondan uzaklaştım ama önünde dizimin üzerinde durdum ve destek için elini tuttum.

"Planımı uygulamak için yardımınıza ihtiyacım olacak." Tereddütle başını kaldırdı, hâlâ bakışlarımdan kaçınıyordu.

"Söyle bana. Elimden geldiğince sana yardım edeceğim." Hiç vakit kaybetmeden ona yalvardım.

Başka bir çocuğun yetimhaneye atılmasını ya da daha kötüsü kürtaajla alınmasını istemedim.

"Rakesh Yeni Zelanda'ya bilet ayırttı bile. Uçak beş saat içinde kalkacak. Orada bize yardım etmeyi kabul eden bir aile dostu var."

"Tamam..." Şüpheli bir tavırla konuştum. "Bu olaydaki rolümü hâlâ anlamış değilim."

"Ben kaçarken burada benim yerimi alman gerekecek. Bu şekilde kimse kaybolduğumu anlamayacak. Hindistan'dan uçup gittiğimde babam pek bir şey yapamaz." Kelimeleri endişeyle aceleyle sıraladı.

Az önce benden onunla yer değiştirmemi mi istedi? Filmlerdeki gibi mi?

"Sen aklını mı kaçırdın, Sakshi?" Ayaklarımdan doğruldum ve onunla alay ettim, ellerim ve bacaklarım sinir krizimin başlangıcıyla titriyordu.

"Sadece beni dinle, Anu." Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum. "Ben uçağa binene kadar yerime bakarsın ve ben seni havaalanından arar aramaz Aryan'la evlendiğini inkâr edebilirsin." Gözlerinde umut vardı, ona yardım etmem için bana yalvarıyordu.

Dışarıda binlerce insan vardı. Bir sahne yaratırdım ve tüm dikkatleri üzerimde olurdu.

Hayır, hayır, hayır. Böyle bir durumda hayatta kalamam. İmkânı yok.

"Hayır, Sakshi. Bir çırpıda yakalanırım. Bir sana bak, bir de bana." Hayatımda ilk kez kıvrımlı olduğum için mutluydum. Bencil bir sürtük gibi görünebilirdim ama o insanların önünde böyle bir numara çekmem söz konusu bile olamazdı.

"Kimse ben olmadığımı anlamayacak." Kollarımı tutarak iç çekti. "Sakin ol. Hamile olduğumdan beri kilo aldım ve senin bedeninde benzer bir lehenga da aldım ve şal ve mücevherlerle vücudun onlara görünmeyecek."

Tamam. Ciddi davranıyor.

Nefes al, Anu, nefes al.

Nefes al. Nefes verin. Nefes al. Nefes verin.

"Bir sürü başka arkadaşın var. Neden onlar olmasın?" Son bir kez daha denedim.

"Çocuğumun hayatı konusunda başka kimseye güvenemem. Bana arkadaşım diyenler, ben orada yokken beni şikayet ediyorlar. Lütfen, Anu. Lütfen, yardımına ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam." Gözleri, alt kenarında biriken taze yaşlarla parlıyordu.

"Peki ya düğün ritüelleri senin telefonundan önce başlarsa?"

Gerçekten bunu yapmayı düşünüyor muydum? Başrahibe öğrenirse bana çok kızar.

"Olmayacak. Havaalanına varır varmaz arayacağım. Söz veriyorum. Lütfen, Anu." Ayağa kalktı ve ellerimi tutarak ona yardım etmem için yalvardı.

"Tamam. Yapacağım," diye boyun eğdim, içimdeki her sinir buna karşı çıksa da.

Bu durumdan yara almadan çıkamayabilirdim. Ama kesinlikle tek arkadaşımın ve onun doğuracağı küçük hayatın mutluluğuna değerdi.

"Sen en iyisisin, Anu." Kollarını boynuma doladı ve beni şiddetle kucakladı. "Sana ne kadar teşekkür etsem az. Seni seviyorum!"

Bappa, lütfen benimle ol.

Boynumdaki madalyonu sıktım ve dua ettim.

CHAPTER 3

Anayra

Kendimi rahatsız hissederken HIZLA gelin lehengasını giydim ve takıları taktım. Beyaz atlı prensimle evlenme düşüncelerini içime gömmüştüm ama çiçeklerle süslü güzel bir evlilik yapmak hep hayalimdi.

Aryan Rajput'un da düğünüyle ilgili benzer hayalleri olabilirdi ve ben onları mahvetmek için yola çıkmıştım.

Mahvet onu.

Benden nefret ederdi.

Daha önce gördüğüm o gülümsemenin öfkeye dönüştüğünü düşününce midem bulandı.

Bana yönelikti.

Sakshi'nin ailesinin, onun kaçmasına yardım ettiğim gerçeğini öğrendiklerinde bana ne yapacakları düşüncesinden kurtulmak için başımı salladım.

Hepsi bebek içindi. Kafamın içinde tekrarlardım. Ve çocuğa kötü bir şey olmasını istemiyordum.

Aynanın önünde durup kendime baktım.

Kalbim çarpıyor ve beynim bu kriz sırasında dış görünüşümü düşündüğüm için beni tekmeliyor olsa da, kendimi takdir etmek için bir dakika ayırdım. Sakshi haklıydı. Bu lehenga içinde şişman görünmüyordum çünkü bol elbiselerimin aksine üzerime tam oturuyordu. Duvağı burnumun hizasına kadar indirirsem herkesin beni onunla karıştıracakını söyleyebilirdim.

Her şey planlandığı gibi gerçekleşiyordu. Hayatının aşkıyla ayrılmaya hazır kaçak bir gelin, salonun arkasında bekleyen sevgilisi, yüksek sesli müzik ve bando eşliğinde mekana giren damat, güzel geliniyle yeni bir hayata başlamaya hazırdı; ancak planlarda küçük bir değişiklik vardı - güzel gelin yerine, koltukta oturan ve dünyanın üzerine yıkılmasını bekleyen bir sahtekar vardı.

Sakshi, kimsenin onu teşhis edememesi için çoktan erkek kılığına girmişti. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana her zaman minnettar olacağım." Bana sıkıca sarıldı.

Kapı çalındı ve korkularım yeniden ortaya çıktı.

Aslında ne halt ediyordum?

Sakshi kapıyı açmaya gittiğinde ablası Suhana odaya girer.

Çok gergindim. Babasını arayacak mıydı?

Yapacaktı ve sonra herkes beni suçlayacaktı, her zamanki gibi.

Bana sıcak, bilgili bir gülümseme verip Sakshi'ye döndüğünde içimdeki karmaşa dinmişti.

"Chhoti, seni özleyeceğim." Kız kardeşler gözyaşları içinde kucaklaştılar.

"Ben de seni özleyeceğim, Di." Sakshi burnunu çekti, gözleri hüznle kısılmıştı.

"Geç kalmayın. Git hadi. Rakesh seni bekliyor." Suhana bana doğru dönerken sesi endişeyle doluydu. "Kimsenin onun yüzündeki peçeyi çıkarmamasını sağlayacağım."

Sakshi ona zayıfça gülümsedi ve bana doğru döndü.

"Anu, sadece planı hatırla. Tamam mı?" Başımı salladım ve kısa süre sonra Sakshi arka kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

"Merak etme Anu," diye cesaretlendirdi Suhana. "Chhoti'den telefon gelir gelmez bana işaret ver. Seni sunaktan çıkaracağım. Her şey için teşekkür ederim." Kollarımı sıkarak destek sözü verdi.

Her şey çok hızlı gelişti. Nedimeler, Suhana ile birlikte beni mandapa doğru yönlendirdiler. Duvağın arkasından etrafımdaki insanların bacakları dışında pek bir şey göremiyordum. Bir şekilde yardımı oldu. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Ama peçenin koruması altında olduğum sürece güvendeydim.

Sakshi'nin arayacağını umarak telefonumu göğsüme bastırdım. Suhana söz verdiği gibi yanımdaydı ama ben bir an önce buradan kaçmak istiyordum. Hayatım boyunca hiçbir düğüne katılmayacağıma yemin ettim.

"Suhana." Kuzenlerinden birinin huzursuz sesi yolumuzu kesti. "Sonu uyandı ve ağlıyor. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama sana ihtiyacı var. Sadece bir kez kontrol et. Ben Sakshi ile kalacağım."

"Hemen döneceğim. Merak etme," diye kulağıma fısıldadı Suhana ve gitti.

Kahretsin. Bebek neden şimdi uyanıp ağlamaya karar verdi? Suhana yakında dönmezse ağlama sırası bana gelecekti. Panditji'nin Sanskritçe dualar okuduğunu duyabiliyordum, bu da mandapa yaklaştığımız anlamına geliyordu. Panik yavaş yavaş yerleşmeye başladı.

"Sakshi, bana elini ver. Sahneye çıkmaya yardım edeyim," dedi biri ve yanımda duran tek kişi o olduğu için aynı kuzen olduğunu tahmin ettim. Elimdeki telefonla kıpırdandım. Beni teşhis edeceğinden korktuğum için bana dokunmasına izin vermek istemiyordum. Üstelik klimaya rağmen terliyordum. Ben ona elimi uzatıp uzatmamakla uğraşırken, o elimden telefonu kaptı.

"Bugünlerde kızlar! Telefonun olmadan bir dakika bile duramıyorsun," diye azarladı. "Sadece evliliğine konsantre ol, telefonuna değil. Merak etme. Onu yemeyeceğim. Döndüğünde Suhana'ya vereceğim." İtiraz etmeye çalıştım ama o geri çekildi. "Ondan alabilirsin." Beni çoktan kutsal ateşin yanına oturmuş olan damada doğru itti.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Sakshi'nin arayıp aramadığını nereden bilecektim?

Kurtar beni, Bappa, lütfen.

En azından telefon Suhana di'de olacak. O ne yapacağını bilir. Yap.

"Sen bak güzel içinde Bu lehenga," a derin nefes nefese ses

Oturur oturmaz kulağıma fısıldadı ve içimde çarpınmalara neden oldu. "Bu gece yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum." Bir an önceki çıldırmış halime rağmen sözleri yanaklarımda bir kızarıklık izi bıraktı.

Aryan olmalı.

Kimse benimle böyle flört etmemişti. Çevresi iyi anlamda dayanılmazdı. Tüm o süslemeler ve ağır lehenga ile nefes almak zaten zordu. Ama şimdi kalbimin çarpıntısı başımı döndürüyordu.

"Bhai, artık önümüzdeki yedi hayat boyunca Bhabhi'me bağlısın," diye alay etti kızlardan biri, benim dupatamla Aryan'ın bel örtüsünü düğümlerken kıkırdıyordu.

Neredesin, Suhana di? Lütfen beni kurtarmaya gel. Lütfen.

Panditji, "Şimdi gelinin babası gelini damada teslim edecek," diye duyurdu.

Sakshi'nin babası yanıma gelip elimi tuttu ve Aryan'ın elinin üzerine koyduğunda korkumu bastırmaya çalıştım. Avucum onunkine dokunur dokunmaz sinirlerimi bir titreme sardı. Elim hızla geri çekmeye çalıştım ama nasırlı parmakları sıkı bir yumruk halinde elimi sardı. Sinirle dudaklarımı ısırarak ona baktım ama sadece işlemeli sherwani'sini ve koyu yeşil pantolonunu görebiliyordum.

Başparmağı yumuşak, tüy gibi bir okşamayla avucumun önünü okşadı. Biraz sakinleştiğimi hissedebiliyordum.

"Elin buz gibi. Belki de ayinlerden sonra ısınman için seni misafir odasına götürmeliyim." Çakıllı sesi alaycılıkla doluydu. "Seninle ilgileneceğim, sevgilim. Ben seninle ilgilenirken sessiz olmayı unutma yeter. Misafirlerin bilmesini istemiyorum." Sesi o kadar kısıktı ki, net sözlerini sadece ben duyabiliyordum.

Yüzlerce insanın yanında benimle flört ediyordu. Bu sözlerde gerçekten ciddi miydi?

Ne düşünüyordum ki?

Bana karşı hiçbir şey hissetmedi. Belli ki beni Sakshi sanıyor.
"Damat şimdi gelinin alnına sindoor sürecektir ve
Gelinin boynuna bir mangalsutra bağlayın." Rahibin acelesi var gibiydi.
Neden her ritüele başlamadan önce birkaç dakika bekleyemiyordu?
Alnımda boncuk boncuk terler oluştu. Nefes alışım zorlaştı.

Bunu yapamazdım.

Evlilik kutsaldı. Onunla dalga geçemezdim.

*Sonsuz aşk ve bağ anlamına geliyordu. Bunu yapmaya
devam edemezdim. Kaçmalıydim.*

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Aryan elimi tuttu ve beni arkaya
oturmaya zorladı.

Oh, Tanrım! Bu adam ne yapıyor? Ben

Sakshi değilim. Çığlık atmak istedim.

Ama havaalanına ulaştı mı?

Bunu nereden bilebilirdim ki? Lanet telefonum yoktu. "Nereye
kaçıyorsun, meri jaan?" diye kulağıma fısıldadı.

Sahiplenici ve baskın nefesi saçlarımı okşuyor, tüylerimi diken diken
ediyordu. "Düğümü attık ve ritüeller neredeyse tamamlandı. Artık geri
dönüş yok."

Hiçbir uyarıda bulunmadan peçemi biraz kaldırdı ve yüzüme
bakabileceği korkusuyla karnım ayaklarıma düştü ama hayır. Sadece
ellerinin girebileceği kadar kaldırdı ve ayrılmış saçlarımdan arasından
alnıma sindoor sürdü ve mangalsutrayı boynuma bağladı.

Ne oluyor be!

Hayır, hayır, hayır.

Düğümü atarken parmakları enseme okşadı ve nefesim kesildi.

Bu yeni hisler bana yabancıydı. Sanki onun dokunuşlarına karşı
çok hassaslaşmış gibiydim.

Daha fazla dayanamadım.

Hemen ayağa kalktım, ancak iyileşmekte olan baldırımdaki ani
zorlanma nedeniyle yanlışlıkla bacağıma tekrar burktum. Küçük bir
çığlık

ağızımdan kaçtı.

Bir kız başımın ne kadar büyük bir belaya girdiğinin farkında olmadan, "Sanırım Bhabhi ritüellerin bitmesini çok istiyor," diye benimle alay etti.

Uzaklaşmaya çalışırken adımlarım biraz sendeledi. Ama ayaklarım yerden kesildi ve beni havaya kaldıranın Aryan olduğunu hemen anladım. Elinden kurtulmaya çalıştım ama nafile.

Kolonyası burnuma çarptı ve nane yaprakları kokuyordu - taze ve yatıştırıcı. Uyuşturucu gibiydi. İçime çekmeden duramıyordum. Bu çarpık evlilik düğümüne girmenin travmasından beni sakinleştiriyordu.

"Merak etme, ben yanındayım." Beni rahatlatmaya çalıştı. "Bir sonraki ritüeli birlikte yapacağız," diye mırıldandı ve kutsal ateşin etrafında yürümeye başladı. Bunu midemin takla atmasına neden olan kaba ve keskin bir tonda söylemişti.

Bu adam güçlü olmalı. Yoksa beni nasıl kaldırabilirdi? Merak ettim. Beni ellerinin arasına aldığı anda sıcak parmakları çıplak belimi çevreledi. Dokunuşuyla nefesim kesildi ama o kıkırdadı, melodik sesi kulaklarımda yankılandı.

"*Vivah sampanna hua.*" Birkaç dakika önce Sanskritçe dualar okuyan rahip, evlilik ritüellerinin tamamlandığını ilan etti.

Kahretsin! Bekle, ne? Evli misin?

Ben evliydim! Aryan Rajput ile evliydim!

Aman Tanrım!

Beni asla karısı olarak kabul

etmeyecekti. Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Ondan *uzak durmalısın*, diye bağırdı kafamın içindeki sesler.

"Bacağını iyileştirdikten sonra geri kalan formaliteleri tamamlayacağız. Yaralanmış," diye duyurdu ve beni soyunma odasına taşıdı.

Sakshi ile yer değiştirdiğim aynı misafir odasına girer girmez beni yatağa yatırdı ve içinde bulunduğum durumun ciddiyetini fark ederek paniğe kapıldım.

"Ben ilk yardım kutusunu getireyim." Avuç içimi avuçlarının arasına aldı. "Buradan ayrılma." Elimi öptü, dudakları tenimde bir an bile uzun süre kaldı.

Karnımın alt kısmına karıncalanmalar yayıldı ve dudaklarının dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu.

Ama yapmamalıyım.

Bu normal bir düğün değildi. Her şey bir gösteriştten ibaretti. Dokunuşu tenimi yakıyormuş gibi ellerimi çekti.

"Sakin ol. Sana hiçbir şey yapmayacağım." Sesinden rahatlık ve söz sızıyordu. "Yine de," diye ekledi, ses tonunda bir parça şakacılık vardı.

Ona söylemeliyim.

Peçemi kaldırıp itiraf etmeliyim. Benden nefret ederdi.

Ama burada olmak kalabalığın önünde olmaktan daha iyiydi.

Bu arada bizi birbirimize bağlayan kumaş düğümü çözdü ve kapıya doğru ilerledi. Onun benden uzaklaştığını görmek garipti, bir ağrı gibi.

"Aryan." İsmi dilime yabancı gelmişti. Olduğu yerde durdu ama ben devam edemeden odaya doğru ilerleyen topuk sesleri dikkatini çekti.

"Aryan." Biri bize doğru yürüdü ve bunun Suhana di'nin sesi olduğunu fark ettim. Sonunda beni kurtarmaya gelmişti. O ne yapacağını bilirdi. Rahat bir nefes aldım. "Sen gidip misafirlerle ilgilenebilirsin. Ben Sakshi'nin bacağıyla ilgileneceğim."

"Ama-" Tereddütlü görünüyordu.

"Aması yok." Neredeyse emrediyor gibiydi. "Düğün gecesinden önce onunla yalnız kalmaman gerekiyor." Onu şakacı bir şekilde kapıdan dışarı itti ve kapıyı kapattı.

"İyi misin, Anu?" Bana doğru koştu ve yüzünde beliren endişeyle peçemi kaldırdı. Çoktan gözyaşlarına boğulmanın eşiğine gelmişim. Kendimi onun kucağına attım, ona sıkıca sarıldım ve ona içimi döktüm.

"Ah, canım." Küçük avucunu yatıştırıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Çok özür dilerim." Sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum. "Bu evliliğin gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştik. Sonu'yu uyuttuktan sonra döndüğümde seni Aryan'ın yanında otururken gördüm. Neden düğünü durdurmadığını anlamadım. Sakshi'nin mesajı gelmedi sanıyordum. *Pheras*'tan sonra Meera di

geldi ve bana telefonunu verdi. Sakshi çoktan mesaj atmıştı ama o zamana kadar ritüeller bitmişti." İstifa etmiş gibi bir iç çekti.

Kendimi onun kucağından çektim.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor, Di?" Sesim titreyerek, ne yapacağımı bilemeden sordum.

"Hâlâ kaçabilirsin," diye önerdi ve ben kulaklarıma inanamadım. Gerçekten kaçmayı mı öneriyordu? "Ya da geride kalıp Aryan ve ailesiyle yüzleşebilirsin. Seni hiçbir şey için zorlamayacağım. Ne olursa olsun kararına saygı duyacağım."

Gözlerinde acıma ve şefkat vardı.

CHAPTER 4

Anayra

ARYAN İÇİN ÇOK KÖTÜ HİSSETTİM.

Onun kibirli ve egoist olduğunu duymuştum. Ancak birlikte geçirdiğimiz kısa zaman içinde onun şefkatli ve sevgi dolu bir koca olduğunu fark ettim.

Tamam, vay canına! Az önce koca mı dedim? O gerçekten benim kocamdı.

Hayır, benimle evlenirken aklında başka biri vardı. Fiziksel olarak benimle evli olabilir ama kafasında Sakshi ile evliydi.

Evet, onu kocam olarak düşünmekle aptallık ettim. Bunu öğrenir öğrenmez beni boşar ya da evliliği feshederdi.

İtiraf edip temize çıkarsam, beni aptal yerine koyar ve misafirlerin önünde taciz ederdi.

Ben bir korkaktım. O kadar insanın alaylarına dayanamazdım. Bu beni mahvederdi. Kameralar. Meraklı gözler. İncitici sözler. Bunları hak etmiş miydim? Hak ediyordum. Ama onlara katlanabilir miydim? Hayır.

Aryan er ya da geç ihanetimin üstesinden gelecektir. Eminim birkaç ay içinde güzel bir kızla bile evlenebilir.

Bu düşünce biraz tedirgin ediciydi...

Gerçekten başka biriyle evlenir miydi?

Evet, Duffer. Seni sadece bir saattir tanıyor. Buradan dışarı adımını attığın anda seni unutacak.

"Kaçmak istiyorum. Burada kalıp onlarla yüzleşmem. Üzgünüm, Di." Suhana di'ye tedirginlikle baktım, korkaklığımdan utanıyordum.

"Tamam." Bana içtenlikle gülümsedi. "O zaman anlaştık. Elbiseni tekrar giy," diye ısrar etti ve yüzünde herhangi bir nefret ya da öfke belirtisi göstermedi. "O zamana kadar herkesi bu odadan uzak tutacağım. Sadece çabuk ol. Tamam mı?" Çekinerek başımı salladım. "Endişelendiğini biliyorum. Seni bu duruma soktuğum için gerçekten üzgünüm. Ama yakında herkes unutacak. Her şey normale dönecek." Beni sakinleştirmeye çalışsa da bugünden sonra hayatımda her şeyin eskisi gibi olacağından şüpheliydim.

Sonraki on beş dakika içinde Bayan Anayra Aryan Rajput'tan Anayra Roy'a dönüştüm. Geri veremediğim tek şey mangalsutramdı. Bugün olanların bir anısıydı. Her zaman acıyan kalbimde saklayacağım bir sır olarak kalacak bir anı.

Aryan Rajput ile evli olduğuma dair bir anı.

Arka kapıya doğru yürümeye başladım. Bacağım hâlâ ağrıyordu. Ama buna aldırımyordum çünkü kalbim kırılıyordu. Daha önce hiç kimseyi bilerek incitmemiştim. Burada sadece Aryan'ı değil, ailesini de incitecektim.

Bappa, lütfen beni affet.

Soyunma odasından arka kapıdan çıktım. Bacağım koşmama izin vermediği için topallıyordum. Aryan'ın peşimden gelmesini ve bunu başaracağımıza, evliliğimizi bir şekilde yürütmeye çalışacağımıza dair bana güvence vermesini umarak geri dönmeye devam ettim.

Ama kimi kandırıyordum ki!

Beni tanımyordu bile -evlendiği kıvrımlı ve ortalama kızı.

Birdenbire birinin sert göğsüne çarptım ve düşmeden önce tanıdık bir kol belimi sardı. Etrafımdaki havayı dolduran çikolata kolonyasını tam olarak hatırlayamıyordum.

"Ann, burada ne yapıyorsun?" Acı şimdi paniğin gölgesinde kalmıştı.

Kahretsin.

"Ahaan? Burada ne yapıyorsun?"

"Bu kardeşimin düğünü. Başka nerede olabilirim ki?" Bana kaşlarını kaldırdı.

Ahaan Rajput!

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım.

Bunca zamandır soyadını nasıl gözden kaçırmışım?

Bu Aryan'ın küçük kardeşi olduğu anlamına mı geliyordu?

Ondan, Aryan'la ilgili her şeyden uzaklaşmalıyım.

"Artık gitmeliyim." Normal görünmeye çalıştım ama sesim garip çıkıyordu. "Sonra görüşürüz." Kendimi onun kollarından kurtardım ve bacaklarımı sürükleyerek olabildiğince hızlı topalladım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Bacağın incinmiş. Ne oldu?" Ahaan arkamda koşuşturdu.

"Manastırda olmam gerekiyor. Acil bir işim çıktı." Bakışlarım yere düştü. Yalan söyleme konusunda kötüydüm ve Ahaan bunu hemen fark edecekti.

"Whoa! Bekle, Ann." Beni durdurdu. Yutkunarak ona baktım. "Bunlar da ne?" Mangalsutra ve sindoor'u işaret etti. "Hatırladığım kadarıyla bekârdın; şimdi birdenbire evli mi oldun?" diye sordu, şaşkınlığı ses tonundan belli oluyordu.

Kahretsin.

Mangalsutra'yı saklamalıydım. Kaçmak için acele ederken bunu yapmayı unutmuş olabilirim.

"Bırak gideyim, Ahaan. Soruların için zamanım yok."

"Bu Sakshi için aldığım mangalsutranın aynısı." Bana sormak yerine kendi kendine mırıldanırken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Uzun bir süre sonra, sanki gerçeklik ona çarpmış gibi bana baktı. "Sakin bana düşündüğüm şey olduğunu söyleme. Tanrım, Anayra. Bunu nasıl yaparsın! " Neredeyse şok ve acı içinde ciyaklıyordu.

"Lütfen, Ahaan. Bırak gideyim," diye yalvardım ona.

Odamda ağlamak istedim. Burada durup onun sorularına cevap vermek istemedim çünkü bu duruma hiçbir faydası olmayacaktı.

Bazı insanlar orada burada geziniyordu. Çok azı bizim yolumuza bakıyordu. Bütün vücudum titriyordu. Ahaan kargaşayı fark etti.

"Bana gerçeği söylemedikçe hiçbir yere gitmiyorsun. Buraya gel." Beni arabasına doğru sürükledi ve ben ona karşı koyamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Beni yolcu koltuğuna oturttu ve yanıma gelip sürücü koltuğuna oturdu. Yakındaki ıssız bir yola doğru gitti. Arabayı bir ağacın kenarına çekerek bana döndü.

"Tamam. Artık meraklı bakışlar için endişelenmene gerek yok. Söyle bana, Ann. Bunu neden yaptın? Sakshi nerede?" Öncekinden çok daha sakindi ama sesi hâlâ tedirgindi, neredeyse cevabımı bekliyordu.

Kendimi daha fazla tutamadım; gözlerimin kenarındaki yanma daha da kötüleşti. Onun önünde ağladım ve ona her şeyi anlattım, o da sözümü kesmeden beni sabırla dinledi.

Beni kucağına çekerek teselli etmeye çalıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı titreyerek, öfkesini kontrol etmeye çalışarak. "O kaltağın kardeşimi aldattığına, hamile kaldığına ve kaçıp seni bu duruma düşürdüğüne inanamıyorum." Dişlerini öfkeyle kelimelerin etrafında sıkı.

"Hayır, Ahaan. Öyle bir şey değil." Onu ikna etmeye çalıştım. "O Rakesh'i seviyor. Babası onu bu evliliğe zorladı. Kardeşinin evliliğinin sevgisiz olmasını mı istiyorsun?"

"Bu, son anda gelin değiştirme gibi kirli bir oyun oynayabileceği anlamına gelmiyor. Bu hayat, üçüncü derece bir film değil. Yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorum. Şimdi kardeşime herkes gülecek." Öfkeyle gizlediği sesini kaçıramazdım. Yüzünü daha net görebilmek için ondan uzaklaştım ve yanak kaslarının gerildiğini fark ettim.

Zihinsel olarak kendime lanet ettim. Ya beni kardeşine geri götürürse?

"Kaçtığım için çok özür dilerim," diye özür diledim, kendimden utanarak. "Beni bilirsin, Ahaan. Onlarla yüzleşmem. Ne söyleyeceğim

Onlar mı? Lütfen beni oraya geri götürmeyin. Aryan'la yüzleşmem." Tekrar ağlamaya başladım, hayatımı mahvetmemesi için ona yalvardım.

"Bunu sana asla yapmayacağım, Ann." İçime bir rahatlama esintisi yayıldı. "Bu senin hatan değil. Masumiyetinden her zaman faydalanılıyor. İnsanların senden faydalandığını fark edemeyecek kadar aptalsın. Seni her zaman kurtaramam." Bana tekrar sarıldı, beni göğsüne doğru çekti.

Uzun zaman sonra ilk kez savunmasız bir Ahaan görüyordum. Sarhoşken yaptığım hatadan sonra benimle hiç kibarca konuşmamıştı. Her zaman istediğini alırdı. Her zaman emir verirdi.

Ama o artık farklıydı. Bu adamı asla anlayamayacaktım.

"Kardeşinin benim için incinmesine izin verecek misin?" Ahaan'ın kardeşine karşı zaafı olduğunu bildiğimden tereddütle sordum.

"O senden daha güçlü." Ondan uzaklaşıp koltuğuma rahatça oturdum ve yüzümde kalan tüm gözyaşlarını sildim. "Kendine gelecektir. Senin hatan olmadığı halde seni aslan inine sokamam. Seni canlı canlı yerler," dedi ve motoru çalıştırdı.

Ahaan'ın bu yönünü hiç görmemiştim. Zorba olabilirdi ama içinde iyi bir şeyler vardı. Başrahibe haklıydı. Her insanın içinde iyi bir şeyler vardı. Her zaman insanların içindeki karanlık tarafı bulmaya çalışırız ve aradığımızı elde ederiz.

İyiye ara ve iyiye bul onun yaşam mantrasıydı.

"Merak etme, Ann." Gözlerinin ucuyla bana baktı ve içtenlikle gülümsedi. "Söz veriyorum, durumla ilgileneneğim. Şimdi git ve biraz dinlen." Avucumu avucunun içine aldı ve güven verici bir şekilde okşadı.

Daha sonra manastıra ulaştık. Ahaan'ın beni desteklemesi beni fazlasıyla rahatlatmıştı. Bakışları boynuma doğru kayarken gözlerindeki sıkıntıyı fark ettim ve mangalsutramı tuttuğumu fark ettim.

Kaçak gelinini öğrendikten sonra kardeşinin durumunu mu düşünüyordu?

"Teşekkür ederim Ahaan," diye mırıldandım, diğer düşünceleri kafamın arkasına iterek. "Sana borçluyum." Gülümsedim ve arabadan indim.

CHAPTER 5

Ahaan

Aşkın en tuhaf zamanlarda ortaya çıktığı söylenir.

Aşkı onda buldum.

Başkalarının gözünde görünmez olan bir kız. Seksi değil ama sevimli bir kız. Kahverengi dalgalı saçları geniş omuzlarına, uzun burunlu yuvarlak yüzüne ve küçük, öpülesi pembe dudaklarına doğru uzanıyordu. Siyah gözleri iriydi, yüzüyle uyumluydu ve içlerinde bir parıltı vardı. İlk günü için heyecanlıydı ve bizim bölümün bulunduğu bloğa doğru yürüyordu.

Diğer kızlar gibi zayıf değildi. Kıvrımlıydı, iyi bir erkeği kötü yapan türden. Birinin sahip olmak isteyeceği yasak meyve. Beyaz bir şal ve beyaz tozluk ile sarı bir kurta giymişti.

Fiziği beni cezbetse de, kalbimi çalan parlak gülümsemesiydi. Güneşe benziyordu - çok masum ve dingin - yaklaşmaya cesaret edersem ruhumu yakacak biri.

O günahkâr gülümsemesiyle yanımdan geçip arkadaşım Şaan'a gitti. Kaşlarımı çattım. Ona bilgisayar bilimleri bölümünün yolunu sormuş olabilirdi ama umurumda değildi. Sadece beni görmesi gerekiyordu, onu değil.

Shaan gelmiş geçmiş bir numaralı pislikti. Pisliklerin kralı olduğum için iyi arkadaşlarım yoktu. Hiçbir şekilde iyi bir insan değildim. Lisede bir kabadayı ve tüm öğretmenlerin baş belasıydım. Aryan her seferinde beni korurdu. O iyi biriydi; en iyi evlat ve en iyi kardeş.

Kardeşim ve annem dışında herkesten nefret ederdim. Babam yaptığım şeylerin yarısını bilseydi beni evlatlıktan reddedebilirdi. Bir asiydim, özellikle de beni yerel bir üniversiteye gönderdikten sonra. Bir yıl çalıştıktan sonra bile IIT'ye girmeyi başaramamıştım.

Benim önceliklerim arasında onun isteğine göre okumak yoktu, böylece iki oğlu da işlerini yürütebilecekti. Benim önceliğim tutkum olan sanattı. Bunu hiçbir zaman onaylamadı ve ben de dünyayı parmaklarımın kıvrımlarıyla resmetme hayalimi bırakmama rağmen onu yatıştırma konusunda berbattım. Her zamanki gibi kararını bana zorla kabul ettirmişti ve Raja Ravikant Rajput'un emrine itaatsizlik edecek durumda değildim.

Babama göre, ben en kötü evlattım.

Rol yapmak varken neden rol yapayım ki? Evet, ben de öyle yaptım. Kötü çocuk oldum, bir asi.

Ama hayatımda bir kez olsun, sadece onun için iyi olmak istedim. O iyiliği hak ediyordu. Hayır. O daha iyisini hak ediyordu.

Ve daha iyisi ben değildim. Bu yüzden onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Diğerlerinin önünde ona sataştım ve onu hırpaladım. Ama arkadaşlarım da onu ağlatmaya çalışmak istediklerinde, onlara izin vermedim. Onları uyardım ve ondan uzaklaştırdım. Sahiplenici bir piçtim ve kısa sürede mesajımı aldılar ve onu yalnız bıraktılar.

Onunla biraz zaman geçirmek, onu tanımak istedim. Bu nedenle ödevlerimi kendim çok iyi yapabildiğim halde ona yazdırdım. Maddi sorunları vardı. Ödevlerimi yapması için ona para teklif ettim.

Onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, onu daha çok sevdim.

Yetim olmasına rağmen, tüm zorluklara göğüs gererek hayatını kendi başına sürdürüyordu. Kardeşim olan iş dehasıyla tanışmasına yardım ettiğim için bana borçlu olan bir teknoloji dehasının yardımıyla üniversite kayıtlarını inceledim ve babamın yönetim kurulu üyesi olduğu yardım gruplarından birinin bursuyla okuduğunu öğrendim.

Yetimhanesini ziyaret ettiğimde yakınları tarafından Ann diye çağrıldığını öğrendim ve ben de ona bu şekilde seslenmek istedim. Ona iyi bir şekilde yakın değildim ama ona Ann diyordum çünkü Baş Rahibesi ona böyle sesleniyordu.

Bir gün, bursunun babamın PA'sı aracılığıyla iptal edileceğini öğrendim. Bu, eğitiminin tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Bu da benden uzaklaşacağı anlamına geliyordu. Ben de büyükbabamın benim geleceğim için ayırdığı fondan biraz para harcadım. Bunu bilmesini istemedim. Bu yüzden onunla sahte bir isimle iletişime geçtim ve bana Big B dedi, bu onun için Big Brother, benim için Big Boyfriend anlamına geliyordu.

Yetim bir kızla çıktığım için babamın beni öldüreceğini biliyordum. Ona göre bu her zaman itibar ve kültürle ilgiliydi. Üniversite yetkilileriyle bir bağlantısı vardı ve ona benim hakkımda güncel bilgiler veriyordu. Onun dikkatini dağıtmak ve diğer arkadaşlarıma Anayra'nın sadece benim asistanım olduğunu söylemek için, tıpkı benim gibi şımarık bir velet olan Sharanya ile flört etmeye başladım. Ama ben bunların hiçbirinin olacağını tahmin etmemiştim.

Sharanya ile flört etmek planladığım gibi gitmedi. Düşüncesizce yaptığım planlar her zamanki gibi geri tepti.

Anayra'yı sahiplendiğimi öğrendiğinde, Ann'im olamadığı için kıskanmaya başladı.

Kimse yapamaz.

O ve sürük arkadaşları Anayra'yı taciz ediyor ve onunla dalga geçiyorlardı. Elimden geldiğince durdurdum ama her zaman durduramadım. Tüm tacizlerinin sebebi olduğum için kendimi suçlu hissediyordum. Görünmez bir pelerinle çevrelenmek istediğini biliyordum ama benim yüzümden üniversitede yaşanan tüm tacizlerin merkezinde o vardı.

Birkaç gün önce mutluydum çünkü üniversite bitecekti ve o da tüm bu insanların pençesinden kurtulacaktı.

Taciz. Onun gizli hayranıydım ve bunu onunla ilgili sadece belirsiz ayrıntıları paylaştığım kardeşim dışında kimse bilmiyordu.

Sınavlardan sonra ona her şeyi anlatmayı planlıyordum.

Ondan uzun süre uzak kalamazdım.

Gerekirse babamla kavga ederdim çünkü o bırakılamayacak kadar değerliydi.

Onunla evlenip benim olmasını

sağlardım. Onun tüm hayallerini

gerçekleştirecektim. Sonra felaket oldu.

Anayra Ahaan Rajput yerine nasıl Anayra Aryan Rajput oldu?

Bunu öğrendiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Hayatımda yaptığım tüm kötü şeyler için Tanrı'nın beni cezalandırıp cezalandırmadığını bilmiyordum.

Eğer başka bir adamla evlenseydi, o piçi öldürürdüm.

Ama o adam benim Anayra'm değil, lanet olası Sakshi'yle evlenmesi gereken kardeşimdi. Sadece benim hayatımı değil, benim için dünyalara bedel iki insanın hayatını mahveden Sakshi'yi asla affetmeyecektim!

Bhai onu boşasa bile, o yine o yasak meyveye dönüştü. Onun tadına asla bakamadım çünkü aile geleneğimizin koyduğu yasalara göre asla ağabeyimin karısıyla evlenemezdim. Kardeşin karısı anneye eşdeğer kabul edilirdi. Ona saygı duyulmalı ve sevilmeliydi.

Ama sonra onu salona geri götürmemem için bana yalvardı.

Babamın ve ailemin gazabına uğramasını istemedim.

Onu tüm bunlardan kurtarmak istedim.

Kardeşimle daha sonra ilgilenecektim. Böylece onu güvenli yerine, manastırına geri götürdüm.

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Yakında bir şeyler bulacağım.

Babam en sevdiği oğluna ihanet eden ve ailesine iftira atan kızı bulmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Onu mahvedecekti ama Anayra'yı ailemden koruyacaktım, bu ona sahip olamayacağım anlamına gelse bile.

Ŗimdilik gitmesine izin vermeye
razıydım. O benim olamazdı.
O gerçekten de yaklaşırsam beni yakacak bir güneŖti.

CHAPTER 6

Aryan

"SAKSHI, CİDDİ OLAMAZSIN!" Öfkemi kontrol etmek için yumruğumu sıktım. "Yarın düğünümüz var ve sen benden şimdi vazgeçmemi mi istiyorsun?" Bir gün öncesinden düğünü iptal etmemi söyleme cüretini göstermesi beni daha da öfkелendirdi. "İmkânsız!"

"Lütfen durumumu anlayın," diye yalvardı bana. "Başka birini seviyorum."

"Aşka ve tüm o saçmalıklara inanmıyorum," diye tersledim onu hiç vakit kaybetmeden. "Bu sadece gençlerin üniversitedeyken hissettikleri ergenlik duyguları, başka bir şey değil. Evlendiğinde, kaybettiğin aşkını unutacaksın. Evlenmeden önce kiminle olduğun umurunda değil. Ama seninle evlendiğimde senden tam bir dürüstlük bekliyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

İki şey benim için çok değerliydi; ailem, saygı ve onurumuz. Yirmi sekiz yıllık hayatım boyunca, kimsenin aileme zarar vermesine izin vermedim.

onunla birlikte. Ben de ona izin vermeyecektim.

Bu kız benim önüme gelip başka bir üniversiteli çocuk için beni reddedecek cesarete sahipti, hem de gençlik aşkı için.

Aptal gençler.

"Ne pahasına olursa olsun bu evliliğin gerçekleşmesine izin vermeyeceğim Bay Aryan Rajput." Ayağa kalktı, bıkkınlık ve öfke yüzünden okunuyordu. "Senin gibi bir pislikle asla evlenmeyeceğim."

"Ailemi lekeleyecek hiçbir şey yapmayacaksın. Zaten benimle nişanlısın. Böyle bir şey yapmayacaksın ve iyi bir önlem olarak etrafındaki güvenliği artıracam." Tehdidim karşısında oflayıp pufladı ve ofisimden çıkıp gitti.

İçimi çektim, parmaklarımı alnımda gezdirdim. Katılmam gereken bir müşteri toplantısı nedeniyle ofisteydim. Dahası, Ahaan yarınki düğün sonrası törenlerin tüm hazırlıklarıyla ilgileniyordu.

Ben sadece basit bir düğün istemiştim. Ama babam tüm ritüelleri ve medyada yer almayı istedi.

Bu kızın neden şimdi bana geldiğini hâlâ anlamıyordum. En azından bir hafta önce gelseydi, ona yardım etmeye çalışırdım. Onu bu evliliğe zorlamak istemedim. Zaten yeterince başım ağrıyordu; bir de üstüne yenisinin eklenmesini istemişim.

Aşka pek inanmazdım ama bu evliliğe inanmadığım anlamına gelmezdi. Kesinlikle bir şans verirdim. Geleneklerimize ve kültürümüze saygı duyuyordum. Yarınki düğünde başka numaralar yapmayacağını umuyordum.

Kendimi daha fazla tutamayarak duvara döndüm ve sakinleşmeme yardımcı olacağını umarak sürekli yumruklar attım. Ailemizin adının lekelenmesini istemişim ama başka birini sevdiği apaçık ortadayken birini benimle evlenmeye zorlayamazdım.

Lanet olası vicdan.

Bu yakında başımı belaya sokacaktı.

Masadan telefonumu aldım ve halkla ilişkiler müdürüm ve iyi bir arkadaşım olan Raj Dixit'i aradım.

"Raj, bir konuda yardımına ihtiyacım var," diye homurdandım, gömleğimin üst düğmesini açıp enseme ovuşturarak.

"Benim *küçük kızım* yarınki düğün gecesi için gergin mi?" Şakalaşmaya başladı ve ben duvarlara attığım yumrukları burnuna atmak istedim.

"Kapa çeneni Raj," diye tersledim. "Yarın Sakshi'nin ülkeden kaçmasına yardım etmeni istiyorum. Babasının kiralık katillerinin ona ya da sevgilisine saldırmamasını istemiyorum." Ona sakince talimat verdim ama içimde patlamaya hazır kızgın bir demir yumağı vardı. "Onları güvende tut. Ona yardım edenin ben olduğumu bilmemeli." İstedğim son şey kızdan empati görmesiydi.

"Yarın senin evliliğin, AR." Sesi şaşkıncı. "Delirdin mi sen?"

"Bana sözlerimi tekrar ettirme. Bundan nefret ediyorum," diye uyardım onu. Düşüncesizce verdiğim kararı tekrar düşünmek istemiyordum.

"Yarın için her şey ayarlandı, AR. Medya, konuklar," diye itiraz etti, sanki düğünümün düzenini bilmiyormuşum gibi. "Onların yüzüne nasıl bakacağız? Bu kötü bir reklam ve halkla ilişkiler ekibinin kabusu olacak." Telefonda oflayıp pufladı.

"Eğer gelin düğününe katılmazsa, bu babasının sorunudur, benim değil." Onu ikna etmekten çok kendimi ikna etmeye çalıştım. "Bu durum beni değil onu kötü etkileyecek. Onun ilişkilerini biliyordu ama benden sakladı." Beni kandırmaya çalışan insanlardan nefret ederdim. "Yarın onun için güzel bir intikam olacak. Ben acılı damat rolünü oynayacağım ve insanlar ailem ve benim için üzülecek. Bu bizim için iyi bir reklam olacak, seni aptal." Ondan önce planımı ortaya koydum.

"Sen bir dahisin," diye iltifat etti ama bununla yetinmedi. "AR, peki ya ailen?" Soruları hiç bitmiyordu, değil mi?

"Ailem iyi olacak, Raj. Annem zaten Sakshi'den hoşlanmıyor. Onunla evlenmediğim için mutlu olacak. Babamın kırılgan bir kalbi yok. Bunu kaldırabilirler. Ahaan'a gelince, o ne olursa olsun benim kararına her zaman saygı duyar. Hadi git artık." Bu konuşmayı bir an önce sonlandırmak istediğim için sözlerimi aceleye getirdim ve daha fazla saçma soru yağmuruna tutulmayı beklemeden aramayı kestim.

HER ŞEY planladığım gibi gidiyordu. O sırada Raj'dan Sakshi'nin sevgilisiyle birlikte harekete geçtiğine dair bir mesaj aldım. Her an maskesinin düşmesini bekliyordum. Annesi babasına koşup kızının kaçtığını söyleyecekti ama onun yerine sunakta oturmak zorunda bırakıldım. Beklemediğim şey, gelinin sihirli bir şekilde önümde belirmesiydi.

Bu ne lan!

Bu saçmalığa karşı çıkmak ve dünyaya bunun bana vaat edilen kız olmadığını söylemek istedim ama yapamadım.

Nasıl olur I açıklamak benim BİLGİ . o
küçük parça bilgi?

Jayant Rajawat kızının kaçmasına yardım ettiğimi öğrenirse bizi yok edecek güce sahipti.

Siktir!

Boğazıma kadar saçmalığa batmıştım.

Ama yanıma oturduğunda, onu -sahte gelinimi- korkutmanın daha iyi olacağına karar verdim. Böylece korkacak ve benim başım derde girmeden sahtekârlık yaptığını itiraf edecekti.

"Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun." Ona doğru eğildim, nefesim kesildi ve parmaklarını sıkıca kenetlemesine neden oldu. "Bu gece yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum." Yorumum üzerine benden biraz uzaklaştı ve yüzümde çarpık bir gülümsemeye neden oldu.

Kırılmayı hak eden insanları kırmayı severdim. Onun gibi. Sahte. Onu o kadar rahatsız edecektim ki Sakshi olmadığını kendi kendine itiraf edecekti.

Kanyadaan sırasında Jayant Rajawat buz gibi ellerini benimkilerin üzerine koydu ve şimdiden gergin olduğunu anlayabiliyordum. Bir an için onun adına üzüldüm ve onu sakinleştirmek için başparmağımı elinin üzerinde gezdirdim.

Ama kimi kandırıyordum ki? Hayatımı mahvetmeye karar veren biri için üzülemezdim ve bir anda acıma duygum hayal kırıklığı ve öfkeye dönüştü. Yüzlerce insanın önünde oturuyordum ve hiç tanımadığım bir kızla evlenmeye gidiyordum. Hayır, öylece

onunla bu şekilde evlenmek. Herhangi bir karar vermeden önce itiraf etmesi için son bir kez daha denemek zorundaydım.

Bu yüzden, seks hakkında çok açık sözlü olmadan başka bir saçmalıkla göz korkutmamı bir kademe daha yükselttim. Bu sefer sadece parmaklarını sıkıca yumruk yapmakla kalmadı, aynı zamanda kıpırdanarak gövdesini benden uzaklaştırdı.

Onun bu tür yorumlara alışık biri olmadığını fark ettim. Kendini bana atan çoğu kızın aksine, benim yakınlaşmalarımdan rahatsız oluyordu. Yani benimle ilgilenmiyordu.

Sakshi'nin isteğine kandığına göre ya aptal ya da açgözlü olmalı.

Sakshi'nin çıkarıcı olduğunu biliyordum ve onu bir şekilde ikna etmiş olmalıydı ya da ona bu kızın reddedemeyeceğı bir para teklif etmiş olmalıydı. Ama sahtecilikten hapse girebilirdi ve Jayant Rajawat ya da babam bunu öğrenirse üzerine salınacak tüm öfkeyle nasıl yüzleşecekti?

Ama tüm bunların sorumlusu o değildi. Ailesini ikna edecek cesareti olmayan Sakshi'ydi.

Bu düşünüyü şimdi durduramazdım. Tüm eyalet izlerken olmaz.

Siktir git Sakshi, bu kızı ve beni bu duruma soktuğun için.

Panditji diğer ritüellere geçme zamanının geldiğini ilan ettiğinde, onun ayağı kalkmaya çalıştığını fark ettim ama onu durdurdum.

Düşüncelerimle o kadar meşguldüm ki, diğerlerinin fark etmediğı gibi onun ellerini fark etmedim. Gelinin ilk takısı *olan mehendisi* olmayan elleri. O kadar çok bilezik, yüzük ve el zinciri takmıştı ki ilk bakışta ayırt etmek kolay olmayacaktı. Sakshi çünkü törende iki elini de mehendi ile kaplatmıştı ama o kaplatmadı. Artık imajımı riske atmadan onu Jayant'a gösterebilirdim.

Ya da onunla evlenip evliliğimdaki tüm dramı geride bırakabilirim.

Her neyse, Sakshi'den ya da evlenme teklifi için geçen yıl tanıştığım diğer kızlardan daha iyiydi ve annem yakında evlenmem için başımın etini yemeden huzur içinde çalışabilirdim.

O zaman karar verdim.

Hiçbir yere gitmiyordu ve ben de gitmesine izin vermiyordum.

Sakshi'nin planının bir parçası olmaya karar verdiğinde kaderini seçti. Ne olursa olsun benim karım olacaktı.

Artık kaçış yoktu. Bayan Aryan Rajput olacaktı.

Çok hassas bir kızdı. Tören sırasında ona her dokunduğumda, dokunuşum onu kavuruyormuş gibi sarsılıyordu. Mangalsutrayı boynuna bağladıktan sonra bile kendini dünyaya göstermeye çalışıyordu ama başarısız oldu ve ayağını incitti, kalbim küt küt atmaya başladı.

Böyle şeyler yapmasına izin vermeyecektim.

Ayağa kalktım ve dolaylı olarak ona destek olacağımı ima ettim.

Onu yukarı kaldırdım, parmaklarım dolgun belini sıyırdı ve nefesi kesildi. İçimden bastırıp başka ne gibi tepkiler alacağımı görmek geldi ama kendimi tuttum ve ondan ne gibi tepkiler alacağımı görmek için koca bir ömrüm olduğunu bilerek feraseti tamamladım.

Ailesi her an onun yüzünü görebilirdi. Ondan önce, onun benim karım olduğuna ve ne olursa olsun onu koruyacağıma dair onu temin etmek istedim. Onu savunacaktım. Bu yüzden onunla özel olarak konuşmak için onu soyunma odasına götürdüm.

Onu yatağa yatırdım ve ellerini ellerimin arasına aldım. Çok yumuşak ve narindi.

Ellerini elimde hissetmek hoşuma gidiyordu.

Avuçlarını öptüm ve karım olacak gizemli kadına baktım. Yüzünü görmek için peçeyi çekme isteği duydum. Bana açılmasını istiyordum ama sakinleşmesi için ona biraz zaman tanımam gerekiyordu.

İlk yardım kutusunu almak için

ayağa kalktım. Ama bana Aryan

dedi... Donup kaldım.

Sesi sadece bir fısıltıydı ve zar zor yakalayabildim, ama tatlı bir sestti.

Adım onun dilinde müzik gibi geliyordu. Sesini canlı bir şekilde duyabilmek için benimle konuşmasını istedim ama Suhana odaya girip bazı lanet kurallar yüzünden gitmemi isteyince o an kayboldu.

Odadan çıktım ve ilk yardım çantasını bulmak için dışarı yöneldim.

Bu evliliği yürütmeye karar verdim. Ona ihtiyacı olan her şeyi verecektim.
Onu tüm dünyaya karşı savunurdum. O benim karımdı.
Bayan Aryan Rajput.
Peki ya o?
Ne istesin ki?
Sonra boş beynimde bir şey tıklandı. Düğün töreni sırasında kaçmaya çalışmıştı. Şimdi onu ne durdurabilirdi ki?
Hemen arkamı döndüm ve bekleme odasına koştum. İlk gördüğüm kişi Suhana'ydı ve gelinim ortalıkta görünmüyordu.
Neredeydi o?
Suhana di bana bakmıyordu bile. Yüzü asık, çenesi eğikti. Suçluluk duygusu her halinden belliydi.
"Karım Suhana nerede?" Kendimi sakinleştirmeye çalışarak sordum ama çok başarısız oldum.
Bana baktı, gergindi ve ne söyleyeceğini bilemeden yutkundu.
"Onun Sakshi olmadığını yanıma oturduğu anda anladım." Sözlerimi duyunca gözleri büyüdü. "Şimdi, çok geç olmadan söyle bana. Nerede o?"
"O kaçtı." Sözleri kulaklarımda yankılandı. "Senin karın olmak istemiyor. O çok kırılgan. Sakshi'ye iyi kalbiyle yardım etti ve ben bunun onun hayatını mahvetmesini istemiyorum. O yüzden lütfen onun arkasından gitme," diye yalvardı bana.
Suhana di'den adını öğrenmeye çalıştım ama bana söylemedi. Kimseye söylememeye yemin ettiğini söyledi.
Hayır, gitmesine izin veremezdim. Onu koruyacaktım.
O benim karımdı.
Karımdı.
Onu yakalamayı umarak arka kapıdan koştum. Onu geri çağırmak için. Ama orada kimseyi görmedim.
Kahretsin.
Nereye gittin?

Gözlerimi kapadım, öfke düşüncelerime sızdı ve ilk kez yenilmiş hissettim.

Hayır, ne pahasına olursa olsun yenilgiyi kabul etmeyecektim. Onu bulacaktım.

Onu geri getirirdim.

Tek sorun, onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasıydı.

CHAPTER 7

Anayra

Üç Ay Sonra

"TESS KARDEŞİM, başvurum tam burslu olarak kabul edildi!" Ona sarılarak çığlık attım. Geri çekildim ve yakınımnda duran Baş Rahibe'yi kucakladım ve sonra vücutlarımızı biraz salladım.

"Vay canına Anayra, bu harika bir haber!" diye haykırdı. "Hangi IIM'ye girdin?" Başrahibe nefes nefese sordu. Bu danslar için çok yaşlıydı.

"IIM Bangalore!" O kadar çok sııttım ki yanaklarım acıdı. "En iyisi." Gerçekten mutluydum.

Küçük bir kutlamadan sonra ortak salondan ayrıldım ve bunu dünyaya anlatmak isteyerek odama yöneldim.

Tek arkadaşım Sakshi, Yeni Zelanda'ya gittikten sonra benimle iletişim kurmayı kesti. Bu haberi Big B'den başka paylaşacak kimsem olmadığı için ona mesaj attım.

Big B'ye mesaj attım, yatağıma geri düştüm.

IIM Bangalore'a girdim! Çok mutluyum. Desteğiniz olmasaydı bu mümkün olmazdı. Çok teşekkür ederim.

Büyük B'ye sadece heyecanlandığımda ya da yalnız hissettiğimde mesaj atardım. Beni mutlu etmek için ne söyleyeceğini her zaman bilirdi.

Vay be. Seninle gurur duyuyorum! Bazı insanlar hayal kurar ama bir süre sonra çok uzun süre hayal kurduklarını ve hedeflerine ulaşamadıklarını fark ederler. Ama sen doğru yoldasın! Yürü be kızım! Şerefe!

Telefonu göğsüme dayadım, hayatımdaki o tek kişiyi ne kadar çok beklediğimi bir bilse diye düşündüm.

Tek akrabam.

Kocam.

Her zaman onun haberlerini aradım. Sanki ne zaman geri adım atmaya karar versem onun isminin yörüngesine çekiliyordum. Geçen hafta çiçeği burnunda işadımı ödülünü kazandığında kutladım.

Kaçtığım için mutlu olduğumu sanıyordum. Ama onun durumunun gerçekliğini bilmiyordum.

CHAPTER 8

Ahaan

IIM'E GIRDİ.

Annem IIM'e girdi.

Ona sarılmak ve onu tebrik etmek istedim. Ama kardeşimle evlendiği gün lanetlendim. Ona yaklaşmamam için lanetlenmişim, çünkü o güneşti ve ben yanacaktım.

Gelinin kaçmasının şoku atlatılmış olsa da babamın zihnindeki kıvılcım hâlâ yerinde duruyordu. Jayant Rajawat'a karşı öfkeliydi ve Sakshi'yi taklit eden kızı hapse atmak istiyordu. Onu bulması için birini bile tutmuş olabilir. Ama şimdi onu unutmuş gibiydiler ve ben o eski ateşi yeniden alevlendirmek istemiyordum. Bu yüzden gerçeği öğrenmelerinden korkarak Ann'in yakınına bile gitmedim.

"Sindirella'nızın onu aramanız için ayakkabılarını bile geride bırakmadan kaçıp gitmesi sizi incitmedi mi?" Evlendikten birkaç gün sonra viski içerken kardeşime sordum. Gerçi ben

Bu konuda alaycı olmaya çalışmıştım, Ann'in hâlâ kardeşimin düşüncelerinde olup olmadığını bilmek istiyordum.

"Hayır, ben peri masallarına ya da aşk hikâyelerine inanmam, Ahaan. İyi ki gizemli biri olmuş, yoksa babamız onu tarihe gömerdi," diye şaka yaptı, benim alaycılığımı uyararak.

O zaman kardeşimin Kùlkedisi'ni dünyadan saklama kararım konusunda kendimi biraz rahat hissettim.

Kimsenin başa çıkamayacağı kadar kırılığandı.

Eğer kalsaydı IIM'e giremezdi.

Bayan Aryan Rajput olmaya karar verseydi hayaline ulaşamazdı.

Mutluydu ve tek ihtiyacım olan da buydu.

Ondan uzak kalmak çok zor olmuştu. Onu uzaktan izledim, manastırdaki rahibelerle gülüyor, bahçeyle uğraşüyor, bitkileri yetiştiriyor ve üniversite kütüphanesinde ders çalışıyordu.

O kadar uzun süre uzak kalamayacağımdan emindim.

Onun güvenliğini sağlamak için aramıza bir okyanus mesafesi koymak istedim ve onun için bu okyanusta boğulmaya hazırdım. Sonunda eğitimim için ABD'ye gitmeye karar verdim. Acıyı dindirmek için ihtiyacım olan şey mesafe ve zamandı.

CHAPTER 9

Aryan

"KOVULDUN!" Elimde tuttuğum kâğıtları adamın suratına fırlattım. "Üç ay içinde tek bir kişi bile bulamazsan, hiçbir işe yaramazsın." Sinirlerim gergindi ve bu adam beni daha da sinirlendiriyordu.

Onu kaybedeli üç ay olmuştu.

Birine bu kadar takıntılı olacağımı ve deli gibi konuşacağımı hiç düşünmemiştim. Onu görmek ve kaçmasının sorun olmadığını, benimle ve ailemle yüzleşmekten korktuğunu anladığımı söylemek istedim.

"Efendim, onun hakkında verdiğiniz bu kadar az bilgiyle izini sürmek gerçekten zor. Tek bildiğimiz Sakshi'nin bir tanıdığı olduğu, kırılgan ve hassas olduğu, açık tenli olduğu ve çoğu kızın sahip olduğu tatlı bir sese sahip olduğu." Müfettiş beni ikna etmeye çalıştı. Ona göre birçok kız bu tanıma uyuyor. Kontrol etti

ama bu tanıma uyan yüzlerce kız vardı.

"Size onun hakkında bildiklerimizle övünmeniz için değil, bilmediklerimizi öğrenmeniz için yüklü miktarda ödeme yapılıyor. Tüm düğün etkinliklerinin CCTV kameralarını bir kez daha kontrol et. Sakshi'nin konuştuğu biri olmalı." Uzun parmaklarımı zaten dağınık olan saçlarımda gezdirdim, sanki ben özel dedektifmişim ve o da benim yardımcımış gibi ona talimat verdim.

Onu bulmak neden bu kadar zordu?

"Şu zavallı şeyi bırak artık, olur mu?" Raj ofisime rahatça girdi.

"Artık gidebilirsin," diye sert bir şekilde özel dedektife emrettim. "Önümüzdeki günlerde bir ilerleme kaydetmeni istiyorum, yoksa seni kesinlikle kovarım." Masamın arkasındaki sandalyeye doğru yürüdüm ve yorgun bir şekilde nefes vererek oturdum.

Özel Dedektif, Raj'ın araya girmesiyle rahatlamış bir halde hemen ofisten dışarı koştu.

"Aryan, onu sadece birkaç saattir tanıyorsun. Ona nasıl bu kadar saplantılı olabiliyorsun?" Raj hareketlerimden dolayı şaşkın görünüyordu.

Onu suçlayamazdım. Ben sakinliğin ve kontrolün timsaliydim. Bunu hiç kaybetmemiştim. Ama son birkaç hafta içinde beş çalışanı işten çıkarmış, mesai saatlerinde içki içmiş ve işime daha az dikkat eder olmuşum.

Bu ben değildim.

"Evet," diye mırıldandım. "Ama o iki saat onunla evlendiğim saatlerdi." Ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. "O benim karım. Bunu inkâr edemezsin." Hayal kırıklığı içinde parmaklarımı tekrar saçlarımda gezdirdim.

Sadece onu bir kez görmek istedim. Bu evliliğe bir şans vermesini istemek için. Benimle birlikte olması için onu zorlamayacaktım ama denemek istedim.

"Her zaman insanların tanımadıkları biriyle evlenip boşanmalarıyla ilgili nutuk atıyorsun. O kız hakkında tek bir şey bile bilmiyorsun. Hırsız ya da daha kötüsü servet avcısı olabilir. Ya çirkin çıkarsa ve beklentilerinizi karşılamazsa? Ya Rajput bahusu olma kriterlerine uymazsa? Yine de

Onu istiyor musun?" Raj bana biraz akıl vermeye çalıştı. Kaçak gelinim kaçarken onu da yanında götürmüş gibi görünüyordu.

"Sorun da bu zaten." Öne doğru eğildim ve gri gömleğimin en üstteki birkaç düğmesini çözdüm. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama bilmek istiyorum. Geri çekilmedi diye servet avcısı ya da hırsız olamaz. Bu düğünü kendi yararına kullanabilirdi. İnsanların yüzüne bakamayacak kadar korkmuş ve suçluydu. Suhana onun çok kırılgan olduğunu söylemişti. Bu onun hatası değildi ve Sakshi hamile olduğu için ona yardım etmişti. Kim arkadaşları için kendini riske atar ve hayatını feda eder ki?"

Derin bir nefes alarak devam ettim, "Ve görünüş hakkında konuşacak son kişi sen olmalısın. Geçmişim bana dış görünüşün ardına düşmemem için yeterince ders verdi. Birinin dediği gibi güzellik bakanın gözlerinde yatar. Güzel bir ruha sahip olduğu sürece dış görünüşü umurumda değil, ki sezgilerim bana öyle olduğunu söylüyor." Biraz hava almak için tekrar durakladım. Klimaya rağmen terliyordum. "Eğer yetim olsaydı, yine de onu kabul ederdim. Eminim mükemmel bir *bahu* olurdu. Hepimizi bu duruma sokan o bencil Sakshi'den bin kat daha iyiydi." Söylenmeyi bitirdiğimde, onun hakkında en azından olumsuz bir şey bulmak için hafızamı yokladım. Hiçbir şey bulamadım. Onu sadece birkaç saattir tanıyor olmama rağmen, şimdiden ona arka çıkıyormuşum gibi hissediyordum.

Raj, "Sanırım manzara değişikliğine ihtiyacın var," diye önerdi ve bu beni kurtarmak için yaptığı son girişim gibi görünüyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Onu bulmam gerek." Başımı koltuğun arkasına bıraktım, kendimi çok yorgun hissediyordum. Sadece evliliğime bir son vermek istiyordum. Bazen bazı şeyleri konuşmadan bırakmak zor oluyordu.

"Bunun için özel dedektif tuttunuz." Hafızamı tazeledi. "O işini yapacak. Londra ofisimizin şimdi sana ihtiyacı var. Geçen ay açıklanan mali tablolarda bazı tutarsızlıklar var. Birileri senden çalışıyor, Aryan. Orada olman gerekiyor." Raj dikkatimi nasıl dağıtacağını biliyordu.

Birinin benden çaldığını duyunca öfkeyle başımı kaldırdım ve sinirlerim öfkeyle yandı. Böyle şeylerden nefret ederdim.

insanlar. Kimse Aryan Rajput'u kandıracak kadar büyümemişti.

"Tamam. Uçuşumu ayarla." Kabul ettim ve karımla ilgili düşünceleri kafamın arkasına itmeye çalıştım. "Bana mali tabloyu gönder. Her kimse, benden çaldıklarının bedelini cehennemde ödeyecek." Sesimde yeni keşfedilmiş bir kararlılık vardı.

"Londra sana iyi gelecek. Bundan eminim." Raj kollarımı okşadı ve gitti.

INTERIM NOTE

BİR EVLİLİKLE AYRILMIŞ ÜÇ KALP.

Bir yol üçe ayrıldı.

*Bir kalbin kırılması gerekiyordu. Çünkü
bir ruh iki ruhu sevemezdi.*

Birini sevip ondan kaçabilir misiniz?

*Karşılıksız ve yasak olduğunu bile bile birini sevebilir misiniz? Birini
görmeden ya da tanımadan sevebilir misiniz?*

İKİ YIL UZUN BİR SÜREYDİ. Her biri acısını unutup yoluna devam edebilecek
miydi? Yoksa asla bırakmamak üzere yolları bir kez daha mı kesişecekti?

Bir kalp mi kırılacak, yoksa üç mü?

CHAPTER 10

Anayra

İki Yıl Sonra

"ACELE ET, mezuniyete geç kalacağız!" Purvi beni sahneyi çevreleyen, her koltuk bir öncekinden bir basamak daha yüksek olan dairesel koltukların bulunduğu devasa oditoryuma doğru sürükledi.

"Üstünü değiştirmek için bu kadar zaman harcayan sendin, ben değil," diye hatırlattım ona. "Şimdi de geç kalmamıza neden olan benmişim gibi davranan sensin." Dügümlenmiş siyah saçlarını düzelten en iyi arkadaşşıma kaşlarını çatarak baktım.

Purvi benim oda arkadaşım, grup arkadaşım ve en iyi arkadaşşımdı.

Ortak sınıflarımız vardı ve o da benim gibi bela mıknatısıydı. Ama benden farklı olarak o hep bela arardı. Cesaretine ve açık sözlülüğüne hayrandım, ama onunla hiçbir ilgisi olmasa bile onu her türlü kavgadan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldım! Meraklı olmak, her şeye burnunu sokmak ve herkese istemediği fikirleri vermek onun doğasında vardı.

"Tanrıya şükür! Henüz başlamadı." Dudaklarımdan derin bir rahatlama iç çekişi döküldü. "Toplantının baş konuğu kim olacak biliyor musun?" Bize ayrılan yerlere bakarken Purvi'ye sordum.

"Hritik Roshan olmasını istedim. Ama komite buna izin vermedi. Tanınmış bir işadamını çağırmak istediler." Gözlerini devirdi. "Kimse benim fikrimi önemsemiyor. Aptal komite! Yunan Tanrısı'nın kendisini getirmek varken neden sıkıcı bir işadamını getirelim ki!" Suratını astı ve salonun ikinci sırasına oturdu.

Telefonu hemen çalmaya başladı ve isim - "Hollow Man"- ekranında parladı. Aramayı kesti ve profesörlerimizden birinin yaptığı hoş geldiniz konuşmasına dalmış gibi yaptı. "Mezuniyet töreni yapıyoruz, sanat festivali değil, Bayan Drama Kraliçesi." Ona gülümsedim ve onun gibi çağırıcı duymazdan gelerek yanına oturdum. Onu durmadan arayan gizemli adamla ilgili aynı konuyu tekrar açarak onu üzmemek istedim.

Salon çoktan insanlarla dolmuştu ve kalabalık hala düzensiz bir şekilde vızıldıyor.

"Hatırlattığın için teşekkürler, laddoo." Her iki yanağımı da çekti.

Birinin yanaklarımı çekmesinden nefret ederdim. Her zaman kırmızıya dönerdi ve yanaklarımın sarkmasını istemezdim.

Gerekli miktarda sağlıklı gıda ve egzersizle iki yıl içinde yaklaşık yirmi kilo vermiştim. Hâlâ aynı görünüyordum ama Rahibe Tess aynı fikirde değildi. Daha mutlu ve kendinden emin görüldüğümü söyledi. Yardımları için Purvi'ye çok teşekkür etmeliydim. Hâlâ biraz kiloluydum ama obez değildim.

Görünüşüm ve diğer şeylerle ilgili tüm güvensizliklerimden kurtulmamıştım, ancak devam eden bir çalışmaydım.

Birkaç yıl öncesine göre kendime daha çok güveniyordum ve bunun kilomla hiçbir ilgisi yoktu ama

her şey kendimi nasıl gördüğüm ve olduğum gibi sevdiğimle ilgiliydi.

"Bay Aryan Rajput'a hoş geldin diyelim." Onun adını tekrar duyduğumda kulaklarımda kan uğuldadı ve sonraki kelimeleri susturdum. Önümde oturan adam hemen ayağa kalktı ve uzun boyuyla sahneye doğru yürüdüğünü gördüm. Tek bildiğim şu anda sahnede beyaz düğmeli bir gömlek ve lacivert bir takım elbise giydiydi ve aptal küçük kalbim onu görünce anında hızlandı.

Onu son gördüğümünden bu yana iki yıldan fazla zaman geçmişti. Kesilmiş sakalıyla biraz farklı görünüyordu, daha yaşlı bir adam gibiydi. Siyah gözlerinde aynı yoğunluk vardı ve erkeksi duruşu otorite ve hakimiyeti haykırıyordu. O buradayken gözlerimi ondan ayırmak zordu.

Profilini ne kadar süre incelediğimi bilmiyordum. Nasıl bakmazdım ki?

Yetim olarak geçirdiğim onca yıldan sonra akrabam diyebileceğim tek kişi oydu.

"Hey! Sırada bizim sınıf var. Kuyruğa girmeliyiz." Purvi beni transtan çıkardı.

"Tamam." Ayağa kalktım ve titreyen uzuvlarımla onu sahneye doğru takip ettim. Gözlerim hâlâ ona sabitlenmişti.

Benim kocam.

"İstedğin kadar bak, laddoo, ama onu süzdüğün için sana taciz davası açarsa beni arama," diye dalga geçti ama ben kıpırdamadım. Gözlerimi ondan alamıyordum. "Seksi, yakışıklı ve ağzının suyunu akıtacak biri olduğuna katılıyorum ama benim Hritik'im daha iyi." Yine dramatize etmeye başladı.

Bu kız.

"Evet, senin Hritik çok daha iyi. Mutlu musun?" İçimi çektim, hâlâ kocamın diğer öğrenci grubuna diploma sertifikalarını verişini izliyordum.

Öğrencilere hatıra ve sertifikalarını verirken gülümsemesinde bir sıcaklık vardı. Her biriyle fotoğraf çektirmek için duraklama sabrını gösterdi. Onu şöyle tanımladıklarını duyduğum grup arkadaşlarım da dahil olmak üzere herkesle tokalaştı

sahneye çıkmadan hemen önce 'cehennem kadar sıcak'. Küçük bir parçam sertifikaları vermekle yetinmesini diledi.

"Çok sıkıcısın. Ne söylesem hemen kabul ediyorsun." Bana ofladı pufladı.

İsimlerimiz alfabetik olarak okunduğu için sıraya en son katıldı.

Hocamız tarafından ismim söylendi ve sahneye çıktım.

Bastırılmış tüm gerginlik ve acı şimdi yeniden su yüzüne çıkıyordu.

Ona yaptığım şeyden sonra bir daha onunla yüzleşmek istemedim.

Geçen sefer ondan uzaklaşıyordum; ama bu sefer ona doğru yürüyordum.

Kaderin garip bir oyunu!

Ona doğru attığım her adımda kalp atışlarım iki katına çıkıyordu.

Grup arkadaşlarımdan biri kendisinin ve Aryan'ın fotoğrafını çektermeyi bitirdiğinde ben de ayağa kalktım. Kalbim çok hızlı attığı ve göğüs kafesim onu zar zor tuttuğu için bayılacakmışım gibi hissettim.

Sonunda, çelik gibi siyah bakışları üzerime düştüğünde, sanki içimi görüyordu ve parmağını kaldırsa tüm günahlarımı ona itiraf edecektim.

Tokalaşmak için ellerini uzattığında yutkundum. Tereddütte ellerimi öne doğru uzattım ve ona değdiği anda buz gibi ellerim ateş gibi oldu. Sanırım o da bunu hissetti, yani buz gibi ellerimi çünkü bana şaşkın bir bakış attı. Ben de ona küçük bir kız gibi sevimsiz ve gergin bir gülümseme verdim. Ellerini bırakmak istemiyordum... asla.

Sanki ellerime dokunması bile beni sevimli bir sıcaklıkla sarıyordu.

Ama onu bırakmak zorundaydım çünkü o bir korkaktan, kaçak bir gelinden daha iyisini hak ediyordu.

Bana hatıramı ve sertifikamı verdi ve ben de hızlıca bir teşekkür ettim. Sesim titriyordu ama bu mezuniyet heyecanı olarak yanlış anlaşılabilirdi. Sonra bir fotoğraf için poz verdik.

Onunla bir fotoğraf çektirebileceğimi hiç düşünmemiştim. Omuzları omuzlarıma değiyor, tüm vücuduma galon galon ürperti gönderiyordu ve elim yine ona çok yakındı.

Onunkiyle karıştırmak istedim.

Tüm gerginliğime rağmen mutluydum çünkü o benim mezuniyet gününe gelmişti. Herkesin ailesi sahneden iner inmez çocuklarını kucaklamak için bekliyordu. Başrahibe pek iyi değildi, Rahibe Tess de doktorasını tamamlamak için hazırladığı projenin sunumunu yapacağı için gelememişti. Yalnızdım ve biri gelip bana sürpriz yapsa diye dua ediyordum. Yine de bunun kocam olacağını hiç beklemiyordum.

Bappa, çok teşekkür ederim.

Fotoğraflar çekildikten sonra ona minnettar bir gülümseme verdim ve hızla arkamı döndüm. Mutluluk gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ve onları saklamak için çaba sarf etmedim çünkü sevinçliydim. Eşimin mezuniyetime gelmesi beni çok etkilemişti. Bana sertifikamı verdi. Daha ne isteyebilirdim ki?

Koşarak sahneden indim ve onu izlerken koltuğuma geri oturdum. Her öğrenciyi tebrik edişini izledim.

Ona bakmaktan asla bıkmazdım.

İki yıl içinde evliliği atlatmak istek listemde olan bir şeydi, ancak o günü hala atlatamadığım mangalsutra ve sindoor'umdan belliydi. Ben onun hayatında istenmiyor olabilirdim ama o benim ruhumun her parçasında vardı. Ona kafayı takmıştım.

Öğrencilerin özel isteği üzerine bizimle bir saatlik etkileşim seansına katılmayı kabul etmişti. Öğleden sonra planlanmıştı ve Purvi ailesiyle öğle yemeğine çıkacağı için o zamana kadar yalnız olacaktım. Bana eşlik etmek için çok ısrar etti ama ben onların bu özel anını bölmek istemedim. Bu yüzden uyduruk bahaneler uydurdum.

Törenden sonra öğle yemeğini kafeteryada yemeye karar verdim. Yüksek topuklu ayakkabılarım ayaklarımı zorluyordu ve giydiğim lacivert sari de adımlarımı birbiri ardına atarken bana hiç yardımcı olmuyordu. Onu giydiğim için kendimi tekmelemek istiyordum ama geleneğin bir parçası olarak hepimizden sari giymemiz istenmişti. Öğle yemeğinin servis edildiği kafeterya binanın birinci katındaydı ve ortadaki açık merdivenler doğrudan yukarıya çıkıyordu. Yürümenin verdiği tedirginliği görmezden gelmeye çalışarak merdivenleri dikkatle çıktım.

İşte o zaman oldu.

Topuklarım çıktı, bileğim burkuldu ve düşüyordum

Düşmeyi, yüzümü çarpmayı ve mezuniyetimde kanamayı bekliyordum çünkü her zaman düşerdim ve kimse beni kurtarmazdı. Ama bu sefer olmadı. Bu hiç olmadı, çünkü biri beni yere düşmeden yakaladı. Koruyucu, kaslı bir el beni pazularımdan tuttu.

CHAPTER 11

Anayra

"İYİ MISIN?" Aryan'ın sesi etrafımda yankılandı, derin gözlerinden endişe sızıyordu.

Hâlâ kollarımdaydım, ellerim takım elbisesinin yakasını sıkıca kavramıştı, tekrar düşmekten korkuyordum, parmak eklemlerim aldığı her nefeste hafifçe tenine sürtünüyordu. Aynı havayı soluyorduk ve kalplerimiz aynı ritimde atıyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

Kalp atışları avuçlarımın altında.

Çok yakın.

Topuklarımın bükülmesinin etkisiyle bacaklarım ağrıyordu ama onun kollarında olma hissi en iyi dikkat dağıtıcıydı.

"Hey, iyi misin?" diye sorusunu tekrarladı, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpılmıştı.

"Evet. Ben iyiyim." Bir eli kollarımı sarmış, diğeri de bacaklarımı tutarak beni kaldırmıştı.

Konu ona geldiğinde söyleyecek sözüm yoktu. Aptalca bir şey söyleyip kendimi utandırmak istemiyordum.

"Seni şimdi yatırıyorum. Sadece bacağının iyi olup olmadığını kontrol et. Tamam mı?" Başımı salladığımda bana o çekici gülümsemesini verdi ve beni yavaşça yere bıraktı. Ama ben beni yere bırakmasını istemiyordum; onun kucağında kalmak istiyordum. Belki tekrar düşebilir ve beni kaldırmasını sağlayabilirdim.

Tekrar.

"Ahh. Ouch." Cimri bir ağrı ayak bileğime vurdu ve baldırıma doğru büyüdü. Ağrı sinirlerim artık çalışıyordu ve ayağım oldukça ağrıyordu.

"Dur bir bakayım."

Önümde bir dizinin üzerine çöktü ve ayaklarımı diğer dizinin üzerine koymamı istedi.

Bu adam buraya baş konuk olarak gelmişti ama sanki hiç önemli bir şey değilmiş gibi önümde diz çöküyordu. Nazik, alçakgönüllü ve sevecendi.

Ya beni kabul etseydi?

Keşke her şeyi riske atıp onunla yüzleşmek için geride kalsaydım.

Mantıksız olmayı bırak. Bırakın onu kandırıp evlenen birini, yetim bir kızı bile karısı olarak kabul etmezdi.

"Ben iyiyim. Muhtemelen sadece küçük bir kırıktır." Tek bacağımla hareket etmeye çalıştım ama başaramadım. İkinci kez sormak istemiyor gibiydi, çünkü şimdi ayağımı ellerinin arasına aldı ve dizinin üzerine koyup inceledi.

Ayağıma biraz bastırarak, "Sadece küçük bir kırık," dedi.

"Evet, ben de öyle dedim." Omuz silktim ve bacağımı çekmeye çalıştım. Bu sefer gitmeme izin verdi, ama sadece bir anlığına ayağa kalktı ve sonra beni kollarına çekip tekrar kaldırdı.

"Ne yapıyorsun, Aryan?" Utanç vücudumun her yerine yayıldı ve anında sıcak hissetmeme neden oldu. Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni sıkıca tutuyordu.

"Gidebileceğini hiç söylemedim." Sert gözleri beni azarladı. "En azından bandaj yapılana kadar olmaz."

"Bana bir bandaj ve ağrı kesici sprey getirebilir misiniz?" diye soran müdür yardımcısı başını sallayarak öğrenci koordinatörüne getirmesini işaret etti.

"Seni kafeteryaya götüreyim. Orada daha rahat oturabilirsin." Bunu söyledikten sonra, ben hâlâ kollarındayken kafeteryaya doğru yürüdü. Ona yakın olduğum her anın tadını çıkarıyordum. Beni nazikçe bir sandalyeye bıraktı. "Ailenin öğle yemeğinde sana katılmasını mı bekliyorsun?"

"Hayır, benim ailem yok," diye ağzımdan kaçırdım hiç düşünmeden. Başını salladı ama ailemin durumunu duyunca yüzünde herhangi bir tiksinti görmedim.

"Peki ya kocan?" diye sordu sindoorumu işaret ederek. Tanrıya şükür mangalsutramı sariemin içine sıkıştırmıştım. Eğer görseydi, o zaman farkına varırdı.

"Konuşma şartlarında değiliz."

Tam karşımda olduğunu söylemek istedim ama beni hatırlıyor muydu ki? Hayatına devam etmiş miydi? Sosyal medya profilinden kimseyle çıkmadığını biliyordum. Ama sosyal medya her zaman biri hakkında bilmek istediklerimizi değil, o kişinin dünyaya göstermek istediklerini gösteriyordu.

"Yani mezuniyet gününde yalnız mısın?" Şimdi gözlerinde sempati görüyordum. Onun acımasını istemedim. Ben onun...

"Evet." Gözlerindeki acıma duygusuna dayanamayarak bakışlarımı kaçırdım. Gerçekten de yalnız olduğum gerçeğini kabul etmek acı vericiydi. Bundan sonra nereye gidecektim? Kimin için yaşamam gerekiyordu?

"Öğle yemeği için ona katılalım, Bay Mishra," dedi müdür yardımcımıza ve yanıma oturdu.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım!

Kocam sadece mezuniyetime gelmekle kalmadı, şimdi benimle öğle yemeği yiyordu.

"Eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım size sorun çıkarmamışımdır." Teklifini geri çevirecek iradeye sahip değildim. Son iki yıldır onunla şahsen tanışmak için her şeyi yapardım ama işte buradaydım, onun yanında oturuyor ve onunla konuşuyordum. Bu anı hayatımın sonuna kadar unutmamak istiyordum. Ya bundan sonra onunla hiç karşılaşmazsam?

"Hiç de değil. Bir arkadaşımın olması her zaman güzeldir," dedi sıcak gülümsemesiyle.

İçinde erimek istedim.

"Peki sen nereden geliyorsun? Yani memleketinden," diye sordu yemek siparişimizi verdikten sonra.

Bay Mishra öğleden sonraki oturuma hazırlanmak zorunda olduğu için mazeret bildirmek zorunda kaldı.

Şimdi sadece o ve ben vardık. Sadece o ve ben. .

Bir bardak su içerken ona bakmadan, "Jaipur'dan geliyorum," dedim. Gözlerimdeki suçluluk duygusunu görmesini istemiyordum. Bir şekilde onun kaçak gelini olduğumu fark etmesinden korkuyordum.

"Oh, bu harika. Demek ikimiz de aynı memleketi paylaşıyoruz." Şimdi daha hevesli görünüyordu.

Garson yemekleri getirdi ve yemeye başladık. Ortamda artık sadece sessizlik vardı. Ben kızarmış pilav ve salata yerken o tatlı mısır çorbası içti ve tavuklu erişte yedi. En sevdiği yemeğin ne olduğunu merak ediyordum.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ama çok az zamanım vardı.

"Hangi şirkete girdin? Yerleştirme için gelen büyükler olabilir, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, bir kaşık dolusu erişteyi daha ağzına götürürken. Pembe dudaklarının kenarından dökülmeden nasıl erişte yiyebildiğini merak ettim.

Cevap vermeden önce dudaklarımı yaladım. "Sınav sırasında su çiçeği geçirdiğim için sırt kağıdım vardı. Girmek istediğim şirketlerde 'geri kağıt yok' kuralı vardı. Bu yüzden sınavı geçmeme rağmen henüz bir yere yerleştirilmedim."

Karısı olduğum gerçeği dışında ona kendimle ilgili her şeyi anlatmaya hazırdım.

"Oh, bu korkunç." Burnunu buruşturdu. "Senin için çok üzüldüm." Üzüntüsünü ifade etmek için avucuma dokundu ve sinirlerimi ateşledi.

Ani temasla yediğim yemek boğazıma kaçtı ve hemen elini çekerek bana bir bardak su doldurdu. Bardağı ondan aldım ve boğulduğuma pişman olarak suyu içtim.

Bir anlığına da olsa elinin sıcaklığını özlediğim için yemeğimi yedim.

Sakinleştiğimde "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Diğer tüm düşünceleri kafamın arkasına ittim ve "Su için teşekkür ederim" diyebildim.

Öğle yemeğinden sonra bacağımla ilgilendi ve o kadar çok ilgi ve şefkatle sıvadı ki, sırf ondan biraz duygu almak için her seferinde bileğimi kırmak istedim.

Onun varlığıyla kesinlikle aklımı kaybetmişim.

"Eğer Rajvansh Industries çalışmak istediğiniz şirketlerden biriye, bana özgeçmişinizi gönderin. Bakalım bir görüşme ayarlayabilecek miyim?" diye önerdi ve kalbim ayaklarıma düştü. Şaşkınlıktan ona cevap veremeden öylece oturdum. Kocam Aryan Rajput bana iş teklif ediyordu. Ben yanıt vermeyince devam etti. "Bunu bir düşün. Ben sadece sana yardım etmek istiyorum. Eğer yetenekliysen, mülakatı geçersin."

"Oh, çok teşekkür ederim. Rajvansh Industries küresel çapta faaliyet gösteren harika bir şirket. Kim orada çalışmak istemez ki?"

Yine düşünmeden mi ağızımdan
kaçırdım? Kahretsın!

Onunla birkaç saat birlikte olmak iyiydi ama onun altında çalışmak benim için iyi olmayacak. Bu hem kariyerimi hem de özel hayatımı mahveder. "Tamam." Benim gevezeliğimi görünce kıkırdadı. "Dört gözle bekliyorum

Jaipur'da tekrar görüşmek üzere. Mülakatı geçeceğinden eminim. Şimdi gitmeliyim. Öğrenciler tarafından benim için düzenlenen bir soru-cevap oturumu var. Ayağınız iyiyse oturuma katılın, yoksa odanıza gidip biraz dinlenebilirsiniz." El sıkıştık ve hızlıca vedalaştık.

Aryan'ın cazibesinden kurtulduğumda, hatamı ancak o zaman fark ettim. Onun şirketindeki mülakata katılmayı kabul etmişim. Paniğimi hafifletmeye çalışarak şakağımı ovuşturdum.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Onun etrafında olma riskini almak istiyor muydum?

Geçmişimi unutmak istiyordum ama onun etrafında olmak buna yardımcı olmayacaktı.

Beni nereye götüreceğini görmek için hayatımda en az bir kez risk almalı mıyım?

Bappa, bana yardım et, lütfen.

CHAPTER 12

Anayra

Bacağım hala ağrıyor olsa da, onun seansını kaçırmak istemedim. Bu yüzden kendimi salona doğru sürükledim. Purvi seanstan sonra bana katılacağını, çünkü ailesinin onunla biraz daha vakit geçirmek istediğini söyledi.

Diğer koltuklar zaten dolu olduğu için üçüncü sıranın köşe koltuğuna oturdum. Baş konuk gelmeden önce birkaç dakika bekledim.

O ne zaman sahneye çıksa, diğer her şey unutulup giderdi.

Birkaç fakülteyle birlikte sahnenin ortasında bir sandalyede oturuyordu. Spot ışığı yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Kendisine yöneltlen soruları yanıtlarken gözlerindeki ışıltı dudak uçuklatacak cinstendi.

Bazı sorular, iş dünyasında büyük haber olan İngiltere'deki son başarılı projesi hakkındaydı. Şirketi, diğer üç şirketin başarısız olduğu bir projeyi başarıyla teslim etmişti. Gerçekten de on yılın gelecek vadeden iş adamıydı.

Kız öğrenciler tarafından fiziğine, ilham kaynağına yönelik birçok soru soruldu ve ardından en korkulan soru geldi.

Ne zaman evleniyorsun?

Aryan sorulan tüm soruların üstesinden gelmesine rağmen, özellikle bu soru onu cevap vermeden önce tereddüt ettirdi. "Evlenmek için doğru yaş diye bir şey yoktur, sadece doğru an vardır. Ruh eşinizi çok genç yaşta da bulabilirsiniz, kırk yaşına geldiğinizde de. Ben de ancak 'o' kişiyi bulduğumda evleneceğim."

Medyada sık sık görülüyorsunuz ama sizi hiç kimseyle birlikte görmedik. Yaşanan evlilik skandalı yüzünden mi?

Ne halt soruyordu? Bu sorunun cevabını bilmeyi çok istesem de, onun rahatsız olmasını istemiyordum. Gözlerinden belliydi. Avucunu yumruklarken parmak eklemleri beyazlaştı ama derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirdi. Evliliğimizin anısının onu hâlâ kızdırıyor olmasından nefret ediyordum.

Bu öfke bana yönelikti. Benden nefret ediyor olmalı.

Aryan kendini topladı ve cevap verdi: "Ben kızlarla oynamayı sevmem. Ben bir partnerde ne istediğini çok iyi bilen biriyim ve onu gördüğümde anlayacağım. Otuz ya da kırk yaşında olmam umurunda değil. Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama kendimi ona saklamak istiyorum. O olmadığı sürece herhangi bir kadının seçmesi için piyasada değilim. Kalıcı eşimi bulana kadar geçici bir yedeğe ihtiyacım yok."

Sol elini kaldırarak saatini göz hizasına getirdikten sonra orada bulunan herkese baktı. "Umarım tüm sorularınızı yanıtlamışımdır. Şimdi ayrılmak zorundayım. Yetişmem gereken bir uçak var."

Bu açıklamayla birlikte öğretmenleri selamladı ve sahneden indi.

Vay canına. Aryan'ın herhangi bir kadının hayalindeki erkek olmasını hiç beklemiyordum. Umarım yakında ruh eşıyle tanışır. O en iyisini hak ediyordu. Ben de en iyisi olmayı çok istiyordum ama onun benden hoşlanması için kendimi değıştiremezdim. Bu beni sadece bir sahtekâr yapardı ve ben kimse için değışmeye hazır değildim.

"BU NE LAN! Aryan Rajput'un senin 'gizemli adamın' olduğunu mu söylemek istiyorsun? Kocan mı?" Purvi'nin dramatiğı kocam hakkındaki gerçeğı duyunca harekete geçti.

Yatağından kalktı ve yastığını bana doğru fırlattı. Ben de onun yatağına karşısındaki yatağımda oturmuş, oyuncak ayıma sarılmışım.

Ailesiyle yediğı öğle yemeğinin nasıl geçtiğini anlatmayı yeni bitirmişti.

Purvi hikayemi bir dereceye kadar biliyordu. Ama ona kocamın kim olduğunu açıklamamıştım... şimdiye kadar.

"Evet, Purvi." Yastığı yatağına doğru fırlattım. "Sanırım kulaklarını kontrol ettirmen gerekiyor." Etrafımızdaki atmosfer ağırlaşırken havayı yumuşatmaya çalıştım.

"Vay anasını. Ciddi olamazsın!" Ciyakladı ve yanıma oturdu, bacaklarını katladı ve bana baktı. "Akli başında hangi kadın böyle birini terk eder ki! Hritik hâlâ favorim olsa da ikimiz de onu elde edemeyeceğimi biliyoruz. O Hritik'in en iyi alternatifi gibi! Beni duyuyor musun, kızım?" Beni salladı. "Bir doktora görünmesi gereken sensin, hem de bir göz uzmanına! Cidden onu gördün mü? Çok seksi." Elini sallayarak onun seksiliğini göstermeye çalışırken söyleniyordu.

Bu kız ve onun dramatikliğı hiç bitmedi.

Başımı salladım ve kaşlarımı çatarak ellerine vurdum. "Ne yaptığımı biliyorum. Bana bunu hatırlatmana ihtiyacım yok. Benim istediğim, onun şirketine katılmam konusundaki düşüncen."

"Ah! Bu acıtmadı, ama yine de, ah! Bir düşünüyüm..." Düşünüyormuş gibi yaparak parmağını çenesine vurdu. "Evet, yapmalısın

onun şirketine katıl. Bu konuda neden tereddüt ettiğini bile bilmiyorum. Aptal kız." Bana ofladı pufladı.

"Onun çalışanı olamam ve sonra da ondan ayrılmaya çalışamam. Ya bir şekilde kaçak gelininin ben olduğumu öğrenirse?" Güvensizliklerimi onun önüne serdim.

"Onun asistanı olmayacaksın, değil mi?" Bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "O zaman neden endişeleniyorsun ki? Genellikle İngiltere'ye ve şirketinin şubelerinin bulunduğu diğer ülkelere seyahat ettiğini duydum. Jaipur'da bir çalışan olarak çalışacağın için onu ortalıkta pek göremezsın."

Ona tekrar vurmak istedim ama söyledikleri doğrudu. Şu anda en iyi seçeneğim onun şirketine katılmaktı, özellikle de tüm mali sorunlarım varken. Artık Baş Rahibe ve Rahibe Tess'e yük olmak istemiyordum. Onlar zaten isteyebileceğimden çok daha fazlasını yapmışlardı.

"Bu sorunumun sadece yarısını çözdü. Peki ya benim gerçeğimi bulması?" Gergin bir şekilde dudaklarımı ısırdım ve onu tekrar sorguladım.

Dramatizmine rağmen, verdiği cevaplar en mantıklı olanlarıydı. Herhangi bir sorunu çözmek için ona her zaman güvenebilirdim. Çoğu zaman ben söylemeden bile bir sorun olup olmadığını hissedirdi. Bazen süper güçleri olup olmadığını bile merak ederdim.

"İki yıldan fazla oldu ve senin hakkında henüz bir şey bulamadı. Eminim çoktan hayatına devam etmiştir." Bunu duyunca göğsümde bir acı hissettim ama incindiğimi belli etmemek için elimden geleni yaptım. "Eğer hala ikna olmadıysan, yedek bir planın olsun. Orada bir yıl kadar çalışırsın ve sonra geçiş yaparsın. Şu anda en çok ihtiyacın olan şey finansal istikrar. Bu iş sana bunu sağlayabilir. O yüzden sakın bırakma." Bu sefer ciddi olduğunu görebiliyordum, konuşması öncekinden daha inançlıydı ve tüm şakacılık notalarını kaybetmişti.

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. İşte burada, dizüstü bilgisayarımın başında oturmuş, bana daha önce verdiği e-posta adresine özgeçmişimi göndermek üzereydim.

Evet, ne yanlış gidebilir ki? Doğrudan onun altında çalışacak değildim. Ve en önemlisi, mülakatı geçmem gerekiyordu ki şirketin statüsü ve başarısı düşünüldüğünde bu o kadar da kolay değildi.

CHAPTER 13

Anayra

"YANI? Söyle bana, laddoo! Bunu yapmandan nefret ettiğimi biliyorsun. Söyle bana!" Purvi telefona doğru bağırdı ve ben irkilerek telefonu kulaklarımdan uzaklaştırmak için kendimi zorladım.

"İşi aldım!" Purvi'nin Jaipur'a daha erken gelmesini dileyerek oyuncak ayıma sıkıca sarılarak haykırdım.

Onu özlemiştim. Sakshi artık benimle iletişime geçmediği için tek arkadaşım oydu. Başlangıçta, beni kendi çıkarları için kullandıktan sonra terk ettiği için kötü hissettim ama daha sonra bunun daha iyi olduğunu fark ettim.

Aryan'ın bana herhangi bir bağlantı vermesini istemedim.

"Yaşasın kızım, bu bir kutlama gerektirir. İki hafta içinde oraya geleceğim. Friends izleriz, atıştırmalıklar ve dondurma alırız ve üniversitede haklarında her türlü komik bilgiye sahip olduğum tüm sürtükler hakkında dırdır ederiz." Kelimeleri heyecanla aceleyle sıraladı. Bu bizim özel kutlama şeklimizdi.

"Elbette, manastır şirketten biraz uzakta olduğu için kalacak bir daire bile buldum."

Rahatça koltuğa oturdum ve karşımdaki boş duvara baktım. Belki ilk maaşımla bir televizyon alabilirdim. Bavullarımın çoğunu çoktan taşımıştım ve hayatımda ilk kez kendimi bağımsız hissediyordum. Manastırda kalmak kötü bir şey değildi ama kalacak bir yerimin olması ve kendi paramı kazanıyor olmak çok özel bir duyguydu. Heyecan vericiydi.

"Kendiniz için yaşamaya başlamanın harika bir yolu. Ne zaman katılıyorsun?" Benden daha heyecanlı görünüyordu.

"Yarın." İçimi çektim. "Görünüşe göre bazı projeler için acil ihtiyaçları var. Projenin teknik liderinin gölgesi olacağım ve öğreneceğim." Mülakat sırasındaki performansımı ve kodlama geçmişimi göz önünde bulundurarak bana iyi bir pozisyon teklif etmişlerdi.

"Oh, bu çok erken. Sanırım patronun seni görmek için sabırsızlanıyor." Purvi'nin kahkahası kulaklarımda yankılandı.

"Purvi..." Pozisyonum gereği, Aryan'la konuşmak ve onu daha fazla tanımak istememe rağmen onunla doğrudan etkileşime girmeyeceğimden emindim. Ne yazık ki her zaman istediğimizi elde edemiyorduk.

"Tamam, laddoo. Üzgünüm, sana onu hatırlatmayacağım. Mutlu musun?" Bunun boş bir söz olduğunu biliyordum çünkü benimle dalga geçmeyi asla bırakmayacaktı.

Biraz daha konuştuk ve sonra Big B'ye işim hakkında bilgi vermediğimi hatırladım. Artık beni maddi olarak desteklemese de mesajlarımızı kesmedik. Her bayramda birbirimize iyi dileklerde bulunma geleneğimizi sürdürdük ve o da benim Süper Noel Baba'm gibi Noel'de bana hediyeler göndermeye devam etti.

Purvi ile görüşmemi kapatır kapatmaz Big B'ye mesaj attım.

Jaipur'da çok iyi bir şirkette teknik müdür yardımcısı olarak işe girdim. Gerçekten çok mutluyum. Kendime bir daire bile aldım! Sonunda bağımsız bir kadın olma hayalimiz gerçekleşti! İş için çok heyecanlıyım. Yarın şirkete katılacağım.

Üç nokta anında zıplamaya başladı ve cevabını beklemek göğsümü doldurdu.

Şu anda ne kadar mutlu olduğumu hayal bile edemezsiniz! Yakında Hindistan'a döneceğim. Bu bağımsız Ann ile tanışmaya hazırım. Birlikte kutlayacağız.

Metnini okurken kalbim göğsümde takla attı, düşmekle tehdit etti.

Big B daha önce beni görmekten hiç bahsetmemişti, oysa ben onu görmek için ısrar etmişim. Hayatımdaki en önemli adamlardan birini görmek istiyordum, inişlerimde ve çıkışlarımda yanımdaydı. Başrahibe benim B.Tech'imden sonra görüşebileceğimizi söylemişti ama o yüksek öğrenimi için ABD'ye gittiğinden beri bu bir hayalden başka bir şey değildi.

B, nihayet... Seninle tanışacağım için çok heyecanlıyım! Yakında gel.

Oh, Tanrım! Büyük B'm beni karşılamaya geliyordu. Zincirimdeki madalyona dokundum ve Tanrı'ya şükrettim.

Ertesi gün erken kalktım ve dua etmek için tapınağa gittim. Oradan da doğrudan ofise gittim. O kadar heyecanlıydım ki fazladan bir tatlı bile yedim ve sarı bir anarkali ile düz yeşil tozluk ve yeşil çiçekli bir şal giydim.

Bina çok büyüktü. Neredeyse yirmi katlıydı ve çoğunlukla cam duvarlarla kaplıydı. Girişteki görevli, görüşmeye gittiğim gün bana yol tarifinde yardımcı olan kişiyle aynıydı. Onu selamladım ve tapınaktan aldığım şekerleri ona verdim. Beni kutsadı ve binanın kapısını açtı.

Saat henüz erken olduğu için resepsiyon görevlisinin gelip gelmediğinden şüpheliydim ama içeri girdiğimde masanın arkasında olduğunu fark ettim.

"Merhaba genç bayan," diye selamladı beni masasında öne doğru eğilmiş, saati günün ışığında parıldarken. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu ama beyaz gömleği, açık mor ceket ve eteğiyle oldukça etkileyici görünüyordu.

Göğsüne iliştirilmiş isim etiketine baktım. "Merhaba, Zaya. Bugün benim ilk günüm." Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak gergin bir şekilde dudaklarımı ısırdım.

Bana tatlı bir gülümseme verdi. "Evet, canım. Bir hafta önceki mülakata katıldığını hatırlıyorum. Anayra, değil mi?"

"Evet. Sabah ilk iş olarak İK müdürüyle görüşmem istendi." Ayak parmaklarımda üzerinde endişeyle sallanıyordum, heyecanım kafamın arkasında bir yerlerde kayboluyordu.

"Bir saat erken geldin, Anayra." Kol saatine bakarak kıkırdadı. "İK ancak sabah 9'da burada olacak."

"Ah. Özür dilerim." Dilimi ısırđım, gözlerimi kıstım. "Sadece ilk günüm için heyecanlıydım."

"Sorun değil canım. Neden o zamana kadar kamaranda beklemiyorsun? İK geldiğinde seni ararım. Sorun olur mu?" diye sordu bir telefona cevap vermeden önce. Başımı salladım, ancak dikkati şu anda telefonda idi.

Dün oturma düzenimle ilgili bir e-posta gönderildi. On altıncı kattaydı. Asansöre doğru yürüdüm ve beni katıma götüreceğ düğmeye bastım. Klostrofobim olduğu için asansörlere nadiren binerdim. O zamanlar beni rahatlatacak birileri hep olurdu. Ama bugün, hiç kimse yoktu.

Yapabilirim. Kafamda tekrarlayıp durdum.

Az sonra asansörün sesi duyuldu ve asansör önümde açıldı. Asansörün içinde zaten bir adam vardı. Bana şöyle bir baktı ve gülümsedi. Arkadaş canlısı görünüyordu. En azından biri orada olacaktı ve korkmayı başarırısam ne yapacağını biliyordu.

Asansör kapanır kapanmaz telefonumu çıkardım ve Aryan'la mezuniyet töreni sırasında çekilmiş fotoğraflarıma bakmaya başladım. Sanki yüzüncü kez bakıyordum ama yine de bunun beni sakinleştireceğinden emindim. Her ne kadar bir kutunun içinde olduğum gerçeğı bana yardımcı olmasa da.

Geçmiş - Anayra'nın Çocukluğu

Bu olay olduğunda beş yaşındaydım. Bazı çocuklar benimle birlikte yetimhanenin bahçesinde oynuyordu. Saklambaç oynuyorduk. Arkadaşım Jyoti de benimle birlikte saklanıyordu.

Ben. Jyoti benden dört yaş büyüktü ama hep birlikte oynardık.

Saklanmak için depoya gitmemizi önerdi çünkü orada saklanırsak kimsenin bizi bulması zor olacaktı. Elini elime aldım ve depoya gittim. Eski kırık mobilyalar, mutfak eşyaları ve kim bilir nelerle dolu bir sürü kutu vardı. Jyoti'ye daha sıkı sarıldım. Bana oraya gitmememi söyleyen Rahibelerden depoda canavarlar olduğunu duymuştum.

"Ya şimdi bir canavar çıkarsa?" Hızlı adımlarla ona ayak uydurmaya çalışarak sordum. Deponun içine doğru ilerliyordu.

"Eğer bir canavar ortaya çıkarsa, benimkini kurtarmak için senin hayatını teklif edeceğim," dedi; hala yürüyordu.

Omurgamdan aşağı bir dehşet ürpertisi aktı. "Hayır, yapmazsın," diye bağırdım. "Arkadaşların birbirlerini bir ömür boyu korumaları gerekir!" Geçen hafta boncuklar ve iplerle yaptığım arkadaşlık bandımızı bile takmıştık.

"Bakalım. Şimdi bu kutunun içine gir." Bana benimkinin iki katı büyüklüğünde boş bir kutu gösterdi.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Neden perdelerin ya da mobilyaların arkasına saklanamıyoruz?" Herhangi bir kutunun içine girmek istemiyordum.

Ya bir canavar gelip beni yerse?

"Çünkü yakalanacağız ve ben kaybetmekten nefret ederim. Şimdi zamanınızı boşa harcamayın. Gir içeri." Kutuyu indirdi ve ben bir şey söyleyemeden beni içeri itti ve kutuyu yukarı doğru yuvarlayarak üstünü kapattı.

"Jyoti, çıkar beni buradan. Bu çok korkutucu," diye haykırdım, nefesim her nefes alışımda daha da sığlaşıyordu.

"Sakın ses çıkarmayın. Canavarlar depoda olduğunuzu anlar," diye fısıldadı korkutucu bir sesle.

"Ama beni ne zaman çıkaracaksın?" diye sordum.

"Canavarlar geliyor, Ann. Aman Tanrım, kaçacağım. Kendini kurtar," diye bağırdı ve koşan ayak seslerini duydum.

Çılgılık atmak istemedim çünkü canavarlar duyacak ve benim için geleceklerdi.

Kutunun içinde oturuyordum. Boğuluyordum ve nefes alamıyordum.

Garip sesler duydum.

Canavarlar! Deponun içindeydiler.

Ellerimi ağızıma götürdüm ve nefesimi tuttum. Sesler korkutucuydu ve nefes alamıyor ya da ağlayamıyordum. Göğsüm yanıyordu.

Kapalı alanda saatlerce oturdum, tüm sesler beni terden ve gözyaşlarımdan sıırılsıklam etti. Küçük ışık kısa sürede karanlığa gömüldü ve kutudaki çatlaktan şimşek çakışlarını gördüm ve gök gürültüsünü duydum. Onlardan hep korktum. Kutunun kenarları üzerime kapanıyordu ve sesler, sesler...

Gözlerim ağırlaştı ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Bacaklarım ağrımaya başlamıştı ve çok geçmeden karanlık beni kucaklarken yere düştüm.

Sonradan öğrendim ki yetimhanedeki çocuklar Jyoti'yle birlikte bana da şaka yapmışlar. Aralarında en küçükleri ben olduğum için her zaman saflığımdan faydalanır ve bana şakalar yaparlardı. Bu sefer, günlerce baygın kaldığım için iş çıkırından çıkmıştı. Çocuk hizmetleri beni gözetim altına aldı ama Baş Rahibe devreye girdi ve beni manastıra götürdü. Bu olaydan sonra çok fazla sosyalleşmedim ve insanları yanıma yaklaştırmadım.

Hiç arkadaşım yoktu.

KALBİM ÇARPIYORDU. Yine. Canavarlar yine beyin duvarlarımda içinde geziniyordu. Yirmi üç yaşındaydım ve canavarlardan korktuğumu söylesem insanlar bana gülerdi. Ama elimde değildi. O gecenin anısı her an aklımdaydı.

Kuru dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık döküldü.

"İyi misin?" Yanımdaki adamın sorduğunu duydum.

İşte o zaman terlediğimi, ellerimin titrediğini ve o geceki gibi buz gibi olduğunu fark ettim.

"Klostrofobim var. Sanırım panik atak geçiriyorum." Yüksek sesle nefes alarak tırnaklarımı avuç içlerimin derisinde gezdirdim, muhtemelen

bir çıkış arıyor.

Kahretsin! Bu asansöre binmek kötü bir fikirdi.

"Oh, Tanrım. Sana sarılmama izin ver, belki daha iyi hissedersin." Bana yaklaştı ve iki avucuyla omuzlarımı okşamaya başladı. Bu beni daha iyi hissettirmiyor, aksine oldukça rahatsız ediyordu.

"Hayır. Sadece git buradan," diye sızlandım, içten içe ağlıyordum.

Nefesim daha da kısıldı ve o gece duyduğum gök gürültüsü gibi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Omuzlarımdaki el sadece stresimi arttırdı. Onu itmek istedim. Tenimi okşaması tüylerimi diken diken etti ve aniden kusma isteği duydum.

"Ne halt ediyorsun, Sumith?" Açık asansör kapısından öfkeli bir bağırış duydum.

Aryan'dı, beyaz düğmeli gömleği olan kahverengi bir takım elbise giyiyordu.

Ve asansör açıldı. Elleri kapının üzerindeydi ve kapanmasını engelliyordu. Artık kapalı bir alanda değildim. Temiz hava cennet gibiydi ve yeniden nefes alabiliyordum. Endişeli sinirlerimi yatıştırdı.

Bütün canavarlarımı öldürdü.

Benim kocamı.

Aryan.

CHAPTER 14

Aryan

"Efendim, onun klostrofobisi var. Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyordum," diye kekeledi Sumith ve gözlerinde dans eden korkuyu açıkça görebiliyordum.

Klostrofobik miydi? Bu titremesini ve terlemesini çok iyi açıklıyor.

"Ondan uzak dur," diye tersledim. "Ona bu şekilde yardım edemezsin. Asansörü durdurmalıydın."

Sumith bir sapıktı ve son birkaç gündür kadın çalışanlardan bazı şikâyetler almaya başlamıştım. Daha geçen hafta işe başlamıştı ve onu bu hafta kovmayı planlıyordum, ancak bu olayı göz önünde bulundurursak, onu daha erken kovmalıyım.

Bu durumda ondan faydalanmaya nasıl cüret ederdi?

Hâlâ biraz titriyordu.

Parmaklarım onu o sapıktan uzaklaştırmak için kaşınıyordu.

"Özür dilerim efendim. Sadece içimden geldiği gibi davrandım." Bunu söyledikten sonra elleri aceleyle kızın omzundan kaydı. Asansörden çıktı ve koşarak uzaklaştı.

"İyi misin?" Ona doğru bir adım attım, onu rahatlatmaya çalışıyordum.

"Lütfen asansörün kapanmasına izin verme," diye yalvardı, paniği yeniden ortaya çıkarken gözleri korkudan büyüyordu.

Kahretsin.

Asansöre girdiğimde ellerimi kapıdan bıraktığımı fark ettim. Hızla açma düğmesine bastım ve ona elimi uzatarak asansörden çıkmasına yardım ettim. Nemli elleri buz gibiydi ve titriyordu.

Yakındaki bir sandalyeyi çekerek onu oturttum ve kilerden biraz su getirdim.

"Biraz su iç. Kendini daha iyi hissedeceksin." Hiçbir çalışanıma karşı kullanmadığım yumuşak bir ton kullandım.

Nefes alış veriş düzeni girmişti. Çalışanların gelmesi için hala biraz erkendi ve kabinlerinde oturan birkaç kişi bize bakıyordu ve bir hata yaptığımı fark ettim.

Kahretsin.

Ofiste hiç nazik ya da ilgili değildim.

Kontrol hep bendeydi. Çalışanlarım benden korkardı. Düzeni korumak ve maksimum işi yapmak istiyordum. Bu yüzden katı ve pislik biri olmak bana en çok yardımcı olan şeydi. Ama bu kız benim daha nazik tarafımı ortaya çıkarıyordu. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çok teşekkür ederim. Beni yine kurtardın." Siyah gözleri bana minnettarlıkla parlıyordu.

"Bir şey değil." İki elimi de gevşek ceplerime soktum. "Ama asansöre binmek kötü bir fikirdi. Klostrofobiniz varsa merdivenleri kullanmalıydınız." Sözlerimi tehditkâr bir tonda söyledim ama sözlerimde sadece çıplak bir şikâyet vardı.

Ne düşünüyordu ki? Yaptığı numara yüzünden hastaneye kaldırılabilirdi.

"Ama benim kamaram on altıncı katta." Omzunun üzerinden merdivenlere baktı. "O kadar basamağı tırmanacak kadar atlet değilim," dedi alnı kırışıp sevimli görünmeye çalışırken.

Şirin mi? Gerçekten mi, Aryan?

"Birinci katta, ofisimin yanında çalışabilirsin," diye teklif ettim hiç düşünmeden. "Orada konferans salonunun yanında bir kabin var." Onun kendini rahatsız hissetmesini hiç istemiyordum. Bunu daha önce bilseydim, zemin katı seçerdim. Ama orası zaten bir resepsiyon, birkaç bekleme odası ve İK departmanı ile doluydu.

"Sana sorun çıkarmak istemem." Bakışları yere düştü ve yanakları hafif bir pembe tonuna döndü. "Sorun değil, merdivenleri kullanırım." Utanç ipleriyle bağlı olduğu için beni ikna etmeye çalıştı.

Patronla aynı katı paylaşmak her çalışanın hayalidir. Benim katımdaki olanaklar birinci sınıftı; içecekler, atıştırmalıklar ve kahve makinesiyle dolu ayrı bir kiler, stresi azaltmak için kapalı bir oyun alanı ve hasta olan varsa rahat bir uyku odası vardı.

Bu olanaklardan sadece asistanım ve üst düzey çalışanlar yararlanırdı. Bu fırsatın kaçmasına izin verecek kadar aptal olup olmadığını merak ettim.

"Sana kararımı söyledim. Senin fikrini sormadım. Sen benim çalışanımsın ve sana bir şey olursa dava açma riskini göze alamam. Mahkemeye ayıracak vaktim yok. O yüzden birinci kata in. Ve bu sefer merdivenleri kullan. Arada sırada seni kurtaramam." Gözlerime bakmadan başını sallarken asansöre bindim. Kapılar önümde kapandığında onun şaşkın ifadesini izledim -gözleri genişledi ve dudakları büzüldü-.

Ofisim olarak en üst katı tercih ederdim ama babam klişeleşmiş patronun hep en üstte oturması fikrinin ortadan kalkmasını istiyordu.

Şimdi birinci katta olduğum için hem mutlu hem de sinirliydim. Onu daha sık göreceğim için mutluydum ve ona yakın olmamam gerektiği için de sinirliydim. Bana son iki yıldır unutmayı başaramadığım birini hatırlattı.

Karım.

Yaklaşık on iki özel dedektifi kovmuştum ve onu bulmaları için yenilerine para ödüyordum. Ama şimdi umudum azalıyordu. Çoktan hayatına devam etmiş olabilirdi. Belki de ben ona yabancı olduğum için evlilik onun için bir şey ifade etmiyordu bile.

GEÇMİŞ - ANAYRA'NIN MEZUNİYET GÜNÜ

Artık hiçbir kız beni cezbetmiyordu.

Ama bu Anayra'yı mezuniyetinde görene kadardı.

Güzel gülümsemesinden masumiyet sızıyordu.

Kendisine bir hatıra ve sertifika verdikten sonra elini sıktım. Elleri çok soğuktu. Sanki gergin ya da heyecanlıydı; tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum. Bir zamanlar kanyadaan sırasında dokunduğum soğuk ellerin anısı beni dürttü.

Sonunda geçmişimi geride bırakmaya hazır olduğumu fark ettim çünkü başka birine karşı bir kıvılcım hissettim ama bu sadece onun alnındaki sindooru fark edene kadar sürdü.

Evli bir kadını hayal ettiğim için bile kendime lanet ettim. O yasaktı.

Kocasını her kimse, şanslı bir piç olmalı.

O anda içimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Gidip bir terapistle görünmem gerektiğini biliyordum, çünkü evli bir kadını arzuluyor ve onun piç kocasını kıskanıyordum. Tanrı aşkına, onu tanıyıordum bile.

Neyim vardı benim?

Bundan sonra onu görmeyeceğim için rahatlamıştım. Ne de olsa o sadece bir öğrenciydi ve tekrar karşılaşmamız için hiçbir neden yoktu. Ama sonra, Bay Mishra tarafından arabama götürülürken onu tekrar gördüm. Tek başına kafeteryaya doğru yürüyordu. Başlangıçta yakınlardaki bir restorana gitmeyi planlamıştım ama şimdi kafeteryada yemek yemek istiyordum. Hiç tereddüt etmeden onu takip etmek için harekete geçtim.

Sanki o yeryüzüydü ve ben onun naifliği ve çekiciliğinin çekimine kapılıyordum.

Dikkatli olmazsam ona fena halde aşık olacağımdan emindim, ama sonra işler farklı bir hal aldı.

Tökezledi. Onu yakaladım.

Uzun parmakları kıvrılmış, takım elbisemi sıkıca kavramıştı. Tırnakları lacivert sarı elbisesine uygun olarak maviye boyanmıştı. Gözleri birkaç saniyeliğine kapalıydı ve ben bu süreyi onun güzelliğinin tadını çıkarmak için kullandım. Kahverengi kaşları çatıktı. Yüzüne hafif bir makyaj yapmıştı ama yanaklarında doğal bir allık vardı. Dudakları iri gözlerine kıyasla küçüktü. Çilek kokulu bir dudak parlatıcısı sürmüştü ve yakınlığımızdan kokusunu alabiliyordum.

Tanrım! Evli olmamasını ne kadar isterdim. Hay sikeyim! O da evliydi, ben de.

Onu yere yatırdım ve ayağını kontrol ettim. Bandaj olmadan yürüyemeyeceğini biliyordum, bu yüzden Bay Mishra'ya bir tane getirmesini söyledim ve hiç düşünmeden onu tekrar kollarıma aldım. Kafeteryaya kadar yürüdük ve onu sandalyelerden birine oturttum.

Ona kocasını sormadan edemedim. Ya boşanıyor falan olsaydı?

Boşanma olmasa da, kocasıyla aralarının iyi olmadığını söylemesi beni biraz rahatlattı. Şu anda gerçekten berbat durumdaydım ve onun Jaipur'dan geldiğini bilmek hiç yardımcı olmuyordu.

Ondan bana özgeçmişini göndermesini istememeliydim ama ona yardım etme ihtiyacı, zihnimdeki uyarı zillerine karşı direncimin üstesinden gelmişti.

Üniversiteli kız aşk hayatımı sorduğunda o kızı bulduğumu fark ettim. Belki de kaçak gelinimi geride bırakmanın zamanı gelmişti. Tek sorun, istediğim kızın zaten ona ihtiyacı olan sevgi ve ilgiyi göstermeyen bir ahmakla evli olmasıydı.

Birlikte olalım ya da olmayalım, o hala evliydi ve ondan uzak durmalıyım. Ama bunun yerine ona ofisimin yanındaki kulübeyi teklif ettim. Artık benim yakınımdaydı, çünkü ofisimden onun kulübesine doğrudan bir görüş açım vardı.

O zaman kibarlığımı maskelemeye ve patronumun tavrını ona göstermeye karar verdim. Kararlılıkla, Sumith'i kovmak ve Anayra'ya dokunan bileklerindeki kemikleri büküp kırmak da dahil olmak üzere günlük görevlerim üzerinde çalışmaya başladım.

CHAPTER 15

Anayra

Rajvansh Endüstrileri'ne girmek iyiydi ama Aryan'la aynı katta çalışmak değildi.

Ondan uzaklaşmaya çalıştıkça daha güçlü bir şekilde geri itiliyordum. O gözümün önünde çalışırken ben nasıl yoluma devam edecektim?

AR tarafından çağrıldığımızda kamaramın yanındaki konferans salonunda oturuyordum. AR-herkes Aryan'ı böyle çağırıyordu, ben de öyle yapmalıyım diye düşündüm.

Henüz kamaramı görmemiştim ama bu acil toplantıyı o çağırmıştı.

Konferans salonunda proje arkadaşlarım olduğunu tahmin ettiğim yaklaşık on iki kişi vardı. Odada benden başka sadece iki bayan oturuyordu ve bu beni daha da gerdi. Ben daha çok

Kadınların yanında rahattım ama kurumsal dünyada çalışmam gerekiyorsa buna alışmam gerekiyordu.

"Hey! Ben Karan." Yanımda oturan ela kahverengi gözlü adam dikkatimi çekti. Ellerini bana doğru uzatırken "Projemize yeni katılan kişi sen misin?" diye sordu.

Kulaktan kulağa sırtıyordu. Gülümsemesi sinirlerimi yatıştıracak kadar dostçaydı.

"Evet, öyle." Aryan'ın sesi birdenbire yükseldi ve kapının yanında durduğunu fark ettim, uzun gövdesi dışarıyı görmemizi engelliyordu. "Bir sorun mu var?" Ellerini geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Bugünkü olaydan sonra neden bu kadar kibirli davranıyordu?

Bir an çok şefkatli ve sevgi doluydu; bir an sonra ise çok soğuk ve mesafeliydi.

"Hayır, AR. Ben sadece sordum. Yeni acemileri mümkün olduğunca rahat ettirmek önemli. Bu onların üretkenliğine yardımcı olacaktır." Karan omuz silkti.

Çok soğukkanlı ve sakin davranmasına rağmen, Aryan'ın varlığının onu ne kadar etkilediği geniş alnında boncuk boncuk biriken terden anlaşılıyordu. Etkilenen sadece Karan değildi; tüm konferans salonu sessizleşmişti.

Neredeyse herkes sabırla Aryan'ın konuşmasını bekliyordu. "Bu Anayra ve bu projede Karan'ın gölgesi olacak."

Adımın dilinden dökülüğü karnımdan aşağı karıncalanmalar gönderdi.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanarak sözlerini hatırladım.

Yani Karan bu projenin teknik lideriydi. Hafifçe başımı sallayarak onu onaylamak için başımı çevirdim. Bana göz kırptı ve gülümsedi. Çok rahat biri gibi görüldüğü için gülümsemesine karşılık vermeden duramadım.

"Onunla flört etmeyi bitirdiysen, Karan, dikkatini bana verebilir misin?" Aryan masanın diğer tarafına geçmiş, ellerini masanın üzerine koyarak eğilmişti; kıvrılmış kolları, çıkıntılı sinirlerini saran kaslı kollarını gösteriyordu. Tavırları güç ve hâkimiyet çağırıyordu.

Aryan yeni proje hakkında slaytlar sunmaya başladığında odadaki ışık biraz karardı. Projeyi kısaca anlatmayı bitirdiğinde ışıklar tekrar yandı.

"Bu mali yılda şirketimiz için en önemli projelerden biri b u . Projenin süresi sadece dört ay olacak, ancak hepinizin ortaya koyması gereken çalışma iki katına çıkmalı. Bu son derece gizli bir proje ve müşterimizle başa çıkmak o kadar da kolay değil. Mükemmellikten başka bir şey beklemiyorlar."

Sert bakışlarıyla odayı taramasını izledim. Herkes onun her sözüne kilitlenmiş, tek bir ayrıntıyı bile kaçırmamanın sonuçlarından korkuyordu.

"Karan ve Adnan müşteriyle doğrudan ilgilenecek. Adnan gereksinimleri toplayacak ve herhangi bir teknik soru ortaya çıkarsa Karan onu destekleyecek. Anayra görüşmeler sırasında Karan'a yardımcı olacak ve geliştiriciler için irtibat noktası olacak. Her birinizi yakından izliyor olacağım çünkü bu proje başarılı olur ve müşteriyi etkilersek, şirketimiz için saha projeleri de dahil olmak üzere pek çok başka projenin önünü açacaktır. Ama eğer bir şekilde bu işi batırırsanız..." Ses tonundaki ölümcül uyarıyı duydum. Aryan konuşmasını bitirip masanın başındaki sandalyeye oturdu ve "Sonunda mutlaka fesih mektubunu açacaksın," dedi.

Yutkundum ve yere baktım.

Çalışanlarını böyle mi idare ediyordu? İş yaptırmak için çalışanları tehdit etmek bana p e k cazip gelmedi. Hitler'in başka bir versiyonu gibi görünüyordu.

Hitler Rajput.

Hitler bıyıklı Aryan'ı düşünerek kıs kıs güldüm. Görünüşü kesinlikle davranışının hakkını verirdi.

"Gülmeden duramayacağın kadar komik olan ne Anayra?" Aryan bana bağırarak irkilmeme neden oldu. Ona baktığımda bakışlarının bana sabitlendiğini gördüm.

Patronumu Hitler olarak düşünmemeliydim.

Aptal ben.

Ama ona dönüp baktığımda, onu Hitler'in üniforması, saç ve bıyığıyla hayal etmekten kendimi alamadım.

Tanrım, şu bıyık.

Ağızımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım. Kahretsin.

"Anayra, bu toplantıdan sonra benimle ofisimde buluş. Sana patronunun önünde nasıl davranman gerektiğini öğretmeyi çok isterim," diye bilgi verdi, sesinde açık bir zehir vardı.

Aman Tanrım. Kendimi neyin içine soktum?

Ellerim artık sinirden titriyordu. İlk günümde beni kovacak mıydı?

Projenin diğer detaylarından bahsetti ve zaman geçtikçe beni daha sonra görüşmek üzere çağırdığını yavaş yavaş unuttum.

Kelimenin tam anlamıyla kışını yırtarak şirketini yöneteceğini hiç düşünmemiştim. Her şeyi açıklama şekli, bu projenin içini ve dışını bildiğini açıkça ortaya koyuyordu. Yapması gereken başka pek çok şey olmalıydı ama her şeyi o kadar sorunsuz hallediyordu ki. Bir şeyleri açıklarken gözlerindeki tutku ve kıvılcımı görünce hayranlık ve huşu kalbimi doldurdu.

Anayra, kes şunu.

Ondan uzaklaşmalıydım; onu kalbime taşımamalıydım.

Toplantı sona erdiğinde, tüm proje arkadaşları kendilerini bana tanıttı. Uzun kahverengi saçlı ve alnında kakülü olan kız Chhaya'ydı. Geliştiricilerden biriydi. Diğer kız daha az arkadaş canlısıydı ve test ekibine aitti. Onun adı Bhawna'ydı.

"Anayra, toplantıdan hemen sonra benimle buluşmanı istememiş miydin?" Aryan'ın sesi odanın içinde yankılanınca refleks olarak başımı çevirdim ve onu kapının yanında dikilirken buldum. "Şimdiden on dakikamı boşa harcadın. Patronu bekletmemelisin."

Kahretsin.

Bunu tamamen unutmuşum.

"Özür dilerim, AR. Sadece kendimi diğerlerine tanıtıyordum," diye kekeledim.

Başım çok büyük beladaydı.

"Seni zaten ekiple tanıştırmıştım. Onlara başka ne söylemen gerekiyor? Çalışmak için buradasın; flört etmek ya da arkadaş edinmek için değil." Alay etti.

Sabahki tatlı hareketinden beri bütün gün sinirli görünüyordu.
"Ama I değildi. flört-" Önce I olabilir bitirmek benim
Cümle, bileğimden tuttu ve beni ofisine doğru sürükledi.
Acınası gözleriyle beni esir alan diğer çalışanlara beceriksizce
gülümserken kendimi ebeveyni tarafından sürüklenen bir çocuk gibi
hissediyordum.

Aryan nasıl bir baba gibi görünebilir?

*Çocuklara patronluk mu taslayacaktı yoksa sevgi dolu bir baba mı
olacaktı?*

"Bayan Anayra Roy." Sesinin sertliği beni ürpertti ve aptalca
düşüncelerime bir ara verdirdi. Beni ofisine çekti ve kapıyı kapatmam için
yanımdan ayrıldı. "Beni bir daha asla bekletme. Patronun olduğum için bir
numaralı önceliğin ben olmalıyım," dedi dişlerini sıkarak ve masanın
arkasındaki sandalyesine oturdu. Masanın karşısında duruyordum ve
kelimenin tam anlamıyla t e p e d e n tırnağa titriyordum.

Bu adam bir klima gibiydi. Ne zaman etrafımda olsa, çok üşürdüm.

"Üzgünüm, AR. Şu andan itibaren bir numaralı önceliğim sen
olacaksın." Soğuk yüzünden sesim titriyordu. Sanki *Karlar Ülkesi*
filmindeki Olaf'a dönüşecek gibiydim.

"Güzel. Şimdi otur." Karşısındaki koltuğu işaret etti. Cevabım onu
biraz sakinleştirmiş gibiydi. Tanrı'ya şükür.

"Teşekkür ederim." Koltuğa otururken şalımla oynadım.

"Şimdi söyle bana. Orada neye gülüyordun?" Sandalyesinde arkasına
yaslandı ve parmaklarını çenesinin hemen altında birleştirip dirseğini
kalçasına dayayarak bacak bacak üstüne atarken kaşlarından birini soru
sorar gibi kaldırdı.

"Bir şey yok." Bakışlarım yere düştü, bir yalan arıyordum. "Sana
berbat bir yalancı olduğunu söyleyen oldu mu?"

Ses tonundaki alaycılığı duyunca başım dikleşti.

Çoktan ayağa kalkmış, korkutucu bakışlarını üzerime dikmiş bana
doğru ilerliyordu. Dehşeti yutmaya çalıştım ve başımı salladım.

"Şimdi bana gerçeği söyle. Ne düşünüyordun? Ve bu sefer yalan
söyleme." Masanın kenarına oturdu ve öne doğru eğildi. İki eli de
sandalyemin kol dayama yerindeydi ve yüzü öylesine

benimkine yakın. Bir an için nutkum tutuldu, kalbim o kadar sert ve hızlı çarpıyordu ki onun bile duyabileceğini düşündüm. Aynı havayı soluyorduk.

Gözlerindeki sabit bakışın değişmesini istemiyordum. Dikkatinin üzerimde olması hoşuma gidiyordu.

Ben de onun siyah, mükemmel gözlerine baktım ve tüketen bakışlarının tadını çıkardım.

"Herkese karşı çok katıydın." Sonunda sesimi buldum ama ancak fısıltı olarak çıkabildi. "Hitler gibi davranıyordun. Ben de Hitler'in bıyığıyla nasıl görüneceğini merak ediyordum." Gözlerimi sıkarak kapattım, kendimi derin bir yere gömüp beni santim santim çözen yoğun bakışından kaçabilmeyi umuyordum.

CHAPTER 16

Anayra

"YANI SADECE BANA GÜLMEKLE KALMADIN, AYNI ZAMANDA BANA HITLER DE DEDİN." Vurdumduymaz sesinin beni sorguladığını duydum. "Sana ne yapmalıyım Anayra?" Alaycı bir tonla karışık ses tonunu duyunca yavaşça gözlerimi açtım.

Hâlâ bana doğru eğilmişti, yüzü bana çok yakındı ama sert bakışları yerine gözlerinde parıldayan bir eğlence vardı. Gözlerimin içine bakarken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve sonra bakışları dudaklarıma kaydı.

Bir an için eğilip beni öpeceğini sandım. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Daha fazla eğilip beni öpecek miydi? Öpmesini ister miydim?

Telefonum çaldı ve bu güzel anı bozdu. Arkasına yaslanıp telefonu açmamı işaret ederken verdiği nefes dudaklarıma çarptı.

"Hel-hello?" Hâlâ beni izliyordu ve bu kez düşüncelerini süsleyen şeyin eğlence mi yoksa öfke mi olduğunu bilmiyordum çünkü her zamanki boş ifade maskesi geri gelmişti.

"Hanımefendi, Dakshin Bank'tan arıyoruz. Bankamızda ücretsiz bir hesap açma şansı kazandınız. Bu teklifle ilgilenir misiniz?" Bu bir müşteri hizmetleri çağrısıydı.

Aryan gerçekten beni öpecek miydi? Cidden! Kafamın nesi vardı?

"Teklifiniz için teşekkür ederim, ancak şu anda ilgilenmiyorum. Eğer daha sonra fikrimi değiştirirsem, sizi mutlaka arayacağım. Sorun olur mu?" Adama cevap vermeden önce kendimi sakinleştirdim.

Servis elemanına iyi günler dileyerek telefonu kapattım. "Kimdi o?" Aryan bana sordu.

"Bir banka bana ücretsiz bir hesap öneriyor." Omuz silktim.

Cevabım karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Normalde beni selamladıkları anda aramayı keserim. Bazen çok kötü bir zamanda sinirimi karşımdakinden çıkarırım" dedi. "Onunla neden bu kadar tatlı konuştuğunu anlamıyorum." Tek kaşını kaldırdı.

"Manastırımda çalışan işçilerden birinin çağrı merkezinde çalışan bir kızı vardı." Bu hikâyeyi dinlemek isteyip istemediğini anlamak için ona baktım. Tüm dikkatini bana verdiğini görünce devam ettim: "Birini aradığında insanların onu nasıl kızları olarak gördüklerini anlatırdı. Müşteri bulmak onların işinin bir parçası. Her gün diğer insanların aynı hakaretlerine ya da aşağılamalarına maruz kalıyorlar. Sözlerim ve iyi bir gün dileğim onların stresli günlerini neşelendirebilirse, bunu her seferinde yapacağım."

"Uzak durmamı çok zorlaştırıyorsun," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ha? Pardon?" Hiç vakit kaybetmeden sordum.

Yanlış duymuş olmalıydım.

"Hiçbir şey." Başını sallarken nefesinin altından öksürdü. "Bir dahaki sefere o küçük beyninde beni photoshoplamaya karar verirsen, etrafta olmadığından emin ol. Şimdi işinizin başına dönün. Karan görevlerinizi size açıklayacak. Kamaranı onunla paylaşacaksın." Beni kovdu ve masasının üzerindeki bir dosyayı almak için arkasına yaslandı,

Her yaptığında dikkatimi çeken kaslı kolunu esnetiyordu.

"AR VE KAHVESİ! Ben onun asistanı mıyım yoksa baristası mı?" Kilere genç ve güzel bir kadın girdi. Mor bir kalem etek ve açık pembe bir bluz giymişti. Sarı röfleli siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Siyah sivri topuklu ayakkabılar giymiş uzun bacaklarıyla mükemmel bir oyuncak bebeğe benziyordu.

Priya-Aryan'ın asistanıydı ve görüşme programımda bana yardımcı oldu.

Karan ve ben kahve makinesinin yanında oturmuş kahvelerimizi yudumluyorduk. Doğal bir çekiciliği olan havalı bir adamdı. Projenin teknik yönleri üzerinde çalışmaya çoktan başlamıştık ve harika bir ekip olacağımızı söyleyebilirdim.

"Ne oldu tatlım?" Karan yanına oturan kıza sordu.

Bir yudum aldıktan sonra burnunun kenarını sıktı. "Patronun oldu!" Kaşlarını çattı. "Çok fazla kahve içiyor, saatte iki fincan gibi. Ve bana söylemeden ona kahve götürmemi bekliyor. Lanet olsun. Kimsenin aklını okuyacak gücüm yok. Pislik herif." Aryan'ı çıplak elleriyle parçalamak istiyormuş gibi görünüyordu ve Aryan'ın talepkâr doğasını düşününce onu suçlayamazdım.

"Sakin ol ve rahatla, tatlım." Ellerini kadının omuzlarına yaklaştırarak şefkatle masaj yaptı ve kadının rahat görünüşünden iyi arkadaş olduklarını söyleyebilirdim. Kız sakinleşir gibi olduğunda dikkatini bana çevirdi. "Takımda yeni bir kız var canım. Anayra ile tanış. Yeni projede bana yardımcı olacak." Karan beni Priya'ya takdim eder gibi ellerini salladı.

"Merhaba Anayra. Çok özür dilerim. Seni fark etmedim." Beni kalkmaya teşvik ederek ayağa kalktı ve bana sarıldı. "İlk günün nasıl geçiyor?"

"Şimdiye kadar çok iyi." Garip bir gülümsemeyle sandalyeme geri oturdum.

"Evet, sadece bir kez AR'nin ofisine çağrıldı. Yani, bu bir ilerleme." Karan kıs kıs gülerek benimle alay etti ve ben de kollarına vurdum.

"Sakın onun radarına girme. Üzerinde bir şey bulursa seni mahveder." Ellerimi şefkatle sıktı.

"Bunu söylemek için biraz geç kaldın. Anayra yüzüne AR-Hitler dedi." Gülmemek için kendini zor tuttuğunu açıkça görebiliyordum. Karan, Priya'ya, "Kız zaten onun radarına girmiş," diye fısıldadı ama ben onu net bir şekilde duyabiliyordum ve yanımdan şaşkın bakışlarla beni hedef alarak geçen diğer çalışanlar da duyabiliyordu.

"Oh, Tanrım. Yapmadın!" Priya merak dolu bakışlarla bana bakarak soluk soluğa kaldı.

"Sadece abartıyor. Ben ona öyle demedim. Sadece davranışlarının Hitler gibi katı olduğunu söyledim."

"Ama yine de. Ona böyle diyen Karan olsaydı, onu çoktan kovmuştu. Karan her zaman AR'ın sinirlerini bozar." Kıkırdadı.

Evet... ama görünüşe göre artık onun sinirlerini bozuyordum. Huzur içinde kahvemi yudumlarken arkama yaslandım.

CHAPTER 17

Anayra

"Kamaramda ne yapıyorsun?" Aryan'ın korkunç sesi odanın içinde yankılandı.

Oh, kahretsin! Ne yaptığımı bilmesini istemedim.

İlk günümün üzerinden sadece beş hafta geçmişti ve ben Aryan'dan olabildiğince uzak durmaya çalışmıştım. Bizden bilgi almak için yaptığı haftalık toplantılarda bu pek mümkün olmuyordu. Bunun dışında yolundan uzak durdum ve o da çoğunlukla ofisinde kaldı. Bazı günler onu bana bakarken yakalıyordum ve ondan başka bir yere bakıyordum; diğer zamanlarda ise hala bana baktığını teyit etmek için bakışlarımı kaçıırıyordum. Daha sonra, görüş alanında oturduğum için bana baktığını fark etmeyecek kadar derin düşüncelere dalmış olabileceği sonucuna vardım.

Bunca gün sonra, onun ofisindeydim. Onunla yalnızdım.

Yine.

"BEN..." Priya'yı kovdurmadan bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemediğim için kekeleydim.

"Eğer yine yalan söylemeyi planlıyorsan, söyleme. Sadece söyleme." Sesi sabırsız geliyordu. "Bana doğruyu söyle." Aryan koyu yeşil takım elbisesinin düğmelerini çözerek bana doğru ilerledi, ben de arkamdaki duvara çarpana kadar adım adım geri çekildim.

"Sana sabah kahveni vermeye geldim." Parmaklarımdan bordo şalımla kıpırdanışını izlerken bakışlarım ondan uzaklaştı.

"Bu Priya'nın işi. O neden burada değil?" Avuçlarını duvarın iki yanına koyarak beni arasına hapsetti.

"Babası hasta ve her sabah onu hastanede ziyaret etmesi gerekiyor. Bu yüzden biraz geç geliyor. Sabahları kahveye ihtiyacınız oluyor ve ben de ona yardım etmeyi teklif ettim. Lütfen onu kovmayın," diye ağızdan kaçırdım. "Bu benim hatam. Sana söyleyecekti ama haberin olmadan sana kahve getireceğime onu ikna ettim," diye kendimi savunmaya çalıştım.

"Neden onu kovacağımı düşünüyorsun?" Kaşlarını çatarak tısladı.

"İnsanları her zaman her şey için kovuyorsunuz. Ben katıldığımdan beri

neredeyse on beş çalışanı işten çıkardı ve sadece beş hafta oldu."

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama çenemi bir türlü tutamıyordum. Şimdi beni kesinlikle kovacaktı! Muhtemelen onun yanındayken ağızımı kilitlemeli ve anahtarı çantama atmalıydım.

Bana sırtarak yaklaştı ve başını eğdi. "Hmmm. Bugün, şirketimize yeni katılan bir kıızı kovacağım. Her zaman sinirlerimi bozuyor." Sırtı şı şeytani bir hal aldı ve kara gözleri neşeyle parladı.

"Hayır, AR. Lütfen beni kovma." Başımı hararetle salladım. "Sana söz veriyorum, bir daha asla sana kahve getirmeyeceğim. Ofisinin yakınından bile geçmeyeceğim."

"Seni kovmayacağım," dedi ve o uğursuz gülümsemesiyle gözlerimin içine bakarak bu düşüncüyü biraz daha derinleştirdi. "Birkaç şartla."

"Ne isterseniz yaparım. Ekstra saatler ve hafta sonları çalışabilirim."

İşimi kaybetmek istemedim. Şu anda bu işi karşılayabilmek için kaybedemeyeceğim çok şey vardı.

"İlk şart, bana Aryan deyin."

Gerçekten ciddi miydi? Ona Aryan demek ilk şart mıydı? "Ama herkes sana AR diyor." Kaşlarımı çattım, gerçekten kafam karışmıştı.

"Sen herkes değilsin," diye fısıldadı, nefesi kulaklarıma çarpıp midemdeki kelebekleri bombardımana tutarken öne doğru eğildi.

Benimle flört mü ediyordu?

Bu adamı asla anlayamazdım. "Eski pardon?"

Kesinlikle Aryan'ın bir klonuydu.

Hemen arkasına yaslanıp boğazını temizledikten sonra aceleyle açıklamaya başladı: "Yani, çalışan ve patron olarak değil, farklı zeminlerde tanıştık. Bu yüzden şirketime katılmadan önce bana Aryan dediğiniz için bana AR dediğinizi duymak biraz garip."

"Tamam. Sana Aryan diyeceğim. Başka?"

Açıklaması tuhaf olsa da kimin umurundaydı ki? Bu en azından basitti. Daha ne isteyecekti ki?

"Bana her iki saatte bir kahve getir."

Parmaklarını yüzüme yaklaştırdı, neredeyse dokunacaktı, saç tellerimi düzeltti. Nefesim kesildi. Parmak uçlarının kulaklarıma hafifçe dokunması omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Bana ne yapıyordu?

Neden şimdi bu kadar alınganlaştı?

Tüm kadın çalışanlara karşı böyle miydi? Aryan'ın bir çapkın olabileceğini hiç düşünmemiştim ama bu mümkün müydü? Şimdiye kadar şirketimizin dedikodu komitesinden Aryan'la ilgili bir şikâyet duymamıştım ama belki de hiçbiri Aryan gibi birinden ilgi görmekten şikâyetçi olmazdı.

Kanım kaynıyordu. Ama dokunuşlarına karşı koyamadığım için ona saldıramıyordum da. Onun yakınlığından zevk alıyordum. Benim için o kocamdı ve tek saplantımdı; ama onun için ben bir hiçtim. Kendimi çaresiz hissediyordum çünkü

Bana dokunması hoşuma gidiyordu.

Benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu.

Bana bu kadar yakın olmasından hoşlanıyordum, kalbim her seferinde karmaşık duygularla dolup taşıyordu.

Purvi'ye hayatıma devam etmeye çalıştığımı söylemiş olmama rağmen her seferinde onu düşünüyordum. Başkalarıyla flört ettiği için karısını unutmuş gibi görünüyordu. Ben onun için diğeriydim.

Ama bu kimin hatasıydı? Ondan kaçan bendim. O benim kim olduğumu bile bilmiyor. İki yıl oldu. Tabii ki hayatına devam edecek. Ben de öyle yapmalıyım.

Birkaç gün boyunca mangalsutra ya da sindoor takmamamın nedeni buydu. Purvi beni bunun devam etmenin ilk adımı olduğuna ikna etmişti. Ama şimdi, onsuz kendimi çıplak hissediyordum. Dünyaya sahte bir ben gösteriyormuşum gibi hissediyordum.

"Tamam. İki saatte bir sana kahve getireceğim." Sözlerim dudaklarımdan duyulmayan mırıltılar olarak döküldü. Kalbimde bir sıkışma hissettim, düşüncelerim ve ruhum durumum üzerinde tartışıyordu.

Ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordum. Onun yaptığı gibi ben de bir an önce ondan uzaklaşmalıyım.

"Bundan sonra bana ev yemekleri getirmeni istiyorum." Ellerinden birini yanına bırakarak biraz nefes almamı sağladı.

"Ne? Yemek pişirmek mi?" İkilemim beni en iyi şekilde ele geçirdiğinde burnumu kıstım.

Neden onun için yemek pişirmemi istesin ki?

"Priya'dan bir haftadır sabahları hazırladığı kahveyi yapmasını istiyordum. Kahven gerçekten çok güzel. Tam benim sevdiğim gibi. Bu yüzden yemek pişirmeyi bildiğini düşündüm." Adam gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Ben iyi bir aşçı değilim. Çalışmalarım arasında yemek pişirmeyi öğrenecek fazla zamanım olmadı. Manastırımdaki rahibeler de yemek pişirmeme hiç izin vermediler. Bana yemek yapmayı öğretmek için harcayacak fazla yemeğimiz de yoktu," diye itiraf ettim.

Onları hep yemek yaparken izledim. Onları yemek yaparken izlemek ve ilk tadan olmak hoşuma giderdi.

"Bu mantıklı." O güzel beyinde milyonlarca düşünce dolaşıyormuş gibi gözleri büyüdü. "Şimdilik bırak. Kocanızdan boşandınız mı?" Sorusu havada asılı kaldı, gözleri her türlü duygudan arınmıştı.

"Aryan, iyi misin?" Kesinlikle delirmişti. Yoksa neden özel hayatımı öğrenmek istesin ki?

CHAPTER 18

Anayra

"CEVAP VER BANA, ANAYRA." Bana tükürdü, onu kontrol ettiğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. "Kocandan boşandın mı?" Huzursuzlanmaya başlamış gibiydi.

"Senin için neden önemli olsun ki?" Kendimi sersemlemiş ve konudan rahatsız olmuş hissederek ona çıkıştım.

Beni biliyor muydu? Kalbim göğüs kafesimin kapısına çarpıyordu.

"Çünkü kayıtlarınızda 'bekar' olarak işaretlemişsiniz ama bana kocanızla aranızın iyi olmadığını söylediniz. Son birkaç gündür sindoor da sürmemişsin. Ben de ondan boşandığınızı düşündüm." Parmakları yanaklarımı hafifçe okşayarak tenimi gıdıkladı. "Çünkü yasal olarak evli değildim," dedim düşünmeden. tekrar. Sanki gözleri doğruluk serumunun bir başka versiyonuydu ve gerçeği benden zorla alıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Elleri şimdi kollarıma yapışmış, parmakları içime girmişken ses tonundaki keder belirgindi.

"Sadece ritüeller gerçekleşti. Evliliği tescil ettirmeden önce birbirimizden ayrıldık." Kelimeler ağzımdan dökülürken içim burkuldu.

Zaten gereğinden fazlasını ortaya çıkarmıştım.

"Sen miydin yoksa o mu?" Beni tutuşu biraz gevşedi ve artık biraz nefes alabiliyordum.

"Bendim. Onu terk ettim. Zengindi ve ailesi evliliğimizi onaylamayacaktı. O ideal bir evlattı ve ben onunla ailesi arasında sorun yaratmak istemedim. O zaman için en iyisinin bu olduğunu düşündüm." Bu kısmen doğrudu ama yine de gerçeği ondan sakladığım için kendimi kötü hissediyordum.

"Yani o olaydan sonra onunla hiç görüşmedin mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Bana inanması gerçekten zor gibi görünüyordu.

"Hayır, söylemedim," diye yalan söyledim ama içimden bir ses tam karşımda durduğunu ve içimde günahkâr bir şehvet duygusu uyandırdığını söylemek istiyordu.

Ama yapamadım.

Öfkesiyle beni canlı canlı yerdi.

"Bizim için iyi," diye cevap verdi bir süre sonra.

"Ne var? Aryan, senin neyin var ve neden birdenbire benim evlilik hayatımla bu kadar ilgilenmeye başladın?" Bu tartışmaya bir son vermek istediğim için sordum.

Sormaya devam ederse bir şeyler öğrenir.

"Biriyle mi çıkıyorsun?" Sanki o an için önemli değilmiş gibi sorularımı geçiştirdi.

Priya'ya bugün bir terapistten randevu almasını söyleyeceğim. Yoksa neden benim flört hayatımı öğrenmek istesin ki?

"Hayır." Başımı iki kez salladım. "Ama bu gece bir randevum var."

Hala flört hayatımın onunla ne ilgisi olduğunu bilmiyordum. Çıktığım kişi Purvi'nin arkadaşlarından biriydi. Hayır cevabını kabul etmiyordu ve ben de buna pek aldırmıyordum çünkü sonuçta o adamla çıkmaya devam edip etmeme konusunda bir seçeneğim vardı. Evliliğin aksine, Sakshi'ye yardım etmekten başka bir seçeneğim yoktu.

"Randevunu hemen iptal et." Sözleri düşüncelerimi yarıp geçti.

"Pardon?" Sesimde tedirginlikle birlikte şaşkınlık da vardı. "Randevu mesai saatinden sonra. İşimi hiç etkilemeyecek," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

"Bugün müşterimizle evimde bir parti veriyoruz," diye cevap verdi kayıtsızca.

"Ama bu hiç adil değil." Neredeyse ciyak ciyak bağıracaktım. "Bunu en azından bir gün önce bildirmeliydiniz."

Cesaretimi nereden aldığımı bilmiyordum ama bana bir son dakika partisi veremezdi.

"Randevuna gelemeyeceğin için üzgün müsün?" diye alaycı bir ses tonuyla bana karşılık verdi.

"Artık seninle flört hayatım hakkında konuşmayacağım ve sen benim sorularıma cevap vermedikçe ben de senin sorularına cevap vermeyi reddediyorum." Sinirle gözlerimi ona diktim. "Eğer işle ilgili benimle konuşacağın bir şey yoksa, ben kamarama geri dönüyorum."

Görücü usulü bir randevuya evet demek benim için çok şey ifade ediyordu. Şimdi kendimi yeniden sıfırdan hazırlamam gerekiyordu.

Ellerini iterek arkamı döndüm, ama beni tekrar kendine çekecek kadar hızlıydı, bana yakın duruyordu, göğüslerimiz birbirine bastırılmıştı. Elleri benimkilerin etrafındaydı, belimi sarıyordu.

"Asla benden yüz çevirme ya da beni kovma," diye emretti dişlerini sıkarak sitemle.

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Geniş göğsü genişledi ve çok ihtiyaç duyduğu oksijeni bir ciğer dolusu içine çekerken benimkine baskı yaptı. Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni güçlü gövdesine sıkıca bastırdı. Gözlerimi kısarak soğuk siyah gözlerine baktım, kuru dudaklarımı beklentiyle yaladım. Eğildi ve kirli sakalını yavaşça yanaklarıma sürdü.

"Sorularıma cevap vermeden benden kaçamazsın," diye fısıldadı kulağıma, nefesini üzerinde hissedenden minik saç tellerini gıcıklayarak.

O ne yapıyordu?

Dudakları yüzüme çok yakındı. Yavaşça nefes aldı ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bana yaklaşmasına izin veremezdim.

Ben. Onunla herhangi bir ilişki geliştirmek istemiyordum. Bu sadece işleri daha da karmaşık hale getirirdi.

"Aryan." Ciğerlerime hava çektim. "Bırak beni." Sesim ancak fısıltı olarak çıkıyordu ve bana bu kadar yakın durmasaydı beni duyamazdı.

Beni terk etmesini istemiyordum. Ona bu kadar yakın olmak iyi hissettiriyordu.

Ama bu da yanlış geliyordu. Kocam olmasına rağmen, onun için sadece bir çalışandım.

"Seni saat 17:00'de ofisten alacağım. O saate kadar hazır ol," dedi bir adım geri çekilip benden uzaklaşırken. İçimde tuttuğumu bilmediğim derin bir rahatlama nefesi verdim.

"Karan'la birlikte geleceğim," diye cevap verdim. İstedğim son şey patronum ve benim hakkımda bir dedikodu çıkmasıydı.

Ondan olabildiğince hızlı uzaklaştım. Bana tekrar sarılmasını istemiyordum. Onu karşımda görmek zaten hayatıma devam etmemi zorlaştırıyordu ama bir de bana bu şekilde dokunursa, yapamazdım.

Dilini şaklattı, kararımdan memnun değildi. "Benimle tartışma, tatlım."

Arkasını döndü, koltuğuna doğru yürüdü ve gömleğinin ilk düğmesini açıp kılı, geniş göğsünü göstererek arkasına yaslandı. Hareketleriyle dikkatimi dağıttığımı görünce dudaklarının bir tarafı seksi bir sırıtışla yukarı kıvrıldı.

Dudaklarımı ısırdım ve hemen yere baktım.

O zaman söylediği şey çıldırmış beynime kaydoldu. Başımı kaldırıp ona dik dik baktım.

Tatlım mı? Ciddi misin?

Yine gözümü korkutmaya çalışıyordu. Bu onun için bir oyundu. Değil mi?

Ofisinden çıkıp kulübeme doğru yürüdüm.

Purvi'nin numarasını arayıp randevunun ertelendiğini söyledim.

"Hey, laddoo..." Telefonu uyarı tonuyla açtı. "Sakın bana yine gergin olduğunu ve randevuya gelemeyeceğini söyleme. Senin için mükemmel elbiseyi yatağının üzerine serdim bile."

Purvi benim daireme taşınmıştı çünkü babasının şirketini devralmadan önce benimle birkaç ay geçirmek istiyordu. Purvi'nin milyon dolarlık bir şirketi yönettiğini hâlâ hayal edemiyordum. Hiçbir konuda çok ciddi değildi.

"Randevuya gelemeyeceğim." İçimi çektim, yere baktım.

"Olmaz!" diye bağırdı dramatik bir şekilde. "Anayra, seni saat 6'da ofisinden alıp restorana kendim götüreceğim. Zaten iki yıl oldu, aptal." Bir an durakladı, mırıldandı. "Yoksa manastırdaki rahibelerinden biri gibi mi olmayı planlıyorsun?" Alaycı yüzünü hayal edebiliyordum.

"Hayır, öyle değil," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Kaçamayacağım bir son dakika ofis partisi var." Onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum.

"Yani, bunun yerine, benim ateşli arkadaşımı terk ediyorsun! Bu hiç adil değil Anayra. Bunu biliyorsun." Telefonda mızımızlandı.

Aferin, Aryan. Şimdi Purvi bana kızgındı.

"Müşterilerimiz orada olacak. Aryan özellikle hepimizin onun evinde olmasını istedi. Bunu berbat edemem Purvi. Lütfen anlamaya çalış," diye yalvardım.

"Ona siktirip gitmesini söyle! Çok talepkar."

"Evet, öyle." Alnımı ovuşturdum ve burnumun kenarını sıktım.

"Sanki bir şekilde randevunuz olduğunu biliyor ve bunu kasten sabote etmeye çalışıyor. Kocanın sezgilerini falan bilirsin!" Kıkırdadı.

"Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Purvi. Ateşli arkadaşından benim adıma özür dile." Arkadaşını ektiğim için kendimi kötü hissettim ama gitmediğim için biraz rahatlamıştım. Ne istediğim konusunda hâlâ emin değildim.

"İyi misin tatlım?" Karan sandalyesini yanıma çekerken beni süzdü.

"Neden bugün herkes bana *tatlım* diyor?" Sesimdeki kızgınlığı gizlemeye çalıştım ama büyük ölçüde başarısız oldum. İnsanlara nadiren kızardım.

Tüm gün boyunca ruh halim kötüydü. Saat çoktan 17:00'ye geliyordu. Aryan'ın dedikoduları umursamadığımı biliyordum ama ben iş arkadaşlarımla tatile gitmem konusunda ne düşüneceklerini önemsiyordum.

onunla parti. Çok uzun zamandır ilk kez insanlarla dost olmaya başlamıştım ve onlar da beni seviyorlardı. Ama şimdi, Aryan yaptıklarıyla her şeyi mahvediyordu. Beni nasıl göreceklerdi? Beni yargılayacaklar ve potansiyelimden şüphe edeceklerdi.

Oh, Tanrım. Muhtemelen fazla düşünüyorum.

"Sana başka kim öyle dedi?" Karan kaşlarından birini kaldırdı.

"Hiç kimse. Önemli değil." Ona omuz silktim ve sırrımı açıkladığım için zihinsel olarak yüzümü buruşturdum.

"Bugün birilerinin keyfi yerinde!" Karan kıkırdadı.

"Evet, öyleyim. Bu geceki partiden haberin var mıydı?" Bunu bilen son kişi olup olmadığımı öğrenmek istedim.

"Priya bize söyleyene kadar olmaz." Karan yorgun bir şekilde iç çekti. "AR asla son dakika partilerini duyurmaz. Her şeyi bir ay öncesinden planlar. Bu müşterilerde bu kadar özel olan ne merak ediyorum. Belki de aralarında güzel bir bayan vardır ve AR sadece ona sürpriz yapmaya çalışıyordur." Karan gözlerinde bir parıltıyla omuz silkti.

Aryan'ın başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi bile zihnimde bir kıskançlık volkanının patlamasına neden oldu.

"AR'nin kadınların arkasından koştuğunu sanmıyorum. İnsanları kovmakla ve çalışanlarının gözünü korkutmakla çok meşgul." Ona öfkelen dim.

"Vay, kaplan. Yavaşla biraz. Seni de kızdırmayı başardı mı?" Karan gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Anayra, partiye gitmek için hazır mısın?" Aryan'ın derin sesi konuşmamızı böldü.

"Birlikte gideceğimizi sanıyordum." Karan suratını astı, incinmiş gibi davrandı.

"Karan, işten çıkarma bölümünde çalışan kontenjanında doldurmam gereken bir yer daha var. O listeye girmekle ilgileniyor musun?" Aryan kayıtsızca sorarken kaşlarını kaldırdı. Gömleğinin kolları pazularını sararken, kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, eşiğe yaslanmıştı.

"Hayır, patron. Bu gece tamamen senin." Karan kıkırdadı.

"Dönek ve hilekâr!" Karan'ın eline bir tokat attım ve çantamı almaya gittim. "Priya orada olmadığı için parti için hazırlanmasına yardım edeceğim." Karan'ın herhangi bir gerekçeye ihtiyaç duymadığını bildiğim için sesimi biraz yükselttim, ancak diğer çalışanların meraklı bakışları, diğerlerinin duyabilmesi için ona bir tane vermeme sağladı.

"Evet, tamam. O zaman partide görüşürüz, tatlım." Karan ayağa kalktı ve bana hızlıca yandan sarıldı.

"Bana öyle demeyi kes." Kaşlarımı çattım ve göğsüne vurdum.

"Ne zaman hazır olursan!" Aryan arkamdan mırıldandı ve Karan'a ters ters baktı.

"Geliyorum, AR." Gözlerimi devirdim.

Ona AR dediğimi duyunca bana hançer fırlattı.

Bundan hoşlanmadığını biliyordum ama o beni kızdırabiliyorsa ben de ona karşılık verebilirdim.

Sanırım birilerini kızdırma konusundaki doktorası işe yarıyordu.

CHAPTER 19

Aryan

"Efendim, karınız hakkında yakında mutlaka bir şeyler öğreneceğim. Lütfen beni kovmayın" diye yalvardı.

Bu, onun hakkında bulmak için görevlendirdiğim altıncı özel dedektifti.

"Onu aramayı bırakmaya karar verdim. Yani artık hizmetinize ihtiyacım yok." Sandalyeme geri oturdum, kağıt ağırlığıyla oynuyordum.

Sonunda göğsümden bir yük kalktığını hissettim. İki yıl...

Son iki yıldır onu arıyordum.

Belki de hayatta bazı şeyler gizemli kalmaya mahkûmdu. Kaçak gelin faslını artık kapatmalıydım. Ben onu arayarak kendimi aptal durumuna düşürürken o çoktan hayatına devam etmiş ve başka biriyle evlenmiş olabilirdi.

"Yanlış mı duydum? Onu gerçekten unuttun mu?" Raj'ın sesi ofisime dalmadan önce odayı çınlattı.

"Evet." Sandalyede arkama yaslandım ve kâğıt ağırlığı ahşap masanın üzerine koydum. "Hayatıma devam etmeye karar verdim." Otururken kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona baktım.

"Nihayet!" diye haykırdı avuçlarını birbirine vurarak. "Aklın başına gelmiş. Şimdi neden ailenin evlenmen için uygun bir kız bulmasına izin vermiyorsun?"

"Sakshi gibi mi? Hayır, teşekkürler." O olayları hatırlayınca tiksintiyle ona el salladım. "O olay bana bir ders verdi. Asla aileni mutlu etmek için evlenme. Daha sonra mutlu olmayacaksın ve seni mutsuz gören ailen de mutsuz olacak." Umursamazca omuz silktim.

Bu sefer kendi seçtiğim biriyle evlenmek istiyordum. Anayra ile fazla vakit geçirmemiştım ama içimden bir ses beni onun arkasından gitmeye zorluyordu. Sanki ruhum kime ait olduğunu zaten biliyordu.

"Hey, bebeğim. Beni yine mi bayılttın?" Raj'ın hâlâ loveseat'te oturduğunu unutmuştım.

"Siktir git Raj," diye tersledim onu.

Bana bu lakapla seslendiğinde ondan nefret ederdim. Michele Morrone'nin şarkısında onunla dans ettiğim aptal bir sarhoş gecesi idi. O zamandan beri Raj'ın küçük kızı olmuştım.

"Bana öyle demeyin. Burada bir ünüm var." Ona ters ters baktım.

"Tamam. Tamam. Tamam. Peki kim o?" Tek kaşını şüpheyile kaldırıp Ben.

"Ailemle tanıştıktan sonra sana ondan bahsedeceğim," dedim, ailemin onayını aldıktan sonra bunu ondan saklamanın bir anlamı olmadığını fark ettim.

Anlayışla başını salladı ve beni çalışmam için yalnız bıraktı.

Ailemin onu seveceğini biliyordum ama onunla konuşana kadar başka kimsenin bizi bilmesini istemiyordum.

Karımı dünyadan kurtarma dürtüsüne kapılana kadar birine aşık olacağıma hiç inanmamıştım. Onu mutlu edeceğimi düşündüm ama bu evlilik onun için bir anlam ifade etseydi bana gelirdi. Ayrıca ailemin rızası olmadan asla kimseyle evlenmezdim.

Dün, Anayra'nın detaylarını görür görmez ve sindoor giymediği gerçeği, kocasından boşandığı sonucuna varmamı sağladı.

Zaten o adam onu hak etmiyordu.

Daha iyi olmasam da kendimi ona layık hale getirecektim. Ama onunla konuşmadan önce ailemle konuşmak istedim. Böylece, uzun bir süre sonra, çocukluğumun geçtiği eve gittim.

Çocukluğumun geçtiği ev, babama Jaipur'un hükümdarı olan atalarından miras kalan bir Rajput sarayıydı. Etrafında yüz dönümden fazla arazi bulunan devasa bir saraydı. Hizmetçi odaları ve büyük bir Lord Shiva tapınağı da dahil olmak üzere elliden fazla odası vardı. Saray, pembe ve kırmızı kumtaşının mükemmel bir kombinasyonu ile inşa edilmiş ve karmaşık kafes işçiliği ile dekore edilmişti. Odalar renkli mermerlerle işlenmişti, kubbeli saçaklar lotus ve çiçek desenleri oyulmuş yivli sütunları çevreliyordu. Ben sarayın tüm güzelliğine hayran kalmadım ya da övmedim ama Ahaan bu sanat eserlerinin hayranıydı.

Sarayın her yerinde her şey için hizmetkârlar vardı. Bunların çoğu bizi Jaipur'un gerçek yöneticileri olarak gören ve bana *Yuvraj* diye hitap eden ailelerdi. Sarayın ambiyansı ofisimin tam tersiydi. Ofisimdeki insanlar benden korktukları için bana saygı duyuyorlardı ama burada insanlar bana sevgilerinden dolayı saygı duyuyorlardı; bu da saraya her girdiğimde Rajput mirasının bir parçası olmaktan gurur duymamı sağlıyordu.

Önceki ziyaretime kıyasla daha az hizmetli olduğunu da fark ettim.

Beni ilk karşılayan annem oldu. Dizindeki ağrıya rağmen yanıma koştu ve bana sarıldı. Yaşlanmış olmasına rağmen hâlâ dünyanın en güzel insanıydı. Giyinişinde ve kendini taşıyışında bir zarafet vardı. Gerçek bir kraliçe gibiydi. Anayra'nın benim sarayımda nasıl görüneceğini merak ettim.

O benim prensesim olurdu!

"Radha evde olduğunu söylediğinde inanamadım. Kendim görmek zorunda kaldım. Geçen seferkinden çok daha zayıf görünüyorsun. Neden kendine dikkat etmiyorsun, Aryan?" Endişeli gözleri beni kaygıyla değerlendirirken kelimeleri aceleyle sıraladı.

Onunla sadece birkaç dakika geçirdim ve beni hala küçük bir çocukmuşum gibi azarlamaya başladı bile.

Gözlerimi devirdim. "Seni son ziyaret ettiğimden beri çok kilo aldım."

"Beni ölçümlerle kandırmaya çalışmayın. Oğlumun ne kadar yorgun olduğunu sadece ona bakarak bile anlayabilirim." Biz içeri girerken kaşlarını çatı.

Annemin asistanı Radha, "Hanımefendi, Raja Saheb Yuvraj'ı çalışma odasına çağırdı," diyerek babamın emrini ilettiler.

"Gel anne. İkinize de söylemem gereken bir şey var." Annemin elini tuttum ve bu kez eylemimi daha fazla geciktirmek istemediğim için cevabını beklemeden onu çalışma odasına götürdüm.

"Aryan! Benim oğlum." Babam deri koltuğundan kalktı ve bana doğru yürüdü, gözleri tanıdık bir gururla parlıyordu. "Şu haline bak! Her geçen yıl daha da centilmen oluyorsun." Babam omuzlarımı okşadı.

"İkiniz de otuz yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsunuz," diye iltifat ettim ama bugün saraya girerken fark ettiğim şeyi hatırladım. "Personel eksikimiz mi var? İçeri girdiğimde Radha dışında kimse yoktu."

Benim aksime, babam çalışanlarını kovmaktan nefret ederdi. Gerçek bir kral gibi onların sadakatini kendi sadakatine çevirirdi.

"Çalışanlarımızdan birinin evlilik resepsiyonuna gittiler. Bir süre önce oradan döndük. Aryan..." Sanki bu konuda konuşmak istemiyormuş ve beni üzmem istiyormuş gibi adımı ağzında geveledi. "Çok erken olduğunu söylüyordun. Ama bugün o evliliği görünce, oğlumu orada görmek istediğimi fark ettim. Senin evlendiğini ve hayatını düzene soktuğunu görmek istiyorum."

Konuşurken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha belirgindi ve saçları onu son gördüğümde daha da ağarmıştı. Şirketin yönetimini bana bırakmıştı ve sadece varlığına ihtiyaç duyulduğunda ayakkabılarını giyiyordu.

Bu konuyu her açtıklarında konuşmaktan kaçınıyordum. Yanlış yaptığımı biliyordum ama yine görücü usulü bir evliliğe hazır değildim ve evlilik skandalımdan sonra ailemi nadiren ziyaret ediyordum.

Sandalyesine geri döndü ve bir bacağını diğerinin üzerine koyarak üzerine oturdu.

Babam çok konuşkan biri değildi ve konuştuğunda başkalarının da onu dinlemesini isterdi; özellikle de bu kişiler oğullarıysa. Hayır cevabını kabul etmeyeceğini biliyordum ama ben onun endişelerine bir çözüm bulmak için buradaydım.

"Evlenmeye hazırım." Sırıttım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak arkamdaki duvara yaslandım.

Bunu duyduklarına çok sevineceklerini biliyordum.

"Ciddi misin sen?" Annem onaylamak için gözlerimin içine baktı.

Onlara hiç şaka yapmadım ya da yalan söylemedim. Onları her zaman kandıran Ahaan'dı. Annem onları hiç ciddiye almadı ama babam onun çocukça davranışlarından nefret etti ve her zaman büyümesini istedi. Ahaan'a karşı her zaman benden daha sertti.

"Evet, anne." Avuçlarını tuttum ve tekrar onaylamak için sıktım.

"Sizin adınıza çok sevindim. Bay Sharma'dan senin için en iyi teklifleri getirmesini isteyeceğim." Babam çoktan telefonunu almış, çöpçatanlık yapan ve Sakshi'yi evlendiren Sharma'yı aramaya hazırды. O anda en iyisi bu gibi görünüyordu. İşimizi büyötmek için.

"Hayır, baba," diye itiraz ettim. "Yine Sharmaji olmaz." Babamın çöpçatanı aramasına engel oldum ve şakaklarımı ovuşturdum. Bu haberi nasıl karşılayacaklarını bilmiyordum.

"Eğer Sakshi yüzünden ise, o zaman başka biriyle irtibata geçebilirim. Bu sefer herhangi bir sorun çıkmayacağına dair sizi temin ederim." Yarı gülümseyerek kol düğmesini çözdü.

Ben de onun yarım gülümsemesine karşılık verdim. "Hayır. Sorun o değil. Birinden hoşlanıyorum." Verecekleri yanıtı beklerken midem takla attı.

"O bir Rajput kızı mı? Geleneklerimizi biliyor mu?" Bana alakasız sorular yöneltti.

Ona kaşlarını kaldırdım ama kendimi toparladım ve ona kızdan bahsetmeye karar verdim.

"O bir yetim. Ama gelininiz olmak için gereken tüm niteliklere sahip."

Kendimi babamın azarlamasına hazırlamıştım, çünkü babam soy ve mirasa çok önem verirdi.

"Bir yetim mi?" Burnunu buruşturdu; tiksinti *mi*, *öfke mi*, tam olarak kestiremiyordum. "Hayır, oğlum. Bu mümkün değil. Buna izin veremem. Bu bizim geleneklerimizde ve kültürümüzde var -"

"Bu gelenekler ya da kültür umurumda değil, Ravi." Annem ses tonundan sızan çaresizlikle onun sözünü kesti. "Eğer bu kızdı hoşlandıysa ve onun mükemmel gelinimiz olacağına ikna olduysa, o zaman yetim olup olmaması umurumda değil."

"Ama-" Burnunun kemerini sıktı ve kararlılığının gevşediğini hissedebiliyordum.

"Aması yok." Annem elini kaldırarak onu yine yarı yolda durdurdu. "En azından onunla tanışalım. Çok uzun zaman oldu. Önce Kritika, sonra da Sakshi. Her iki evlilik de bizim tarafımızdan ayarlandı ve bakın nasıl sonuçlandı!" Annem içimden geçenleri *s ö y l e r k e n* babamı ikna etmeye çalışıyordu. "Torunlarımı görmek için sonsuza kadar bekleyemem. Eğer bu şekilde evlenmeyi kabul ede c e k s e , en azından ona bir şans vermeliyiz." Babam buradaki her şey üzerinde otorite sahibi olsa ve insanlar ona itaat etse de, annemi çok severdi. Ona asla hayır diyemezdi.

Sonunda, uzun süren ikna çabalarından sonra, onunla evimde buluşmayı kabul etti. Ama ne zaman ve nasıl, henüz bilmiyordum. Onlara yakında haber vereceğimi söyledim ve eve doğru yola çıktım.

Anayra'nın eşim olmak için mükemmel olduğunu biliyordum. Ancak herhangi bir sonuca varmadan önce, boşanmış olduğundan ve babamın gelininde görmek istediği diğer birkaç özelliğe sahip olduğundan emin olmak istedim. Eğer onunla evlenmek için bu gerekiyorsa onu eğitmeye bile hazırdım.

Asla inanmadığım bir başka şey de ilk görüşte aşktı. Kağıt ağırlığını yarı düşünceli bir şekilde yuvarlarken ofisimdeki şeffaf cam pencereye baktım.

Sadece bir insanı görerek aşık olan insanlarla hep alay eder ve gülerdim ama Anayra benim için açık bir kitap gibiydi. Masum ve nazikti. Duygularımla henüz yüzleşmemiştim çünkü bunun bir çekim mi yoksa aşk mı olduğunu bilmiyordum ama her seferinde beni ona çeken garip bir his vardı içimde.

Geçtiğimiz haftalarda normalde yaptığım işlerin ancak yarısını yapabildim çünkü gün boyunca ona bakmakla meşguldüm. Ben sadece

Hem işini yapıyor hem de fazla mesai yaparak herkese yardım ediyordu. Hatta bazı çalışanlar bunu bir avantaj olarak görüyor ve işlerini hep onun üzerine yıkıyorlardı. Şirketimde tembel bir kış istemediğim için bu hafta onları kovmayı planlıyordum.

Ne de olsa haklıydı. Her şeyi takvimime eklemek işimi kolaylaştırdı.

Bugün bir randevuya gideceğini söylediğinde kan beynime sıçradı, adamın karnına tekme basmak istedim ama onun benden nefret etmesini değil, bana aşık olmasını istiyordum. Bu yüzden son dakikada bir parti planı yaptım.

Bu şekilde onu ailemle de tanıştırebilirdim.

Ahaan'ın ışıldayan gözlerini ekranımda gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi. Bir saniye içinde aramaya katıldım.

"Hey, Basanti! Sonunda kardeşini arayacak zaman bulabildin mi?" Heyecanla sordum.

Ahaan geri dönmeden önce birkaç işi halletmekle meşguldü.

"Haa, Gabbar Singh. Kardeşim bana hayatındaki özel birinden bahsetmeyi unuttuğunda, ona hâlâ hayatta olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyorum," diye sızlandı ve ben de abarttığını anladım.

"Annem mi aradı seni?" Alay ettim.

Ahaan kıkırdadı. "Başka kim olabilir ki! Annem o kadar mutlu oldu ki yakındaki tüm yetimhanelere ve huzurevlerine yiyecek bağışlayacak." Soruyu sormadan önce bir an durdu. "Peki... kim o?" Sesinde bir merak vardı.

"O benim çalışanlarımdan biri. Bu akşam onu ailemle tanıştıracam." Kardeşime prensesimden bahsederken dudaklarım içgüdüsel olarak yukarı kıvrıldı.

Sonunda yerleştiğim için çok mutluydum. Bu sefer yoluma hiçbir engelin çıkmasına izin vermeyecektim.

"Oh. Vay canına. Ofis romantizmi, ha? Çalışanlarınızla oynaşacağınızı hiç düşünmemiştim." Sesinde alaycılık vardı. Özel hayatımla kişisel hayatımı her zaman ayrı tuttum. Ahaan bunu çok iyi biliyordu.

"Ondan başka kimseyle takılmadım." Sanki orada Ahaan varmış gibi masama ters ters baktım. "O özel biri."

"Onun nesi bu kadar özel kardeşim?" Sorusunda bir meydan okuma vardı. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

"Bir prenses gibi; güzellik ve zarafetin mükemmel bir karışımı." Sesimin o nefret ettiğim gençler gibi çıkması umurumda değildi.

"Ooo, şimdi müstakbel yengemle tanışmak için çok hevesliyim."

"Çabuk gel Ahaan, evliliğimi kaçırmak istemezsin, değil mi? Seni özledim." Kardeşimi gerçekten özlemiştim. Onu son gördüğümünden bu yana iki yıl geçmişti. Hâlâ uzakta olduğu için FaceTime görüşmelerimizi saymadım.

"Daha fazla bekleyemem. Buradaki işleri bir an önce tamamlamaya çalışacağım. Temelli eve dönüyorum ve bu sefer ona evlenme teklif edeceğim kardeşim. Onun için bir yüzük bile aldım. Onu almak için buradaki sanat galerilerinden birinde çalıştım." Sözlerinin tonundan yüzünün gururlu bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Ahaan grup arkadaşlarından birine aşık olmuştu. Hiç umursamaz tavrı düşünüldüğünde aşık olmak ona hiç yakışmıyordu ama kimi suçlayabilirdim ki?

"Ann, değil mi? Ben de onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum! Bu sefer onu benimle tanıştırtman gerekecek!" Sözlerimi gölgeleyen hevesle onu sertçe uyardım.

Küçük kardeşimin kalbini çalan bu kızla gerçekten tanışmak istiyordum.

"Elbette, Gabbar Singh." Kıkırdadı. "Bu sefer bahane yok. Hatta çifte randevu bile yapabiliriz!" Heyecan sesinden okunuyordu.

Vay be, sonunda ailemiz tamamlanacak.

"Neden olmasın. Sadece daha erken gel. Yakında görüşürüz, Basanti." "Güle güle, Gabbar Singh."

Telefonu kapattı.

Çok az insan benim için değerliydi ve onları korumak için her şeyi yapardım. Ahaan, hayallerinin peşinden gitmesine izin vermeyen babasından intikam almak için hayatını mahvediyordu ama bu kızla tanıştıktan sonra çok değişmişti. Hayatında ilk kez bir hırsı vardı; hepsi Ann'i sayesinde.

Ahaan ile konuştuktan sonra Anayra'ya doğru yola çıktım. Saat çoktan 5 olmuştu ve onunla mümkün olduğunca fazla zaman geçirmeye çalışacaktım.

Prenses, işte geliyorum.

CHAPTER 20

Anayra

"Elbiseni alıp dönmek için on dakikan var." Aryan arabayı evimin yakınında kenara çekti.

"Ama neden şimdi hazırlanamıyorum?" Mızızlandım. Aryan'ın evinde elbisemi değiştiren rahat edemezdim.

"Çünkü parti iki saat sonra başlayacak ve evimde Priya'nın yapması gereken birkaç şeyi ayarlamamı istiyorum. Bu gece onun yerine sen geçeceksin, değil mi?" Kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı. "Tüm ayarlamalarla sen ilgilenmelisin."

Ona yakın olmak hoşuma gitse de bunu teşvik edemezdim, çünkü o benim patronumdu ve üzerime doğru eğildiğinde ben sadece onun çalışanıydım.

Aramızda gerekli boşluğu yaratarak geri çekildim.

Babasının durumu iyi olmadığı için bu gece Priya'nın yerine geçmeyi kabul etmişim ama ilk kez Aryan'ın evinde olmayı düşünmek sinir bozucuydu.

"Tamam." Yenilgiyle iç çektim. "Hemen elbiselerimi toplayıp geliyorum." Bunu söyledikten sonra arabasından atladım ve daireme gittim.

Harika bir mahallede kalmadım. Fazla param yoktu. Purvi her zaman bisikletiyle seyahat ettiğinden, mahallemizde ilk kez pahalı bir araba park ediyordu. Yersiz görünüyordu ve kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım.

Eve girdiğimde Purvi beni karnında bir ısı torbasıyla ve kanepeye uzanmış bir şekilde "Erken geldin," diye karşıladı.

"Evdesin. Bu yeni bir şey!" Onu kızdırmaya çalıştım.

"Kendimi iyi hissetmiyordum. Tüm vücudum çok ağrıyor. Bu sefer ağrılarım dayanılmaz oldu." İnleyerek karnını avuçladı.

"Sıcak suya ihtiyacın var mı?" Purvi'nin regl dönemlerinde, özellikle de sağlık sorunları nedeniyle felaket zamanlar geçirdiğini bildiğim için ona yardım etmeye çalıştım. Zavallı kız.

"Yok canım! Ben iyiyim. Peki neden eve erken geldin?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Oh. Kahretsin. Unutmuşum." Alnımı tokatladım. "Parti için elbisemi almaya geldim! Aryan beni aşağıda bekliyor." Elbise seçmek için odama koştum.

"Demek şimdi karı koca birlikte bir yerlere gidiyorlar, ha?" Purvi benimle alay etti.

"Kapa çeneni, Purvi. Asistanı bugün müsait olmadığı için ona yardım ediyorum." Gözlerimi devirdim. "Şimdi elbise seçmeme yardım et, Drama Kraliçesi."

"Yatağın üzerindeki giy. Randevunuz için hazırlamıştım. Bir ofis partisi için de harika olur. Çok güzel bir elbise," diye s e s l e n d i Purvi oturma odasından.

"Bu çok küçük. Böyle elbiseler giymediğimi biliyorsun," dedim, diz hizasında, üzerinde çiçekli bir file olan beyaz elbiseye bakarak. Satın almış olmama rağmen giymeye hiç cesaret edememişim. Güzel ve sade olmasına rağmen her zamanki tarzıma göre biraz fazla kısaydı.

"O zaman ne diye aldın ki?" Purvi odama girerken azarladı.

"O zamanlar çok cazipti ama şimdi benim için fazla iyi olduğunu hissediyorum. Belki sen alabilirsin." Yavru bir suratla elbiseyi Purvi'ye uzattım.

"Bunu giymemin imkanı yok. Benim beğenime göre çok uzun." Purvi bana göz kırptı.

Tanrım! Onu bir konuda ciddi olarak görebileceğim bir gün olacak mı?

"Peki, ne giymeliyim?" Gardırobumu açtım ve sahip olduğum küçük parti kıyafetleri koleksiyonuna göz attım.

"Yeterince uzun, laddoo." Beni omzumdan tutup kendisine doğru çevirirken ikna etmeye çalıştı. "Bunu giyiyorsun. Tartışma bitmiştir." Purvi beyaz elbiseyi elime tutuşturdu.

"Ama-"

"Aması yok. Aryan geç kaldığın için seni geride bırakmaya karar vermeden önce git." Çantamı da ellerime tutuşturdu.

Purvi hazırlanmam için bir şeyler hazırlarken ben de elbiseyi hızla katladım.

Sadece bir ofis partisiydi. Kimse beni diz boyu bir elbise giydiğim için yargılamayacaktı.

"Neden bu kadar uzun sürdü Anayra? On dakika demiştim. Altı dakika geciktin." Arabasına oturduğumuzda Aryan bana ters ters baktı.

Bappa, bütün akşam ona nasıl yardımcı olacaktım?

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve pencereye doğru döndüm. Şimdi onunla tartışmak istemiyordum. Düşüncelerim giyeceğim elbiseyle meşguldü.

Çok mu fazla olacak?

Yaklaşık yirmi dakika içinde evine ulaştık. Aryan'ın evi modern bir saray gibiydi. Taş duvarlarla kaplı üç katlı bir binaydı. Binanın geri kalanı beyaz ve gri karışımı bir renge boyanmıştı. Ailesinin şehirden uzakta, atalarından kalma saraylarında kaldığını bir röportajından öğrenmiştim.

Bu büyük ev sadece Aryan için miydi?

Aryan boğazını temizleyip beni bu dünyaya geri getirdiğinde kayıp bir köpek yavrusu gibi onun evine bakıyordum.

"Peki, evimi beğendin mi?" Aryan beni oturma odasına götürürken avucunu sırtıma bastırarak sordu, ama ben

evinin zarafetine o kadar dalmıştı ki, elinin üzerimde olduğuna odaklanamadı.

Gri ve beyaz renklere boyanmıştı ve ortasında güzel bir arka bahçeye bakan büyük gri bir kanepede vardı. Bahçe bakımlıydı ve beyaz zambaklar, laleler ve orkidelerden oluşuyordu. Hatta bazı insanların masa ve sandalyeler yerleştirdiği havuz alanının yakınındaki uzak açık hava oturma yerlerini bile görebiliyordum. Sanırım partinin yapılacağı yer orasıydı.

"Çok güzel bir ev." Ona içten cevabımı gülümseyerek verdim. Nedense bunu söylediğimi duymaktan memnun olmuş gibiydi.

"Asha'dan düzenlemeler konusunda size yardımcı olmasını isteyebilirsiniz." Yakınlarda duran bir kadını işaret etti. "Geriye pek bir şey kalmadı ama her şeyin hazır olup olmadığına bakın. Ondan sonra köşedeki misafir odasında giyinebilirsin. Asha ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır." Bunu söyledikten sonra birkaç telefon görüşmesi yapmaya gitti.

Asha, Aryan'ın evinin bakıcısı olan orta yaşlı yaşlı bir kadındı. Çok nazik ve sevecen görünüyordu ve benimle çok iyi anlaşıyordu. Aryan'ın evinde de aynı davranışların olup olmadığını merak ettim.

"Aryan evde nasıl, Asha?" Parti başlamadan önce kontrol etmem gereken şeylerin listesini gözden geçirirken sordum.

"Eğer davranışlarını soracak olursanız, AR'nin ofistekinden hiçbir farkı yok. Düşüncelerinde her zaman açık sözlüdür ve bazı konularda katıdır." Asha ağzını kapatarak kıkırdadı.

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Evde daha farklı olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Umarım evlendiğinde daha farklı biri olur." Uzaklara doğru baktı. Sanki bir şeyler hatırlıyor gibiydi. Ama onu daha fazla dürtmek ve mahremiyetini ihlal etmek istemediğim için tartışmaya devam etmedim.

Aryan'ın başka biriyle evlendiğini düşünmek ellerimi sıkmana neden oldu. Hayatım boyunca hiç kimseyi kıskanmamıştım ama Aryan'ın müstakbel eşine duyduğum kıskançlık ağırlığının on milyon katıydı.

Kıskanmaya hakkım olmadığını biliyordum. Hem de hiç.

Listedeki tüm maddeleri tekrar kontrol ettikten sonra misafir odasına doğru ilerledim. Onun misafir odası benim tüm dairemden daha büyüktü. Ama bir ev ne kadar büyük olursa olsun, sevgi olmadan asla ev olamazdı.

Hepsi benim yüzümdendi ve onunla ilgilenmeyi o kadar çok istiyordum ki. Sabahları ona kahve götürmek, kalan ömrümün her günü yapmak için sabırsızlandığım bir şeydi. Bana samimi geliyordu. Her şeyin onun istediği gibi olmasını sağladım.

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra aynada kendimi tekrar kontrol ettim.

Elbise üzerime tam oturdu ve yaklaşık iki yıl önce bu elbiseyi aldığımda hissedeceğimi düşündüğüm kadar rahatsız hissetmedim. Makyajımı bile minimumda tuttum. Bana yüzüme uygun çeşitli saç modelleri öğreten Rahibe Tess sayesinde güzel bir düğümle bağladığım saçlarımın yansımaya bakarak gülümsedim. Kendimi tatmin olmuş hissettim ve odadan çıktım.

Kanepede oturan yaşlı bir çift gördüm, yüzleri bana dönüktü. Bana pek müşteri gibi görünmediler; belki de Aryan'ın akrabalarıydılar. Onları selamlamak için yoluma devam ettim. Ama daha fazla yürüyemeden bir başka odaya girdim.

Aryan beni kapıya doğru itip kapıyı kapatırken tısladı. Parmaklarını yanaklarımda gezdirirken bana ters ters bakıyordu. "Ne giyiyorsun be Anayra?" Gözleri hararetli bir bakışla elbisemi tarıyordu ama sözleri sanki elbisemi beğenmemiş gibi geldi bana.

CHAPTER 21

Aryan

"EVET. Bu hafta sonu gelip gelemeyeceğimden emin değilim. Kontrol edip size geri döneyim. Yarın öğlene kadar teyit ederim." Londra'daki yıllık etkinliklerinden birine katılmam konusunda kararlı müşterilerimden biriyle konuşuyordum.

Annemle babam saraydan çoktan gelmişlerdi ve Anayra hazırlanırken salondaki kanepeye oturmalarını rica ettim.

Onu gördüğümde Asha'dan onlara kahve ikram etmesini isteyecektim!

Beyaz elbisesiyle cennetten çıkmış bir melek gibi görünüyordu. Sakin, saf ve masum. Güzel ve zarif. Ama elbisesi pek Hintli gibi değildi.

Kahretsin.

Onu henüz fark etmemiş olan aileme doğru yürüyordu. Giyinişinde yanlış bir şey yoktu. Kaba ya da baştan çıkarıcı değildi.

hiç de kötü bir yol değil. Her zaman kendine daha fazla güvenmesini ve ne isterse onu giymesini isterdim. Ama ailemin onu tamamen Hint kıyafetleriyle karşılaşmasını istiyordum. Ben ya da Ahaan batılı kıyafetler giydiğimizde bunu sorun etmiyorlardı ama her zaman Hint kıyafetlerine meyilliydiler. Geleneksel kurta-pijamalarımızı giydiğimizde, bunun bize daha çok yakıştığını söyleyerek takdir ediyorlardı.

İlk izlenim her şeydi. Anayra'yı onlara tanıtmam için bana bir şans vermişlerdi. Hint elbisesi giymek ona ekstra puan kazandıracaksa, bunu elde etmesine yardım edecektim. Bunu benim için mahvetmesine izin veremezdim.

Onu hızla yatak odam olduğu ortaya çıkan yakındaki bir odaya çektim. Onu kapıya kadar geri götürdüm, kokusunu içime çektim.

Bahçem gibi kokuyordu. Zambaklar ve diğer tüm kır çiçekleri. Bağımlılık yapan kokusunu içime çektim ve sertliğimi artırdı. Beni deli ediyordu. Bugün onu her zaman gördüğümden farklı giyinmesine bayılmışımdı. Normalde prensesim kajal ya da dudak parlaticısından başka bir şey sürmezdi. Bugün dudakları açık pembeye boyanmış, gözleri de ona uygun bir farla boyanmıştı. Düşüncelerine dalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dudakları aralanmış bir halde bana bakıyordu.

Bir an için bedenlerimizin yakınlığından keyif aldım ve düşüncelerimin ona karşı duyduğum cinsel arzuları dizginlemesine izin verdim.

Bu yakınlık beni etkilediği kadar onu da etkiliyor muydu?

Onun düşüncelerine bir göz atmak için neler vermezdim!

Ona, küçük ve mükemmel dudaklarına dokunmayı çok istiyordum. Yardım edemedim ama yüzüne dokundum. Parmaklarımı yanaklarında gezdirdim. Dudaklarına çok yakındım. Nefes almak için dudaklarını biraz daha araladı ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp inlemelerinin güzelliğini içime çekerek onu susturmak için garip bir dürtü duydum. Dudakları bana hala o çilek kokusunu veriyordu ve ben onu tamamen yutmak istiyordum.

Onu şimdi öpsem nasıl tepki verirdi?

Muhtemelen beni tokatlar ve polise şikayet ederdi.

Beni trans halinden çıkardı.

"Ne giyiyorsun sen Anayra?" Sesimi daha az korkutucu çıkarmaya çalıştım ama vücuduma açıklanamaz şeyler yapıyordu. Onu zaten benden korktuğundan daha fazla korkutmak istemiyordum.

İlk kez batı tarzı bir kıyafet giyyordu ve bu bugün olmalıydı. İçinde iyi görünmediğinden değil. Bahse girerim giydiğı her elbisenin içinde iyi görünürdü!

Burada kendimi zar zor bir arada tutuyordum ve zihnim duygularımla oynuyordu.

Sapık!

"Bu elbisenin nesi var?" Kaşlarını çattı. "Yırtılmış!"

Kalçalarını işaret ettim.

Dantel yırtılmış, altındaki beyaz kumaş ortaya çıkmıştı. Kendi kendine yırtılmadı. Onu yatak odama çekerken "yanlışlıkla" anahtarım ile sürttüğümde yırtılmıştı. Anayra'ya elbiseyi değiştirtmek için bir bahane bulmak için hızlı düşünmek zorundaydım. Güzel elbisesini yırtmak o an için elimdeki tek çözümdü. Daha sonra ona başka bir elbise almak için kendime not aldım.

"Ama giydiğimde hiç çizik yoktu." Suratını astı.

Üzgünüm, prenses. Yapmam gerekeni yaptım.

"Bu kırılğan bir elbise, tatlım. Daha dikkatli olmalıydın," dedim saç tellerinden birini kenara fırçalayarak.

Yere bakarak iç geçirdi. "Sanırım eve gitmeliyim." Sesi kırıldı. "Her neyse, ben parti insanı değilim." Gözlerinden yaşlar süzölmek üzereydi.

Oh, kahretsin! Elbisesini yırttığım için kendimi tekmelemek istedim.

Bu kadar üzüleceğini bilseydim, ailemin elbisesi hakkında ne düşündüğünü umursamazdım.

Prensesimin gözlerinde yaş görmekten nefret ediyordum. Gitmek için arkasını döndü ama dirseğinden tutup onu göğsüme çektim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun prenses?" Kaşlarımdan birini kaldırdım. "Gidebilirsin dedim mi?"

"Görmüyor musun, Aryan? Elbisem yırtıldı." Sesi benimle tartışamayacak kadar yorgun geliyordu. "Başkalarının önünde utanmak istemiyorum. Hayatımda yeterince utanç yaşadım zaten." Sesi kırıldı ve kalbim de onunla birlikte paramparça oldu. "Bu yüzden gitmem daha iyi olur." Gözünden bir damla yaş süzöldü ve kendime lanet ettim.

Gözyaşlarını öpmek istedim. Onu dış dünyadan korumak istedim. Kimsenin onu görmeyeceğini söylemek istedim.

ona baktıklarında elbisesinde küçük bir yırtık gördüler. Güzelliği, dünyada olup biten tüm korkunç şeylere karşı bir dikkat dağıtıcı görevi görüyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Beni duydun mu?"

Gitmesini engellemek için aşırı güçlü olmam gerekiyorsa, öyle olsun.

O.

"Ama elbisem... Yapamam." Kafası karışmış görünüyordu.

Gömme dolabıma geçtim ve hediye paketini çıkardım.

Paket.

Geri döndüm ve ona uzattım. "Al. Al bunu." "Bu bir hediyeye benziyor." Paketi inceledi.

"Bu bir sari. Arkadaşıma doğum günü hediyesi olarak aldım," diye aniden yalan söyledim.

Ama gerçek şu ki, dün bir butiğin önünden geçerken aldım. Çok güzel ve sade bir sariydi ve Anayra için almak istemiştım. Nişan günümüzde ona vermeyi düşünüyordum ama bu elbiseyi ne kadar erken giyerse o kadar iyi olacaktı çünkü onu bu elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyordum.

"Dayanamıyorum." Başını salladı. "Bunu başkası için aldın." Tırnaklarını hediye paketine geçirdi.

Sesi kıskanç mıydı yoksa beynim yine oyun mu oynuyordu?

"Merak etme, ona başka bir şey alırım ya da..." Sözlerimi bıraktım

"Ona başka bir hediye vereceğim." demeden önce asıldım. Dudaklarımı yalayarak onunkilere baktım.

"Aklından bile geçirme." Gerçekten de başkasına hediye vermeme kıskanıyordu.

Oh, prenses. Kendini mi kıskandın?

"Neyi düşünmüyorsun bile?" Parmak uçlarımı alt dudaklarında gezdirirken ses tonumda sahte bir masumiyet belirgindi ve dokunuşumla titredi. Çok yumuşaktı ve onu öpmek için çok cazipti. Bu bir işkenceydi ve gecenin sonunda kesinlikle taşaklarım moraracaktı.

"Hiçbir şey. Onu giyeceğim." İç çekti ve uzaklaştı.

Ve hemen ona dokunmayı özledim. Bana ne yapıyordu? Daha önce hiçbir kadını sadece ilgisini çekmek ve onunla birlikte olmak için takip etmemiştim.

En azından elbiseyi giymeyi kabul etti. Bu bir ilerlemeydi.

"Güzel. Asha hazırlanmana yardım edecek. Onu içeri göndereceğim." Bunu söyledikten sonra onu yatak odamda bıraktım.

Yakında yatak odamız olacak, tatlım.

Bu düşünce kalbimi ısıttı.

CHAPTER 22

Anayra

ELLERİ DUDAKLARIMI OKŞADI. Bana sanki ona aitmişim gibi dokunuyordu ve *ben ona aittim*, sadece henüz bunu bilmiyordu.

Ondan uzaklaşmak için tüm gücümü harcadım. Bana ne yapıyordu? Ondan uzak durmak gittikçe zorlaşıyordu.

Elimdeki pakete baktım ve iç çektim. Bu elbiseyi 'bayan' arkadaşlarından biri için almıştı. Şirkete katıldığımdan beri onu herhangi bir kadınla görmemiştim, hatta sosyal medya hesaplarında bile.

Biriyle gizli bir ilişkisi var mıydı? Bunu kız arkadaşı için mi almıştı? Bu elbiseyi giymek istemiyordum. Ama elbisemdeki deliği de düzeltemedim. Bu partiye katılmamı o kadar çok istemişti ki. Sari giymekten başka seçeneğim yoktu. Nihayet kararımı vermiştim, hediye paketinden çıkardım.

Pastel mavi sari güzel ve sadeydi. Kenarındaki siyah baskı, düz tarafla kontrast oluşturan nakışlarla biraz ağırdı.

Gizemli kız arkadaşı için aldığı hazır siyah kadife bluzun bana uyup uymayacağını merak ettim. Aryan'ın bunu başka bir kıza verdiğini hayal ederek gözlerimi kapattım. Tırnaklarım avucuma battı ve acı beni o kıza hediye aldığı için Aryan'ı boğmak gibi intikamcı düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Gözlerimi açarak acıyı dindirmek için avucumu ovuşturdum.

Kıskanıyor muydum?

Hayatına devam etmesini isteyen bendim ama şimdi, hayatında özel biri varken, bir sürtük gibi davranıyordum. Benim sorunum neydi?

Hiç kıskanmadım.

Bluz üzerime ikinci bir deri gibi oturmuştu. Kimse benim olmadığını tahmin bile edemezdi. Çok geçmeden Asha hazırlanmama yardım etmek için yanıma geldi. Ona idare edebileceğimi söyledim ama patronunun emri olduğunu iddia ederek beni başından savdı. Purvi'nin çantama koyduğu bigudiyle saçlarımı ucundan kıvırdı ve buklelerimi zarif bir yarım yukarı saç modeli haline getirdi.

Göz kalemimi kalınlaştırıp gözlerimi belirginleştirirken ve pembe dudak parlaticımla tamamlarken gülümsediğini gördüm. Ardından, kolye uçlu basit bir pembe altın zincir ve elmas bileziklerden oluşan mücevherleri takmamda bana yardımcı oldu. Mücevherleri birçok kez reddetmeye çalıştım ama sonunda elbiseyle iyi görüldüğü için sadece gece için takmayı kabul ettim.

Aryan tüm çalışanlarına böyle pahalı hediyeler aldı mı?

Kız arkadaşı içindi, seni aptal; senin için değil.

Parti biter bitmez her şeyi geri verirdim.

Asha makyajımı yaptıktan sonra aynada kendime baktım.

Vay canına!

Güzel görünüyordum. Gözlerim yaşardı.

Belki de güzel görünmekle ilgili değildi. Onaylanmakla ilgiliydi. Birinin bana bunu söylemesine ihtiyacım vardı. Ya da belki bir kez olsun kendime inanmak istedim. Eğer aynadaki kıza bakamıyorsam ve

güzel göründüğümü söylersem, başkalarının da aynı şeyi söylemesini beklememeliyim.

Benim gözümde güzeldim ve önemli olan tek şey de buydu.

Şişman olduğum için elbiselerin çoğuna sığmıyordum. Çok dar olduğunda kendimi rahatsız hissediyordum. Üniversitedeki kızlar bana sürekli ne kadar şişman olduğumu ve ne kadar sıkıcı göründüğümü hatırlatıyordu. Neredeyse dört yıl boyunca ne kadar çirkin olduğumu duymak özgüvenimi yerle bir etti. Ama Purvi ile birlikte olmak gözlerimi olumlu bir bakış açısına doğru açtı. Bana önemli olanın asla dış görünüş değil, kendimizi nasıl taşıdığımız olduğunu gösterdi. İçimdeki en iyiyi ortaya çıkardı ve görünüşümle ilgili güvensizliklerimin çoğu arkadaşlığımız süresince yavaş yavaş dağıldı. Öz-sevginin hayatıma girmesi beni yavaş yavaş kucakladı ve bu konudaki ilerlememden memnundum.

Hiç kimseyi dış görünüşüne göre yargılamadım. Beni insanlara çeken asla dış güzellikleri değil, tutum ve davranışlarıydı. Aryan'ın dış dünyaya gizli ama benim gözümde kaçmayan yumuşak bir yanı olduğunu biliyordum. Mezuniyet günümde bunun bir kısmını deneyimlemiştim. Otoriter ve krallara özgü tavırları beni cezbetse de onun sıcaklığını daha fazla hissetmek istiyordum.

Asha misafirlerle ilgilenmem için beni Aryan'ın yatak odasında bırakmıştı. Benim üzerimdeki çabalarından memnundu ve ayrılmadan önce bana iltifat etti.

Odasında yalnızdım.

Oda onun gibi kokuyordu. Naneli ve taze. Yatağının sol tarafına oturdum ve hangi tarafta uyduğunu düşünerek parmaklarımı yatağının üzerinde gezdirdim.

Gözlerim yatağın kenarında duran havluya takıldı. Öne doğru eğilerek havluyu ellerime aldım ve yumuşak kumaşı hissettim. Aryan'a en fazla bu kadar yaklaşabileceğimi fark edince kendimi perişan hissettim. Havluyu burnuma yaklaştırdım ve kokusunu içime çektim. Hoşuma gitmişti. Sarhoş edici kokusu.

Dışarıdan gelen bir koşuşturma beni kendime getirdi. Aryan'ın yatağında oturmuş, havlusunu kokluyordum.

Evet, gerçekten delirmiştim.

Bu odada daha fazla kalamazdım. Nedense bu odada, onun eşyalarıyla çevrili olmak boğucu geliyordu. Onun kokusu. Onunla karısı olarak yaşamadığım için neler kaçırdığımı fark etmemi sağladı. Ayağa kalktım ve kendimi rahat hissettiğim siyah ayakkabılarımı giydim. Odasından çıkmak için acele ederken sert bir göğse çarptım.

"Woah. Nereye gittiğine bak, prenses." Beni dirseğimden tutarak sabitledi. "Ben de tam seni almaya geliyordum."

Prenses. Bir kez daha. Bana böyle seslendiğini duyunca karnım guruldadı.

Onunla bana taktığı lakap hakkında konuşmak istemedim çünkü bu lakap onun ağzından doğal bir şekilde çıkıyordu ve... hoşuma gitmişti.

Prenses.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorarken yüzümdeki kızarıklığı gizledim. Hazırlanmaya gitmeden önce her şeyi iki kez kontrol etmişim ama son dakikada her şey ters gidebilirdi.

"Ailem burada." Başını omzunun üzerinden eğdi ve kanepede oturan, görünüşe göre akrabaları olduğunu düşündüğüm çifti işaret etti. "Kendilerini dışlanmış hissetmemeleri için onlarla ilgilenmeni ve biraz vakit geçirmeni istiyorum. Umarım senin için sorun olmaz?" Kaşlarından birini kaldırdı.

Hep onlarla tanışmak istemiştim. Sadece ayaklarına dokunmak ve ailelerine yaptıklarım için onlardan af dilemek istiyordum. Hepsi benim hatamdı. Ama istemek ve yapmak tamamen farklı şeylerdi.

"Elbette," diye onayladım ama midemdeki boşluk huzursuzlukla burkuldu. "Ailenin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım." İçimdeki endişeyi kovmaya çalışarak gülümsemeye çalıştım.

"Tamam." Başını salladı, yüzümü dikkatle izledi, herhangi bir meydan okuma belirtisi olup olmadığını kontrol etti, ama bir şekilde, sarsıcı gerginliği gizlemek için iyi bir rol yapmayı başardım. "O zaman anlaştık! Seni ailemle tanıştırayım." Beni yanına çekti ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni oturma odasına götürdü.

Beni ilk kez böyle tutmuyormuş gibi sıkı ve olumluydu. Ne yapıyordu?

"Bir şey daha var." Yolda durdu ve beni nazikçe kendisine doğru çevirdi. Eğilip kulağıma fısıldadı: "Bu sari içinde çok güzel görünüyorsun. Tıpkı düşündüğüm gibi." Tüylerim diken diken oldu ve beynim yeniden çalışmaya başlamadan önce bir an için olduğum yerde donup kaldım.

Başkalarının görünüşüm hakkındaki fikirleri artık benim için önemli olmasa da, sözleri yüzümü kızarttı ve içimi bir karmaşa yığına çevirdi.

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı ısırarak yere baktım.

İltifat yüzünden yüzümün pembeye döndüğünü söyleyebilirim. Ellerin hâlâ omuzlarımda olması umurumda değildi. Bu, kocamın bana yaptığı ilk iltifattı. Bu anı sonsuza kadar saklayacaktım.

Kolyeme dokundum ve kayınvalidemle konuşmak için bana güç vermesi için *Bappa*'ya dua ettim.

CHAPTER 23

Aryan

Giydiği tüm o lanet elbiselerin içinde nasıl bu kadar güzel olabiliyor?

Ona verdiğim sari içinde çok tatlıydı. Sanki o elbise onun için özel dikilmiş gibiydi.

Çok sade ama zarif ve güzel.

Asha makyajı ve kuaförlüğüyle oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Ona yakında Anayra ile evleneceğimi söylediğimde yardım etmekten çok mutlu oldu.

Pastel mavi ten rengini güzelleştirirken, sürdüğü nude ruj da sade sari ile uyum sağladı.

Ellerimi ondan uzak tutamıyordum.

Başkalarına onun kime ait olduğunu göstermek istedim. Kimsenin onu benden almasını istemiyordum. Ama ailemin önünde ona dokunamazdım. Onunla evlenmemi onaylayana kadar olmazdı.

Onlara yaklaşırken ellerimi omuzlarından indirdim.

"Anne, baba, bu Anayra. Size bahsettiğim kişi." Müstakbel eşimi ailemle tanıştıırken gururla sesimi yükselttim. "Anayra, ailemle tanış."

Bunu onaylayacaklarından emindim. Anayra'nın insanlar söz konusu olduğunda özel bir cazibesi vardı.

Ben daha fazla bir şey söyleyemedim, o devam etti ve bir gelenek olan ayaklarına dokundu; hayır dualarını istedi.

Woah! Bunu beklemiyordum.

Annem de babam da onun hareketlerinden etkilenmiş görünüyorlardı.

Güzel, prenses. Böyle şeyler yapmaya devam edersen yakında evlenmiş oluruz.

Prensesimi kutsadıktan sonra annem Anayra'yı yanına oturttu. Anayra şalıyla oynuyordu ve gergin olduğu her halinden belliydi. Ama annem ellerini onun avuçlarına bastırarak nazikçe ona güven verdi. Anayra'nın yetim olduğunu ve anne babasının sevgisini tatmadığını biliyordum ama annemle babamın onun gerçek doğasını anladıklarında onu kendi çocukları gibi seveceklerinden emindim. Annemin her zaman istediği mükemmel kız olacaktı.

Birkaç giriş sorusundan sonra Anayra'nın omuzlarının biraz rahatladığını gördüm. Hatta gülümsüyor ve aileme cevap veriyordu. Annem ona hayranlıkla bakarak gülümsüyordu.

Annem ona, "Oğlum işte sana nasıl davranıyor canım?" diye sordu.

Bunun evlilikle ne alakası var?

"Bazen biraz huysuz ve kontrolcüdür ama aynı zamanda çalışkan ve şefkatlidir." Anayra hatasını anladığında dilini ısırarak tısladı. Düşüncelerini hiçbir zaman kontrol edemezdi ve çoğunlukla ağızından kaçırdı.

Ve şimdi de bana huysuz ve kontrolcü dedi! Huysuz ve kontrolcü müydüm?

Ben öyle

düşünmemiştim.

Tamam, tamam.

Belki çalışanlarım söz konusu olduğunda biraz kontrolcüyüdüm ama huysuz muydum?

Gerçekten mi, prenses?

Çoktan bakışlarını indirmiş olmasına rağmen gözlerimi ona diktim ve ağzından kaçıracağı için kendine lanet ettim.

"Ondan hoşlandım." Babam gülümsedi.

Şimdiye kadar onunla pek ilgilenmiyor gibiydi. Ama şimdi etkilendi mi?

Anayra bile babamı duyunca şok olmuşa benziyordu çünkü endişeyle aramıza bakıyor, gülümseyip gülümsemeyeceğinden emin olamıyordu.

"Evet, emin olabilirsiniz." Babamın karşısındaki tek kişilik koltuğa otururken omuz silktim. "İlk gününde bana Hitler dedi." Bana huysuz ve kontrolcü demesinden etkilendiyse, bundan kesinlikle mutlu olmalıydı.

"Oh, yapmadın." Babamın gözleri Anayra'ya doğru kaydı ve yorumumla eğlendiği belli oluyordu.

"Evet, öyle sayılır." Kahverengi saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırırken yanaklarını hafif bir pembe tonu kapladı. "O gün emir yağdıran ve toplantıyı domine eden bir Hitler gibi görünüyordu. Sizi kırdıysam özür dilerim," diyerek babamdan özür diledi.

Onu kırdın mı? Kaşlarımı çattım. Bana Hitler demişti ve benden özür dileme zahmetine bile katlanmamışken şimdi babamdan özür dilemesini istiyordu. Kendimi kırılmış hissettim; onu değil.

"Ona istediğiniz ismi takın. O bunların hepsini hak ediyor. Bu konuda dürüst olmana sevindim." Kıkırdadı.

Kısılmış gözlerimle babama baktım. En azından etkilenmiş görünüyordu.

"Sadece bir kerelik bir şeydi." Annemle babam etraftayken onun içini kemirmemem gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. "Ona küfür etseydim beni kovardı. Eminim şimdiden bunu planlıyordur. İnsanları kovma alışkanlığı olduğunu biliyor musun? Bu onun en sevdiği eğlencedir." Ağzını kapattı ama kıs kıs güldüğü gözümünden kaçmadı.

"Evet, soğukkanlılığını kaybedip böyle bir şey yapabileceğini hayal edebiliyorum," diye söze karıştı annem. "Öfkesini babasından almış. Bazen tüm bu asabi adamların arasında sıkışıp kalıyorum. Babasının öfkesiyle başa çıkabilirim. Ama Aryan'ınki başka bir seviyede. Çocukken bile böyleydi. Her hafta okuluna çağırılıyordum." Konuşmasını bitirirken bana doğru baktı.

Şaşırtıcı bir şekilde artık rahatlamışlardı ve ben onların arasında dördüncü tekerlek gibi görünüyordum.

"Umarım kimseyi öylece kovmuyorsunuzdur." Babam bana bakarak bu konuyu daha sonra konuşmak istediğini belli etti.

"Hayır, baba. Sen beni tanıyorsun. Bu konuda bana güven," dedim ve bana bakmayan Anayra'ya suçlayıcı bir bakış attım.

Prenses, onlar gidene kadar bekle. Sana ne kadar hükmedici ve kontrolcü olduğumu göstereceğim.

Bir süre daha konuştuktan sonra nihayet kalkıp gitmeye hazırlandılar. Çalışanlarım da dahil olmak üzere konuklar gelmeye başlamıştı. Onlarla hemen ilgilenmem gerekiyordu.

"Parti için bize katılmayacak mısın?" Anayra onların çoktan ayrıldığını görünce suratını astı.

"Hayır, canım. Bu partiler için çok yaşıyoruz. Buraya sadece ziyaret için geldik. Şimdi işimiz bitti, gitmeliyiz. Karıma bir randevu borcum var." Babam Anayra'ya göz kırptı ve koluyla annemin omzunu sardı.

"Oh. Bu çok tatlı ve romantik." Annemle babamın randevusu için sanki iptal ettiği bir randevuymuş gibi heyecanlı görünüyordu. "Ne yazık ki Aryan bu geni senden almamış. Tam bir işkolik." Anayra kahkahasını bastırdı.

Bebeğim, keşke bu gece senin için ne planlarım olduğunu bilseydin.

Onu yakınımda tutmak, dudaklarını öpmek ve dolgun tenini emerken onu uzun süre nefes almaktan mahrum bırakmak istiyordum, sadece onunla işim bittiğinde bir nefes alsın diye. Ama o daha doğru dürüst düşünmeden, onu kendime çekmek ve parmaklarımın göğsünün oluğunda gezinmesine izin vermek istedim. Bir kadına dokunma konusunda uzman değildim, ama ona dokunacak ve daha fazlası için yalvarana kadar onu hissedecektim ve sonra sertliğimi hissetmesine izin verecektim.

"Uzun zamandır işine ara vermesini istiyorum." Annem Anayra'ya söylenirken omzuma bir tokat attı ve beni zihnimdaki kırmızı odadan dışarı çıkardı. "O ve işi." Gözlerini devirdi.

"Randevunuza geç kalmıyor musunuz?" Benim hakkımda daha fazla atıp tutmalarını engelledim.

"Evet, gitmeliyiz," diye mırıldandı annem kendi kendine, Anayra'ya dönüp kocaman bir gülümsemeyle onu kucakladı. "Hoşça kal canım. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"O zevk bana ait." Anayra annemin sevgisine karşılık verdi, onun sevgisini hissetmekten çok etkilenmişti.

"Anayra, diğer misafirlerimizi kontrol edebilir misin? Ailemle konuşmam gerekiyor."

Cevaplarını bilsem de, bunu onlardan duymak istedim. "Elbette."

Bana başıyla onay verdi ve babama döndü. "Görüşürüz. yakında." Onunla tokalaştı ve konuklarla ilgilenmek üzere oradan ayrıldı.

"Yani?" Kaşlarımı kaldırdım, iki elimi de cebime soktum, sakın bir tavır sergilemeye çalışıyordum ama sakın olmaktan çok uzaktım.

Ailemin Anayra hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

Yetim olması hala iyi doğasını bastırıyor muydu?

"Onu seviyorum." Annem hevesle avuçlarını birbirine vurdu. "Nişanınız ve düğününüz için şimdiden bir tarih belirlemeyi planlıyorum."

Tamam.

"Bence o senin için doğru kişi değil." Babam soğukkanlılığını koruyor, derin derin düşünüyordu.

"Ne? Ciddi misin baba?" Kaşlarımı çattım ve onunla evlenmek için babama karşı gelme ihtimalimi düşündükçe midem kaldırmıyordu.

"O senin için biraz fazla iyi. O akıllı ve zeki ve aynı zamanda IIM mezunu." Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Eğer onun babası olsaydım, onu seninle asla evlendirmezdin." Kıkırdadı.

"İyi ki benim babamsın o zaman." Onlara el sallarken gözlerimi devirdim.

Sonunda mutluydum. Ailem seçimimden memnundu. İlk kez hem annem hem de babam gelin seçimim konusunda hemfikirdi. Sakshi babamın, Kritika ise annemin seçimi idi. İki ittifak da işe yaramadı. Artık kimsenin evliliğimi mahvetmesine izin vermeyecektim çünkü bu kez Anayra benim seçimimdi.

Anayra'yı benimle evlenmeye ikna etmek için aşılması gereken küçük bir engel daha vardı. Benim özelliklerimden ne kadar nefret ettiğini düşünürsek, bu hiç de zor değildi.

Onu kendime aşık etmek için bir plan yapmalıyım.

Onun konuklarla kaynaşmasını izledim. Onlara başlangıçlar konusunda yardım ediyor ve her şeye sahip olduklarından emin oluyordu. Hatta soğuk içecekler bile dağıtıyordu. Yüzündeki o masum gülümseme kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. Bu gülümsemeyi her gün görmek istiyordum, özellikle de sabahları ellerimi yatağımızda onun beline doladıgımda. Gitmesine izin vermezdim. Asla.

"Merhaba, Bay Amir. Umarım partinin tadını çıkarıyorsunuzdur. Anand'ın bize katılmasını bekliyordum," diye sordum en eski müşterilerimizden birine. Bay Amir babam yaşlarındaydı ve Anand da onun offshore işlerimizi finanse eden oğluydu.

"Anand bir iş konferansı için Dubai'de. O katılamayacağına göre ben katılmalıyım diye düşündüm."

"Geldiğiniz iyi oldu. ABA projesini yürütecek olan ekiple tanışmanı istedim. Ekibe biraz ilham verebilerseniz harika olur." Ona nazikçe gülümsedim.

Müşterilerin, önerilerini ve deneyimlerini dört gözle beklediğimizi düşünmelerini sağlamak her zaman en iyi taktikti. Yaşından dolayı ona saygı duyuyordum ama işle ilgili ideolojileri berbattı.

"Zaten birkaçıyla konuştum ve bence harikalar." Kurnazca başını salladı ve gözleri arkamda dolaştı ve ben daha arkamı dönüp onu bana odaklanmamaya iten şeyin ne olduğunu göremeden, "Şu kız da takımın bir parçası mı?" diye sordu. Anayra'yı işaret etti. Karan'ın ona söylediği bir şeye gülümsüyordu.

"Evet. Öyle. Neden?" Ses tonum kızgınlığımı gizleyecek kadar ince değildi ve ona bağırmmamak için kendimi zor tuttum.

Neden Anayra ile bu kadar ilgileniyordu?

"Anand için ittifak aramaya başlamıştık." Hayır, bu konuşmayla nereye varmak istediğini biliyordum ve o sormadan önce bile öfkeyle kükmek istiyordum. "Yakında yerleşmesi gerekiyor. Bu yüzden ne zaman yeterince potansiyelli birini görsem onu düşünüyorum. Misafirperverliğiyle beni etkiledi. Patronu olduğunuz için onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Oğlum Aryan için iyi bir eş olur mu?" diye sordu bana içten bir ilgiyle.

Burada, onu ailemin gözüne sokmaya çalışıyordum ve o da müşterimle ilgilenerek benim için daha fazla sorun yaratmıştı.

Onu suçlamadım çünkü bunu yapmasını sadece ben istedim.

Sıkılmış çenemin arasından ona, "Anand için uygun biri değil," dedim.

"Neden olmasın?" "İyi değil mi yoksa Anand'a uymayacak bazı özellikleri mi var?" diye devam etmeden önce ona doğru baktı.

Oh, hayır, yaşlı adam. Oğlun prensesimi hak etmiyor.

"O benim," dedim şiddetle.

Oh, kahretsin. Yüksek sesle söyledim. Sanırım Anayra'nın yüksek sesle ağzından kaçırma alışkanlığı bende de var.

"Affedersiniz?" Kaşlarını çattı ama arkasında gizlenen alaycı şüpheyi gözden kaçırmadım. "Burada bir şey mi kaçırıyorum? Onun sizin çalışanınız olduğunu sanıyordum."

"O benim çalışanım. Ama aynı zamanda müstakbel nişanlım. Henüz nişanlanmadık. Tarih yakında belirlenecek."

Bu adamın bir an önce evimden gitmesini istiyordum. İhtiyacım olan son şey bir rekabetti. Saf oğluna karşı kazanacağım açık olsa da, zamanımı boşa harcamak istemedim.

"Oh. Tebrikler, Aryan." Gözleri gerçek bir takdirle genişledi. "Sonunda hayatına devam ettiğini bilmek harika." Bana gülümsedi.

İnsanların düğün günüm hakkında benimle alay etmelerinden nefret ediyordum. Hâlâ onunla sık sık görüşmek ve ne olursa olsun o gün onu kabul edeceğimi bilmesini istiyordum. Ama şimdi sadece olayı kapatmak istiyordum ve özel dedektifi kovduğumdan beri bu imkânsız görünüyordu. Onu ne kadar görmezden gelirsem geleyim, her zaman geçmişimin bir parçası olacağı gerçeğini kabullenmem gerekiyordu. Ama şimdilik prensesime konsantre olmak istiyordum. Şu anıma ve geleceğime.

"Teşekkür ederim." İçim öfke dolu olsa da gülümsedim.

"Aryan, şimdi biraz müzik çalmalarının sakıncası var mı?" Anayra'nın arkamdan sorduğunu duydum. "Henüz erken olduğunu biliyorum ama dans edip eğlenmek istediler." Onayımı almak için bana doğru bakan bir grup çalışanıma dönüp baktım.

"Elbette, burası benim ofisim değil. Onlara eğlenebileceklerini söyle. Bugün onları rahatsız etmeyeceğim."

Çok çalışıp daha çok parti yapmak gibi bir düşüncem vardı. Hepsini biraz stres atmak için bu partiyi hak ediyordu.

"Teşekkürler." Gülümsedi ve gitmek için döndü.

"Tebrikler canım. Aryan'dan öğrendiğime göre yakında nişanlanıyormuşsunuz." Amir Bey'in sözleri onu olduğu yerde dondurdu.

Başını bana doğru eğdi, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ve sessizce bana bu adamın neden bahsettiğini sordu.

"Teşekkür ederim Amir Bey," diye Anayra adına konuştum ve ellerimi omzuna koyup sıkarak şimdilik susmasını istedim.

"Evet, teşekkür ederim efendim." Anayra elimi omzunda tutarak beni çimdikledi.

Bu haberi ona benim söylemem gerekiyordu. Bu huysuz adama değil.

Bütün planımı mahvetti. Ben ona evlenme teklif etmeden önce Anayra'nın bana aşık olması gerekiyordu.

CHAPTER 24

Aryan

"ARYAN, seninle biraz konuşabilir miyiz lütfen?" Bir süredir benimle konuşmaya çalışıyordu ama ben ondan kaçıyordum. Zamanımı kolluyor, mükemmel bir yalan düşünüyordum. Sırf ona karşı bir şeyler hissediyorum diye beni sevmesi için onu zorlamak istemiyordum. Bunu kendi başına hissetmesini istiyordum.

"Anayra, misafirler gittikten sonra konuşacağız." Ona sert bir bakış attığımda bana attığı ters bakışı fark ettim.

Prensesimin içinde yakında keşfedeceğim bir ateş vardı. "Sanırım müstakbel nişanlın tüm zamanını istiyor." Amir kıkırdadı.

"Yakında kim olacak?" Raj ve Karan şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ağzından kaçırdı.

Diğer birkaç çalışanla birlikte yeni projenin ayrıntılarını tartışıyorduk.

"Yok bir şey. Tartışmamıza devam edelim." Kalkık kaşlarını ve kısık gözlerini görmezden gelerek içkimi yudumladım.

Meşrubat işime yaramadı. Daha fazlasını istedim. Boğazımı yakacak ve düğümlerimi rahatlatacak bir şey.

"Aryan, kutlama yapmak için hiçbir durumun peşini bırakmamalısın." Amir sırtarak çalışanlarıma döndü. "Size söylememiş olabilir ama yakında şuradaki güzel bayanla nişanlanacak. Bunun şerefine."

Onu evimden sürükleyerek çıkarmak istedim. Sadece tüm planımı mahvetmekle kalmadı, artık çalışanlarım da biliyordu. Harika. Anayra bana bir bakış attı ve birazdan sakinliğini kaybedeceğini ima etti.

Alnında boncuk boncuk terler oluştu ve sari'sinin gevşek ucunun eteğiyle terleri sildi.

İçtiği içki boğazında düğümlenen Karan, bakışlarını çaresiz bir gülümsemeyle karşılayan Anayra'ya baktı. Raj şeytani gülümsemesiyle kaşlarını kaldırarak bana baktı. Diğer çalışanlar sadece şaşkın ve suskun görünüyordu.

"AR ve Anayra?" Karan önce onu sonra da beni işaret etti. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim." Karan mendiliyle yüzünü ve gömleğini sildi ama içki gömleğini çoktan lekelemişti.

Bir saat geçti ve Anayra ile konuşmayı ertelemeyi başardım. İlk planımı uygulama zamanı gelmişti.

Vakit geldi. Şimdi kur yapmak yerine kışını kaldır da çalış.

Birkaç kadın çalışanla flört eden Raj'a hızlıca bir mesaj gönderdim.

Neyse ki Amir de dahil olmak üzere tüm müşterilerimiz gitti. Bir saat daha oyalansaydı, onu kendim kovardım. Artık sadece çalışanlarım geride kalmıştı. DJ'in parti müziği çaldığı havuz bahçesinin yanında eğleniyorlardı.

Raj kalabalığın dikkatini çekerek, "Merhaba arkadaşlar," diye neredeyse bağıırıyordu. "Bu partiyi biraz daha ilginç hale getirelim, olur mu?" Beklenti içinde avucunu ovuşturarak herkese baktı. "Cesaret ya da cesaretle," dedi sonunda işkence gibi bir tempodan sonra. "Kimsenin bunu ertelemesine izin yok. Görevini yapmayan olursa ceza olarak havuza itilecek. Bu yüzden bir kasem var." Eğildi ve ayak bileğinin yanından bir kâse aldı. "İçinde hepsi var

isimlerin yazılı. Üzerinde cesaretlerin yazılı olduğu başka bir kase daha var." Yere baktı ve ayak bileğinin yanındaki başka bir kaseyi gösterdi. "Herkesin katılabilmesi için basit görevler olacak. Ben Anayra'yı izlerken Raj oyunun kurallarını anlatmaya devam etti. Havuzun kenarında bacaklarını suya daldırılmış oturuyordu. Pek dikkatini vermiyordu, onun yerine düşüncelerine dalmış görünüyordu. Onun evimde rahat ettiğini görmek beni mutlu etmişti.

Herkesin büyük bir daire şeklinde çimlerin üzerine oturması istendi. Anayra oturduğu yerden kalktı ve bize katıldı. Çalışanlardan birkaçının ona yargılayıcı bakışlar attığını gördüm. Elimde olsa hepsini kovardım. Ama bu olgunca bir davranış değildi. Zaten bir süre sonra hepsini susturacaktım.

Gidip Anayra'nın yanına oturdum. Ona bazı şeyleri açıklamadığım için bana kızgın olduğunu biliyordum. Ama bunu yakında halletmeye niyetliydim. Çalışanlardan birkaçı varlığımdan dolayı gergin olsa da umurumda değildi. Oyuna katılmamla ilgili bir sorunları varsa, evlerine gidebilirlerdi.

İnsanların bana ve Anayra'ya baktığını hissettim. Sessiz sesler takip etti. Anayra'ya bakan herkese ters ters baktım. Birkaç tur meydan okumadan sonra Raj, tıpkı ona söylediğim gibi Anayra'nın adını söyledi.

"Anayra! Gel canım. Bakalım cesaretin neymiş!"

Cesaret kasesini alarak, parmaklarının arasında benim planladığım cesareti saklarken bir cesaret seçmeye çalıştı.

Boğazını temizleyerek yüksek sesle okudu: "Yanında oturan çocuklardan biriyle dans etmelisin."

Kollarını ovuşturarak bacaklarının üzerinde kaydı. "Ama nasıl dans edileceğini bilmiyorum." Sinirli bir şekilde dudaklarını ısırды ve yere baktı.

"Havuz atılmak mı istiyorsun Anayra?" Raj kaşlarını kaldırdı.

"Hayır!" diye haykırdı hiç vakit kaybetmeden. "Havuz yok. İçine girmeyeceğim. Dans edeceğim," diye cevap verdi hiç düşünmeden. Dans etmekten çok yüzmekten korkuyor gibiydi.

Bu başka bir günün konusuydu. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Sadece şimdi değil. Şimdi onunla dans edecektim.

Kalkmak için kendimi hazırlamıştım ki aniden, "Karan'la dans edeceğim," dedi ve ben ona ters ters bakarken bakışlarımı kaçırdı.

Bana kızgın olduğunu anladım. Ama Karan'la dans ederken benden intikam mı alacaktı?

Gerçekten mi prenses? Gözümün önünde başka biriyle dans etmene izin vereceğimi mi sandın?

"Benimle dans edeceksin." Ayağa kalktım ve ona yaklaştım. Raj'la birlikte çemberin ortasında duruyordu.

"Ama ben seninle dans etmek istemiyorum. Kurallara göre yanımda oturan kişiyle dans edebilirim. Yanımda oturan tek kişi sen değildin. Karan da oradaydı."

Öfkesini biraz hafife almış olabilirim. Ama kontrolümü bırakamazdım. O ben değildim.

"Benimle dans edeceksin." Karan bize katılırken ben oflayıp pufladım. "Karan, eğer işin senin için değerliyse, hemen şimdi kaybol."

Kahretsin.

Az önce çalışanı mı tehdit mi ettim?

"Bu hiç adil değil. Adil oynamıyorsun, Aryan," diye yakındı.

"Benim evim. Benim partim. Benim oyunum. Benim kurallarım." Her kelimenin altını çizdim ve Karan'a dönerek bana karşı çıkması için ona meydan okudum.

"Anayra, özür dilerim canım." Komik bir şekilde kulaklarını tuttu. "İkiniz arasındaki savaşta kurbanlık koyun olmak istemiyorum." İki elini de sahte bir teslimiyetle kaldırarak geri çekildi.

Sırıtarak Anayra'ya döndüm. "Şimdi söyle bana tatlım. Havuza mı atılmak istersin yoksa benimle dans mı etmek istersin?" Kaşlarımdan birini soru sorar gibi kaldırdım.

"Havuz yok. Yüzmeyi bilmiyorum. Seninle dans edeceğim." İç çekerek sonunda teslim oldu.

"Kararından pişman olmayacaksın prenses," diye fısıldadım kulaklarına, parmaklarımı yanaklarında gezdirirken.

Yanımda titriyordu ve bunun havuzumun bahçesinde esen soğuk rüzgârdan kaynaklanmadığından emindim. Birkaç adım geri çekilip ciğerlerine hava çekerek sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Onun ne hissettiğini biliyordum. Onu ilk gördüğüm günden beri aynı duyguyu hissediyordum. Sanki birlikte olmamız kaderimizde varmış gibi.

Sonsuza kadar ve daima.

Raj'a müziği çalmasını işaret ettim. Arka planda Ellie Goulding'in "Love Me Like You Do" şarkısı çalıyordu. Anayra'nın elini tutarak

elimle onu kendime doğru çektim. Nefes nefese kaldı ve benim müdahalem karşısında gözleri büyüdü.

"Merak etme prenses. Kollarımda güvendesin. Sadece biraz sakinleş." Bir elini omzuma götürdüm ve diğer elimi onunkiyle birleştirdim.

Ellerimi çıplak beline dolayarak parmaklarımı yavaşça tenine bastırdım. Ona her dokunduğumda elleri ve yüzü hep soğuk olurdu ve şimdi ilk kez sıcaklığını hissederken parmaklarımın kıvrımlı vücudunda özgürce dolaşmasını engellemek için her şeyimi vermem gerekiyordu.

Müzikle senkronize bir şekilde yer değiştirdik. Çok geçmeden bana bir bakış atacak kadar rahatladı.

Bakışlarımız buluştuğu anda diğer her şeyi unuttum.

O gözlerde binlerce duygunun dans ettiğini görebiliyordum.

Kafa karışıklığı, öfke, ihtiyaç, sıcaklık ve özlem.

Belini sıkıca kavrayarak onu daha yakına, göğüs göğüse çektim.

Aramızda oluşan sıcaklık çok açıktı. Öne doğru eğilerek onu öpebilirdim.

Bunu yapmak istedim. Aramızdaki mesafeyi tamamen ortadan kaldırmak istedim. Dünyaya onun benim olduğunu göstermek istedim...Benim.

Belini bırakarak onu döndürdüm ve göğsüme doğru çektim. Yüzü bana dönüktü, sırtı önümle aynı hizadaydı. Her iki elimi de beline dolayarak şarkının dizeleri boyunca hareket ettirdim.

"Bu hoşuna gidiyor mu prenses?" Kulağına fısıldarken çenemi omzunda tuttum.

Sorumu duymazdan gelerek, "Seninle konuşmak istiyorum, Aryan. Neden sorularımdan kaçırıyorsun?" Başını arkaya yatırıp gözlerimin içine baktı.

"Biraz daha bekle prenses." Fısıltıyla söylemeye çalıştım ama inilti gibi çıktı. "Herkes evine gittiğinde sana her şeyi açıklayacağım. Lütfen o zamana kadar bekleyin." Yüzümü daha da yaklaştırdım. Ağır nefes alışını ve çarpan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Vücutlarımız mükemmel bir şekilde birbirine yapışmıştı.

Elleri soğumaya başlamıştı. Belini sararken kollarımı kavuşturarak ona tutundum.

"Tamam," diye nefes verdi, gözlerimin ve dudaklarımın arasına bakarak.

Yüzünü bana dönmesi için tekrar arkasını çevirdim, onu yukarı çektim, kaldırdım ve bir daire çizdik. Yüzüm şimdi onun beliyle aynı hizadaydı ve o hülyalı gözleriyle bana bakıyordu.

İnsanların bizi izlediğini biliyordum ve çalışanımla dalga geçtiğimi öğrenirlerse bu benim için iyi olmazdı.

Ama bu Anayra'ydı, benim prensesim.

O yanımda olduğu sürece, başka hiçbir şey umurumda değildi. Ama aynı şeyi onun için söyleyemezdim. Başkaları tarafından yargılanacaktı. Zaten patronla yattığından bahsettiklerini biliyordum. Kimsenin onun hakkında kötü konuşmasını istemiyordum. Buna asla izin vermezdim.

Dansımızı uzatmak istememe rağmen onu yere bıraktım, geri çekildim ve sanki transa geçmiş gibi saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve kalabalığa katılmak için geri döndü.

Anayra ile aramdaki mesafeyi koruyarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve oyun sırasında diğerleriyle iletişim kurmaya çalışmasını izledim. Ama hiçbiri onunla sohbet etmekle ilgilenmiyor gibiydi. Çevrede bizimle ilgili konuşmalar yapılıyordu.

Siktir et onları, diye düşündüm ama bunun onu nasıl etkilediğini gördüm. Gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Bu didişme kızımı etkiliyordu ve onu üzmemekten kesinlikle nefret ediyordum.

İnsanların onun arkasından konuşmasına izin veremezdim; hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Raj hâlâ elinde mikrofonla çemberin ortasındaydı.

Doğruca Raj'ın yanına giderek mikrofonu aceleyle elinden aldım, o da sözümü kesmemesi gerektiğini bilerek geri çekildi.

"Bir şey duyurmak istiyorum." Etrafıma bakındım, her bir çalışanımı sert bakışlarımla kıstırdım. Bunun onları susturacağını biliyordum. Anayra şaşkın bir bakışla gözlerini bana dikti. Ona sıcak bir gülümseme verdim. "Bu parti başladığından beri aşk hayatım hakkında dedikodu yaptığınızı biliyorum. Özel hayatımın sizinle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, siz çenenizi kapatıp kendi işinize bakmayı bilmiyorsunuz."

Annem ve Anayra haklıydı. Çok sinirliydim ve bu insanlar tam da o anda sinirlerime dokunuyorlardı.

Parmaklarım mikrofونun etrafında sıkıca kıvrılmış, öfkemi yatıştırmak için mücadele ediyordu.

"Yakında nişanlanıyorum ve hepinizin tahmin ettiği gibi müstakbel nişanlım Anayra Roy." Tüm kalabalık bu açıklamam karşısında nefes nefese kaldı. "Hepiniz çalışanlarımı, şirketimi ve en önemlisi ailemi önemsediyimi biliyorsunuz. Anayra artık benim ailem ve eğer biri bilerek ya da bilmeyerek ona zarar verirse, bu sizin için iyi olmaz. Bunu bir uyarı ya da söz olarak kabul edin; umurumda değil." Sözlerim aniden sessizleşen havuz bahçemde yankılandı.

Anayra'ya yaklaştım. Şok olmuş görünüyordu, kendi zihnine takılıp kalmıştı.

"Erteleyemeyeceğim bir toplantım var." Sesimi duyunca bir tür transa geçmiş gibi sarsıldı. "Bittiğinde konuşacağız. O zamana kadar bu parti de bitmiş olacak. O zamana kadar iyi olacak mısınız?" Sesime endişe karışmış bir şekilde ona sordum.

"Evet." Dikkatsizce başını salladı. "O zamana kadar seni burada bekleyeceğim." Bana zoraki bir gülümseme vererek kendine sarıldı.

Elini sıkarak desteğimi tazeledim ve evime girdim.

Müzik zemin katta bile çok yüksekti, bu yüzden huzur içinde çalışabileceğim ikinci kattaki balkona çıktım. Buradan havuzun bahçesini doğrudan görebiliyordum. Anayra'nın çalışanlara yemek dağıtmak için yemekçileri yönlendirdiğini görebiliyordum.

Toplantıdan yaklaşık on beş dakika sonra bir grup kadının Anayra'ya yaklaştığını gördüm. Havuzun kenarında durmuş, derin düşüncelere dalmış havuza bakıyordu. Bu mesafeden pek bir şey anlayamadım. Onunla konuşuyor gibiydiler. Biraz itiş kakış oldu ve sonra gördüğüm şey, Anayra'nın içlerinden biri tarafından havuza itilmesi idi, içimdeki her sinirden korku titremeleri geçiyordu.

Yüzmeyi bilmediğini söylemişti.

Kahretsin! İkinci kattaydım. Filmlerde gösterdikleri gibi atlayıp prensesimi kurtaramazdım. Sadece ayak bileğimi ya da başka bir kemiğimi kırabilirdim.

Sarsılarak ayağa kalktım ve merdivenlerden aşağı koştum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bahçeye doğru koştum. Karan'ın kollarında Anayra ile onu havuzun yanında yere indirdiğini gördüm.

Onu kurtarmıştı. Rahat bir nefes aldım.

Tir tir titriyordu ve korkmuş görünüyordu ve onu öyle görünce kalbim midemin derinliklerine düştü.

En azından yarı bilinçliydi. Yine de iyiydi.

Elleriyle kendini örterken yarı saydam sarisinden su damlıyordu. Karan karnına bastırarak ciğerlerindeki suyun dışarı çıkmasına yardım ederken dişleri takırdıyordu.

Öksürüp biraz su kustuktan sonra tekrar nefes alabildi. Göğsüm sıkıştı.

Onunla birlikte olmalıydım. Kalabalığı yolumdan ittim ve ona doğru ilerledim.

Bir an için onu kaybettiğimi sandım. Prensesimi.

Anayra'nın benim için ne kadar önemli olduğunu o zaman anladım.

Çocukluk arkadaşımın beni reddetmesinin şokunu atlattım.

Nişanlımın onunla evlenmemem için bana yalvarmasının şokunu atlattım.

Gelinimin benden kaçmasının şokunu atlattım. Ama onu kaybedeceğim günden sonra asla yaşayamayacaktım.

Prensesim.

Benim aşkım.

Ona doğru yürüdüm, onu kollarımın arasına aldım ve göğsüme bastırdım. Artık bize kimin baktığı umurumda değildi.

Islak olması umurumda değildi. Şu anda Anayra'mdan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Aynı şefkatle bana tekrar sarıldı, dudaklarını boynuma bastırarak ağladı. Sıcak gözyaşları tenimi dürtüyordu. Ben onu teselli ederken, ona tatlı sözler fısıldarken bana karşı titriyordu.

CHAPTER 25

Anayra

BILİYOR MUYDU?

Bir şekilde kimliğimi fark etti mi?

Kalbim her saniye göğsümde sertçe çarpıyordu.

Karan da dahil olmak üzere tüm iş arkadaşlarımdan kaçmaya çalıştım. Bahçede hâlâ oyun oynayan diğerlerinden kaçmak için havuzun yanında duruyordum. Önce Aryan'la konuşmak istiyordum çünkü ona gözü kapalı güveniyordum.

Bu onun anlaşma yapmak için yaptığı aptalca planlardan biri olmalı. Dans boyunca gerçek gibi görünse de, ona vermek zorundaydım.

Dans sırasında paylaştığımız sıcaklık düşüncelerimin yönünü değiştirmiş ve bizi bir çift olarak hayal etmeme neden olmuştu.

Aptal ben.

Asla bir çift olamayız.

Aryan daha iyi birini hak ediyordu. Bir korkak değil.

"Patronumuzu baştan çıkarmayı tam olarak nasıl başardın, sürtük?" Tanıdık bir ses duyunca omzumun üzerinden baktım ve test ekibinden Bhawna ile onun yordakçı çetesini gördüm.

Diğerlerini görmezden geldiğim gibi onları da görmezden geldim.

Sorularına cevap verme zahmetine katlanmadan yüzümü havuza döndüm.

İstediğim son şey bir kedi kavgasıydı. Bu gece daha fazla drama kaldıramazdım.

"Şimdiden patronun karısı gibi davranmaya başladı." Kıs kıs güldü ama sözlerinin beni etkilemesine izin vermemek için elimden geleni yaptım. "Sana henüz nişanlanmadığını hatırlatmama izin ver. O asla senin gibi biriyle evlenmeyecek. Sadece tadına bakmak istiyor ve bir kez tadına baktıktan sonra seni tükürecek." Sesindeki zehri canlı bir şekilde duyabiliyordum. "Neden biliyor musun? Çünkü sen Aryan'ın tarzı değilsin. Hayatındaki onca dram yüzünden kafası karışmış durumda."

Onun nesi vardı? Neden birdenbire bana bu kadar kötü davranmaya başladı?

Aryan'ı hak etmediğimi biliyordum.

Ama birinin bunu yüksek sesle söylemesi canımı yaktı.

"O çok yetenekli, Bhawna. Yatakta o kadar iyi olmalı ki katıldıktan birkaç gün sonra AR onunla evlenmeye karar verdi. Sen son üç yıldır uğraşıyorsun ama o seni fark etmiyor bile," diyerek Bhawna'yla alay etti.

Aryan'ın peşinde miydi? Bu acıyı açıklıyor olmalı.

Aryan bugün yaptığı açıklamayla pek çok kadın çalışanın kalbini kırmış olabilir.

"Kapa çeneni, Rachna," diye tersledi. "Aryan sadece benimle evlenecek. Susuzluğunu giderdikten sonra geri dönecek. Aşağı yukarı bir ay. Bu sürtük o kadar dayanacak." Bana oflayıp pufladı.

Topuğumun üzerinde döndüm ve onunla yüzleştım. "Sözlerine dikkat et, Bhawna." Tısladım, sakinliğimi kaybetmeye başlamıştım bile. "Karşılık vermiyorum çünkü senin gibi nefret dolu değilim. Ama beni kışkırtma." Daha önce biri bana isim taktığında hiç umursamamıştım. Ama şimdi bir şeyler farklıydı. Ne olduğunu bilmiyordum ama Aryan'ın beni fahişesi olarak görmesini asla istemiyordum.

"Seni terk edene kadar bekle." Kıkırdadı. "Evlendikten sonra gelinini Sakshi'nin değil de Sakshi'nin arkadaşı olduğu ortaya çıktığı için terk ettiğini biliyor muydun? Yakında seni de terk edecek. Aryan zaten bir kız için fazla iyi."

Sarhoş muydu?

Bu sadece onun kendi evinde patronu hakkında konuşma cesaretini açıklıyordu.

"Aryan gelinini terk etmedi." Kaşlarımı çattım. İnsanların yaptığım şey için onu suçlamasından nefret ederdim. Bu onun hatası değildi. Hepsi benim suçumdu ve kendimi onları düzeltmekten alıkoyamıyordum. "Ö kaçtı. Bir dahaki sefere birini bir şeyle suçladığınızda gerçekleri kontrol edin." Ben de karşılık verdim.

Bappa, bana sabır ver. Kolyemi okşadım.

"Oh. Demek onun hakkında kapsamlı bir araştırma yaptın, ha?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Vay canına, Anayra. Senin çıkarıcı bir kaltak olduğunu hiç düşünmemiştim. Aryan'la birlikte olmak için kocandan boşandığını başkalarından duydum. Ne kadar sürtükçe bir hareket. Dünyadaki tüm servet avcıları için bir ilham kaynağısın."

Arkamdan mı konuşuyorlardı?

Göğsüm ağırlaştı ve gözyaşlarım ortaya çıkmakla tehdit etti.

Hayır. Onların önünde ağlamazdım. Bu onların suçlamalarını kabul etmek gibi olur.

"Ben gidiyorum. Zamanımı harcamaya değmezsin." Onu kenara itip gitmeye çalıştım çünkü köleleri diğer taraftan etrafımı sarmıştı.

"Tüm günahlarından sonra Ganj nehrinde güzel bir banyoyu hak ediyorsun." Nefesinin altında kıs kıs güldü. "Bu yakın zamanda olmayacağına göre..." Beklentiyle avucunu ovuşturdu. "Bunun yerine neden havuza girmiyorsun?"

Sözlerini anlayamadan beni itti ve suyun sırtıma çarparak beni içine çektiğini hissettim. Su her yanıma sardı ve göğsüm sanki biri beni sıkıyormuş gibi yandı. Yukarı çıkmak için mücadele etmeye ve geçmişimi kafamın arkasına itmeye çalıştım ama nafiye.

Derin sulardan her zaman korkmuşumdur. Benim için travmatikti. Ağırılığımın beni suyun derinliklerine çekeceğinden korkuyordum, ta ki gerçekten çekene kadar.

Geçmiş - Anayra'nın Üniversite Gezisi

"Hadi ama ANN," diye sızlandı. "Korkularından her zaman kaçamazsın. Hayatında en azından bir kez yüzleşmeye çalış." Ahaan beni tekrar ikna etmeye çalıştı.

"Hayır. Yapamam, Ahaan." Başımı hararetle salladım. "Nasıl yüzüleceğini bilmiyorum. Boğulacağım."

Üniversiteden Coorg'a bir gezi için gelmiştik. Su sporları yapma zamanıydı. Ahaan nehir raftingi için ona katılmam konusunda ısrar etti. Genelde bana sadece ödevler ve zorbalık için gelirdi. Bugün ona ne olduğunu bilmiyordum. Nehir raftingi için ona katılacak yeterince arkadaşı vardı ama o bana soruyordu.

"Sen çok sıkıcı bir insansın, Ann. Hayatında en azından bir kez eğlenmeyi öğren," diye karşı çıktı.

"Nehir raftingi size eğlenceli gelebilir. Ama bu benim en kötü kabusum. Boğularak ölmek istemiyorum."

"Can yeleğin olacak. Ve sen de bir teknede olacaksın." "Ama-"

"Aması yok. Güven bana, Ann. Eğlenceli olacak." Bana can yeleği giydirdikten sonra zorla tekneye bindirdi.

Nehrin ortasındaydık. Tüm grup arkadaşlarımız çoktan suya atlamıştı ve can yeleği yardımıyla yüzüyorlardı. Kalabalıktan biraz uzaktaydık. Ahaan'a daha sıkı sarıldım, çocukça davranışına gülerken kollarını tuttum.

"Yılan. Yılan. Kalk, Ann," diye bağırdı Ahaan ve sarsılarak ayağa kalktı. "Nerede o? Onu göremiyorum." Sanki kığımın üstündeymiş gibi anında ayağa kalktım.

Ateş.

Zaten bir nehrin ortasındaydım, boğulmaktan korkuyordum, ama ölümümü mühürleyecek olan bir yılan ısırığı mı olacaktı?

"Nehirde." Ben bunun Ahaan'ın aptalca şakalarından biri olduğunu anlayamadan beni suya itti.

"Ahaan. Hayır." Bir çığlık attım ve sonra bildiğim tek şey suyun yüzüme çarpmasıydı.

Sırılsıklam olmuştum. Nefes almaya ve yukarıda kalmaya çalıştım. Can yeleğinin orada olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Beni kurtaracağını umarak ona tutundum. Ama pes etti ve yandan yırtıldı.

Oh, Tanrım. Hayır, hayır, hayır.

"Ahaan, can yeleğim yırtıldı. Bana yardım et," diye bağırdım, yüzeyde kalmaya çalışıyordum.

"Bu sadece senin korkun. İyi olacaksın, Ann. Sadece rahatla. Ben sana yardım edeceğim." Ahaan çoktan suya atlamıştı ve teknenin karşı tarafındaydı.

Ama bana doğru yüzüyordu. Beni almaya geldiğini bildiğim için kendimi biraz daha sakin hissettim.

Ancak bu sakinlik uzun sürmedi çünkü can yeleğim tamamen açıldı ve desteği olmadan nehrin derinliklerine çekildim.

Hiçbir şey göremiyordum. Sudan başka bir şey hissedemiyordum. Her yerde su vardı.

Derimde, kulaklarımda, burnumda, ciğerlerimde.

Nefes alamıyordum.

Denedim.

Nefesim kesildi.

Ama ciğerlerime daha fazla su girdi.

Nehrin derinliklerinde boğuluyordum. Beni boğulmaya ve ölmeye lanetleyen ağır bedenimden nihayet kurtulacağımı hissediyordum. Bazen pes etmek ve savaşmayı bırakmak daha kolaydı. Savaşmayı bıraktım. Vazgeçmek istedim.

Ama Tanrı'nın başka planları vardı. Biri beni yukarı çekti. Kilomu düşününce onun için zor bir görev gibi görünüyordu. Onu da kendimle birlikte boğacakmışım gibi hissettim. Kaçmaya çalıştım. Birinin benim yüzümden ölmesine izin veremezdim. Mücadele ettim. Ama o bırakmadı. Beni çok sıkı tutuyordu. Beni bırakmaktansa ölmeyi tercih eder gibiydi.

Bir dakika sonra güneşin ışıklarını gördüm ve yüzeye çıktım. Göğsüm yanıyor olsa da biraz nefes alabiliyordum.

Yarı bilinçli halimle kurtarıcıma baktım.

Bana her zaman zorbalık eden ve sözleriyle canımı yakan o şeytani yeşil gözlerle karşılaştım ama şu anda gözlerinde endişe ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey vardı.

Beni nehrin kıyısına sürükledi ve göğsümü itti. Su tükürdüm. Hem de çok fazla.

Nefes alışım normal hızına dönene kadar bu bir süre devam etti.

Açgözlülükle daha fazla hava soludum. Göğsüm hâlâ ağrıyordu. Ahaan iyi olduğumdan emin olduktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu ve beni göğsüne bastırdı.

"Çok üzgünüm, aşkım. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Hepsi benim hatam." Ağır ağır nefes alıyordu; göğsünün bana doğru kabarmasından bunu hissedebiliyordum. "Can yeleğinin arızalı olduğunu bilseydim, bunu yapmazdım. Asla." Sesindeki kararlılığı ve pişmanlığı duydum. "Seni kaybetmeyi düşünemiyorum bile. Bir daha asla nehre ya da herhangi bir su kütlesine girmeyeceksin."

Gerçekten Ahaan mıydı?

Benim için endişelenmesine gülümsedim.

Dünyaya sergilediği gibi kötü bir çocuk değildi. Bir kalbi vardı.

Yumuşak, sevgi dolu bir kalp.

"Ben de öyle düşünüyorum. Bir daha asla yüzme havuzuna bile giremeyeceğim," diye şaka yaptım. Gerilimi azaltmak için söylemiş olsam da, hayatım boyunca asla bir havuza giremeyeceğimi biliyordum.

"Senin yanından asla ayrılmayacağım Ann," dedi Ahaan.

Bana daha sıkı sarıldı ve sırtımı okşadı. Sanki hayatta olduğumdan emin olmak istiyor gibiydi.

"Unut gitsin."

Yolculuğun ertesi günüydü ve Ahaan kaldığımız otelin uzun koridorunda yolumu kesiyordu.

"Neyi unutayım?" Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim için alaycı bir tavırla sordum.

"Dün hakkında." Gözlerini bana dikti. "Sana söylediklerim ve yaptıklarım hakkında." Sesinde kararlılık belirgindi.

"Dün bana ne demiştin?" Unutkan davranarak onunla alay ettim.

"Ben-"

"Sen...?" Kaşlarımı kaldırdım ve sözünü kısa kestim. Onun her zaman dünyadan saklamayı başardığı diğer yönünü öğrendikten sonra sadece eğlenceli hissediyordum.

Ona sataşmayı severdim. Bana zorbalık eden hep oydu ve şimdi bir şansım vardı. Kaçmasına izin vermeyecektim.

"Biri öğrenirse itibarım zedelenir." Sanki o söylemese bile bunu bilmem gerekiyormuş gibi bana ters ters baktı.

"Dün beni kurtardıktan sonra çok sevgi dolu ve şefkatli olduğunu otobüste açıklayacağım." Kıkırdadım ve ince parmaklarımla ağzımı kapattım.

Herkes nehrin öbür tarafında olduğu için kimse Ahaan'ın bana sarıldığını ya da beni kurtardığını görmemişti.

"Anayra, beni kışkırtma," diye inledi, tehlikeli bir şekilde bana yaklaşıp. "Başladığımız yere geri döndük." Kollarımı sıkıca kavradı, tıslamama neden oldu ama bundan en ufak bir şekilde bile etkilenmedi. "Seni kurtarmış olsam da sana zorbalık yapacağım. Seni sadece ödevimi henüz teslim etmediğin için kurtardım."

Birinin hayatını kurtarmak için ne bahane ama, Ahaan!

"Tamam. Tamam." Kendimi yavaşça onun elinden kurtarıp gülümsemeye çalıştım. "Mesajı aldım. Sırrın benimle güvende." Ona göz kırptım.

"Aptal kız." Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak sıırıttı. "Senin hakkında kafamda ne gibi düşünceler olduğunu bilmiyorsun. Bilseydin bana karşı bu kadar kendinden emin durmazdın." Bunu söyledikten sonra hışımla koridora çıktı.

Neydi o?

O sadece... Ahaan gibi davranıyordu. Davranışına gülümsedim.

Başrahibe haklıydı. Herkes kötü değildi. Sadece kalplerindeki ışığı görece kadar gözlerimizi açmamız gerekiyordu.

EN SON BOĞULDUĞUMDA neredeyse pes ediyordum.

Ama bu sefer, ölmeye hazır
değildim. Yaşamak istiyordum.
Onun için yaşamak istedim.
Onunla evlenemeyebilirim.

Ama Aryan'dan gelecek her şeye razıyım, bir bakış ya da küçük bir
sevgi belirtisi bile yeter.

Yüzeye ulaşmak için mücadele ettim. Su tekrar ciğerlerime
doluyor, nefes almamı zorlaştırıyordu ve kollarımı çırpmaya devam
ediyordum ama nafile.

Ahaan hayatımı riske attığımı bilse beni öldürürdü.

Aryan beni iten o kızları ve boğulmamı izleyen herkesi kesinlikle
kovardı.

Purvi olanları duysa Aryan'ın evini bombalar. Ama ben pes
etmezdim. Henüz değil.

Bazen hayatta kalmak için savaşmamız
gerekir. Hayattan vazgeçmek zayıflar
içindir.

Bu kadar kısa sürede çok fazla şeye katlandım.

Hayatta o kadar yol kat etmişim ki bir elli yıl daha rahatlıkla
savaşabilirdim.

Yaşamak istedim.

Yapacaktım da.

Bu sefer Karan beni havuzdan çıkardığında mücadele etmedim.

Sonsuza dek birlikte olmak istediğim biri için yaşayabilmek adına
pes etmedim.

Ölüm düşüncesi beni hiç bugünkü kadar korkutmamıştı. Bu

yüzden Aryan yanıma gelip bana sarıldığında ona izin verdim.

Artık kimin izlediği ya da kaldığı umurumda değildi.

Onun kollarında kendimi güvende hissettim. Bu benim için her
şeyden daha gerçektir. Gözyaşlarımı durduramıyordum çünkü
kocamdan ayrılma düşüncesi beni içten içe öldürüyordu. Ne kadar
denersenem deneyeyim, onu bırakamıyordum.

Seni seviyorum, Aryan. Seni çok seviyorum.

O zaman bizim için savaşmaya
karar verdim. En azından bir kere.

Onu kendime aşık ederdim. Kendimi ona layık bir eş yapardım.
Sonra ona gerçeği söyleyecektim. Onun karısı olduğumu ve başka
biriyle evlenemeyeceğini.

Yakında ona
söyleyecektim. Ama
şimdi değil.

şu anda, dudaklarını boynumun kıvrımında hissettiğimde onun
sıcaklığında boğulmak istiyordum. Artık benim için başka hiçbir şeyin
önemi yoktu.

Sadece Aryan yaptı.

CHAPTER 26

Aryan

"KARAN, DOKTORU ÇAĞIR," diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Hâlâ Anayra'ya sıkıca sarılmıştım ve bırakmayı reddediyordum. Gerçek, henüz kabullenemediğim bir şeydi. Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğum gerçeğini.

"Ben iyiyim, A-Aryan. Doktor çağırmaya gerek yok," diye kekeledi, hâlâ kollarımda titriyordu, göğsüme doğru kıvrılırken bana doğru eğildi.

"Tartışmaya gerek yok, Anayra. Senin fikrini sormadım." Sırtını okşadım.

"İşte, al şu battaniyeyi." Asha battaniyeyi bana uzattı ve ben de dikkatlice prensesimin etrafına sardım.

Rahat ettiğinden emin olduktan sonra onu kucağıma aldım ve odama doğru yürüdüm.

"Ben dönene kadar kimse ayrılmayacak. Şimdi ayrılanlar yarın ofise gelmesin" diye kükredim, zaten ayrılıp kaçmayı planlayan diğerlerine.

Yaptıkları numaradan sonra kaçabileceklerini düşünüyorlarsa, beni iyi tanımıyorlardı.

Bir süreliğine yanından ayrıldım ve ona böyle mi davrandılar?

Anayra'nın elleri boynumu çevreledi ve başını göğsüme rahatça yasladı. Takırtıları azalsa da soğuk havuz suyu yüzünden hâlâ donuyordu.

Onu hiç yatırmak istemiyordum ama rahat bir şeyler giymesi gerekiyordu. Onu dikkatlice yatağıma yatırdım ve yanına oturarak yanaklarını okşadım.

"Sıcaklığa ihtiyacın var. Dolabımdan sana rahat bir şeyler getireyim." Alnına hızlıca bir öpücük kondurdum.

"Ben-ben-ben eve gideceğim, siz-ben-ben size zahmet etmeyin."

Ben onun için endişeleniyordum; o da benim için endişeleniyordu.

"Anayra, Tanrı aşkına, bir kez olsun beni dinle! Burada pamuk ipliğine bağlıyım." Başımı salladım, gözlerimi sıkıca kapadım ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Neredeyse onu kaybettikten sonra ona saldırmak istemiyordum. "Tanrım, neden bu kadar uzun sürüyor?" Başparmağımla elmacık kemiğinin üzerini belli belirsiz okşarken mırıldandım. "Asha, Karan'a doktorun burada olup olmadığını sor," dedim dişlerimi sıkarak.

Asha başını salladı ve odadan çıktı, geri dönerken kapıyı hafifçe kapatarak beni onunla yalnız bıraktı.

Odamda.

Aklımdan geçenleri bir kenara bırakıp ayağa kalktım ve gömme dolabıma doğru yürüdüm. Beyaz düğmeli bir gömlek ve eşofman altı buldum, muhtemelen onun üzerinde bol duracaktı, bu yüzden gömleğin yeterince uzun olacağını bildiğim için pantolonu rafa geri koydum.

Her neyse, bu gece yatağımdan ayrılmayacaktı ve eğer bir şansım olsaydı, yatağımdan ayrılmasına asla izin vermezdim.

Ona giysilerimi uzattım ve sanki giysilerimi giyme fikrine itiraz etmek istermiş gibi dudak bükerek bana baktı, ama bir

Bana ters ters baktı ve benimle tartışmak yerine kıyafetlerimi göğsüne bastırdı.

Kıyafetlerim yerine yüzümün göğsüne bastırılmış olmasını dileyerek orada durdum.

"Tuvalette üstümü değiştireceğim." Ayağa kalkmaya çalıştı ama omuzlarından tuttum ve oturması için onu yavaşça yatağa geri ittim.

"Hayır, burada yap. Doktor gelene kadar bu yataktan ayrılamazsın."

"Tamam." Hiç tereddüt etmeden kabul etti.

O değişene kadar bir şeyler yapmalıydım. Neyse ki, benim *sadık* çalışanlar zaten bahçede bekliyorlardı.

"Sanırım kiminle uğraştıklarını unutan birkaç çalışanımı biraz ceza bekliyor." Gitmek için topuklarımın üzerinde döndüm ama Anayra'nın yumuşak parmakları bileğimi kavrayarak beni geri çekti.

"Onları kovmayın." Gözlerinde parıldayan ciddiyeti görebiliyordum. "Bu onların hatası değildi. Sözde nişanlandığımız haberini kaldıramadılar. Ben bile bu konuda nasıl tepki vereceğimi ya da seninle nasıl yüzleşeceğimi bilemedim." Son birkaç kelimeyi söylerken sesinin desibeliyle birlikte bakışları da düştü.

Gerçekten onların tarafını mı tutuyordu? Nasıl bu kadar bağışlayıcı olabiliyordu?

Bu özelliği yüzünden ona kızmam gerekirken kızmadım. Prensesim böyleydi. Kalbi merhamet ve bağışlayıcılıkla doluydu. Onun birine zarar vereceğini asla düşünemezdim.

Belki daha kötülerini yaşamış ve bunun o korkunç anılarla kıyaslanamayacak kadar önemsiz olduğunu düşünmüş olabilir.

Bu düşünce beni rahatsız etti.

Yetimhanelerin b ü y ü m e k için iyi bir yer olmadığını biliyordum.

Orada kalanlara en kötü şeyleri yapan kötü çocuklar olurdu.

Yatağında onun yanına oturdum ve ellerini ellerimin arasına aldım. Her zamanki gibi soğuktu. Ellerimi onunkilere sürterek onu biraz ısıtmaya çalıştım.

"Söyle bana," diye zar zor fısıldadım, onun duyabileceği kadar ve başını kaldırıp gözlerimle buluştu. "Seni itmeden önce sana ne söylediler? Ve bana yalan söyleme prenses." Birkaç dakika daha avuçlarını ovdum.

"Sadece seninle yattığımı sandılar ve bana isimler taktılar." Bakışları tekrar düştü ve gözlerinden kaçmak üzere olan yaşları saklamaya çalıştığını anladım.

Onun yanından ayrılmamalıydım. Hepsi benim hatamdı. Onu o duruma ben soktum.

"Onları bu şekilde bırakmayacağım prenses," dedim ona sakince ama sakın olmaktan çok uzaktım. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama araya girdim, "Ve itiraz etmeden önce, bu sadece seninle ilgili değil. Bu çalışanlarımla ilgili. Uyarımı dikkate almayanlar için nasıl bir örnek teşkil ettiğimle ilgili. Bu yüzden onlar için endişelenmenize gerek yok. Kendiniz için endişelenmelisiniz. Ciğerlerinde hâlâ su varsa endişelenirim."

"Doktor geldi." Karan doktorla birlikte odama girdi.

Doktorun Anayra'yı kontrol etmesi için yataktan kalktım. Kan beynime sıçramıştı ve sakın kalmakta zorlanıyordum. Geri dönüp prensesime küfür eden o iğrenç kadınları cezalandırmak istiyordum. Ama doktor onun iyi olduğunu onaylayana kadar beklemek zorundaydım.

Yaklaşık on beş dakika süren muayeneden sonra prensesimin iyi olduğunu ve sadece gece için biraz dinlenmesi gerektiğini söyledi. Bu kadar geç geldiği için teşekkür ettikten sonra Asha doktora çıkış yolunu gösterdi.

"Laddoo, neredesin canım?" Üzerinde *Love me 3000* yazan kırmızı bir sweatshirt ve gri bir şort giyen bir kız aniden odama daldı. Dışarıda giyilecek bir şeye benzemiyordu.

"Purvi, burada ne yapıyorsun?" Anayra ayağa kalkmaya çalıştı. Ama bu kız ondan önce davrandı ve kirli sandaletleriyle yatağımda onun yanına oturdu.

Yüzümü buruşturdum.

Asha'dan uyumadan önce değiştirmesini isteyeceğim.

"Özür dilerim, efendim." Güvenlik görevlisi Suraj yanıma geldi ve özür diledi. "Onu durduramadım. Anayra Hanım'ın oda arkadaşı olduğunu iddia ediyor ve onu görmek için aceleyle içeri girdi. "

Yani bu kız onun oda arkadaşı mıydı? Garip Combo. "Sorun değil. Gidebilirsin," diye mırıldandım.

Anayra ile konuşması biter bitmez bu kızın evimden gitmesini istedim.

"Burada ne işim var benim?" Tiz bir şaşkınlıkla ciyakladı. "Partiyle ilgili gelişmeleri öğrenmek ve sarhoş olmaman konusunda seni uyarmak için seni arardım. Telefonu tuhaf bir adam açtı ve bana neredeyse düşüp öleceğini söyledi-"

"Bendim." Karan Purvi'ye bakmadan önce endişeyle bana baktı. Purvi soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, "Tuhaf adam" diye devam etti. Beceriksizce gülümseyerek ensesini ovuşturdu.

Belki de yemek şirketiyle uğraşırken telefonunu bahçede bir yere koymuş olabilir.

Purvi Karan'a baktı ve gevezeliğe devam etti, "Bu garip adam bana, bazı sürtükler seni ittiğinde neredeyse havuza düşüp öleceğini söyledi." Anayra'ya döndü ve avucunun içini yatıştırıcı bir şekilde ovuşturdu. "Bunu duyduğumda uzak duramadım. Boğulmaktan ne kadar korktuğumu biliyorum. Bebeğime bindim ve buraya geldim." Omuz silkti.

"Oh, Purvi." Prensesim gülümsedi ve soluk olmasına rağmen içimden sessiz bir memnuniyetin kaçmasına engel olamadım. "Doktor az önce beni muayene etti ve iyi olduğumu söyledi ama seni burada gördüğüme sevindim. Seni seviyorum, salak." Anayra arkadaşına sarıldı.

Purvi'yi gördüğü için rahatlamış görünüyordu, yoksa *drama kraliçesi* mi demeliydim?

Çünkü öyle görünüyordu ve Anayra da ona öyle diyordu.

"Tamam, siz konuşun. Benim halletmem gereken bazı işler var," dedim Anayra'ya bakarak.

Ne demek istediğimi biliyordu. Bana yalvaran bir bakış attı, sessizce sert bir şey yapmamamı istedi, ama prensesime zarar veren insanlara nasıl göz yumabilirdim?

Geri döndüm ve Karan'la birlikte bahçeme doğru yürüdüm.

Beni gören herkes ayağa kalktı ve iğne ucu kadar bir sessizlik oldu, tüm konuşmalar aniden kesildi. Partimin bu şekilde bitmesini istemedim.

"Bhawna, Rachna, Susan ve Richa. Öne çıkın." Prensesimin uğradığı zorbalığın tanığıydım. Ve bunu kimin yaptığını çok iyi biliyordum.

Bhawna, Kritika'nın küçük kız kardeşiydi. Kritika'nın babası kızına iş vermek için bir iyilik istemişti. Bana hep kendi çocuğu gibi davranırdı.

Oğlum. Bu yüzden onu inkar edemezdim. Bhawna yıllar boyunca beni birkaç kez baştan çıkarmak da dahil olmak üzere beni çileden çıkaran birçok şey yapmıştı. Ama babasına duyduğum saygıdan dolayı onun yaptıklarını görmezden gelmeye karar verdim. O da bundan faydalanarak sürekli başkalarına zorbalık yapıyor ve tüm işlerini onlara yaptırıyordu. Bunun biraz fazla olduğunu biliyordum ama şimdiye kadar umursamamıştım. Artık gerçekten de sınırını aşmıştı.

"Aryan, o kaltak sana ne söyledi bilmiyorum ama ona inanma. Havuza kendi başına atladı. Biz hiçbir şey yapmadık," diye yalvardı Bhawna, yanımda durup bana ateşli gözlerle bakarak.

"Benim önümde Anayra'ya isim takmaya cüret etme." Ona ters ters bakarken neredeyse bağıracaktım. "Yoksa sana karşı taciz ve hakaret davası açarım. Saçmalamayı kes ve benden uzak dur."

"Kritika di seninle ilgilenmediğinden beri seni benimle evlenmeye ikna etmeye çalışıyordum. Sonra Sakshi devreye girdi," diye inledi ve ben yakınlığımızdan tiksinererek ondan bir adım uzaklaştım. "Ama sanırım Tanrı benim seninle evlenmemi istedi, bu yüzden Sakshi başka biriyle kaçtı. Evlendiğin kız bile kaçtı. Seninle sadece ben başa çıkabilirim, Aryan. Anayra'nın senin yanında kalacağını mı sanıyorsun? O da diğerleri gibi kaçacak." Sesi iğrenç bir şekilde cıvıltı.

Uyarıma rağmen bana bir adım daha yaklaştı. Çenem titredi. Bana dokunmaya çalıştığında, onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. Eğer kız olmasaydı, çoktan suratına bir yumruk atmıştım. Kendimi zor tutuyordum. Çalışanlarımın önünde bana hakaret etmeye nasıl cüret eder!

"Bhawna, sabrımı sınamaya kalkma." Sıkılmış çenemin arasından tısladım. "Arkadaşlarınla birlikte sen de kovuldun. Şimdiye kadar İK'dan diğer çalışanlarım için kovulma kısmından bahsetmemelerini istemiştım. Ancak sizin durumunuzda, şirketimizden alacağınız formda bu husus vurgulanacak. Kendinize başka işler bulmanızda bol şans kızlar." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Beni kovamazsınız. Babam beni kovmana izin vermez." Bana ofladı pufladı.

Yine de anlamadı. Anayra'yı havuza ittiği an, ona karşı sabrımı kaybettim. Babasının beni havuza itmeyeceğini biliyordum.

daha fazla. Kızının ne kadar dayanılmaz olduğunu biliyordu.

"Bu şirket benim, babanın değil," diye tersledim. Aptallığa ancak bir yere kadar katlanabiliyordum. "Burada ne olacağına ben karar veririm. Açık olmak gerekirse, babandan korkmuyorum. Sadece ona saygı duyduğum için daha önce kovulmadın ama şimdi birinin hayatını riske atacak bir şey yaptın. Çalışanlarımla bu tür davranışlarına müsamaha gösteremem."

Yüzüne vurmuşum gibi bana baktı. Onu kovacağımı hiç düşünmemişti.

"AR, hepsi onun suçu. Biz hiçbir şey yapmadık. Lütfen bizi kovmayın," diye yalvardı Bhawna'nın kuklaları bana.

"Sizi lanet olası kalleşler. Ne cüretle böyle konuşursunuz?" Arkadaşlarının üzerine atlayacaktı ama Raj onu durdurdu.

"Hepiniz kovuldunuz. Başka bir yerde iş bulma konusunda iyi şanslar."

"Gerçekten o sürtük Anayra'yı bana tercih mi ediyorsun? Bunu nasıl yaparsın, Aryan?" Bhawna bana oflayıp pufladı.

"Ses tonuna dikkat et, kaltak!" Bhawna'nın yorumuna cevap veremeden tehditkâr bir kükreme duyuldu.

Purvi, bırakın Bhawna ve çetesini, yetişkin bir adamın bile ters yöne kaçmasına neden olacak yoğun bir bakışla bahçeye girdi.

"Sen kim oluyorsun da Aryan'la benim aramda konuşuyorsun?" Bhawna öfkeden kudurdu.

"Arkadaşımdan bahsediyordun, seni çirkin domuz." Alay etti ve sesinin şiddeti... Kahretsin, Anayra'nın onu savunabilecek uygun bir arkadaşı vardı. "Yani bu benim meselem." Az önce Bhawna'ya çirkin bir domuz mu dedi?

Onu şimdiden sevdim. Anayra'nın kesinlikle Purvi gibi onun için savaşacak birine ihtiyacı vardı. İmajımı kaybetmemek için kıs kıs gülmemi bastırmak zorunda kaldım.

"Demek o sürtüğün arkadaşısın, ha? Düşük sınıf giyinişinden bunu anlamalıydım." Gözleri Purvi'yi tepeden tırnağa süzerken Bhawna yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

Bhawna ne zaman duracağını ve kime bulaşmayacağını bilmeli.

"Ses tonuna dikkat et dedim, sen az önce bana düşük sınıf mı dedin? Bir süre sonra kimin düşük sınıf olduğunu göreceğiz. Bir bakayım." Gözlerini kıstı

gözleriyle baktı ve dikkatini Bhawna'ya yöneltti. "Hmmm. Elinde gördüğüm Louis Vuitton çantanın ilk kopyası mı? Ve bu kesinlikle bir elmas kolye değil. Sahte. Saatin hakkında da şüphelerim var." Purvi bir gerçeği işaret etti.

"Hayır. Saatim sahte değil. Ama çantamı ve kolyemi nereden biliyorsunuz? Oldukça orijinal görünüyorlar." Bhawna dehşetle baktı.

"Bilmiyordum. Sadece tahmin ettim." Omuz silkti. "Bunu doğruladığına göre, senin bir domuz ve ispiyoncu olduğunu söyleyebilirim. Ve sınıfım hakkında..." Purvi kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını eğdi, duruşu küstahlığı haykırıyordu. "İstersen sana bunların hepsinin orijinal versiyonunu alabilirim, babamın ne kadar zengin olduğunu düşünürsek." Önemli değilmiş gibi elini salladı. "Sınıf davranışlarında belli olur kızım, giydiğin markalarda değil. En azından Anayra siz fahişeler gibi sahte değil." Sonra dönüp bana baktı. "Şimdi söyle bana Aryan, kızımı havuza kim itti?"

"Bu o." Karan Bhawna'yı işaret ederken bir an bile tereddüt etmedi. "Ve ona eşlik edip Anayra'nın gözünü korkuttular ve ona isimler taktılar." Parmaklarıyla arkadaşlarını işaret etti. Sanırım o da en az benim kadar eğleniyordu.

"Ohh. Anlıyorum. İlk kim dalmak ister?" Purvi avuçlarını ovuşturdu ve bir adım öne çıktı.

"Hayır. Bunu yapamazsın. Delirdin mi sen? Su çok soğuk." Bhawna biraz tedirgin görünüyordu.

"Aynen öyle. Su çok soğuk ve sen yine de Anayra'yı içine ittin. Her zaman bir söze inanmışımdır. Göze göz." Purvi Bhawna'nın ellerini tuttu ve onu havuza doğru sürükledi.

Oh, Tanrım! Bu kız başka bir şeydi. Şu andan itibaren Anayra'ya karşı dikkatli olmalıydım. Onun ellerinde ölmek istemedim.

Bhawna omzunun üzerinden bana bakmadan önce, "Bırak beni, seni deli sürtük," diye yalvardı. "Aryan, söyle ona beni bıraksın." Kendini Purvi'den kurtarmaya çalıştı ama drama kraliçesi daha güçlü görünüyordu ve Bhawna'yı havuz kenarına sürükledi.

"Üzgünüm, Bhawna. Kendimi böyle kedi kavgalarına dahil etmekten hoşlanmıyorum." Sırıttım ve elimi yarıya kadar havaya kaldırdım.

"Şimdi sen git ve bu havuzun derinliğini ölç. Umarım yüzme biliyorsundur. Eğer bilmiyorsan, o zaman daha da iyi. Sırılsıklam olduğunuzdan emin olduktan sonra birinden size yardım etmesini isteyeceğim. İyi eğlenceler." Purvi bu sözlerle Bhawna'yı havuza itti.

"Hayır. Sizinle işi bitene kadar gidemezsiniz." Karan kaçmaya çalışan diğer kızları durdurdu.

"Sıradaki kim olmak ister?" Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle diğer kızlara doğru yürüdü. "Acele edin kızlar. Bütün gece size ayıracak vaktim yok." Purvi kızlara göz kırptı.

Cevabı beklemedi. Sırada Rachna vardı. Diğer iki kız Purvi onları da sürükleyemeden kendi istekleriyle havuza atladılar. Neyse ki hepsi yüzme biliyordu ve Purvi Asha'nın battaniyelerini taşımalarına bile yardım etti. Bana ağabeyimi çok hatırlatıyordu ve ikisi de bela kokuyordu.

İlk kez, insanları kovmanın tek eğlencem olmadığını hissettim. Purvi onu itmeden önce Bhawna'nın gözlerinde gördüğüm dehşet buna değirdi. Benden başka bundan en çok keyif alan kişi Karan'dı elbette.

Purvi *sayesinde* hanımlar iyice *cezalandırıldığından* evime doğru yürüdüm. Anayra ile nişanımız hakkında henüz konuşmamıştım.

CHAPTER 27

Anayra

Onları kovmasını istemedim. Bu onların hatası değildi. Sadece anlık bir kararla bunu yaptılar. İnsanlar kötü kararları nedeniyle hata yaparlar, ancak bu hata benimki gibi sonsuza kadar peşlerini bırakmamalı.

Acıyı biliyordum.

Onu karşımda görmek ve yine de gerçeği ona itiraf edecek cesareti bulamamak.

Ama Aryan beni dinlemedi ve Purvi... şey, onunla mantıklı konuşmak mümkün değildi. O kadınlara ne yaptığını Tanrı biliyordu. Aryan'ın ne kadar ileri gidebileceğini tahmin edebiliyordum. Ama Purvi'de sınır yoktu. Her şeyi ve her şeyi yapardı.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Tüm endişelerimi ve kaygılarımı yatıştırabilecek tek sesi duyarak gözlerimi açtım.

Aryan.

Ama bana pantolon vermediği için ona kızgındım. Aklından ne geçiyordu ki? Sadece gömleğini giymiştim.

Yorganı aceleyle çeneme kadar çektim ve Aryan'ın yatağında bırakın pantolonu, sütyenim ya da külotum olmadan yattığımı gördüm.

"Şimdiden daha iyi hissediyorum." Dirseğime yaslanıp diğer elimle yorganı göğsümde tutarak doğrulmaya çalıştım. "Sanırım Purvi ile eve gitmeliyim."

Aryan zaten çok şey yapmıştı. Onu daha fazla rahatsız etmek istemedim.

"Bu gece hiçbir yere gitmiyorsun." Odanın köşesindeki kanepenin koltuğuna otururken başını salladı. "Burada benimle uyuyacaksın."

Ne? Öyle demedi.

"Affedersiniz?" Battaniyeye daha sıkı sarıldım. Az önce benden onunla yatmamı mı istedi?

Onun yatağında yarı çıplak bir halde ince bir buzun üzerinde yürüyordum ve şimdi de birlikte uyumamızı mı istiyordu?

Kaslı vücudu benimkine yakinken mi?

Yontulmuş tenini üzerimde hissetmek... içimde-

"Hayır." Aryan kirli düşüncelerimi yarıda kesti. "Öyle demek istemedim." Gözlerini kocaman açarak inledi. "Ben... Tabii ki ayrı odalarda uyuyacağız." Kelimeleri beceriksizce aceleyle söyledi. "Ama bu gece benim odamdan çıkmayacaksın."

Dudaklarımı ısırdım ve gülümsedim, tüm bunları düşündüğüm için aptal olduğumu biliyordum.

Tam o sırada Purvi içeri girdi. "Sanırım Aryan haklı. Biraz dinlenmelisin. Ayrıca, odamız tamamen bana ait olabilir. Sen bana patronluk taslamadan istediğimi yapabilirim."

"Çok kabasın." Şakacı bir şekilde dudak büktüm.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum!" Bana göz kırptı.

"Tamam. Git özgürlüğünün tadını çıkar." Gözlerimi devirerek gülümsememi bastırdım.

"Teşekkür ederim, aşkım." Yatağa atladı, bana sarıldı ve neredeyse beni devirecekti.

Ona tekrar sarıldım ve bakışlarım, yatağında kollarını kavuşturmuş bir şekilde ona bakan Aryan'a kaydı

göğsünü. Bakışları yorganın yan tarafına kaydı ve yanağının kırmızısının vahşi bir tonuna dönüştüğünü fark ettim. Öksürerek yan tarafa döndü ve yorganın kalçalarımın üzerine kıvrıldığını, sadece beyaz gömleğimin gövdeyi örttüğünü fark ettim.

Yorganı hızla çektim ve Purvi'ye veda ettim. "Bir şey değil. Bensiz iyi eğlenceler."

"Hey, aptal," diye mırıldandı kulağıma. "Sana kocanla birlikte olman için bir şans veriyorum. Onun gömleğinden başka bir şey giymediğini biliyorum çünkü az önce Aryan'ın gördüklerine de göz attım. Belki de onun yatağında olduğun için zaten tahrik olmuşsundur, bu yüzden meme uçların mermi gibi çıkıntılı olduğu için sütyen giydiğinden emin ol." Öksürdüm ve ondan kısa bir kıkırdama duydum.

Bu kızın içinde hiçbir sınır ya da utangaçlık kalmamıştı.

Purvi çakıllı meme uçlarımı fark etmişti. Bu Aryan'ın da fark ettiği anlamına mı geliyordu?

Bunu düşünmek bile istemedim.

"Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. O yüzden bu güzel geceyi onunla romantik bir şeyler yaparak geçir. Belki biraz öpüşme ve sarılma, hatta kurşuni meme uçlarıyla biraz ön sevişme." Purvi kulağıma fısıldadı ve sesim boğazımda kayboldu.

Şu anda yüzümün pembenin hoş bir tonu olacağından emindim. Purvi'nin hiç filtresi olmamıştı ve bugüne kadar beni bu kadar etkilememişti.

Aryan kaşlarını kaldırmış bana bakıyor, sessizce konuşmayı soruyordu ama beni okumasından korkuyordum. Bu yüzden başka tarafa baktım.

"Tamam o zaman. İkinize de iyi eğlenceler." Yataktan kalktı ve Aryan'a döndü. "Aryan, arkadaşına iyi bak, tamam mı? Çoğu gece uyurken yanında birinin olmasına ihtiyaç duyar. Sarılmanızı tavsiye ederim. Bunun için evde bir oyuncak ayısı var. Burada öyle bir şey olmadığı için ona biraz yardım edin. Şimdi gitmem gerekiyor." Kapıya doğru yürüdü.

Aryan, Purvi'nin sözlerinin iç anlamını fark ederek sıırttı ve bana baktı.

Yanaklarım alev alev yandı ve yutkunarak ona baktım. Şu anda kendimi çok utanmış hissediyordum.

"Arkadaşınıza iyi bakacağım. İyi geceler." Aryan koltuktan kalktı ve onunla tokalaştı.

"İyi geceler, Aryan." Purvi kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Gerçekten bu gece aramızda bir şeyler olacağını mı düşünüyordu?

Öyle mi?

Hayır.

Hayatta

olmaz.

Ama Aryan yaklaşmaya çalışırsa onu itecek miydim yoksa çekecek miydim? Bilmiyordum. Belki de bana doğru ilerlemesini istiyordum.

Ellerimi sıkıca birbirine kenetleyerek bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Yani?" Aryan yatağa yaklaştı. Alnımda

boncuk boncuk terler belirdi.

"Yani...? Ne oldu?" Korkumu yutmaya çalıştım.

Purvi'yi aklıma bu düşünceleri soktuğu için kesinlikle öldürecektim. Şimdi tek düşünebildiğim Aryan ve benim onun bahsettiği şeyleri yapmamızdı.

"Konuşmak istiyordun, değil mi? Hadi konuşalım." Aryan yatakta yanıma oturdu ve tenimin her santimi onun yanımdaki varlığına aşırı duyarlı hale geldi.

Avuç içimi avuçlarının arasına aldı ve ellerimin zaten soğuk olduğundan emindim ama bunun havuz suyuyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Evet, konuşalım. Neden yakında nişanlanacağımızı söylediğini bilmek istiyorum." Gözlerim iç içe geçmiş avuçlarımıza yapışıp kalmıştı. Titriyordum ve Aryan'ın bunu hissedebildiğinden emindim.

"Çünkü nişanlanacağız."

Parmaklarını çeneme götürerek yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine bakmamı sağladı. Çok yoğun ve cevabından emin görünüyordu. O gözlerde eğer ya da şüphe yoktu.

"Ama bana hiçbir şey sormadın. Birbirimizi tanımıyoruz. Hiçbir şey konuşmadık ve sen sadece bunu açıkladın." Sonunda düşüncelerimi kelimelere dökmeyi başarmıştım.

Bana dolaylı yoldan evlenme mi teklif ediyordu? Midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Bunu tartışmadık çünkü cevabını biliyorum. Bir eylemi kabul etmezsin."

Biraz daha yaklaştı. Gözleri yüzümün her santimetresinde gezindi.

Ben onun yatağında oturuyordum, başım koltuk başlığına yaslanmıştı ve o da bana yanlamasına yakın oturuyordu.

"Bir hareket mi? Ne numarası?" Gözlerim onun ifadesi karşısında küçölerek sordum.

Biraz önce midemde uçuşan tüm kelebekler şimdi boğuluyor ve soluk soluğa kalıyordu.

Haklıydım.

Çoğu romantik kitapta okuduğum gibi nişanlısı gibi davranmamı isteyebilirdi. Benden sözleşmeli karısı olmamı istiyordu. Eğer onun isteklerini kabul edersem hayatım bir sözleşme romanı olacaktı. Sadece sonsuza dek mutlu sonun olmayacağı bir aşk romanı olacaktı.

"Ailem beni biriyle evlenmeye zorluyor. Evlilik skandalımın üzerinden çok uzun zaman geçti ve benim için endişeleniyorlar. Evliliğimi duyurarak onları mutlu etmek istiyorum. Tahmin ettiğim gibi, senden hoşlanıyor gibiler. Bu yüzden evleniyoruz." Aryan hâlâ gözlerimin içine bakıyor, tepkimi ölçüyordu.

"Yani benimle evlenmeye ailenin mutluluğu için mi karar verdin? Benimle evlenmek istediğin için değil mi?" Sesime yansıyanın hayal kırıklığı mı yoksa öfke mi olduğunu bilmiyordum -belki de ikisi birden- ama hem hayal kırıklığına uğramış hem de öfkeliydim.

Bunu yüzüme karşı nasıl söyleyebilir?

Hiçbir kız, sırf kendi mutluluğu için değil de ailesinin mutluluğu için bir erkekle evlenmek istemez. Bu sadece bir anlaşma olurdu, başka bir şey değil.

"Sen bunun için mükemmelsin." Bana gülümsedi. "Evliliğimiz işimi de canlandıracak. Yatırımcılarımızın çoğu henüz bir yuva kurmadığım için endişeli. Bu onları susturacaktır." Aryan saç tellerimi okşadı.

"Peki ya ben? Benim fikrim ne olacak? Benim mutluluğum? Benim kararım?" Ona kızarak ellerimi havaya kaldırdım. "Ya hayır dersem?"

Onun karısı olmayı her şeyden çok istiyordum. Ama bu sefer, söz sahibi olmak istiyordum.

Kendini toparlamadan önce gözleri bir an için kısıldı.

"Bana hayır demeyeceksin." Aryan tepkimden çok emin görünüyordu.

"Hayır. Seninle evlenmeye hazır değilim. İşte. Söyledim," diye ilan ettim, söylediklerimin tek kelimesini bile kastetmemiş olmama rağmen.

Aryan'ın istediğini elde etmeye alışkın olduğunu biliyordum. Ama bana ve rızama saygı duymalıydı. Geleceğimle ilgili herhangi bir karar almadan önce bana danışmalıydı.

"Benimle oynama prenses. Ben asla kaybetmem. Eğer benimle evlenmeye hazır değilsen, sana iyi bir koca olabileceğime seni ikna ettiğimde evleneceksin." Elimi tutuşu sıkılaştı ve nefes alış verişim hızlandı. Kocam çok korkutucuydu.

"Evlilik bir sözleşme değildir, Aryan." Sesim çok zayıf çıkıyordu, çünkü duygular sesime karışmıştı. "Bu iki insan arasındaki aşkla ilgilidir. Sadece başkalarını memnun etmek için evlenemezsin. Mutlu olmalısın," dedim ve ona yıllardır sormak istediğim o soruyu sordum: "Benimle evlenerek mutlu olacak mısın?"

Boğulurken istediğim tek şey onunla birlikte olmaktı. Ama benimle birlikte olmaktan mutlu olup olmayacağını bilmek istiyordum.

"Benim mutluluğum için endişelenmenize gerek yok prenses." Başparmağı elmacık kemiğimi hafifçe okşadı ve gözleri parmaklarını takip etti. "Neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyorum." Gözleri ağzıma kaydı. "Evliliğin bir sözleşme olmadığını biliyorum ve şu anda benimle evlenmekle ilgilenmiyorsun. Ama seni ikna etmem için nişan günümüze kadar bana zaman ver. Eğer o zamana kadar duygularını değiştiremezsem, seni yalnız bırakırım. Ne dersin?" diye sordu, ona asla hayır demeyeceğime dair büyük bir umutla. Ama... .

"Ama-"

Sözümü kesti, "Seni benimle evlenmeye zorlamayacağım. Eğer evlenmek istemiyorsan, o zaman gitmene izin veririm. Ama bana bir şans ver." Aryan gözlerimin içine büyük bir özlemle baktı.

Acımasız olduğunu biliyordum.

Reddedersen, teslim olana kadar beni ikna etmeye çalışacaktı.

Evet dersem, bir şekilde ona hakkımdaki gerçeği anlatmanın bir yolunu bulabilir ve hâlâ benimle yaşamak isteyip istemediğini görebilirdim.

O zaman bizimle ne yapacağına karar vermesine izin verirdim.
Evlilikteki ikinci şansımızın yalanlarla başlamasını istemiyordum.
"Tamam," dedim.

"Bir şey daha var." Nasırlı parmakları dış avucumun içinde daireler çizdi. "Nişanlanana kadar bir çift gibi davranmalıyız. Ailem, müşterilerim ve çalışanlar da dahil olmak üzere herkes zaten aşık olduğumuzu düşünüyor. O yüzden bir çift gibi davranmalıyız." Parmakları benimkilerin üzerinde gezinirken karnımın alt kısmında bir karıncalanma hissettim.

"Çift gibi davranmak mı?"

Tam olarak ne demek istedi? PDA mı
demek istedi?

Şimdiden kararımdan pişmanlık duymaya başlamıştım. İnsanların yanında gergindim ve Aryan öpüşürse ya da toplum içinde bir şey yaparsa sinir krizi geçirecektim.

"Bunun gibi..." Ellerimi bıraktı ve parmakları kulaklarımın yanında yavaşça gezinmeden önce bir saniyeliğine yüzümü kavradı, eğlenen gözleri parmaklarını takip etti.

"Ne-ne öneriyorsun, Aryan?" Kekeledim.

"Benim için dünyalara bedelmişsin gibi davranmam gerekecek. Sanki bir saniye bile yanımda olmazsan seni özleyecekmişim ve sana zarar vermeye çalışan herkesi öldürecekmişim gibi. Sahiplenici bir erkek arkadaşmışım gibi. Sanki sadece benimmişsin ve şu anda seni öpmek istiyormuşum gibi." Bana yaklaştı ve kokusu duyularıma nüfuz etti. Tüm tutarlı mantık.

Sözleri bir vaat içeriyordu - ne olursa olsun tutmaya niyetli olduğu bir vaat.

Bunun ona duygularımı anlatmak için mükemmel bir fırsat olduğunu biliyordum.

Siyah gözlerinin derinliğine baktım. "Ve ben de senin kız arkadaşınmışım gibi davranmak zorunda kalacağım?" Sırıtarak başını salladı. "Ne kadar otoriter olursan ol seni seviyormuşum gibi. Seni o kadar önemsiyorum ki hep seninle olmak istiyorum. Diğer kızların ağzının suyunun akmasından nefret ettiğim ve seni başka bir kadınla düşünmeye katlanamadığım gibi. Senin mutluluğun için her şeyi feda edebileceğim gibi. Şimdi beni öpersen seni durdurmayacağım gibi."

Ona karşı dürüst olduğumu hissettiğim tek zamandı.

Ona sessizce onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyordum. Benim için dünyalara bedeldi.

Parmakları dudaklarımı sıyırdı ve dokunuşu tüylerimi diken diken etti. Gözleri dudaklarıma sabitlenmişti ve dudaklarını yaladı. O bana bu kadar yakinken nefes alamıyordum ama bu hoşuma gidiyordu. Onun dünyasının merkezi olmak.

"O zaman seni öpmeme izin ver prenses." Gözleri çoktan dudaklarımı öpmeye başlamışken, benden izin isteyen boğuk sesini duyduğumda bedenimi bir ürperti kapladı. "Uzun zamandır aklımdaydı." Boynumu kavradı ve beni kendine çekti.

Ben daha sözlerini algılayamadan aramızdaki boşluğu kapattı ve beni öptü. Yumuşak, yastık gibi dudakları yavaşça ve duyusal bir şekilde dudaklarımın tadına baktı, içime doğru karıncalanmalar gönderdi.

Gözlerimi kapattım, sadece dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum. Acele etmeden alt dudaklarımı ısırdı, her milimetresini yuttu. Ben de onu aynı tutkuyla öptüm. Bu cesareti nereden aldığımı bilmiyordum ama onu ve dokunuşunu her yerde hissetmek istiyordum. Sahip olabileceğim tek şey dudakları olsaydı, bunu memnuniyetle kabul ederdim.

Sanki tepkimi bekliyormuş gibi öpücüğü derinleştirdi, alt dudağımı ısırarak ağızma girmek istedi. Ağızımı isteyerek açtım ve o da hemen dilini benimkine doladı.

Öncekiler gibi yavaş ya da şehvetli değildi. Hayır, saf şehvet ve özlem. Tadı naneli ve tatlıydı.

Onu daha çok tatmak istedim.

Onu daha fazla hissetmek istedim.

Parmaklarımı her zaman özenle taradığı yumuşak ve pürüzsüz saçlarında gezdirdim.

Ellerimle dağıtmıştım. Mükemmel saçları...

Ama bunların hiçbiri umurunda değildi.

Avuç içleri aşağıya doğru sıyrıldı, kalçamı sıktı, beni kendine çekti ve dudaklarımı yaladı. Elleri boynumu, sırtımı ve kalçalarımı keşfetti. Göğüslerimiz birbiriyle çarpışmak zorunda kaldı.

Avuçlarını yavaşça göğüslerime, meme uçlarıma doğru götürüyordu. Derin bir nefes aldım, ellerini orada hissetmeyi bekliyordum ama yavaşça yukarı çıktı, gömleğimin düğmelerini açtı.

O sırada yorganın uzun zaman önce üzerinden kaymış olduğunu fark ettim.

Ağız boynuma indi ve boynumun kıvrımlarını ısırırken benden yüksek sesli bir inilti çıkardı.

İşkence edercesine yavaş parmakları ikinci düğmeye kadar indi ve nedense onu durdurmak istemedim. Bunun yerine, devam etmesine, bana hissettirdiği bu garip ve iyi hissi daha da fazla vermesine ihtiyacım vardı.

"Tenini tıpkı gömleğimin sana hissettirdiği gibi hissetmek istiyorum - boynundan kalçalarına kadar." Derin sesi, ihtiyaçlarına boyun eğmek isteyen sinirlerimin beklentiyle titremesine neden oldu.

Diğer eli yavaşça alt uyluklarımın üzerinden geçerek beni inlemeye zorladı. Zihnim çılgına dönmüştü, bir eli meme uçlarıma yaklaşırken diğeri neredeyse iç uyluklarıma sürtünyordu.

"Tenin çok yumuşak. Nasıl olduğunu merak ediyorum-"

Ani bir vuruş beni kendime getirdi ve yanaklarım kızarmış ve sıcak bir şekilde dokunuşundan geri çekildim.

"AR." Asha'nın tereddütlü sesini duydum, sanki bölmemesi gereken bir şeyi böldüğünün farkındaydı. "İstediğin gibi Anayra için tatlı mısır çorbası getirdim. İçeri girebilir miyim?"

"İyi geceler prenses." Ben bir şey yapamayacak kadar kaybolmuşken Aryan gömleğimin düğmelerini iliklerken alımdan öptü. "Sana sarılmayı çok isterdim ama sanırım her şey yüzünden zaten telaşlısın." Ayağa kalkmadan önce gözleri sinirli bir şekilde tahrik olmuş bedenimi taradı. "Aramızdaki hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum. İyice dinlen. Ben kanepede uyuyacağım." Arkasındaki kanepeyi işaret etti. "Sen de yatakta uyuyabilirsin." Başımı salladım, yere baktım. Gözlerinin içine bakmaya pek cesaretim yoktu ama sonra sözleri aklıma geldi ve başımı kaldırıp gözleriyle buluştum.

"Ama bana başka bir odada uyuyacağını söylemiştin."

Aramızda her ne olduysa çoktan kaybolmuşum. Eğer benimle aynı odada uyursa-

"Doktorun söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum." Sesi düşüncelerimi kesti. "Sadece boğulmakla kalmadın, neredeyse panik atak geçiriyordun. Sana bir şey olması riskini göze alamam. Seni terk etmek istemiyorum."

yalnız." Yanağımı okşadı. "Eğer sana bir şeyler yapmamdan korkuyorsan, iznin olmadan sana dokunmayacağıma dair söz veriyorum." Saçımın asi bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonra Asha'yı içeri çağırdı.

Pantolonunu düzeltti, beyaz düz gömleğini düzeltti ve sonra bana kaslı gövdesini gösterdi. Bakışlarım gövdesinden aşağıya, pantolonunun üzerinde belirginleşen çadıra doğru kaydı.

Tüm vücudum bir cehennemde yanıyormuş gibi hissediyordum.

Kalbim çok hızlı atıyor, göğüs kafesimden kaçmakla tehdit ediyordu.

Çok gerçeküstü hissediyordum.

Bana çorba ikram ettikten sonra Asha dışarı çıktı ve bizi yine yalnız bıraktı. Aryan yanıma oturduğunda etrafımızdaki hava garipti. Çorbayı yudumladığım süre boyunca bana bön bön baktı.

Çorbayı bitirdiğimde kalktı ve elini yüzünü yıkamaya gitti.

Odaya sadece eşofmanla girdi, saçları duştan ıslanmıştı, saçlarını beyaz bir havluyla kuruturken kasları esniyordu.

Dudaklarımı ayırarak onu içime çektim, su damlacıklarının göğüs kaslarından karın kaslarına doğru süzülüşü beni büyüledi.

Aklım hala öpücükte kalmıştı. Ve şimdi de bu.

Ona bakarken yakalanmak istemediğim için hemen gözlerimi kaçırđım.

"İyi uykular prenses." Ses tonundaki vahşiliğı fark etmemiş olamazdım.

Geçici olarak ona doğru döndüm, ıslak dudakları alnımla buluştu ve kalbim onun ani yakınlığı karşısında kaburgalarımın içinde burkuldu.

Bana ne zaman bu kadar yaklaştı ki? Odanın diğer ucunda duruyordu.

Nemli saçlarından dudaklarıma ve yanağımın kenarına su damlacıkları düştü. Kanepeye doğru döndüğünde, dilim dürtüsel olarak dudaklarımı yaladı ve damlacığı içine aldı. Vücudunun naneli tadı, suyla birlikte, tadını çıkarırken duyularıma çarptı.

Ona iyi geceler diyemeyecek kadar sersemlemiştim.

Hareket bile edemeyecek kadar sersemlemiştim ve tek yapabildiğim arkama yaslanıp nefes almak, karşımdaki kanepede oturuşunu izlemektir

ve sonra bir elini başının altına koyarak bana dönük şekilde yan yattı.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyordu ve sanki bakışlarımı esir almış, gözleri kalbimi delip geçiyor ve müstehcen düşüncelerinin duygusuyla sinirlerimi boyuyormuş gibi ondan başka tarafa bakamıyordum.

Neden beni aniden öptü? Oyunun
bir parçası mıydı?

Uh-oh! Bazen onu anlamak çok zor oluyordu. Ona
öpücüğü sormalı mıyım?

Ben de onu öptüğüm için sorarsam kendimi utandırır mıyım?

Onun başlatması doğrudu ama ben de o öpücüğün eşit derecede
bir katılımcısıydım. Uhhh! Bu konuda çok fazla düşünmesem daha iyi
olurdu.

Diğer tarafıma döndüğümde yüzüm taktığım bileziğe yaklaştı.

İlk öpücüğümü hala hatırlıyorum.

Bileziğe dokundum. Birbirine dolanmış iki kalbi olan pembe altın
bileziğe. Neden hâlâ taktığımı bilmiyordum. Ama onu asla
çıkarmayacağıma dair bana söz verdirmişti. Sözü hâlâ canlı bir şekilde
hatırlıyorum, ama öpücük... kırık bir hatıraydı.

Sarhoşken yapılan bir hata.

O gece çok çaresiz olduğum için oldu.

Ertesi sabah bir hata olduğunu ve başka bir şey olmadığını söyleyerek
kalbimi kırdı. Hiçbir şey hissetmediğini söyledi.

Ama bu... bu öpücük bir hata değildi.

Bunu ben istedim.

Aryan bunu istiyordu. Hareketlerinden anlaşılıyordu.

Yoksa...?

Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum.

CHAPTER 28

Ahaan

Geçmiş - Sevgililer Günü Partisi

"ANN," diye sızlandım, onu öyle görünce inleme isteğimi bastırmaya çalışıyordum. "Neden bu kadar çok içmek zorundaydın ki? Şimdi partinin tadını çıkarmak yerine senin kışını kollamak zorunda kalacağım." Sallanan Anayra'yı dengelemeye çalışırken ve kanepeye oturmasına yardım ederken alaycı bir şekilde şikâyet ettim.

"Bana çirkin ve şişman dediler!" Bana köpek yavrusu gibi bir suratla ofladı, buğulu gözlerinin etrafındaki yaşlar kurudu. "Erkek arkadaşım olmadığını söylediler çünkü kimse koca götlü biriyle çıkmak istemezmiş."

Zaten ağlamaktan dağılmıştı ve göz kalemi gözlerinin etrafına bulaşmıştı. Sürdüğü pembe ruj dudaklarının kenarına bulaşmıştı.

Tanrım, böyle daha da güzel görünüyordu. Çok öpülesi.

Çok şirin.

Etek ucunda parıltılar bulunan siyah elbisesi vücudunda mükemmel duruyordu.

"Seni kıskanıyorlar. İyi görünüyorsun, Ann. Senin gibi bir kız arkadaşı olan herkes şanslı sayılır."

Sadece hiçbir puştun kızımın yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğimi söyledim.

"Ama kimse bana yaklaşıyor. Bugün Sevgililer Günü, Ahaan. Gördün mü?" Parmaklarıyla partinin diğer tarafını işaret etti, orada öğrenciler birbirlerine evlenme teklif ediyor ve hediye alıp veriyorlardı. "Bütün kızlar sevgililerinden gelen hediyeleri açmakla meşgul. Rahibe Tess eğlenmek için partiye gitmem konusunda ısrar ettiğinde ben gün boyunca odamda tek başıma oturmuş, aşk romanı okuyor ve kitaptaki erkek arkadaşımı hayal ediyordum. O bile hayatımın çok sıkıcı olduğunu düşünüyor."

Bakışları düştü. Neden hiç hayranı olmadığını biliyordum.

Geçen sefer o çocuk ona asılmaya çalıştığında bunu açıkça belirtmişim.

O sadece benim kızımdı ama gözyaşlarının ardındaki nedenin ben olduğumu bildiğim için kendimi suçlu hissettim.

"Ben acınası ve yalnız biriyim. Hiç arkadaşım yok. Ailem yok. Erkek arkadaşım yok. Her zaman yalnızım. Çok yalnızım." Tekrar ağlamaya başladı ve yanındaki şişeyi kaptı.

Şişenin yarısını içti, geri kalanını elbisesine döktü, ben de elinden alıp çöpe attım.

"Beni ıslattın." Masumca dudak büktü ve bir çocuk gibi aceleyle elbisesini sildi.

Onun yorumuyla gözlerim açıldı ve göğsüne yapışan ıslak elbisesine baktım. Onu görünce sikim kıpırdandı. Zihnimin tiyatrosunda oynayan kirli düşünceleri susturmaya çalıştım.

Pantolonumu düzeltip bizi saran boğucu garipliği ortadan kaldırmak için etrafıma bakındım. Shaan diz çöktü ve küçük bir hediye çıkardı.

cebinden çıkardığı kutuyu, onu yatağına çekmek için gecenin sevgilisinin önüne koydu.

Cebimi karıştırdım ve Ann'ime vermek için bir şekilde paketlediğim hediyeye dokundum. Ama başkaları bunu öğrenirse iyi gitmeyeceğini düşündüm.

Düşmanlarım Anayra'ya duygusal olarak bağlı olduğumu bilselerdi sonsuza kadar peşini bırakmazlardı. Özellikle de bana bayılan kızlar. Hepsi onun sadece benim oyuncağı olduğunu düşünmüştü.

Ya babamın bundan haberi olursa? Çok fazla harcadığım için zaten bana kızgındı. Sadece Ann'e yardım etmek için kullandığımı bilseydi.

Yalan söylediğim için bana çok kızacak ve beni incitmek için onu incitecekti. Avuçlarına bastırdığımda Ann'in gözyaşları diğer elime düştü. Siktir et diğerlerini.

Onu sadece bir geceliğine mutlu edebilseydim, ederdim. Sarılı örtüyü yırtarak kutuyu çıkardım ve ona uzattım.

"Bu ne?" Mavi kadife kutuyu inceledi.

"Aç ve kendin gör," dedim ona sakince, ama hiç de öyle değildim. Gergindim.

Kafamda çok fazla soru vardı. Beğenecek miydi?

Bu benim ilk seferimdi.

Birisi için bir şey almak. Özellikle de sevdiğim kız için.

Ann kutuyu açtı ve gözleri şaşkınlıkla irileşti. Üzerinde birbirine dolanmış iki kalp bulunan pembe altın bir bileklikti bu. Kalplerden biri beyaz safir taşlarla kaplıydı.

"Ooooooh..." Parlayan gözlerle onu izledi. "Wooooow." Bileziğe bir süre baktıktan sonra hayretler içinde kaldı ve bana baktı. "Çooooook güzel görünüyor. Ama bunu kim için aldın?" Kuşkuyla başını yana eğdi.

Beğendiğine sevindim.

Boğazımı temizledim. "Bu senin için." "Benim için mi?"

"Evet, senin için." Gülümsedim. "Başka kime hediye alabilirim ki?"

Sharanya birkaç gün önce bana evlenme teklif etmiş olsa da henüz bir kız arkadaşım yoktu. Onunla hiç ilgilenmiyordum.

"Ama ben senin kız arkadaşın değilim." Oldukça sarhoş olsa bile, bu gerçeği belirtecek kadar akli başındaydı.

"Ama sen benim asistanımsın. Hatırladın mı? Ödevlerimde bana yardım ediyorsun. Bu yüzden sana bir hediye almam gerektiğini düşündüm. İstemiyorsan geri verirsin." Kutuyu ondan almaya çalıştım ama ellerimi hızla tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Bu bir kez olur" -işaret parmağıyla bana sevimli bir şekilde gösterdi- "kırk yılda bir olur," diye mırıldandı kendi kendine. "Büyük Ahaaaaan Rajput benim gibi pek de popüler olmayan bir kıza hediye veriyor. Onu geri vermeyeceğim. Asla."

"Tamam. O zaman giymene yardım edeyim."

Sanki onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi şüpheli gözlerle bana baktı. Ama ona içtenlikle gülümsediğimde, kutuyu almama izin vermeden önce bir saniye tereddüt etti.

Gözlerinde büyük bir coşkuyla bana ellerini gösterdi ve hediyesini sabırsızlıkla bekleyen hevesli bir çocuğa benziyordu.

"Vay canına, artık benim erkek arkadaşımsın." Ellerine bileziği bağladıktan sonra gülümsedi.

"Bu nasıl oldu?" Onun gevezeliği beni eğlendiriyordu.

Sarhoş Ann çok komik ve dikkatsizdi ve bu sadece ona daha çok aşık olmamı sağladı.

"Çünkü Sevgililer Günü'nde bana güzel bir bilezik hediye ettin, salak." Kıkırdayarak avuçlarına vurdu.

"Tamam. Tamam. Tamam. Erkek arkadaşına aptal dememelisin."

Eğer sadece bir geceliğine onun erkek arkadaşı gibi davranabilseydim, yapardım. Her neyse, ertesi gün bunların hiçbirini hatırlamayacaktı, çünkü teknoloji festivalimizin gecesinde sarhoş olmasıyla ilgili önceki deneyimimi hatırlamayacaktı. Sharanya tarafından ilk içkisini içmeye zorlanmıştı ve-

"Ah, pardon, erkek arkadaşım." Kaşlarını çattı ve önceki düşüncelerimi yarıda kesti.

"Sorun yok. Şimdi bana bir söz ver, Ann." Yanaklarını avuçladım ve gözlerinin içine baktım. "Bu bilezik aşkımızın bir sembolü. Onu asla çıkarma. Bu süreçte hep yanında olacağım."

Başkaları için sadece bir bileklik olsa da benim için her şeydi. Birçok duygu ve sevgiyle doluydu. Bir kız için ilk hediyem. Benim kızıma.

"Tamam. Asla çıkarmayacağım." Gülümsedi ve baştan çıkarıcı bir şekilde bana biraz daha yaklaştı. "Serçe parmağına söz." Küçük parmağını benimkiyle birleştirerek sözünü mühürledi.

"Şimdi gidelim." Ayağa kalktım ve onu dengelemek için bir elimi beline koydum ama beni de kendisiyle birlikte aşağı çekecekmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden belinden tuttum ve onu omuzlarımın üzerine kaldırdım.

"Nereye gidiyoruz?" Ellerini boynuma doladı.

"Seni manastıra bırakacağım. Rahibelerinizin sizi bu halde görünce nasıl tepki vereceklerinden emin değilim."

Arabama doğru ilerledim.

"Bu şekilde manastıra gitmeyeceğim. Şafağa kadar burada kalacağım. Kız kardeşlerim beni böyle gördükleri için hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Aşağı inmeye çalıştı ama direndiğimde beklediğim gibi benimle kavga etmedi. Belki de ayık olsaydı bunu yapardı.

"Bütün gece burada kalamazsın. Ben yanımdayken bile güvenli değil."

Sevgililer Günü olmasına rağmen, erkekler bu fırsatı sarhoş kızlardan yararlanmak için kullandılar.

Ann'in güvenliğini riske atamazdım.

Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim ve gözlerinin içine bakarak emniyet kemerini bağladım. Yüzümün yan tarafıyla aynı hızda öne doğru eğildi, kirli sakalımı yanağına sürttü ve mırıldanarak sertleşen boyuma doğru bir uyarılma titremesi gönderdi.

Sikeyim. Onunla yüzleşmek ve dudaklarıyla buluşmak istedim. Keşke sarhoş olmasaydı.

Avuçlarımı yumrukladım ve onun için en iyi olanı yapmaya karar vererek etraftan dolaştım ve sürücü koltuğuna oturdum.

"O zaman beni bir d-driveeeeeee'ye götür..." diye şarkı söyledi ve ben onun çocuksu davranışına kıkırdadım. "D-Disneyland'e gitmek istiyorum. Güzel görünmek ve bir prensle evlenmek istiyorum."

"Peki ya ben, kız arkadaşım?" İncinmiş gibi davranmaya çalıştım.

"Ooooh, seni unutmuşum. S-sorrrrr zgnm. Disneyland'de evleneceğiz. Anlaştık mı?" Elimi avucunun içine aldı ve avucumu öptü.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bu Ann'in bana ilk pcğyd.

Bu anın bitmesini istemiyordum. Bu gece onun erkek arkadaşı olmak içimde daha derin bir duygu uyandırdı.

"Anlaştık." Sesim derin ve boğuktu. Avucunu tuttum ve geri öptüm. Yumuşak ve sıcaktı.

Tam o sırada telefonum çaldı.

Gabbar Singh cep telefonumda parladı.

"Ann, bu telefona cevap vermek zorundayım. O yüzden sessiz ol. Uslu durursan seni Disneyland'e götüreceğim. Tamam mı?" İşaret parmağımı dudaklarında tutarak onu etkili bir şekilde susturdum ve telefonu açtım.

"Ahaan, neredesin? Babam ve annem akşam yemeği için bize katılmanı bekliyorlar." Sesi kızgın geliyordu.

Oh, kahretsin!

Partiden ayrılıp akşam yemeği için aileme katılmak üzereydim. Ama sonra Ann oldu ve ben her şeyi unuttum.

"zr dilerim, Bhai," diye özür diledim. "şu anda biraz meşgulüm." Kıpırdamadan oturan Ann'e baktım. Masum gülümsemesi dudaklarını süslüyordu. "Akşam yemeğine gelemem. Siz devam edin."

Parmaklarım yumuşak tenini hissederek dudaklarını biraz okşadı. Erdemli gülümsemesi, dişleri ortaya çıkıp parmaklarımı ısırıp tenimi kazırken hınzır bir gülümsemeye dönüştü.

"Ah, Ann. Acıyor. Seni dizlerimin üzerine yatırıp kıını tokatlayacağım." Ona ters ters baktım.

"Ahaan, Ann kim?" diye sordu. Bir an için telefon görüşmesini unutmuştum. "Bana hiç bahsetmediğin bir kız arkadaşın mı var? O kız için aileni mi terk ediyorsun?" Cevap vermeme fırsat vermeden sorularını sıralamaya devam etti. Bir cevabım olduğundan değil, ama yine de.

"Hayır Bhai, yle değil," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Benim kız arkadaşım yok." Gözlerim Ann'e kaydı ve onun kaşlarını birbirine kenetlediğini gördüm. "O benim kız arkadaşım değil-" Ben cmllemi tamamlayamadan Ann telefonu eline aldı.

"Yalan söylüyor. Ben onun kız arkadaşım. Biz Disneyland'a gidiyoruz," diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Telefonumu ondan geri aldım ve ona ters ters baktım. O benim sonum olacaktı.

"Bhai, düşündüğün gibi değil. O sadece benim grup arkadaşım. Partide sarhoştı ve ben sadece ona yardım ediyordum," diye açıklamaya çalıştım.

"Bunu yarın sabah konuşuruz," dedi derin bir nefes vererek. "Sadece güvende kal ve aptalca bir şey yapma. Şimdi akşam yemeğinde seni idare etmem gerekiyor. Babam her zamanki gibi çok kızacak."

"Çok teşekkür ederim Gabbar Singh. Sen en iyisisin," diye bağırdım. Telefonu kapattı ve onun da kızgın olduğunu biliyordum.

"Ann," diye sızlandım, "bunu neden yaptın?" Başımı ona çevirdim.

"Ne yaptın?"

"Yok bir şey." Elimi salladım çünkü onunla bu konuda konuşmanın bir faydası yoktu; sarhoştı. "Artık bir faydası yok. Olan oldu." Burnumun kenarını sıktım.

Bhai'nin yarın beni milyonlarca soruyla sorgulayacağı kesin. "Şimdi beni Disney'e götür." Ellerime yaslandı.

Başını omuzlarıma koymuş ve elleriyle kollarımı tutuyordu.

"Ne yazık ki." Onu kollarımda hissederken yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. "Bugün seni Disneyland'e götüremem. Oraya başka zaman gideriz. Ama seni en sevdiğim yere götüreceğim, Ann. Disneyland'den daha iyi. Söz veriyorum."

"Seninle her yere gelirim." Kolumun derisine yumuşak bir öpücük bıraktı. Tüm bunların ne kadar gerçekçi görüldüğünü düşünerek gülümsedim. Ne yazık ki bu çok uzun sürmeyecekti. Son kullanma tarihi çoktan belirlenmişti ve sabaha kadardı.

"Vay canına! Çok güzel görünüyor." Aklımdaki yere ulaştığımızda Ann manzaraya bakıp gülümsedi.

Onu Rajvansh Kalesi'ne götürmüştüm. Seçkin bir aileye mensup olduğum için istediğim zaman kaleyi ziyaret edebiliyordum.

Anayra yanımda oturmuş, başını omuzlarıma yaslamıştı. Gece gökyüzünün aydınlattığı şehrin ışıklarını izliyorduk.

parlayan yıldızlar. Çok güzel bir manzaraydı. Çok sinirlendiğimde kendimi sakinleştirmek için hep buraya gelirdim.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim." Manzarayı izlediğini görünce ona gülümsedim, eğleniyor, büyülenmiş gibi görünüyordu ve ben de onun izleyişinden büyülenmiştim.

"Bayıldım. Eminim bu manzara kadar güzel bir şey yoktur." Bana daha da sokuldu, rahatlamaya başladı.

"Sadece bir tane daha güzel manzara var." Yan döndüm ve yanaklarını ellerimin arasına aldım.

"Ne oldu?" Gözlerimin içine baktı. "Sen."

Şu anda onu öpmek istiyordum.

Ama sarhoş olduğu için bu uygun olmazdı.

Onu asla isteği dışında ya da akli başında değilkenöpmezdim.

"Çok romantiksin." Biraz daha yaklaştı, dudaklarını ısırdı ve gözlerimin içine baktı.

Onun şehvetli gözlerine dayanamayarak inledim.

Oh, Tanrım.

Lütfen yapmak istediğim şeyi yapmamam için bana yeterince kontrol ver. "Bence gitmeliyiz."

Kendimi toparlayabilmemin tek yolu buydu.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Ama o beni kendine çekti. Gecenin sessizliğinde kalp atışlarını duyabiliyordum. Göğsüme yaslanmış ağır ağır nefes alıyordu.

"Hayır, yapmamalıyız. Burayı seviyorum. Seni seviyorum, Ahaan." İtirafı karşısında nefesim daralırken kalbim küt küt atmaya başladı. "Ben de seni seviyorum. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. İyi olduğunu biliyorum. Seni seviyorum."

Zihnim bir an için çalışmayı bıraktı.

Öne doğru eğildi, dudaklarını alaycı bir şekilde dudaklarıma sürttü ve beni tamamen hareketsiz bıraktı. Her hücre, her tendon, her kas o kadar felç olmuştu ki, o yumuşak dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırana kadar hiçbir şeyi algılayamadım bile.

Beni öptü.

Sahip olduğum son akıl sağlığımı da kaybettim ve dudaklarını yuttum, her şeyimle onu öptüm.

Yumuşak, dolgun dudaklarını emerek inlemesini sağladım. Onun daha fazla tadına bakmak istiyordum.

Kolumu ona doladım, onu göğsüme doğru çektim, nemli kıyafetlerinin arasından her bir etinin benimkine değdiğini hissettim.

Onu keşfetmek için dilimi ağzının içine daldırdım. Tadı çikolata gibiydi. Ve tatlılar.

Elleri ensemdede gezindi ve tırnaklarını derime batırarak doğrudan sikime sarsıntılar ve akımlar gönderip onu uyandırdı.

Ellerim kendi istekleriyle hareket etti. Onları göğsüme doğru kaydurdım, yuvarlak göğüslerini avuçladım ve yoğurdum. Diri meme uçları giydiği elbisenin içinden dışarı çıkıyordu.

Ellerimi göğüslerinden çekti ve kurnaz bir gülümsemeyle ellerimi elbisesinin içinden geçirdi. Hareketlerimi kontrol etmesine izin verdim ama... Tanrım! Parmaklarım hafifçe kalçalarının üzerinde geziniyor, en hafif temasta bile inerken külotunun ıslak kumaşında geziniyordu.

Vay anasını!

Cennet gibi hissettirdi.

Dudakları ve vücudu.

Parmaklarımı kıvrımlarının arasına daldırmadan önce klitorisini çimdikledim ve dudaklarından titrek bir inilti kaçtı.

Vahşi çığlıkları, pelüş dudakları ve ıslak kıvrımları sikimi doğrudan etkiledi.

Onu buraya götürmek istedim.

Sert uzunluğumu onun derinliklerine batırmak ve etrafında kenetlendiğini hissederek boşalmamı sağlamak istedim.

Öpücüklerin arasında "Biraz daha lütfen," diye ısrar etti.

Sözleri akılı başında olan zihnimi tetikledi.

Siktir!

Ne yaptım ben?

Aceleyle kendimi ondan ayırdım ve ayağa kalktım. Lanet olsun.

Sarhoşken ondan faydalandım.

Hay sikeyim. Mahvettim.

Bunu yapmamalıydım.

Sadece sarhoş değilse.

Sadece beni gerçekten seviyorsa.

"Ahaan?" Ann çaresiz ve şaşkın görünüyordu. Alnı kaşlarını çatarak kırıştı.

"Geç oldu. Arabada uyuyabilirsin. Ben sana göz kulak olurum." Ann'in arabaya doğru yürümesine yardım ettim.

Onu arka koltuğa rahatça yatırdım ve birkaç dakika içinde uyuyakaldı. Beni sarhoş öpüşmemizin hatırasıyla baş başa bıraktı. Tek başıma.

Ne yaptım ben?

Bana nasıl tepki verirdi?

Ann akli başına geldiğinde bunun için benden nefret edecek.

Neden hep ben kötü adam olmak zorundayım?

Bir kez olsun, onun sevgilisi olmak istedim. Ona karşı iyi olmak istedim.

Ama yapamadım.

Benim için ödev yaptığı için zaten taciz ediliyordu. Sharanya bilseydi onu canlı canlı yerdı. Ann'i her zaman koruyamazdım ve o da kendini koruyamayacak kadar saftı.

Üniversite bitene kadar beklemek zorundaydım. Sonra harekete geçecektim.

"AHAAN? UYAN, AHAAN." Uzaklardan bir yerden onun telaşlı sesini duydum ve hemen gözlerimi açtığımda karşımda paniğe kapılmış bir Ann gördüm.

"Ne?" Endişeli bir ses tonuyla gözlerimi ovuşturarak sordum.

"Partiden buraya nasıl geldik, Ahaan? Kafam patlamak üzere." Şimdi arabanın yolcu koltuğunda oturuyordu.

Ne zaman uyuyakaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sarhoştun ve seni manastıra götürmemi istemedin. Ben de seni buraya getirdim," diye açıkladım ona, bir yandan da gözlerimi ovuşturuyordum.

Tepelerin yakınındaydık. Sakin ve sessizdi.

"Ohh. Ama..." Tereddüt etti ve boğazının düğümlendiğini fark ettim. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Burnunu buruşturdu.

"Evet. Beni zorla öptün." Kızgınmışım gibi yaparak ona tısladım.

"Ne?" Kızın gözleri şaşkınlıktan irileşti ama yanakları pembenin tonlarına büründü.

"Sakin ol, başka bir şey olmadı," diye yalan söyledim, kendimi bok gibi hissediyordum. "Sadece bir hataydı."

"Aman Tanrım." Bir şeyi kontrol ediyormuş gibi dudağına dokunurken ağzını kapattı. Dün gece emdiğim dudakların aynısı. Belki de onu tekrar öpmeli ve onu hissettikten sonra ondan özür dilemeliyim -

"Hayatım boyunca bir daha asla içmeyeceğim. Çok özür dilerim, Ahaan." Gözlerinde yaşlar parlamaya başlamıştı bile.

Oh, Ann'im. Özür dileyen ben olmalıydım, sen değil.

Bir insan nasıl bu kadar aptal ve saf olabilirdi? Dudaklarımı büzdüm, tırnaklarımı avucuma geçirdim.

"Lütfen aramızda kalsın. Bütün üniversitenin bilmesini istemiyorum," diye mırıldandım, daha fazla zorbalığa maruz kalmasından endişeleniyordum.

"Evet, utanmana izin vermeyeceğim." Şalıyla oynayarak yere baktı.

"Hayır, öyle değil. Sen bir utanç kaynağı değilsin, Ann." Bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyordum. "Çünkü Sharanya'yla çıkıyorum ve bu haber hoşuna gitmeyecek," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

"Ne? Ama ondan hoşlanmıyorsun."

İncinmişti; bunu yüzünden okuyabiliyordum. Ama bu şekilde davranmaya devam etmek zorundaydım. Ancak bu şekilde öpüştüğümüzü başkalarına anlatmasını engelleyebilirdim.

"Ondan hoşlanıyorum," diye yüzüne karşı tekrar yalan söyledim ve bu canımı acıttı. "Teklifini kabul ettim. O benim kız arkadaşım."

Bu sözleri söylerken ben bile kusacak gibi hissettim.

"Ama ben düşündüm ki-"

"Ne düşündün, Ann?" Çelişkili duygularını anlamayı umarak gözlerinin içine baktım.

"Hiçbir şey. Tebrikler." Bana gülümsedi, daha çok ışınladı. "Senin adına sevindim." Duruşunu düzeltti ve tekrar arabanın cam tarafına baktı.

Acıdı.

Ruhumdan kalbime atılan bir kurşun gibi acıttı. Başka biriyle çıktığım için beni tebrik ettiğini duymak.

Sarhoş öpüşmemizin üzerinden birkaç hafta geçmişti. Ann'i yalanıma ikna etmek için Sharanya'yı kız arkadaşım olarak kabul etmek zorundaydım. Sharanya'ya bu ilişkinin reklam amaçlı olduğunu ve başka bir şey olmadığını açıkça belirttim. Hiç düşünmeden kabul etti. Sadece şöhretle ilgileniyordu - üniversitenin zengin kötü çocuğunun kız arkadaşı olmak için ve Anayra artık benden olabildiğince uzak durduğu için şikayet etmedim. Onu sadece ödevlerini verirken görüyordum. Ara sıra yaptığımız kahve molaları bile artık gerçekleşmiyordu.

O zaman güvenliği garanti altındaydı. Artık zorbalığa maruz kalmıyordu.

Onun hayatını mutlu kılmak için katlanacağım sıkıntılar sınırsızdı.

CHAPTER 29

Anayra

**Geçmiş - Öpücükten
sonra**

KALBİM DARALDI.

Kendimi bir kez daha boşlukta hissettim. İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar acı verici olacağını. İlk kalp kırıklığım. Daha duygularımı bile itiraf etmemiştim.

İlk aşkım karşılıksızdı.

Acıtmıştı.

Çok fazla.

Ama sanırım nasıl biteceğini zaten biliyordum.

Kıvrımlı bir inek ve popüler bir çocuk mu?

Hayır. Asla.

Bu sadece kitaplarda oldu. Okuduğum hikayelerde.

Gerçekte kimse benim gibi birini sevmiyordu. Bu çok açıktı. Kalbimi korumalıydım ama yine de ona fena halde aşık oldum.

Ahaan beni manastıra bıraktıktan sonra bütün gün odamda ağladım.

Rahibe Tess bana iyi olup olmadığını sordu. Ona hislerimden bahsedemedim. Popüler çocuğa aşık olacak kadar saf ve aptal olduğum için kimseye yük olmak istemiyordum.

Çok klişe. Diğerleri için.

Ama benim için çiğ ve
üzücüydü. Parçalanmış, eziyet
çekmiş hissettim.

Bana zorbalık ettikleri zamandan milyon kat daha kötü hissettim.

Onu üniversitedeki ilk günümde görmüştüm. O kadar çekici görünüyordu ki gözlerimi birkaç saniye ondan alamadım. Kaygısız ve doğaldı. Konuşurken gözleri hep parlardı.

Gülümsemesi yüreklendiriciydi.

Ama ona aşık olamazdım. Aşık olabilir miyim?

Bu üniversiteye okumak için geldim. Bağımsız olmak için. İncinemezdim ve düşüncelerimi pusuya düşüremezdim. Aşk ve sevgililer bana göre değildi. Ebeveynleri gibi güvenecek birileri olan çocuklar içindi. Çünkü çuvallarlarsa, ağlayacak bir omuzları olurdu.

Başrahibe benimle ilgilenirdi. Beni teselli ederdi. Ve beni bir annenin kızını sevdiği gibi severdi. Ama ona daha fazla yük olamazdım. O benim gerçek annem değildi. Bana acımişti. Hayatımda olduğu için şanslı olsam da, keşke gerçek bir anne sevgisinin nasıl hissettirdiğini bilseydim. Hastalandığınızda anneniz tarafından bakılmanın nasıl bir his olduğunu. Biri sizi nasıl bu kadar çok sevebilir, kızı için her şeyi feda etmeye hazır olabilirdi. Bencildim; bunu biliyordum. En azından Başrahibem vardı. Tanrı onu bana vermekle cömertlik etmişti.

Ondan ne kadar uzak durursam o kadar iyiydi.

Bu düşünceyle, yol sormak için başka bir adamın yanına gittim.

Üniversitenin farklı olmasını
istedim. Yeni bir başlangıç.

Yeni arkadaşlar edinmek için.

Çok çalışmak ve biraz eğlenmek.
Anı biriktirmek.
Bazı kuralları
çiğneyin. Gece
gezmeleri.
Her şeyi deneyimlemek istedim.
Ancak kimse benimle arkadaş olmak istemiyor gibiydi.
Çocuklar beni gördüklerinde yönlerini değiştirdiler.
O kadar itici miydim?
Şişman olduğumu biliyordum ama kız kardeşler benim de sevimli
ve tombul olduğumu söylüyorlardı. O zaman neden hep kaçıyorlardı?
Yanlış bir şey mi yaptım?
Üç ay denedikten sonra arkadaş edinme fikrinden vazgeçtim.
Yalnız kalsam daha iyiydi.
Üniversite anılarını kendim yaratabilirdim, değil mi? Bu beni kısa
sürede yıprattı ve yenilgiyi kabul ettim.
Kendi başınıza anılar yaratmak imkansızdı. Anılar
insanlarla birlikte yapılırdı.
Daha sonra sevdiklerinizle birlikte.
"Sen de kendi anılarını yaratabilirsin, Ann. Sadece kendini
sevmeyi öğren. Sen yeterlisin. Sadece kendine inanmalısın," demişti
Başrahibe, bir keresinde onun önünde kırıldığında.
Ama çok geçmeden, yeterince anım oldu.
El üstünde tutmak için değil, üzüntüyle
düşünmek için. Birisi bundan emin oldu.
Ahaan Rajput.
Onun adı buydu. Üniversitedeki ilk günümde kalbimi çarptıran
çekici çocuk. Onda farklı bir şeyler vardı. Bana karşı bölgeciydi.
Nedenini bilmiyordum. Bana zorbalık yaptı ama ertesi gün bana
zorbalık yapan başka bir çocuğun ağzını burnunu kırdı.
"Benden başka kimse ona zorbalık yapamaz." Emretmişti. 'Zorba'
kelimesinin yerine sözlükten başka güzel bir kelime olsaydı, en çok
ben mutlu olurum.

Ama hayır. Benimle dalga geçti, alay etti ve kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Ama ne zaman daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlasam, "Daha güçlü olmalısın, Anayra. Savaşmayı öğrenmelisin. Hayat her zaman gökkuşağı ve güneş ışığı değildir. Bazen karanlığın içinde yolunu bulman gerekir. Eğer boş boş oturur ve karanlığın seni yutmasına izin verirsen, o zaman ışığı asla göremezsin. Kendin için savaş, aptal."

Bir gün beni kütüphaneden aldığım kitapların iki yüzüne notlarımı yazarken buldu. Okul harçlarım bursla ödenmesine rağmen, kitap ve diğer şeyleri satın almak zorundaydım.

"Bu kitapta neden iki konu var Anayra?" diye sormuştu bana.

"Herkes her istediğini elde edecek kadar şanslı değil, Ahaan." Ona hüzünle gülümsedim. "Ben sadece eğitim aldığım için mutluyum. Bu şekilde öğrenmeyi başarabilirim."

"Para mı istiyorsun?" Yanıma oturdu ve beni iterek yanıma yanaştı.

"Ben başkalarından para almam. Hayır işi yapmayı sevmiyorum, Ahaan. Yani, hayır. Senin paranı istemiyorum."

Başrahibeden para almak zaten üzerimde bir yükü. Vicdanıma daha fazla yük binmesini istemiyordum.

"Ödevimi yazmaya geldim. Benim için yazabilir misin?" diye durup dururken sordu.

"Benim yeterince işim var, Ahaan." Notlarıma konsantre olarak yere baktım.

"Ödeyeceğim," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Lütfen mi? Tamamlamam gereken bir sürü görev var. Paraya ihtiyacın var. Karşılığında bir şey yaparsan bu bir hayır işi olmaz, değil mi? Sen benim görevlerimi yap, ben de sana ödeme yapayım." Gülümsedi, teklifinden dolayı heyecanlı görünüyordu.

Ondan hep uzak durmaya çalıştım. Onun varlığı çok fazlaydı. Ne zaman etrafımda olsa nefesim kesilirdi. Bunu bana o yaptı. Her zaman.

"Hayır. Yapamam." Onunla daha fazla zaman geçirmek isteyeceğim son şeydi. Beni kırabilirdi. Kalbimi. Bundan emindim. Aşk bir sülük gibiydi. Beyninizdeki tüm akli emer ve kalbinizi tüm sahte vaatler ve umutlarla beslerdi.

"Bana meydan mı okuyorsun, Anayra? Bana bir ödev yazacaksın -Ödemeli ya da ödemesiz. Şimdi bana hangisini tercih ettiğini söyle." Gözlerini bana dikti.

Ahaan her zaman istediğini alırdı. Kimse ona karşı gelemezdi. Beni hor gören Sharanya bile. Zaten yeterince işim vardı.

"Tamam." İçimi çektim. "Para karşılığında ödevlerini yapacağım," dedim. Memnun ve tatmin olmuş görünüyordu.

O günden sonra bütün ödevlerini ben yaptım. Ahaan bana iyi para ödedi. Normalden daha fazla. Geri vermeye çalıştım ama geri alırmıydı? Hayır. Dönem sonunda defterlerimi alacak kadar param vardı ve ayrıca fazladan para biriktirmiştım. Bunun bir kısmını büyüdüğüm yetimhanedeki çocuklara şeker almak için kullandım.

Ahaan her zaman benimle dalga geçip zorbalık yapsa da, bazı anlarımız oldu. Ya da onlara anılar diyebilirim. Onunla vakit geçirmeyi dört gözle beklerdim. Onun için ödev yazmayı çok severdim. Haftada iki kez dersten sonra birlikte kahve içerdik ama kısa süre sonra mutlu günlerim sona erdi. Bursumu finanse eden firma geri çekildi ve artık çalışmalarımı finanse etmeye devam edemeyeceklerini söyledi. Yıkılmıştım. Eğitimime nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum. Geleceğime ne olacaktı?

Sonra o geldi.

Benim
kurtarıcım.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Anonim kalmak istiyordu. Başrahibe aracılığıyla benimle iletişime geçti ve ücretlerimi ödedi.

Komikti ve mesajlarıyla beni her zaman gülümsetirdi - benim Big B'm, yani kurtarıcım. Sık sık geliyordu. Artık kendimi yalnız hissetmiyordum. Ama her zaman sadece mesajlardı. Onunla konuşmak istiyordum. Ama o bunu yasakladı, doğru zaman geldiğinde buluşacağımızı iddia etti.

Ahaan üniversiteden beri benimle alay eder ve sözleriyle beni incitirdi. Kötü biri olmadığını biliyordum. İçinde atan bir kalbi ve iyiliği vardı. Çoğunlukla cahil olabilirdim ama bana yardım etmek için para ödediğini biliyordum. Big B her gece yaptığı komik yorumlarla beni yatıştırıyor ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Hiç arkadaşım yoktu ama hayatımdaki iki kişi tüm arkadaşlarımdan daha iyiydi.

Ne zaman olduğunu bilmiyordum. Beni boğulmaktan kurtardığı zaman mıydı? Yoksa harcamalarımaya yardım ettiğinde mi? Yoksa üniversitedeki ilk günümde mi olmuştu?

Bugün müthiş bir baş ağrısıyla uyandığımda yatağımda olmadığını fark ettim. Birinin arabasındaaydım. Paniklemeye başladım. Biri benden faydalandı mı? Ne oldu? Nasıl bu kadar sorumsuz olabildim? Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve sonra ön koltuktan birinin horladığını duydum.

Ahaan?

Rahatlamış hissettim.

Yani dün beni izliyor muydu? Nasıl oluyor da beni kurtaran hep o oluyordu? Parmaklarımı alındaki saç tellerinin üzerinde gezdirdim. Çok tatlı ve sakin görünüyordu. O sırada elimdeki bileziğı fark ettim. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Yine de aklıma sadece parçalar geldi.

"Bilezik... Sembol... Asla çıkarma. Bu süreçte hep seninle olacağım," demişti. Daha fazlasını hatırlamaya çalıştım. Ama acıdan başım çatlıyordu.

Neyin sembolü? Arkadaşlığın mı yoksa daha başka bir şeyin mi? "Sana söz veriyorum Ahaan, onu asla çıkarmayacağım," dedim.

Bunu bana Sevgililer Günü'nde hediye etti. Kalbim küt küt atıyordu. Dolu hissediyordum. İlk hediyem kalbimi çalan adamdan gelmişti. İlk aşkımdan. Bu benden hoşlandığı anlamına mı geliyordu? Ya da belki beni sevdiği?

Umut.

Birinin beni sevebileceğini umuyorum.

Bunu ilk kez hissettim. Belki ona hislerimi söylersem, 'Ben de seni seviyorum, Ann' diyebilirdi.

Onu uyandırmaya karar verdim ama ona hislerimden bahsedemeden Sharanya ile çıkmaya başladığını söyledi. Bunu hiç beklemiyordum. Ahaan ve Sharanya. Kalbimin ağırlaştığını hissettim. Korkunç hissediyordum.

Kalp kırıklığı.

İkiye bölünmüş olmanın çirkin hissi. Ahaan beni sevmezdi. O çok iyiydi.

Ondan sonra Ahaan'dan uzak durdum. Sharanya'dan nefret etsem de yuva yıkan biri değildim. Kendimi çoğunlukla odamda kilitli tuttum, durmadan çalıştım. Tek başıma.

Yalnızlık bir uyuşturucuydu. Bir kez tadını aldıktan sonra normale dönmek zordu. Bu uyuşturucuyu açık ellerle karşıladım.

Arkadaşım

yok.

Ailem yok.

Erkek arkadaşım yok.

Sadece ben

vardım.

Sadece ben.

Kalp kırıklığı devam etti ama acı her geçen gün azaldı. O artık benim geçmişimdi. İlk aşkımdı.

CHAPTER 30

Anayra

"NEDEN SURAT ASIYORSUN, LADDOO?" Purvi bedenini yanıma bıraktı ve benim yatağımdaki pozisyonumu taklit ederek yüzüstü uzandı. Yastığı başının altına koydu ve ne okuduğumu görmek için yaklaştı.

Burnumu kıvrarak telefonuma baktım. Az önce Aryan'dan bir mesaj almıştım.

Üç günlük elbiseni hazırla. Yarın birlikte Londra'ya iş gezisine gidiyoruz.

"Vay canına." Ciyak ciyak bağırdı. "İki yıl geçmesine rağmen sonunda seni balayına götürüyor." Purvi'nin gözleri mesajı okuduktan sonra bilmiş bir bakışla parladı.

"Gitmeli miyim bilmiyorum ve bu bir balayı değil. Bu bir iş gezisi." Kaşlarımı çattım ve dik oturmak için ayağa kalktım.

Zihnim sersemlemişti. Öpüşmemiz hâlâ zihnimde çok tazeydi. Eğer sadece bir öpücük bile beni bu kadar etkilediyse, o zaman bana başka neler hissettirebilirdi? Sadece bu düşünce bile beni geriordu.

Ben de onu öpmüş olabilirim ama bu öpücük önceden planlanmamıştı.

Ancak bu yolculukta Aryan'ı yatağıma davet ediyormuşum gibi hissettim.

Ya daha fazlası olduysa? Ya düşüncesizce aptalca davrandıysam?

Ya beklentilerini karşılayamazsam?

"Sen hiç Türk ya da Hint dizisi izlemedin mi? Romantizm böyle başlar. Patron ve çalışan iş gezisine çıkıyor." Beklentimi arttırmak için kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak durakladı. "Arabayla gidiyorlarsa, araba bozulur ve aşk başlar ya da ön sevişme ve ardından seks yaparlar. Eğer uçakla gidiyorlarsa, kaldıkları otelde oda kalmaz ve sadece bir oda kalır. Bu yüzden odayı paylaşmak zorunda kalırlar. Bu popüler aşk dizilerinden biridir. Biriyle yatma ihtimaliniz yüzde doksan." Purvi kıkırdadı.

Romantizm mi? Seks mi?

Şimdiden terlemeye başlamıştım. Purvi'nin bana anlattıklarını duyduktan sonra kesinlikle tereddüt ettim.

"Beni daha iyi hissettirdiğin için teşekkürler Purvi. Ben gitmiyorum," dedim ve telefonumun kilidini açtım.

Bu hafta sonu meşgulüm, gelemem.

Purvi fikrimi değiştirmeden önce Aryan'a mesaj attım.

Bu bir davet değil prenses. Ekstra işler için Priya'nın yerini geçici olarak dolduracağın için benimle gelmek zorundasın. Yoksa Priya'yı arayıp bana katılmasını mı isteyeyim?

Cevabı hemen geldi.

Priya hâlâ hasta babasına bakıyordu. Onu aratamazdım. Bu haksızlık olurdu. Zavallı kız! Babasının sağlığı yüzünden zaten çok fazla baskı altındaydı.

Tamam. Ben varım. Bana saati söyle.

Priya'yı aramadan önce ona mesaj attım.

"Senin zayıf noktalarını biliyor Anayra." Purvi yatağın üzerinde yuvarlandı ve kollarını başının altında birleştirerek sırt üstü uzandı. "Ve o da

bundan yararlanıyor. Ama bu konuda ben Aryan'ın tarafındayım. Londra'ya gitmelisin. Harika bir şehirdir. Eğer ikinizin arasında bir şey olursa, beni tüm detaylarıyla bilgilendir. Sadece merak ediyorum, biliyorsun!" Purvi umursamazca göz kırptı.

Yüzüm ısındı ve yanaklarım alev aldı. "Hiçbir şey olmayacak Purvi." Neredeyse ciyaklıyordum. Yataktan kalktım ve balkona doğru döndüm. Çok kızardığının farkındaydım.

Purvi acımasız görünüyordu. Bana doğru koştu ve kaşlarını kaldırarak önümde durdu. "İki gün önceki öpücük gibi mi?"

Aryan haklıydı. Berbat bir yalancıydım. Purvi bana Aryan'la yaşadığım romantik karşılaşmanın ayrıntılarını sordu. Ona dansı anlattım ama öpüşmeyi atladım. Ama o bana gerçeği söyletecek kadar zekiydi.

"Kapa çeneni, Purvi." Ondan başka her yere baktım. Yüzümün olgun bir domatese benzediğini biliyordum. "Zaten çok terliyorum. Bana panik atak geçirtme." Kollarına vurdum.

Yorumumu tamamen görmezden gelerek alay etmeye devam etti. Blöf yaptığımı biliyordu. "Bir sonraki öpücüğünden önce biraz tampon zamanın olması iyi oldu." Purvi yine kıkırdadı.

Aryan son iki gündür evden çalışmamı istedi, hatta talep etti. Çok iyi olmama rağmen dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söyledi. Ama ona karşı kim tartışmayı kazanabilirdi ki? Evden çalışmak ve iki gün boyunca onunla yüz yüze gelmemek cennet gibiydi. Öpüşmemiz hoşuma gitmişti ama onun önünde sersemlemiş ve utangaçtım. O etraftayken nasıl davranacağımı bilmiyordum.

"Gidiyorum ama yolculuğun nasıl biteceğinden emin değilim." Olabilecek her şeyi düşünerek yüzümü buruşturdum.

"O zaman toplanmana yardım edeyim." Önümden geçip gardırobuma doğru yürüdü ve açıp elbiselerime baktı. "Hiç seksi elbisen olmadığı için seni alışverişe de götüreceğim," diye yakındı kurtilerimi karıştırırken. "Üstelik kışlık kıyafetler de giymelisin. Şu anda Londra'da kar yağıyor. Bazen yağmur da yağıyor. Bu yüzden hazırlıklı olmalısın." Üstlerimden birini, ona uygun bir çift tayt ve bir şal çıkararak bana uzattı. "Senin için alışveriş yapmaya bayılıyorum! Hadi bisikletimle alışverişe çıkalım, bebeğim." Purvi ellerini çırpı ve hazırlanmam için beni itti.

"GÜNAYDIN PRENSES," diye selamladı beni Aryan, arabasının yolcu koltuğuna oturur oturmaz. Söylediği gibi sabah tam sekizde gelmişti.

"Merhaba Aryan," dedim gözleriyle karşılaşmaktan kaçınarak.

Arabada onun yanında oturuyordum. Öpüşmeden sonra ilk kez buluşuyorduk. Ertesi sabah Aryan uyanmadan önce kuru kıyafetlerimi giyerek daireme gittim. Daireme taksiyle geldiğimi öğrenince biraz sinirlendi ama öpüşmeden sonra ona bakmaya cesaret edemedim.

"Kendi isteğinle geldiğin için mutluyum. Aksi takdirde Londra'ya gelmen için seni kaçırdım." Sırıttı.

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak zordu. Aryan gibi bir adam beni kaçırmakta zorlanmazdı.

"Bana fazla seçenek bırakmadın," dedim madalyonumla oynarken. Hâlâ doğrudan gözlerinin içine bakmıyordum.

"Geçen gün seni rahatsız mı ettim prenses?" Aryan bana biraz daha yaklaşıp kulağıma fısıldadı.

"Hayır!" diye bağırdım. Tabii ki geçen gün beni rahatsız etmemişti. Bakışlarım ona doğru kaydı ve bir mıknaş gibi onu esir aldı. "İyiydi." Bu konuda açıkça konuşmasını beklemiyordum.

Evet! Bir an için bahsettiğimiz kişinin Aryan olduğunu unutmuşum. Her zaman en az beklenen şeyleri yapardı.

Dudaklarını yaladı ve bana "Öpücük hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Kendimi Aryan'ın hilelerinden kurtarmak için Purvi'den bana bazı ipuçları vermesini istemiştım. Ama hiçbirı aklıma gelmiyordu. Aryan yanımdayken beynim beni kapatmış gibiydi.

"Hayır."

"Hayır mı? Hoşuna gitmediğini mi söylüyorsun?" Gözleri eğlenceyle parlıyordu ve benimle dalga geçtiğini biliyordum ama yine de numarasına kandım.

"Hayır. Öyle demek istemedim, Aryan."

"Demek öpücüğü beğendin? Bildiğim iyi oldu. Senin sevdiğin şeylerden daha fazlasını yapmayı seviyorum."

O zaman ağzımı kapalı tutmak en iyisiydi. Aksi takdirde, sözlerimi bir öpücükten daha fazlası olarak *yanlış yorumlayacak* ve tam da bunu yapmak için ilerleyecekti. Öpüşmeyi sevmediğimden değildi. Hiçbir konuda fazla deneyimim yoktu. Aryan pek bir şey bilmeyen aptal bir kızla nişanlanacağını fark etse ters yöne kaçabilirdi ama ben kaçmasını istemiyordum. İlişkimizi yürütmenin bir yolunu bulmak istiyordum.

Tüm yolculuk çok yorucuydu. Jaipur'dan Londra'ya doğrudan uçuş yoktu ve yaklaşık beş saat boyunca Delhi'ye gitmemiz gerekiyordu. Delhi'den uçağa bindik ve Aryan on saatlik uçuş boyunca çalışmakla meşguldü. Yapacak pek bir şey olmadığı için çoğu zaman uyudum. Uykumun arasında Aryan'ı yanaklarımı okşarken ve bana sakın bir gülümsemeyle bakarken yakaladım. Başım döndüğü için gülümsedim ve uyumaya devam ettim.

Uyandığımda ellerimi Aryan'ın kollarına dolamış uyuyordum. Hemen geri çektim. Şimdi düşündüm de, ona bir şeyler yapmasını sorun etmediğime dair herhangi bir fikir vermiş miydim?

Tanrım, tam bir felakettim!

Aryan'ın şoförü bizi karşıladı ve arabaya bindik. Araba güzel Londra şehrinden hızla geçerken Purvi'nin ima ettiği tüm senaryoları gözden geçirdim.

1. Tüm odalar dolu ve tek kişilik bir odayı paylaşmamız istenecek.

Çözüm: Onunla aynı yatağı paylaşma. Kanepede uyu.

2. Aynı odayı paylaşmıyorduk ama gece geç saatlerde odama girip beni baştan çıkarıyordu.

Çözüm: Akşam 10'dan sonra kapınızı çalarsa açmayın.

3. Gecenin bir yarısı arabamız mahsur kalıyor, yağmur yağıyor, elbisem ıslanıyor ve terk edilmiş bir ev buluyoruz.

Çözüm: Şemsiye getirin. Islak elbise yok. Çılgın fanteziler yok. Tüm sorunlar çözülür.

Tekrar gözden geçirmek istersem diye Purvi'nin telefonuma yazdığı diğer çözümleri de okudum.

Arabamız tek katlı bir evin yanında yavaşladı. O zaman herhangi bir otele değil, bir eve gittiğimizi fark ettim. Hindistan'daki evi gibi büyük değildi ama şirin bir kulübeydi. Güzel bir

Ön bahçedeki bahçeyi hoş bir aroma veren her renkten güller süslüyordu. Taş duvarlar eve eski, rustik bir hava katıyordu. Burayı sevdim... belki de Hindistan'daki kendi evinden daha çok.

"Bu ev çok şirin!" Gözlerim eve yapışmış bir halde haykırdım. "Kimin bu?"

"Burası benim. Londra'ya her geldiğimde burada kalırım. Önümüzdeki üç gün boyunca burada kalacağız," diye açıkladı Aryan.

"Ohh. Güzel." Gülümsedim.

Ama sonra yüzümü buruşturdum. Purvi beni sadece otelde kalacağımız senaryolar için hazırlamıştı. Ama şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Arabadan indi ve kapımı açmak için yanıma geldi. "İn aşağı prenses. Sana evimi göstermek için sabırsızlanıyorum." Sesi coşkuyla doluydu.

Aryan daha sonra avucunu sırtımın küçük kısmına bastırarak beni evin içine doğru yönlendirdi. Evin ne kadar zarif görüldüğüne şaşırmıştım.

Oturma odası geniş ve minimalistti, sadece siyah bir kanep ve elektrikli şöminenin üzerine yerleştirilmiş bir televizyonun hemen önünde bir kanep masası vardı. Sağ taraftaki bir koridor karşılıklı iki yatak odasına açılıyordu. Aşağı yukarı birbirlerine benziyorlardı, köşede ortak bir banyo ve iki odayı birbirine bağlayan iki kapı vardı.

Evin büyük bir kısmı açık bir kat planına sahipti. Mutfakta, arka bahçenin muhteşem manzarasına sahip kompakt bir yemek odası vardı. Ayrıca güzel arka bahçede evin karşısında bir müstemilat olduğunu fark ettim.

Evi sevdim.

Hayalimdeki ev gibi hissettim; hayatımın geri kalanını geçirmek isteyeceğim küçük ve rahat bir yer. Çok güzel ve dingin.

"Birikimlerle aldığım ilk şey buydu." Mutfakta durmuş arka bahçeye hayran hayran bakarken Aryan'ın derin sesi beni kendime getirdi. "Bu evi sevmene sevindim. Evlendikten sonra Londra'ya her geldiğimizde burada kalacağız." Sırıtarak doğrudan bana baktı.

"Ama seninle evlenmeyi kabul etmedim." Yutkundum.

"Yine de..." Sırıltısı genişleyerek hoş bir gülümsemeye dönüştü. "Ama olacaksın. Yakında. Seni buraya birbirimizi biraz daha tanıyalım diye getirdim. Belki seni benimle evlenmeye ikna edebilirim..." Beni sıkıştırırken cümlesini uzattı. Beni kapana kısırdığını fark ederek mutfak tezgahına vurduğumda kaçma şansım yoktu.

Nabzım hızlandı. Üç gün boyunca kocamla bir evde yalnızdım.

Tüm bu değişikliklere alışmak için zaman istedim.

Yüzünü benimkiyle aynı seviyeye getirdi. Beni tekrar öpecek miydi? Terlemeye, titremeye ve ağır ağır nefes almaya başladım.

"AR," diye bir erkek sesi evin içinde yankılandı ama Aryan benden uzaklaşmadı. "Bavulları içeride tuttum. İstedığınız gibi tüm yiyecekleri de stokladım. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diye konuştu şoför.

Aryan omzumun üzerinden o adama baktı ve tuttuğumu bilmediğim bir nefes aldım.

"Tamam, Peter. Eve gidebilirsin. Sadece Pazartesi günü bizi havaalanına bırakmak için gelmen gerekiyor." Hâlâ onun tarafından kapana kısılmıştım. Hareket edemiyordum.

Kapı kapandıktan sonra Aryan bana baktı. "Yani..." Siyah parıltılı gözlerine bakarken boğuk, derin sesi dudaklarımı havalandırdı. Gözlerindeki ihtiyacı görünce midem bulandı. "Nerede kalmıştık?" Kaşlarından birini kaldırdı.

"Kendime çeki düzen vermeliyim," diye ağızımdan kaçırdım aklıma gelen ilk nedeni. "Uçuştan sonra biraz yorgunum," dedim bir elini iterek ve yeterli alan yaratmak için kenara çekilerek.

"Tamam prenses." Beni gergin görünce kıkırdadı. "Kendini toparladıktan sonra yarınki etkinlik hakkında konuşmamız gerek. Oraya gittiğinde bilgisiz olmanı istemiyorum. Ben de şimdi hızlıca bir duş alacağım." Beni geçip gitti.

"Ama sadece bir banyo var," diye ağızımdan kaçırdım. Kocam aptal mıydı? Bu bilgiyi unutmuş muydu?

"Yani?" Arkasına döndü ve kaşlarını kaldırdı, gözlerinde muziplik parlıyordu...

Birbirlerine alıştıktan sonra karı kocanın birlikte duş alması hiç de garip olmazdı. Biliyordum.

Kocam. Ama o bunu bilmiyordu. Bilmiyordu, değil mi?

Aryan utanmazdı. Gerçekten onunla duş almamı mı istiyordu? Hayatta olmaz! Şimdiden hiperventilasyon geçiriyordum.

Derin nefes al.

CHAPTER 31

Aryan

YENİ BİR EĞLENCE BULDUM. Prensesimi sinirlendiriyordu. Gerginken yaptığı hareketler hoşuma gidiyordu; gözlerini açması, yanaklarının kızarması ve parmaklarını Lord Ganesha'nın kolyesine bastırarak sessizce ondan yardım istemesi.

Tam da bunu yapıyordu. Tanrı'ya dua ediyordu. Onun masumiyetini sevdim. Ama nefes alış veriş kesildiğinde ve gerçek duyguları ile kendisinden beklenenler arasında çelişkiye düştüğünde onu biraz daha fazla sevdim.

Onun da benden aynı derecede etkilendiğini memnuniyetle fark etmesini sağladım.

"Ee?" Birlikte duş aldığımızı düşünüp terlediğinde ona sordum.

"Ben sonra temizlenirim. Sen git ve duş al." Aramızda daha fazla boşluk yaratmak için bir adım geri çekildi.

Onu göğsüme çektim. "Neden kızarıyorsun prenses?" Mutluluk dolu gözlerinde kayboldum ve ona dokunmak için duyduğum ani istek beni alt etti, bu yüzden saçının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Hiçbir şey." Gözleri kısılmıştı, benimkilerle buluşmaya isteksizdi.

"Birlikte duş almayı önermiyordum, tatlım. Sana bir şeyler yapmamı istiyorsun ama henüz yapamam," diye tekrar takıldım. "Seninle ancak evlendikten sonra yakınlaşacağımı biliyorsun," diye eğildim ve kulağına fısıldadım.

Kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Ne diyorsun sen? Seninle yakınlaşmak istediğimi belirtmedim." Burnunu kaşıdı, düşünüyordu, bu çok sevimliydi. "Öyle mi yaptım? Oh, Aryan. Çok özür dilerim. Hiç düşünmemiştim-"

Kıkırdadım ve geri çekilerek ona alan açtım. Her ne kadar istemesem de.

"Sorun yok prenses. Sadece seninle dalga geçiyorum. Git ve temizlen. En sevdiğim yer olan müştemilatta bir tuvaletimiz daha var. Duşunu 'yalnız' aldıktan sonra oraya gel." Ona göz kırptım ve bıyık altından gülererek yatak odama gittim.

Yaklaşık bir saat sonra, geçmişimin tüm anılarını barındıran müştemilatta oturuyordum. O zamanlar farklı biriydim. Neredeyse Ahaan gibiydim. Çok enerjik ve çekiciydim. Ta ki olana kadar. Annem benim için çok endişelendi ve eve gelmemi tavsiye etti. Nişanım bozuldu. Tüm hayallerimi geride bıraktım ve Hindistan'da eğitimime devam ettim. Sonraki günler beni sarstı ve farklı bir insan olmam için beni temizledi.

Ama buraya geri döndüğümde, her seferinde eski ben olmaya geri çekildim. Burası kendimi gençleşmiş ve yenilenmiş hissetmemi sağladı. Hindistan'da bir evim olmasına rağmen, burası her zaman benim mutlu yerim olacaktı ve prensesimin burada olması duygularımı on kat arttırdı.

Üniversite yıllarımda müziğe, özellikle de klasik ve batı müziğine çok yakındım. Annem kılıç dövüşleriyle birlikte bunu da öğrenmem konusunda çok kararlıydı ve onu başka türlü ikna edemezdim.

Evime benzer tuğla duvarları olan müştemilatta kendimi eğittiğim çeşitli müzik aletleri bulunuyordu. Bunlar arasında

piyano ve gitar. Odanın köşesinde kırmızı bir kanepa vardı ve rüya gibi bir hava vermek için tavandan sıcak ışıklar sarkıyordu.

Gitar benim favorimdi. Başlangıçta sadece Kritika'yı etkilemek için çalışıyordum ama daha sonra ne zaman dünyadan kaçmak istesem onu çalmaya başladım. Üniversite grubumuz kısa süre sonra üniversite şenlikleri sırasında solo performanslarımı görerek bana yaklaştı ve ben de kabul ettim. Ama sonra her şey uçurumdan aşağı düştü.

Düşüncelerimi geçmişimdeki o berbat deliklerden uzaklaştırarak prensesimi şaşırtmaya odaklandım.

En sevdiğim gitarımı sehpadan aldım ve ahşap tabureye oturdum. Anayra içeri girdiğinde birkaç akor deniyordum, üzerinde fırfırlı, şeftali rengi uzun bir elbise vardı ve o fark etmeden pantolonumu düzeltmek zorunda kaldım. Kıvrımlı vücudu elbiseye ikinci bir ten gibi oturuyordu ve taktığı file şal, nasırlı avuçlarımla okşamak istediğim göğüslerinin mükemmel şeklini gizlemek için çok az şey yapıyordu.

O dışarının görüntüsünü ve hissini incelerken onun hakkında bu günahkâr düşüncelere sahip olduğum için kendimi sapık gibi hissediyordum. Öksürerek ona durumumu bildirdim ve o da sanki beni ilk kez görüyormuş gibi eğlenerek bana baktı, gözleri etrafını saran ışıkların parıltısında parlıyordu.

CHAPTER 32

Anayra

GİTAR MI ÇALIYORDU? Nasıl çalıyordu?

Aryan Rajput ve müzik?

İmkânı yok. Kendimi buna inandıramadım. Ben de ortalama bir şarkıcıydım ve Pazar ayinleri sırasında kilisedeki koro grubunu yönetirdim. Duruşunu ve akorlarını kontrol ettim. Doğuştan yetenekliydi; üniversitemdeki çocuklar gibi havalı görünmeye çalışmıyordu. O bunu biliyordu.

Olması gerektiği gibi.

"Hey, prenses." Derin, baştan çıkarıcı sesi beni aklımdan çıkardı. "Ne yapıyorsun orada?" Parmakları gitarın tellerinde kurnazca gezinirken kaşlarından birini kaldırdı. "Daha yakına gel."

"Oynayabildiğini bilmiyordum." Hâlâ şaşkınlık içindeydim, durduğum yere çakılıp kalmıştım ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

"Benim hakkımda pek çok şey bilmiyorsun prenses. Söz veriyorum, bana evet dediğinizde tüm yönlerimi öğrenmiş olacaksınız. İyi ve

Kötü." Gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezinirken dudaklarının köşesi kayıtsız bir gülümsemeye dönüştü.

Şaşırtıcı bir şekilde en sevdiğim şarkılardan biri olan "A Thousand Years" için gitar çalmaya başladı. Şarkıyı söylüyordu. Hala gözlerime ve kulaklarıma inanamıyordum. Herkesin korktuğu o huysuz ve kibirli adam müzik çalıyordu, hem de romantik bir şarkı. Sıcaklığın tüm vücuduma dolduğunu hissedebiliyordum. Aryan'ın bu yeni yönü ona daha çok aşık olmamı sağlıyordu.

"Şarkı söylüyor musun?" diye sordu gitar çalmanın arasında. "Söylemem," diye yanıtladım hiç vakit kaybetmeden.

Şarkıyı mırıldandığımı da fark etmemiştim.

"Sana yalanlar hakkında ne demiştin prenses?" Gözlerini kıstı, dudaklarının kenarında küçük bir sırıtiş oynayıyordu.

Tanrım! Bir adam nasıl bu kadar yakışıklı olabilir?

"Ben ortalama bir şarkıcıyım." Bakışlarım düştü ve titreyen parmaklarım şalımın köşesini buldu. "Beni bir banyo şarkıcısı olarak düşünün. Daha fazlası değil." Şalımın etekleriyle oynadım. Şarkısının tadını çıkarmak yerine neden aniden gerildiğimi bilmiyordum.

"Benimle birlikte söyle, tatlım." Sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Attığı her adımda kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Bana doğru yürürken, gitar çalarak aynı şarkıyı söylemeye başladı. Sesi sihirli gibiydi, çok derindi, ham bir tutkuyla doluydu ve aşkla doluydu. Kendimi ona katılmaktan alıkoyamadım. Hayatımda ilk kez duvarlarımı yıkarak şarkıyı söyledim, her kelimesini içimden gelerek.

Şarkının ne zaman bittiğini bilmiyordum. O zamana kadar bunalmışım ve Aryan yanımdayken kanepede oturuyordum, eli omzuma sarılmış, sıcaklığına gömülmeme izin veriyordu. Kar yağmaya başlamıştı. Şömineye rağmen donuyordum.

"Şarkınızla beni gerçekten etkilediniz." Aryan yüzünü bana dönerek ellerini omuzlarımdan indirdi. Birden onun dokunuşunu özledim. Ona daha sıkı sarılmak istedim. Henüz kazak giymemişim ve soğuk dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

"Hepsi sendin," diye mırıldandım ve yakınlığımız olmasa beni duymayacaktı. "Sadece birkaç mısra mırıldanıyordum. Sen bir rock yıldızısın." Sırıttım.

"Kendini bu kadar ucuza satma prenses. Bundan nefret ediyorum."
Kaşlarını çatı.

Başparmaklarını yanaklarımda ve boynumda gezdirdi ve dokunuşları omurgamdan aşağı bir elektrik dalgası gönderdi. Arzularıma teslim olma dürtüsüyle savaşıarak ellerimi sıktım.

Beni tekrar öpmesini istedim.

Vücudunun ne kadar sıcak olduğunu

hissetmek istedim. Ona sarılmak ve

uykuya dalmak istedim. İstedim ki-

Kahretsin, bu çılgın fantezilerle nereye gidiyordum? Aklım başımdan gitmişti.

"Bence eve geri dönmeliyiz. Kar yağıyor ve ben donuyorum."

Onun önünde kendimi utandırmak istemedim.

"Henüz değil prenses. Benden kaçma," diye karşılık verdi ayağa kalktığımda, çekici dudaklarından küçük beyaz bir hava bulutu esiyordu. Aryan ayağa kalktı ve beni göğsüne çekti, sırtım vücuduna yapışmıştı. Elleri ellerimi sardı ve bana arkadan sarıldı. Tam istediğim gibi. Çok sıcak hissettiriyordu. Sıcaklığı. Onun kucaklamak. İsteyebileceğim her şey vardı.

Biraz eğildi ve boynuma sokuldu. Nefes alamıyordum. Tek bir ritmi bile kaçırmak istemiyordum. Bu anın bitmesini istemiyordum.

Birkaç saat önce onun yakınlığından korkuyordum ama şimdi dokunuşunu daha çok arzuluyordum.

Neyim vardı benim?

Bir terapistle danışması gereken kişi benmişim gibi görünüyordu. Kocama karşı hissettiklerim yüzünden çıldırmıştım.

"Kokuna bayılıyorum. Bana bahçemdeki kır çiçeklerini hatırlatıyor. Bana evimi hatırlatıyorsun." Boğuk sesi kulaklarımı okşayarak tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ve beni daha fazla içine çekti. Saçlarımı sağa doğru hareket ettirerek boynuma küçük öpücükler kondurdu. Gıdıklıyordu; heyecan vericiydi ve beni çıldırtıyordu.

Dokunuşunun altında kıpırdandım ve kalçalarımı birbirine bastırdım.

Tahrik olmuş muydum?

Evet, hissedebiliyordum.

Göbeğimde bir karıncalanma hissi vardı. Yabancı hissediyordum. Islak hissediyordum. Sıkı bir kucaklaşma ve birkaç okşama. Hepsi bu muydu? Aryan benim hakkımda ne düşünecekti? Utancın yanaklarıma süzüldüğünü hissettim.

Yüzüm kırmızı olmalı.

"Aryan, bırak gideyim." Bir yalvarış gibiydi. Bu samimi anın bitmesini istemiyordum. Ama bacaklarımla arasında oluşan ıslaklık havuzuyla ilgilenmek zorundaydım.

Kocam dokunuşlarıyla beni ıslatıyordu. Oh, Tanrım!

"Neden?" Sesi boğuklaşmıştı. "Şimdi daha iyi hissetmiyor musun? Hâlâ soğuk mu?" Tutuşunu sıkılaştırdı, beni daha yakına çekti.

"Hayır, değil." Sesim soluk soluğa bir fısıltı halinde çıktı.

Farkında mıydı?

Kürek kemiğime ıslak öpücükler kondurmak için başını eğdi ve baştan çıkarıcı dokunuşuyla tenime daha iyi erişebilmesi için beni boynumu eğmeye zorladı.

"Seni sıcak tutmayı seviyorum." Boynumun **kıvrımını** kemirmek için durakladı ve benden yumuşak bir inilti çıkardı. "Her zaman." Sözlerindeki kesinlik kalçalarımı daha sıkı sıkmama neden oldu. "Çıkardığın sesler beni deli ediyor prenses." Boynuma yaptığı saldırıyı durdurdu ve derin bir nefes aldı. "Sanırım geri dönmeliyiz, çünkü yoğun kar yağıyor."

Ben ayağa kalkmadan beni kaldırdı ve içeri girdi.

"A-Aryan, indir beni." Aşağı inmeye çalıştım ama beni görmezden gelerek evine doğru yoluna devam etti.

"Sakin ol prenses, sana hiçbir şey yapmayacağım. Henüz yapmadım. Güven bana." Beni oturma odasındaki kanepeye yatırdı ve ayağa kalkmadan önce saçlarımı okşadı.

Şömineye yaklaştım ve ondan uzaklaştım. Hava burada daha sıcaktı ve kalbim nihayet çok ihtiyaç duyduğum boşluğu düşünerek normal bir hızda atıyordu. Aryan'ın yakınlığı nedense başımı döndürüyordu. Dokunuşları ve öpücükleri beni rahatsız etmiyor, aksine tahrik ediyordu.

"Aç değil misin?" diye sorarak düşünceler zincirimi kırdı ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Evet. Şimdi düşündüm de." Gerginliği azaltmak için sııttım.

CHAPTER 33

Aryan

ANAYRA yavaş yavaş yanımda rahat etmeye başlamıştı.

Onun bağımlılık yapan kokusuna alışabilirim.

Boynuna sokulduğum ve kürek kemiğine öpücükler yağdırdığım süre boyunca o kadar hassas ve titriyordu ki. Soğuk havadan mı yoksa benden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama bu kadar duyarlı olmasına bayılmıştım.

Bir playboy ya da flörtçü değildim ve kızların etrafında dolanmayı sevmezdim. Kritika'yı sadece nasıl bir his olduğunu anlamak için bir kez öpmüştüm. Ama hepsi bu kadardı.

Şimdi Anayra ile olmak... Tanrım! Farklı hissediyordum. Ona bir manyak gibi bağımlı hale geliyordum ve ellerimi kendime saklamak giderek zorlaşıyordu. Ona saldırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ona ne yapmak istediğimi anlarsa ters yöne kaçardı. Şimdilik arzularımı kafeste tutmak zorundaydım.

"En sevdiğin yemek nedir?" Mutfağa doğru giderken ona yemek yapmak istediğimi söyledim.

"Laddoo. Laddooları severim." Dudaklarını yaladı, ağız sulandıran laddoos'larını hayal etti.

Burada düşüncelerimin vahşileşmesini engellemeye çalışıyordum ve prensesim durumu benim için daha da kötüleştiriyordu.

"Görünüştünden bunu tahmin etmeliydim." Kıkırdadım.

Diğerleri gibi sıska değildi. Vücudunun her yerinde et vardı ve bu hoşuma gitmişti.

"Kilomla dalga mı geçiyorsun?" Gözlerini kıstı ve yüzünde hafif bir hayal kırıklığı belirdi.

"Hayır, tatlım. Ben seni böyle seviyorum. Yakında vücudundaki tüm o eti hissetmek istiyorum."

Kahretsin. Ağzıma tasma takmalıyım.

Bunu söylediğimi duyan Anayra'nın gözleri büyüdü. Üstünü örtmek için öksürdüm ve onun gergin düşüncelerini yatıştırmak için konuyu değiştirmeye çalıştım. "Tatlı olarak laddoo yiyebilirsin. Peki ya ana yemek?"

Ona istediği her şeyi yapardım. Çoğu zaman yalnız kaldığım için sonunda yemek yapmayı öğrendim. Çok iyi bir aşçı değildim ama Rajasthani yemeklerinin çoğunu pişirebiliyordum.

"Dal baati churma. Bayılıyorum. Ama neden? Bizim için yemek mi sipariş edeceksin? Yakınlarda iyi bir Hint restoranı var mı?" Hala bizim için yemek yapacağımdan habersizdi.

"Bugün herhangi bir restorandan sipariş vermeyeceğiz. Bizim için yemek yapacağım. Şimdi düşündüm de, neden bana yardım etmiyorsun? Eğlenceli olur." Sadece onunla daha fazla zaman geçirmek için bir bahane arıyordum. Yemek yapmanın sadece kadınların görevi olması gerektiğine inanmıyordum.

Neyse ki '*dal baati churma*' da favorilerimden biriydi ve onu yapmak için tüm malzemelerim vardı. Anayra ile yemek yapmak gerçekten çok eğlenceliydi. Yemek yapmayı bilmediğini söylerken gerçekten dürüsttü.

Tarifin bir parçası olarak tüm dalları kaynatmasını istedim. Kaynayan tencereye dokunurken neredeyse ellerini yaktığını gördüğümde onu göğsüme geri çektim. Bunun dışında, tüm talimatlarıma uyduğu için her şey sorunsuz gitti.

Hamur yoğurmayı bildiğinden şüpheliydim. Un kısıtlı olduğu için risk almak istemedim ama

ona nasıl yapılması gerektiğini açıklamak için. İyi bir öğrenci gibi dikkatle dinledi.

Hazır olduğunda motichoor laddoos yapacaktım ama o beni durdurdu.

"Ben bir gurmeyim ve laddoo benim en sevdiğim yemektir. Diğer yemekleri nasıl pişireceğimi bilmiyorum olabilirim ama nefis laddoolar yapmayı deneyebilirim. Sadece bekleyin ve izleyin."

Çevrimiçi bir yemek sitesinden yardım alarak hızlı bir şekilde laddoo hazırladı. Çok sevimli görünüyordu, o yuvarlak küreleri kumdan kale yapan hevesli bir çocuk gibi yaptı. Yüzünü ve ifadelerini görünce hayran kaldım ve laddoo karışımına ne koyduğunu zar zor fark ettim.

"Tamamdır." Bir süre sonra tabağa sıcak laddoos koydu ve bana gülümsedi. "Gerçekten çok güzel kokuyor." Gözlerini kapattı ve hoş aromayı içine çekti. *Senin kadar güzel değil prenses.* "Şimdi tadına bakmalısın," dedi hevesle.

Bir laddoo aldı ve ben onu durduramadan ağzıma tıktırdı. Keskin ve nahoş bir tat damağıma çarptı.

"Nasıl oldu?"

"Gerçekten çok lezzetli," dedim öksürürken. Hardalın keskin tadı damağıma çarptığında yutup yutamayacağımı bilmiyordum. Sarı rengi elde etmek için alternatif olarak eklemiş olabilir. Ama hepsi bu kadar değildi; hamur düzgün pişmemişti ve karışım yapış yapıştı.

"Daha ister misin?" Ellerine bir tane daha aldı.

"Hayır, hayır, lütfen," dedim ilk laddoo'yu bir şekilde yuttuktan sonra.

"Neden?" Kaşlarını çatarken gözlerindeki heyecan anında söndü. "Beğenmedin mi? Kötü müydü? Daha tadına bakmadım." Suratını astı.

"Hayır," diye yanıtladım hiç vakit kaybetmeden. Onu üzmemek istemedim. Bir saniye sonra çok mutlu görünüyordu. "Gerçekten çok lezzetli. Ana yemekten sonra biraz daha alacağım. Ben yemeği hazırlarken sen de elini yüzünü yıka. Elbisen una bulanmış."

"Tamam. Yakında döneceğim." Kulaktan kulağa bana gülümsedi ve sonra gitti.

O gelmeden önce, yeni bir parti laddoo pişirdim. Beni etkilemeye çalışırken farkında olmadan her şeyi berbat etmiş olabilir. I

bu kadar hızlı pişirebileceğimi bilmiyordum. Bir şekilde bozulmuş laddoo'yu çöp kutusuna saklamayı başardım ve tüm yemeği yemek masasına yerleştirdim.

Akşam yemeği çok güzeldi. Anayra yemeklere bayıldı. Laddooların çoğunu yedi ve dünyanın en iyi laddoolarını pişirdiği için kendi yeteneğini övdü. Tabii ki şaka ona yapılmıştı ama onu mutlu görünce bu hikayeyi gelecek için sakladım.

Yemekten sonra ertesi günkü etkinlik hakkında konuştuk. Ona programım hakkında bilgi verdim. İyi takip etti ve birkaç soru sordu. Her şey konuşulduktan sonra saate baktım. Çoktan geç olmuştu.

"Neden uyumaya gitmiyorsun?" Yorgun ve uykulu görüldüğünü fark ederek ona ısrar ettim. "İyi bir gece uykusunu hak ediyorsun. Seni bu kadar uzun süre ayakta tutmamalıydım," diye itiraf ettim onunla daha fazla zaman geçirmek istememe rağmen.

"Bugün eğlenceliydi. Seninle yemek yapmaktan keyif aldım." Küçük gülümsemesi megawatt gücünde bir gülümsemeye dönüştü ve onu bu kadar mutlu gördüğüm için kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Ben de," dedim ona, güzel gülümsemesi karşısında büyülenmiş bir halde. "Ama bir daha yemek yapmana izin vermemeliyim," dedim yüksek sesle.

"Neden? Laddoo harikaydı, değil mi?" Alınmış görünüyordu.

"Gerçekten de özeldi." Kendimi toparladım. "Ama bunu sık sık yapmamalıyız. Özel bir yemek özel bir durum gerektirir. Sence de öyle değil mi?" Onu bir daha yemek yapmaması için bir şekilde ikna etmeliydim.

"Haklısın." Cevabımla ikna olmuş görünüyordu. "Tamam, o zaman şimdi uyusam iyi olacak." Ayağa kalktı ve gitmek için döndü ama ben hemen bileğini yakaladım.

"İyi geceler öpücüğü almadan mı uyuyacaksın prenses?"

Bir patron ve bir çalışan arasındaki sınırları aştığımı biliyordum, ama onu son kez tattıktan sonra bunu düşünmeden edemiyordum. Ne de olsa yakında gelinim olacaktı.

CHAPTER 34

Anayra

"İyi geceler öpücüğü almadan mı uyuyacaksın prenses?" Aryan bileğimi avucunun içine almış, başparmağının ucuyla okşuyordu.

Az önce benden öpücük mü istedi?

"Ne?" Zorlukla mırıldandım, sesim bir fısıltıdan daha alçak çıkıyordu.

Ortam ürkütücü bir şekilde buz gibi olmuştu ve avuç içlerimin beklentiden soğuduğunu hissedebiliyordum.

Koltuktan kalktı ve bana yaklaştı, yüzümle aynı hizaya gelmek için biraz eğildi.

Dudaklarıma baktı ve sanki bir işaretmiş gibi dudaklarım istemsizce ayrıldı; dilim dışarı süzülerek aniden kuruyan dudaklarımı ıslattı. Yüzümü ellerinin arasına aldı.

Beni yine öpecek miydi?

Beni tekrar öpmesine izin verecek miydim?

Gözlerimi kapattım. Onun şehvet dolu siyah gözlerinin yoğunluğuna dayanamıyordum. Öpmesini bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Onun yerine alınma bir öpücük kondurduğunu hissettim ve kafam karışmış bir şekilde gözlerimi açtım.

Bana gülümsüyordu. Neredeyse gerçek bir gülümseme. Hiç görmediğim bir gülümseme.

"İzniniz olmadan dudaklarınızı bir daha öpmeyeceğim prenses." Başını eğdi, beni öyle bir hayranlıkla izliyordu ki göğsüm ateşle doldu. "Geçen sefer seni öpmemek için kendimi zor tuttum. Senden tekrar faydalanacağım konusunda endişelenmene gerek yok. Ben öyle biri değilim. Bunun için özür dilerim." Parmaklarını yanaklarımda gezdirdi ve isteksizce ellerini geri çekti.

"İyi geceler prenses. İyi uykular." Arkasını dönüp bana özlem dolu son bir bakış attıktan sonra odasına gitti.

Aryan'ın özür dileyen bir tip olduğunu bilmiyordum. Burada farklı bir insan gibi görünüyordu. Daha mutlu ve eğlenceyi seven. Onu bu haliyle seviyordum. Belki de böyleydi. Kendisine yakın olan insanlara kendini açabilirdi. Bu benim yanımda rahat ettiği anlamına mı geliyordu? Cevabı bildiğim için içimden gülümsedim.

Odama girdiğimde ilk fark ettiğim şey yatağımın üzerinde duran büyük beyaz oyuncak ayıydı. Daha önce orada değildi. Onu odama ne zaman gizlice soktuğunu bilmiyordum. Yemekten sonra temizlendiğimde de orada değildi.

Evde Büyük B'nin bana hediye ettiği altın bir oyuncak ayım vardı ve ona sarılarak uyumaya alışmıştım. Bu aynısı olmasa da Aryan'ın jestini takdir ettim. Oyuncak ayıya sarılarak uykuya daldım. Bir şekilde onun kokusunu alabiliyordum. Onun parfümü. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama gerçekten iyi hissettiriyordu ve yavaşça derin bir uykuya daldım.

Ertesi gün yoğun bir gündü. Konferans salonuna doğru yola çıktık. Bizi salona götürürken Aryan'ın konuşmasını bir kez daha gözden geçirdim.

Arabada onun yanına oturdum ve siyah düz bir Anarkali takım ile pembe çiçekli siyah file bir şal giydim. Purvi benim için biraz açık bir elbise hazırlamıştı. Ben de onu giymemeye karar verdim. Ne giyersem giyeyim rahat olmak istiyordum.

Aryan yolculuk boyunca ciddi bir ruh hali içinde görünüyordu ve yine benimle dalga geçmedi ya da gözümü korkutacak bir şey yapmadı. Tamamen işine konsantre olmuştu ve beyaz gömlekli özel yapım gri bir takım elbise giyerek baygınlık geçirecek gibi görünüyordu.

Ancak kırk beş katlı devasa binaya girer girmez ruh hali değişti.

Ana etkinliğin 42. katta gerçekleşeceğini belirten büyük bir poster vardı.

"Kontrol etmeliydim. Kahretsin!" Burnunun kenarını sıktı. İnsanlar gerginliğin farkında olmadan etrafımızda dolaşıyordu.

"Seni evime bırakıp geri geleceğim. Olur mu Anayra?" Gerçekten üzgün ve suçlu görünüyordu ve ben onun kasvetli olmasına dayanamıyordum.

Üstelik evde yalnız kalmak da istemiyordum. Bu etkinlik kariyerim için harika bir fırsattı. Aynı sektörden insanlarla sosyalleşmek ve sağlıklı bağlantılar kurmak yapmam gereken şeydi.

Korkumun beni yenmesine izin mi vermeliyim?

Klostrofobi söz konusu olduğunda çok şey feda etmiştim. Artık yok.

Ahaan'ın dediği gibi karşılık vermeliydim. Üstelik bu sefer Aryan yanımdaydı. Bana bir şey olmasına izin vermezdi.

"Hayır, asansöre binmek istiyorum." Ellerimi koyu kahverengi dalgalı saçlarımın arasında gezdirerek ciğerlerimi kaplayan gerginliği yok etmeye çalıştım. Saçlarımı açtığımdan beri kendimi daha rahat hissediyordum. Bir ciğer dolusu hava aldım ve yavaşça nefes verdim. Evet, bunu yapacaktım. Kalbimi hem korku hem de heyecan doldurdu.

"Saçmalama," diye tersledi ama sadece endişelendiğini biliyordum. "Aptal bir teknoloji olayı için hayatını riske atamam."

"Korkularımdan her zaman kaçamam, Aryan. En azından denemek zorundayım. Lütfen," diye yalvardım gözlerinin içine bakarak. "Bir kez olsun cesur olmama izin ver."

Uzun bir süre sert gözlerle beni izledikten sonra sonunda yumuşadı. "Sakin bana seni uyarmadığımı söyleme. Eğer paniğe kapılırsan, asansörü açacağım ve eve geri döneceğiz. Hiçbir şey senin hayatından daha önemli değil, anladın mı?"

"Evet. Söz veriyorum." Sadece boş beynime mantıklı bir şeyler anlatmaya çalıştığını bilsem de, ilgi ve endişe dolu sözleri aptal kalbimi ona karşı zayıf düşmeye itti.

Asansör önümde açıldığında derin bir nefes aldım ve derin bir nefes verdim.

Asansörde yaşlı bir çift ve yaşlı bir adam vardı. Çift birbirleriyle konuşmaya dalmışken, yaşlı adam etrafına bile bakmadan cep telefonunda geziniyordu.

Keşke sadece Aryan ve ben olsaydık.

Asansörün zaten olduğundan daha kapalı olmasını istemedim.

"Hâlâ kararını değiştirebilirsin. Seni eve götürebilirim," diye fısıldadı Aryan kulağıma, ben içeri girmeyince.

"Kararımı değiştirmeyeceğim, Aryan. Hadi binelim."

İçimdeki tüm sinirler yapmamam gerektiğini haykırsa da asansöre adım attım. Aryan da içeri girdi ve bana yaklaştı. Nefes alışım çoktan yavaşlamış, kalp atışlarım hızlanmıştı. Kendimi tekrar kutunun içindeymişim gibi hissediyordum. Korku ve endişe düşüncelerime doğru yol aldı. Avuçlarımı sıktım.

"Anayra, iyi misin?" Sesindeki endişeyi çok net duyuyordum ve sanki benden ziyade o panik atak geçiriyor gibiydi. "Asansörü durdurmamı ister misin?"

İşte o zaman onun benimle olduğunu hatırladım.

Yavaşça nefes almaya çalıştım ama bu imkânsız görünüyordu.

"Hayır, Aryan. Lütfen, bunu yapabilirim. Güven bana." İlk adımı atmıştım. Şimdi geri adım atmayacaktım.

"Tamam. Bunu yapacağız, değil mi?" Israrıma sinirlenerek burnunun kenarını tekrar sıktı. "Sadece yavaşça nefes al." Bana sakın bir duruşta yavaş nefes alma tekniğini öğretti. Onun nefes alışını taklit etmeye çalıştım. "Evet, aynen böyle." Ellerimi avuçlarının içine aldı ve ovuşturarak buz gibi avuç içlerimi ısıttı.

Kendimi biraz daha iyi hissettim ama sonra etrafıma bakındım. Hâlâ bu kapalı kutunun içindeydim. Her an beni yutacakmış gibi çok yakındılar.

Ciğerlerim yine patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Ya anksiyete krizi geçirip ölürsem? Şu anda ölmek istemiyorum, Aryan. Yaşamak, bir aileye ve çocuklara sahip olmak istiyorum," diye ağızımdan kaçırdım.

Nefes almanın bile başlı başına bir başarı olduğu ortaya çıktı. Boğulup ölebilirdim bile.

"Hayır. Düşünmeyeceksin. Sadece başka bir şey düşün. Neredeyse geldik." Aryan beni ikna etmeye çalıştı ama asansörün gösterge paneline baktığımda birinin beni boğduğunu hissettim.

Sadece on beş yazıyordu!

Yirmi yedi kat kaldı!

Tam o sırada on altıncı kattaki asansör açıldı. Serin bir esintinin yüzüme çarptığını hissettim ve tekrar nefes alabildim. Ama genç bir kadın içeri girdi ve asansör sakın olma şansımın üzerine kapandı.

Bir süre daha açık olmasını diledim. Başka bir şeye konsantre olmaya çalıştım, ama o gece her seferinde içeri sızdı. Canavarlar. Şimşek ve gök gürültüsü. Kapalı kutu. Çığlıklar.

Hayır. Hayır.

"Aryan." Kadınsı bir ses duydum ve başım o tarafa döndü. "Vay canına! Bu ne sürpriz! Burada olmanı beklemiyordum." Az önce içeri giren kadın bizim tarafa döndü ve ciyak ciyak bağırdı. Lacivert, açık yakalı bir elbise giymişti ve kalçalarında bronzlaşmış uzun bacaklarını ortaya çıkaran uzun bir yırtmaç vardı. Biraz tanıdık geliyordu ama onu nerede gördüğümü hatırlamıyordum.

Ama lanet olsun! Kapak modeli gibi görünüyordu. Ama onu nereden tanıyordu? Eski kız arkadaşı mıydı?

Aralarında neredeyse hiç boşluk kalmayacak şekilde Aryan'a biraz daha yaklaştı. Sonra Aryan'ın ellerini benimkilerden çekip kendi ellerine aldı. Bana selam bile vermedi. Bu ne cüret! Aryan itiraz bile etmedi ve ona döndü. Nasıl dönebilirdi ki?

Aryan onun ellerini sıktı. "Kritika! Vay canına. Etkinliği senin düzenlediğini bilmiyordum. Seni görmek çok güzel."

Bir dakika önce beni teselli ediyordu, ama şimdi konuşuyordu.

-Gözümün önünde başka bir kızla flört ediyordu.

Bekle...

Oh,

kahretsin.

Aryan'ın eski nişanlısıydı!

Doğru. Aryan'ı takip ettiğimde sosyal medyada onun ve Aryan'ın fotoğraflarını görmüştüm.

"Ben de." Öne doğru eğildi ve ona sarıldı.

Benim
önümde.
Karısı.

Kalbim patlamak üzereydi. Aryan'ı uzaklaştırmak istedim ama kıskanç görünmek istemiyordum. Kıskanıyor muydum? Tabii ki kıskanmıyordun. Neden kıskanayım ki? Sadece el ele tutuşuyorlardı. Öpüşmüyorlardı bile.

Kız yanaklarını Aryan'ın kirli sakalına bastırdı. Woah.

Yavaş ol, kadın.

"Her şey nasıl gidiyor? Bizi çok özledim. Arayı kapatmamız gereken çok şey var tatlım." Kirpiklerini kırıştırırken ses tonunda heyecan vardı.

Evet, asansöre bindiği andan itibaren adamın gözünden bal damlıyor gibiydi.

"Elbette, yapacağız." Aryan ona milyon dolarlık bir gülümseme verdi. Karşı duvardaki aynanın yardımıyla yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Bana daha önce hiç böyle gülümsemiş miydi? Hayır. Hiç sanmıyorum.

"Sanırım sırada biz varız." Asansörün dijital panelini kontrol etti. "Katımıza ulaştık. Buraya mı iniyorsunuz yoksa...?" Aryan onun cevabını bekledi.

"Ne yazık ki hayır. Ama yakında parti sonrası için size katılacağım." Kötü bir şey ima ederek ona göz kırptı.

Aryan açılan kapıya doğru ilerledi ve ben tekrar nefes alabildim.

"Anayra, gidelim." "Kritika'sı" için takındığı o büyüleyici gülümseme olmadan bana döndü.

"Ah, nerede benim terbiyem! Seninle konuşmaya o kadar dalmışım ki onu unutmuşum. Bu kim, Aryan?" diye sordu şeytanın vücut bulmuş hali.

Şimdi de beni mi merak ediyor? Kocamla öpüştükten ve ona dokunduktan sonra mı? Kıskançlıktan yanıyordum.

"Evet, ben de onu tamamen unutmuştum," dedi Aryan ve midemde bir hüznün kasırgası yarattı. "Ben de senden etkilenmiştim, Kritika." Aryan ona özlemle baktı. Boğazını temizleyerek bana doğru baktı. "Şey... bu Anayra, çalışanlarımdan biri. Anayra, bu da Kritika, eski nişanlım ve en iyi arkadaşım," Aryan hiç gerek yokmuş gibi bizi hızlıca tanıştırdı.

Yani şimdi sadece onun çalışanı mıydım? İçten içe öylesine öfkeleniyordum ki her an patlayabilirdim. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli ve incinmiş hissetmemiştim.

"Memnun oldum canım. Sonra görüşürüz. Hoşça kal." Hızla elimi sıktı ve yanıtımı bile beklemeden asansöre doğru ilerledi.

Aman Tanrım.

Kırk iki katı panik atak geçirmeden mi çıktım? Vay be! Başardım! Çok mutluydum. Birine sarılmak ve çılgın şarkı listemle dans etmek istedim.

"İyi misin?" Aryan endişeli bir bakışla bana yaklaşarak sordu.

Hayatımdaki en büyük korkulardan birini en azından bir kez olsun aştığım için mutlu olabilirdim ama yine de ona kızgındım.

"Sorduğun için teşekkürler AR," diye seslendim ona AR, bunun onu kızdıracağını biliyordum. Aslında onu sinirlendirmek için böyle seslenmişim çünkü sinirlenmişim. "Flört etmekle meşgul olmana rağmen ben tamamen iyiyim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ben biraz etrafa bakacağım." Ona ters ters baktım ama etkilenmemiş görünüyordu.

Kaşlarını çattı. "Peki ya açılış konuşmam ne olacak?"

"Çoktan kontrol ettim ve bazı düzeltmeler yaptım. Teslim etmeden önce bir göz atabilirsiniz. Tamam o zaman, sonra görüşürüz." Topuğumun üzerinde döndüm ve beni bileğimden yakalamasına fırsat vermeden aceleyle uzaklaştım çünkü son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu.

Arkamdan gelmeye çalıştı ama kısa süre sonra diğer teknoloji meraklıları tarafından köşeye sıkıştırıldı. Ben de bu fırsatı değerlendirerek kadınlar tuvaletine girdim ve beni gerçekten önemseyen tek kişiyi aradım.

"Hey!" En azından benimle konuşmak için heyecanlanmış gibiydi. Alnımı ovuşturdum. "Haberleri merakla bekliyordum. Söyle bakalım. Daha yapmadın mı? İlk seferin nasıldı? Ön sevişme yaptınız mı? Acıdı mı? O muydu yoksa sen mi-" Purvi, ona bir şey söylememe fırsat vermeden beni sorularla kovdu.

Evet, onu aramak gerçekten kötü bir fikirdi.

"Dur. Purvi. Dur," diye emrettim daha fazla ilerleyemeden. "Hiçbir şey olmadı, tamam mı? Bir daha öpüşmedik bile."

Hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyorum?

Hayır. Hayatta olmaz.

"İkiniz de hayatınızı boşa harcıyorsunuz," diye mırıldandı. "Seksin harika bir şey olduğunu ve ikinizin de bunu kaçırdığınızı biliyor musunuz?" Sanki her gece farklı bir partneri varmış gibi konuşuyordu. Ama ben onu tanıyordum. Sadece konuşur, oyun oynamazdı ve üniversitedeki erkeklerin bunu sağlıklı flörtleşmenin ötesine taşımasına asla izin vermezdi. Her zaman bunun, içindeki her sinirle nefret ettiği adamla -İç Boş Adam- bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm. "En azından Aryan'ın mantıklı olduğunu düşünmüştüm. Sizinle birlikte olsaydım, sizi uyuşturur ve aynı odada yatmanızı sağlardım."

Oh, Tanrım. Tuvaletin beyaz tavanına baktım. "Uyardığın için teşekkürler. Şimdi beni dinle," diye sızlandım.

"Tamam, tamam, can kulağıyla dinliyorum. Anlat bakalım."

"Bugün bir asansöre bindim."

"Ne?" Ciyakladı ve kulak zarımı patlatamasın diye telefonu kulağımdan çektim. "Delirdin mi sen kızım?" diye bağırdı telefona.

"Hayır. Bir kez olsun korkak olmak istemedim. Bu yüzden yaptım!!!"

"Gerçekten mi? İkinci kat mıydı yoksa üçüncü mü?" Purvi bana takıldı. "Kırk ikinci kat, bebeğim. Kırk ikinci kat!" diye haykırdım.

"Aman Tanrım." Yüzünü ve yüzündeki şoku hayal edebiliyordum. Tanrım, keşke orada olup bunu görebilseydim. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Döndüğünde parti yapacağız."

Drama Kraliçesi.

"Her zaman parti yapmak istiyorsun. Bu ya da başka bir nedenle. Ama sana söylemek istediğim bir şey daha var." Eskiden heyecanlı olan ses tonum alçak ve üzgün bir hal aldı.

"Evet, bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun. En iyi arkadaş olmamızın bir sebebi var, aptal." Yine rol yapıyordu.

Ona olan biten her şeyi anlattım. Hiçbir kesinti olmadan beni dinledi.

"Bu ne cüret? Eğer kendimi oraya ışınlatabilseydim, Aryan başka kızlara bakmasın diye önce sana hazırladığım elbiseyi giydirdirdim. Ama sen benim saf arkadaşım olduğun için senden sıkıcı kıyafetlerden başka bir şey bekleyemem."

"Kes şunu, Purvi." O kadar kızmıştım ki ona tısladım. "Sadede gel. Aryan'a kızgınlım. Ne cüretle benden kaçır! Ne yapmam gerekiyor? Söyle bana." Nedenini bilmiyordum ama panik atağın eşiğindeyken beni görmezden geldiği için Aryan'a çok kızmıştım.

"Ah." Devam etmeden önce uzun bir süre durakladı. "Harika bir fikrim var. Aryan bunun geldiğini göremezdi. Çok eğleneceğiz, bebeğim." Fikrinden zerre kadar hoşlanmayacağımı biliyordum ama intikam kulağa çok hoş geliyordu. Akran etkisi diyebilirsiniz ama Purvi'nin önereceği her şeyi yapmak istiyordum.

CHAPTER 35

Anayra

"BUNUN İŞE YARAYACAĞINDAN EMİN MİSİN?" Tüm intikam planını dinledikten sonra Purvi'ye sordum. Purvi her zaman en tuhaf fikirleri ortaya atardı.

"Külotum ve regl kramplarım üzerine bahse girerim. Aryan bunun geldiğini göremeyecek. Keşke canlı yayınım olsaydı." Kıkırdadı.

"Tamam..." İçimi çektim, daha iyi bir planım olmadığı için onun planına uymaktan başka seçeneğim olmadığını fark ettim. "Ben salona geri dönüyorum. Arkadaşın geldiğinde bana haber ver." Bunu gerçekten yapacaktım.

İntikam için yaptığın şeyler!

Tuvaletten çıkar çıkmaz güçlü ve kaslı bir kolun beni çekmesi ve nane kolonyasının burnuma çarpmasıyla hazırlıksız yakalandım.

Aryan.

Öfkeli görünüyordu ve kaşları çatılmıştı. Gözlerinin içine baktığımda boğazım tıkanı ve omurgamdan aşağıya doğru dehşet verici bir ürperti yayıldı.

Ondan korkmamalıyım. Şimdi geri çekilmemeliyim.

Bunu kesinlikle yapabilirim!

"Yani bunca zamandır tuvalette miydin?" diye sordu, sesine öfkeyle birlikte şaşkınlık da karışmıştı. "Seni arıyordum. Konuşmam bitti. Beni duymak için orada değildin. Görmek istediğini sanıyordum. Ama anlaşılan önceliklerin farklıymış. Hatta seni aradım ama hattın meşgul görünüyordu. Kiminle konuşuyordun?"

Şu anda bana soracak sonsuz sayıda sorusu varmış gibi görünüyordu. Konuşmasını tamamen unutmuştum. Ona ne kadar kızgın olursam olayım, orada olmalıydım.

"Üniversite arkadaşımın bir telefon aldım. Purvi ona burada olduğumu söylemiş. O da etkinliğe davetliymiş. Onunla takılıp takılamayacağımı sormak istedi." Aryan'a yalan söylemek garip hissettiriyordu. Yalanlarımı hep fark ederdi ama şimdi fark edemeyecek kadar öfkeli görünüyordu.

"Yani?" Ses tonu bir kırbaç gibiydi. "Üniversitedeki arkadaşlarından biriyle konuştuğum için konuşmamı kaçırdın mı? İnanılır gibi değil!" Neredeyse bana bağıırıyordu ve insanlar tartışmamızı fark etmeye başlamıştı.

"Aryan, sesini alçalt," diye fısıldadım. "İnsanlar bakıyor." Onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Senden bunu beklemiyordum Anayra. I-" Aryan bana doğru hamle yaptı ama Kritika tarafından durduruldu.

"Hey, Aryan. Her şey yolunda mı? Sana sorun çıkarıyor mu?" dedi ellerini Aryan'ın dirseğine dolayarak ve işaret parmağıyla beni göstererek.

"Ona sorun çıkarmamla ne demek istiyorsun?" Yüzümdeki çatık kaşları gizleyemeyerek ona karşı sesimi yükselttim.

Tanrım, bu kadından nefret ediyordum.

"Biliyor musun?" Aryan dikkatimi çekti. "Bırak onu. Yalnız kalmak istiyordun, değil mi? Git hadi. Arkadaşınla iyi eğleneler. Bu iş bittikten sonra konuşuruz. Gel, Kritika." Ben daha onu durduramadan, o kadınla birlikte geri döndü.

Ne oluyor be!

Bir süre önce konuşmasını terk ettiğim için kendimi kötü hissetmişim ama şimdi umurumda değildi. Beni öylece bıraktı! Çöpmüşüm gibi.

Kendimi aşağılanmış ve öfkeli hissettim. Nedenini bilmiyordum ama bu duygular hiçbir zaman duygularımı ele geçirmemişti.

Akşam olmak üzereydi ve Aryan'ı az önce bazı iş yetkilileriyle konuşurken görmüştüm. Kritika hâlâ onun etrafında dolanıyordu ve bir çift gibi görünüyordlardı.

Belki de biraz fazla hayal kuruyordum. Aryan asla benim olamazdı. Bhawna haklıydı. Benden bıkmış olabilir.

Sadece etrafta dolaşıyor ve MVP'lerin teknoloji konuşmalarını dinliyordum. Etrafta tek başıma dolaşmaktan pek mutlu değildim. Aryan'ın beni sektörden insanlarla tanıştıracaklarını ve onun yardımıyla sosyalleşebileceğimi düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Bu gezi tamamen zaman kaybı gibi görünüyordu.

Partiyi es geçip Aryan'ın evine dönsem mi diye düşünürken Purvi'den bir mesaj aldım. İnternetteki haber kanallarından birinin linkiydi. Şöyle diyordu:

Ünlü milyarder bekar Aryan Rajput, eski nişanlısıyla bir teknoloji etkinliğinde görüldü. Bu sefer gerçekten geri mi döndüler?

Purvi: Wtf. Bu insanlar kimsenin özeline saygı duymuyor. Merak etme, Anu. Kimsenin kızımın kalbini kırmasına izin vermeyeceğim. Sen planımıza devam et. Yash her an orada olabilir.

Mesajı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Eve gitmeliyim. Aryan asla benim savaşım olmadı.

Ben: Emin değilim, Purvi. Benimle ilgilenmiyor. Etkinlik boyunca bana bakmadı bile.

Purvi: Sakın geri adım atayım deme. Uhh! Keşke Aryan'ın kışını tekmelemek için orada olsaydım. En azından bir kere karşılık vermeni istiyorum. Bunu benim için yapar mısın, kızım? Lütfen?

Anayra: Tamam. Deneyeceğim.

Purvi'ye söz vermiş olsam da emin değildim. Eğer Aryan artık beni istemiyorsa, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Telefonuma baktım, orada Aryan ve Kritika'nın ayakta çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

birlikte. Altında insanların çifte iltifat ettiği yorumlar vardı. Gözlerimden yaşlar akmak üzereydi.

"Anayra?" diye seslendi biri bana ve sese doğru döndüm.

"Yash?" Kabinlerden birinin köşesinden hoş bir gülümsemeyle beliren Yash'ın uzun boyunu gördüm. Yüzünde çiller olan daha yaşlı, daha sofistike bir kadın ona eşlik ediyordu. Siyah saçları uzamış ve kalın kaşlarının hemen üzerine düşmüştü.

Yash, IIM'deki son sınıf öğrencilerimizden biriydi. Purvi'ye birçok kez kur yapmaya çalışmıştı ama Purvi onunla sadece arkadaş olmayı kabul etmişti. Kısa sürede kanka oldular. Eğitiminden sonra babasının Londra'daki işine katıldı. Babasının Avrupa ve Hindistan'da bir teknoloji devi olduğunu duymuştum.

Yash bana yaklaşırken yaşlı kadın bir telefona cevap vererek bizden uzaklaştı. "Seni görmek çok güzel, canım." Bana o büyüleyici gülümsemesini verdi. "Evde her şey nasıl? Yaklaşık bir yıldır ziyaret etme fırsatım olmadı." Üniversitedeki pek çok kız onun çocuksu cazibesine kapılırdı.

"Her şey harika." Ona gülümsedim. "Bu kadar kısa sürede bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Ellerini sıktım.

"Purvi'min istediği hiçbir iyiliği geri çeviremem elbette. Onun ne kadar ikna edici olabileceğini biliyorsun." Bana göz kırptı.

"Evet, onu benden daha iyi tanıyan biri yoktur." Kıkırdadım.

"Direkt konuya girelim. Parti sonrası ne zaman başlayacak?"

"Yaklaşık bir saat. Neden?" Fazla düşünmeden sordum ama kaşlarından birini kaldırıncı hatırladım.

İntikam planı. Kahretsin! Üniversite günlerimin anılarına dalıp gittiğim için neden geldiğini unutmuştum.

Biraz daha konuştuk ve daha önce ona eşlik eden kadın da bize katıldı.

"Bayan Susan David'le tanışın. Çok popüler bir moda tasarımcısı ve aile dostumuz. Susan, bu Anayra, senin kızın!" Bayan David'e rahatsız bir şekilde gülümsedim. "İyi eğlenceler hanımlar. Ben burada sizi bekliyor olacağım. Hazır olduğunuzda bana mesaj atın." Sırıttı ve uzaklaştı.

Geri çekilen figürünü izledim. Kısa süre sonra etrafı medya ve kadınlar tarafından sarılmıştı. Arkasına döndü ve bana göz kırparak ilerlememi işaret etti.

Bayan David şimdiye kadar karşılaştığım en katı insandı. Her seferinde beni bekleyen bir moda tasarımcısı olduğundan değil, ama hayır cevabını kabul etmezdi.

Üstünde gümüş ve bej renkli simli payet işi olan, omuzları açık bej bir elbise giymem istendi. Elbise belden sonra genişliyor ve küçük bir barbie elbisesi hissi veriyordu. Sivri bej topuklu ayakkabılar da giymek zorunda bırakıldım. Ayakta durmak bile zorlaşmaya başlamıştı. Bu kadar kısa sürede bana uygun elbiseyi ve topuklu ayakkabıyı nasıl bulduklarını bile bilmiyordum.

Yüzümde bej rengi ışıltılı göz farı ve bebek pembesi parlak rujdan oluşan hafif bir makyaj vardı. Saçlarımın küçük bir kısmı bir tarafa doğru kaplanmış ve geri kalanı dalgalı bir his vermek için kıvrılmıştı.

Aynada başka birine bakıyormuşum gibi hissettim. Çok güzel görünüyordum. Elbise seksi değildi ama sevimliydi; benim zevkime uygun bir şeydi. Sanırım Purvi rahatsız olmamı istemiyordu, bu yüzden Yash'a bana biraz daha az açık bir elbise getirmesini söylemişti.

Yash'a hazır olduğumu mesaj atarak soyunma odasından çıktım.

"Eğer o senin gerçek aşkınsa makyajın bir önemi yok. Ama bazen senin değerini anlamasını sağlamak iyidir," diye kulağıma fısıldadı

Susan ayrılmadan önce bana sarılırken. Ona teşekkür ettim ve o da şefkatli bir gülümsemeyle yüzümü okşadı.

Yash beni görünce "Vay canına," diye haykırdı. Gözleri büyüdü ve ağzı bir O harfi aldı. "Şu haline bak. Cennetten yeni çıkmış bir meleği andırıyorsun. Çoktan kapılmış olduğunu düşünmek kalbimi acıtıyor!" Avucunu dramatik bir şekilde göğsünde yumruk yaptı.

"İltifatınız için teşekkürler." Kıkırdadım, ağzımı belli belirsiz elimin arkasına sakladım. "Ama bana yardım ettiğin için hepsi senin sayende. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Parti için randevum sensin, değil mi?" Alaycı bir tavırla kaşlarını salladı. "Güzel bir randevuya çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Genelde ikiz kız kardeşim bu tür etkinliklerde bana katılır, çünkü o da

ortaklar. Senin sayende kız kardeşimden başka bir kadınla birlikte olabildim." Kıkırdadı.

"Çok şirin." Sırıttım.

Kollarını uzatarak, "Gidelim mi leydim?" diye sordu.

"Elbette. Desteksiz yürümek zor." Elini tuttum. "Korkarım sivri topuklarla yürüme konusunda fazla pratiğim yok."

Partiye doğru yola çıktık.

Etrafımdaki erkeklerin hevesli bakışlarından elbisemin işe yaradığını söyleyebilirdim. Yash beni kendine yakın tutuyordu. Takılıp düşmemem için bana yardım ettiği ve sadece kollarıma dokunduğu için beni rahatsız etmiyordu.

Salonun çıkışına doğru yürürken partinin zemin katta olduğunu hatırladım.

Asansör.

Yine mi?

Uyuştum, yolumda durdum.

"Hey, sorun nedir?" Yash durduğumu fark edince sordu. "Clau-stro-fobim var," diye kekeledim, nefesim daralmaya başlamıştı.

"Annemde de aynı sorun var ve bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum!" Hiç de endişeli görünmüyordu. "İyi bir dikkat dağıtıcı her zaman yardımcı olur." Beni havadan öptü.

Bu bana yaklaşık beş-altı kişiyle dolu olan asansöre girmek için biraz güvence verdi. Endişeyle onlara baktım ama köşede duran birini ve eski nişanlısını görünce yüzümdeki renk hemen kayboldu. Dikkatimin yeterince dağılacağından emindim.

Aryan ve Kritika.

Kritika bizden uzağa bakıyordu ve telefonunu kontrol etmekle meşgul olan Aryan'a bir şeyler anlatıyor gibiydi.

Asansörün ne zaman kapandığını bile bilmiyordum çünkü dikkatim Aryan'daydı. Ne dikkat dağıtıcı bir şey.

Yash avucuma dokunduğunda bir şeyler söylediğini fark ettim.

"Ha? Bir şey mi dedin?" Aryan'ın beni duymasını istemediğim için ona fısıldadım.

Gergin olduğumu biliyordum ama elimde değildi.

Aryan'a bakmayı bırakmalıyım. Eğer ona bakarsam, bütün plan işe yaramazdı.

"Evet. Purvi bu etkinlikte çok ilgilendiğini söyledi. Günün erken saatlerinde dolaşırken önemli kişilerle tanışmayı başardın mı?"

"Pek değil," diye mırıldandım, sıcak bakışları üzerimde olan Aryan'a hızlıca baktım. Yash görüş alanımızın yarısında olduğu için neredeyse ondan saklanıyordum, ancak onun incelemesini aşmak çok zor görünüyordu. "I..." Gözlerimi tekrar Yaş'a diktim, hâlâ Aryan'a doğru birkaç bakış fırlatıyordum. "Neredeyse bütün gün tek başıyordum. Teknoloji kabinlerinden birkaçını kontrol ettim."

Aryan'la oynadığım saklambaç oyununu bırakmalıyım. Hâlâ bana bakıp bakmadığını görmek için başımı eğdiğimde, yoğun bakışları yüzümden boynuma doğru ilerledi, geri kalan kısmım Yaş'ın arkasına saklanmıştı. Yanaklarım onun ilgisinden dolayı kızarmış, bakışlarının okşaması vücudumda tüylerim diken diken olmuştu.

"Hayır. Bu, teknoloji sektöründen insanlarla ağ kurmak için harika bir fırsat." Yash'ın sözleri dikkatimi tekrar ona yöneltti. "Çok sayıda insan tanıyorum. Bu gece seni onlarla tanıştıracam." Büyüleyici gülümsemesi geri gelmişti ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, soğğun ensemdeki tüyleri diken diken ettiğini hissederek.

Etrafıma baktığımda duvarların ve insanların beni boğduğunu hissettim. Boğazımın üzerime kapandığını hissettim. Nefes alışım hızlanıyordu ve kusacak gibi hissediyordum. Muhtemelen dikkatimi dağıtmak yeterli olmamıştı.

"İyi misin canım?" Yash sinir krizinin eşiğinde olduğumu fark ettiğinde sordu.

"Evet, sanırım." İkna edici olmaya çalıştım ama işe yaramıyordu.

"Hadi biraz egzersiz yapalım. Ne dersiniz? Her zaman işe yarar." Yüzünü bana döndü ve ellerini kalçalarına koydu.

"Tamam, hadi bakalım," dedim nefes nefese kalarak. Aryan'a bir bakış atma riskini göze aldım. Artık bana bakmıyordu ve görünüşe göre telefonunda gezinmeye geri dönmüştü. Kritika da onun bu ihmalkârlığından yorulmuş olacak ki telefonunu kontrol ediyordu. Vay be!

"Z'den A'ya kadar alfabeleri ezberle söyleyin."

"Bu çok kolay."

"Öyle mi? O zaman bir dene."

"Z...Y...X..." Devam ettim ama düşündüğüm kadar kolay değildi.

"C...B...A. Evet, başardım," diye bağırdım.

"Ve işte geldik. Zemin kata ulaştık. Başardık, bebeğim." Yash heyecandan bana sarıldı. Beni sertleştirmek için değildi; sadece dostça bir sarılmaydı. Gözlerim bir anda Aryan'a kaydı ve yüzündeki ifadeden bundan hiç hoşlanmadığını anladım. Gözlerini bana dikerken yanak kasları seğirdi.

"Gel. Gecenin geri kalanının tadını çıkaralım." Aryan korkutucu bakışlarıyla bana hançer fırlatırken Yash beni asansörden dışarı sürükledi. Bana hâlâ kızgın görünüyordu.

Gece boyunca Aryan'ın gözlerini üzerimde hissettim. İçimden kaçmak geldi ama Yash buna izin vermedi. Aryan'ı kıskandırmaktan zevk aldığını söyledi. Yash beni birkaç kişiyle tanıştırdı ve onlarla tartışmalara daldığımı hissettim. Bana kokteyller uzatıldı ama ben sadece portakal suyu içtim.

"Erkeklerin çoğunun gözü senin üzerinde, sevgilim. Ve senin adam yoğun bakışlarıyla her birini tehdit ediyor. Bu akşamdan gerçekten keyif alıyorum," diye fısıldadı Yash kulağıma, kıkırdarak.

Çok geçmeden Kritika ve Aryan bize yaklaştı.

"Ne gelişme ama kızım. Birkaç saat önce bok gibi görünüyordun ama şimdi şu haline bir bak! Sadece erkeklerin değil kadınların da dikkatini çekmişsin," diye fısıldadı kulağıma Kritika beni iğrenç yanak öpücüğüyle selamlarken.

"Bazen makyaj ve güzel bir elbiseyle benim bile büyüleyici görünebileceğimi başkalarının bilmesini sağlamak önemlidir. Benim makyajım minimal olsa da seninkinin parti bittikten sonra bir ton pamuk ve bir şişe misel suya ihtiyacı var gibi görünüyor," diye kulağına fısıldadım.

Bunu söylediğime inanamadım. Karşılık verdiğimi duyunca dehşete düşmüş gibi göründü ama yüzünü boş tuttu. Kendine güvenmek için makyaj yapmanın hiçbir anlamı yoktu. Ama Kritika'yla ilgili her şey beni çok sinirlendiriyordu.

"Aryan, Yash Mehra ile tanış," dedi Kritika yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Yash'ı Aryan'a tanıtarak. "Babasının şirketini devralan genç işadamı. Şimdiden pek çok anlaşma kazandı ve mükemmel müşteri memnuniyeti puanlarını korudu. Ve Yash, efsanevi ve sansasyonel Aryan Rajput için bir tanıtıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Kritika Aryan'ın kollarından tuttu.

Yine mi kaltak?

"Kritika." Yash onaylamayarak dilini şaklattı. "Flörtüm Anayra'yı tanıtmayı unuttun." Ellerini omuzlarına koyarak beni kendine doğru çekti. "Aryan, bu Anayra. Çok sevdiğim bir arkadaşım."

Aryan'ın ellerini sıkıldığını ve sakinliğini kaybetmemek için gözlerini kapattığını gördüm. Yani beni başka biriyle görmek onu etkilemişti. Purvi haklıydı.

Beni gerçekten istediğini ve onun için sadece bir eğlence olmadığını bilmek tüylerimi diken diken ederek vücudumu bir ürperti kapladı.

"Umarım beni boğmaz," diye fısıldadı Yash kulağıma ve ben kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

"Aryan'ı tanıyorum, Yash." Kabul ettiğimde Aryan'ın gözlerinin açıldığını gördüm. "O benim patronum."

Daha önce tanıştığımız orta yaşlı bir işadamı Yash'a "Bay Mehra, flörtünüzün benimle dans etmesine izin verir misiniz?" diye sordu. "Alınma ama gerçekten çok güzel görünüyor."

"Hayır. Seninle dans etmeyecek." Ben konuşmadan Aryan'ın sıkılmış çenesinin arasından söylediğini duydum.

"Özür dilerim Bay Rajput. Bay Mehra'nın sevgilisi olduğunu sanıyordum." Adamın kaşları çatıldı ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"O Bay Mehra'nın kavalyesi ama siz gelmeden önce onu dansa kaldırmıştım bile. Bu yüzden birkaç dakika geç kaldınız Bay Cane," diye bilgi verdi Aryan ve sonra bana döndü. "Anayra, neden bana söz verdiğin dans için şimdi bana katılmıyorsun? Yoksa Bay Cane ile dans etmeyi mi tercih edersin?"

"Tabii ki seninle dans edeceğim," dedim hemen. Aryan'a kızgın olsam da, Ürpertici Cane'in beni ellemesini istemiyordum.

"Önden buyurun." Aryan beni dans pistine götürdü. Yüzünde eğlenmiş bir ifade olan Yash'a bakmak için geri döndüm. Bana göz bile kırptı.

Bu onun en sevdiği ifade gibi görünüyordu. Purvi ile en iyi arkadaş olduklarına şüphe yoktu.

CHAPTER 36

Anayra

"TEŞEKKÜRLER," dedim duyma mesafesinden çıkar çıkmaz. Ona hâlâ kızgın olmama rağmen beni Cane'den kurtardığı için ona gerçekten minnettardım.

"Tam olarak ne için teşekkür ediyorsun?" diye sordu beni değerlendirirken.

Kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti, ben de refleks olarak ellerimi destek için göğsüne koydum.

"Beni ürkütücü Cane'den kurtardığın için," diye mırıldandım.

Dans pistine ulaşmıştık. Loş ışıklar havada parıltıyor ve arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu.

Aryan ellerini belimde gezdirip bastırınca biraz nefesim kesildi. Hâlâ öfkeli görünüyordu. Gerçekten de asabi biriydi.

"Ürkütücü Cane?" Dudaklarının köşesi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu harika bir lakap. Sen her zaman çok iyi

Aryan bana takıldı ve arka planda çalan müzik eşliğinde biraz sallandı. Ben de onun adımlarına uymak için hareket ettim.

"Demek ikiniz de geri döndünüz?" Boşboğazlık ettim.

En başından beri aklımı kurcalayan soruyu sormaktan kendimi alıkoyamadım. Bana arkasını döndü ve ellerimi kendi elleriyle kapatarak beni arkadan sardı. Boynuma sokularak tenimi hızlıca öptü. Öfkeme rağmen öpücüğü içimdeki duygu ateşini yaktı. Her zaman onun kollarında olmak için beynimdeki umutsuz yakarışlar tüm gücüyle bana çarpıyordu. Beni tekrar arkasına döndürerek kendine çekti.

Aryan kendi bölgesini benim üzerime kurmakla o kadar meşgul görünüyordu ki soruma odaklanmamıştı.

"Sen ve Kritika'yı kastediyorum." Dişlerimi sıktım. "İkiniz yine birlikte misiniz?" Sorumu tekrarlardım.

"Ne?" Aryan kaşlarını çatı. "Bu fikre nereden kapıldın?" Parmaklarını yanaklarımda ve kulaklarımda gezdirerek içimde bir gıdıklanma hissi uyandırdı. Elleriyle dikkatimi çok dağıtıyordu. Klimaya rağmen etrafımızdaki hava çok sıcaktı.

"Bütün haberlerde var," diye mırıldandım. "Ama bundan da öte, gün boyunca seni onunla birlikte gördüm. Bir çift gibi davranıyordunuz." Ellerini yüzümden uzaklaştırdım, umursamaz tavrına kızmış ve sinirlenmişim.

"Bu yüzden mi bu partiye bir eş getirdin? Yakın arkadaşını mı?" Aryan beni kendine çekti ve göğsümü göğsüne bastırdı. Dudaklarından sadece bir santim uzaktaydım. Naneli nefesini hissedebiliyordum. Çok yakın ve çok sıcaktı.

"Randevu olarak kimi getirdiğimden sana ne? Yanında sana durmadan dokunan en iyi arkadaşın var." Bakışları hâlâ dudaklarımdaydı. Onu baştan çıkarmak ve cesaretlendirmek için dudaklarımı yaladım ama bundan daha çok etkilenmişim. Bedenim rahatlamak ve zevk almak için çılgılık atıyordu ama kendime olan saygım buna izin vermiyordu.

"Kıskandın mı prenses?" Aryan bir süre önce yaladığım dudaklarımı tüy kadar hafif dokunuşlarıyla yokladı. Hareketi çok sıcak ve heyecan vericiydi.

Duygularımı toparlarken "Değilim," demeyi başardım. "Ne de olsa ben sadece çalışanlarınızdan biriyim." Onu biraz geriye ittim

ve gitmek için döndü. Aramızdaki sıcaklığı ve gerilimi hissedebiliyordum. Dayanılmazdı.

Beni kendine çekti ve kulağıma fısıldadı, "Senin için bir patrondan daha fazlasını mı ifade ediyorum prenses? Teklifimi kabul etmediğin sürece sadece benim çalışanım olacaksın. O yüzden söyle bana. Benimle evlenme teklifimi kabul ediyor musun?" Kelimeleri ağzımdan almaya çalışıyordu.

"Senin için her şey bir anlaşma. Öyle değil mi?" Sesimin kırılmasından nefret ediyordum. "Randevuma geri dönüyorum." Ellerimi çözdüm ve ilerledim. Onun oyunlarından bıkmıştım. Ben onu seviyordum ama o beni seviyor muydu? Bugün öyle görünmüyordu.

"Şimdi bana cevap vermeden gidersen pişman olursun," diye uyardı Aryan beni.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Aryan?" diye sordum. "Eğer öyleyse, senden korktuğumu sanmıyorum." İçimden öfkeli dalgalar yayıldı.

Çileden çıkaran topuklarım gürültülü tıkırtılarla yere değerken geri çekildim ve Yash'a doğru ilerledim. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve içimdeki çığlık atma ve ağlama isteği çok fazlaydı. Bunun bana özgü bir özellik olup olmadığını bilmiyordum ama ne zaman çok sinirlensem bağırır ve ağlardım. İnsanlar kızgın mı yoksa üzgün mü olduğumu karıştırırdı.

"İyi misin?" Yash yüzümü görünce sordu.

"İyi görünüyor muyum? Tabii ki hayır." Gözlerimden bir damla yaş kaçtı. "Hey, hey. Ağlama. Lütfen ağlama. Ben zayıf kalpli bir adamım. Medya

seninle birlikte ağladığımı görürlerse bayram edecekler. Korumam gereken bir itibarım var. O yüzden lütfen ağlama aşkım," diye yalvardı Yash.

Daha sevimli görünüyordu ve yanaklarımı lekeleyen gözyaşlarımdan arasından gülümsememe engel olamadım.

"İşte böyle. Gördün mü? Gülümsemek o kadar da zor değil. Ama ne oldu-" Arkamda bir şey gördükten sonra gözleri biraz genişledi.

"Ne oldu, Yash?"

Arkamı döndüm ve kalbim duracak gibi oldu. Sahne ışıkları Aryan ve Kritika'nın üzerindeydi. Dans ediyorlardı.

Sorun dans etmek değildi.

Sorun ne kadar yakın olduklarıydı!

Aryan'ın elleri Kritika'nın belinde, Kritika'nın elleri de onun göğsündeydi. Kritika Aryan'a bakıyordu ama o doğrudan

Ben. Nasıl bu kadar taş kalpli olabilirdi? Kendi kalbim altımda parçalandı.

Doğruca bara gittim ve iki tek attım. Aryan hâlâ bana bakıyordu, yüz ifadesi okunmuyordu. Eğer her sinirlendiğinde böyle davranacaksa, o zaman saçmalıklarının hiçbirine katlanmayacağımı ona bildirmek zorundaydım. Başkalarının bana ne söylediği ya da ne yaptığı umurumda değildi. Onlar beni tanımıyordu. Ama en yakınlarımin bana saygı duymasını beklerdim.

Üç kadeh daha içtikten sonra tüm çekingenliğimden kurtulacak cesareti buldum. Dans alanının köşesine doğru yürüdüm.

"Yash, benimle dans eder misin?" Cıvıldadım.

"Purvi içki içmene izin vermemem konusunda beni uyarmıştı. Ama bir kadehin sana zarar vermeyeceğini düşündüm. Ama beş mi? Cidden mi?" Yash kaşlarını çatı.

"Soruma cevap vermedin, Yash. Aryan'a beni ne kadar incittiğini göstermek istiyorum." Daha fazla bahane duymadan onu kendime çektim.

"Bana yakın dans etmeye devam et, Yash." Kulağına fısıldamak için daha da yaklaştım ve Aryan'a doğru sıırttım. Kaşlarını çatı ve Kritika'nın ellerini omuzlarından çekmeye çalıştı ama Kritika bırakmıyordu.

Yash benimle dans etmeye devam etti. Ona güveniyordum. Benden faydalanmayacağını biliyordum. Bir elini belime koymuş, diğer elini de parmaklarıma dolamıştı.

"Buradan canlı çıkacağımdan emin misin?"

"Sadece akışına bırak." Beni kaldırmasına ve etrafımda dönmesine izin verdim.

İyi iş, shotlar. Siz olmasaydınız bu güveni bulamazdım.

Yash beni yavaşça yere bıraktı ve etrafımda döndürdü. Kısa süre sonra başımın döndüğünü hissettim ve dengemi kaybettim. Yere düşmek üzereydim ama her zamanki gibi beni yakaladı. Kritika'nın köşede durmuş bana baktığını fark ettim. Aryan beni düşmekten kurtarmak için onu itmiş olabilirdi. Göğsüm farkına varmakla ağırlaştı. Ne de olsa bana değer veriyordu.

"Onu ittin ve beni yakaladın." Gülümsememi engelleyemedim.

"Çok sarhoşsun," diye inledi. "Bir ömür boyu yetecek kadar drama. Seni eve götürüyorum."

Aryan beni kaldırdı ve çıkışa doğru ilerlemeden önce omuzlarına attı.

"Hoşça kal, Yash. Yakında görüşürüz," diye bağırdım gelişen olaylar karşısında hâlâ şaşkın görünen Yash'a. "Ve Kritika. Git, cehennemde çürü." Yüzüme düşen asi bukleleri itmeden önce ona orta parmağımı gösterdim. "Bir daha asla patronumu baştan çıkarmaya çalışma. Yakında nişanlanacak. İki kere mi 'yakında' dedim?" Kaşlarımı çatarak Aryan'ın soruyu ona yöneltirkenki yüzünü görmeye çalıştım ama onu bu şekilde göremeyeceğimi fark ettim. Yüzünün pancar gibi kızardığını, çenesinin sımsıkı kenetlendiğini hayal edebiliyordum. "Boş ver," diye mırıldandım başımı eğip parmaklarımın altından kıkırdarken.

Aryan arabayı evine götürürken ben biraz uyuklamışım. Beni yavaşça yatağa yatırdığında tekrar uyanmışım.

"Bugün beni neden görmezden geldin, Aryan? Neden?" Ellerini tuttum. Gözlerimden yine yaşlar süzülüyordu.

"Sadece seni Kritika'dan uzak tutmak istedim." Parmaklarını yüzümde gezdirdi ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Hâlâ ellerini tutuyordum.

"Onunla başa çıkabilirim. Neden ondan korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" Kaşlarımı çatıttım.

"Çünkü gözünü sana dikmişti." Diğer elini saçlarının arasında gezdirirken yorgun ve bitkin görünüyordu.

"Anlamıyorum." Kaşlarımı çatmıştım.

"Kadınlardan hoşlanıyor." İçini çekti. "Seninle asansörde tanıştığı andan itibaren gözleri senin üzerindeydi. Asansörde sana sataştığım için bana kızmıştın ve daha sonra seni yanımda tutamadım. Bu yüzden tek seçenek onu yakınımda tutmaktı. O bir lezbiyen. Nişanımızı bozmamızın sebebi buydu. Benimle nişanlandıktan sonra cinsel ilgisinin farkına varmıştı." Aryan içini çekti.

Yutkundum ve gözlerinin içine baktım. Verdiği cevap konusunda dürüst görünüyordu.

Kahretsin. Yani onu benden uzak tutmaya mı çalışıyordu? Kendimi aptal gibi hissettim. Aryan elimi onunkinden kurtardı ve gitmek için ayağa kalktı.

"Aryan, çok özür dilerim. Senden şüphe etmemeliydim." Ayağa kalkmaya çalıştım ama biraz başım dönüyordu. İğnelerin etkisi başlıyor olabilirdi.

"Sorun değil. Seni suçlamıyorum. Daha önce bir şeyler söylemeliydim. Rahatla ve uyu, sarhoşsun." Aryan yaklaştı ve yanıma oturdu. Kollarıma daireler çizmeye başladı ve kendimi daha sakin hissettim.

"İyi geceler prenses. İyi uykular."

"İyi geceler, Aryan." Yan döndüm ve yanımdaki oyuncak ayıya sarıldım, ona gülümsedim.

Kritika'nın lezbiyen olduğunu bildiğim için şimdi daha iyi hissediyordum. Ama beni neredeyse öpecekken ne kadar yakınımda durduğunu hatırlayınca içimden bir utanç geçti.

CHAPTER 37

Anayra

Hayal kırıklığına uğradığımda içmemeliydim.

Daha da ötesi, kaldırabileceğimden fazlasını içmemeliydim. Tam da bunu yapmıştım.

Öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim ve korkunç bir baş ağrısı yaşıyordum.

Telefonumu almak için elimi rastgele yan sehpaye attım ve neredeyse oradan bir bardak itiyordum.

Gözlerimi açtığımda bir hap ve bardağın üzerine yapışkan bir not iliştirilmiş bir bardak su buldum. Telefonum da hemen yanımdaydı.

Telefonumdaki saate baktım ve inledim. Neredeyse öğleden sonra olmuştu ve kafam patlamak üzereydi. Bütün gün yatakta yatmak istiyordum ama bunun beni daha iyi yapmayacağını biliyordum.

Notta *"Hapı al, baş ağrın için, kendini daha iyi hissedeceksin"* yazıyordu.

Suyu yuttum, hapı da onunla birlikte yuttum. Midem çoktan guruldamaya başlamıştı ve kendimi çok aç hissediyordum; akşamdan kalmalığım da buna yardımcı olmuyordu.

Çabucak üzerimi değiştirdim ve mutfığa doğru ilerledim. Beyaz bir kurti ve beyaz palazzo pantolon giymiştim.

"Günaydın prenses." Aryan'ın kalın sesi sessizliği delip geçti. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Yemek yapmaya konsantre olmuşken benim orada durduğumu nasıl anladığını bilmiyordum. Gri bir atlet ve siyah eşofman altı giymişti. Geniş omuzlarıyla birlikte biçimli kolları da gösterişliydi. Kollarındaki damarlar her hareket ettiğinde esniyor ve oldukça iyi bir gösteri yapıyordu.

"Benimle göz göze gelmeyi bitirdiysen" - dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle göz ucuyla bana baktı - "şimdi soruma cevap verebilir misin? Kendini iyi hissediyor musun prenses?" Aryan sorusunu tekrarladı.

Kahretsin. Onu incelediğimi fark etmişti.

"Hapı aldıktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum." Bakışlarından kaçındım ve mutfak adasının bu tarafındaki bar taburesine oturdum. "Dün o kadar çok içmemeliydim." Ondan başka bir yere bakarak bakışlarından kaçındım. Buzdolabından bir şişe alıp suyu yudumlarırken ve su damlaları boğazından aşağı süzülüp gri tişörtünü ıslatırken bunu yapmak zordu...

Şişeyi buzdolabına geri koyarken şöyle dedi: "Ben etraftayken içmene bir şey demem ama seninle ilgilenmek için yanında olmadığım zamanlarda içme. Kimsenin prensesimden faydalanmasını istemem." Gözleri acı verici bir yavaşlıkta vücudumu taradı ve oradaki karıncalanma hissini önlemek için ellerimi sıkıp kalçalarımı ovma zorunda kaldım. Gün daha yeni başlamıştı ve beni şimdiden heyecanlandırmaya başlamıştı.

"Ne pişiriyorsun?" Durup dururken sordum, gerginliği azaltmaya çalışıyordum. "Beni uyandırabilirdin."

"Makarna ve peynirli krep pişiriyorum." Rahatça ocağa doğru ilerledi. "Bir saat önce uyandım. Yemek yapmak istedim."

Öğlen olmasına rağmen senin için kahvaltı hazırladım." Midemdeki kelebekleri uyandırarak bana gülümsedi.

"Bizim için özel bir şeyler pişirmeyi çok isterdim. Oooh, laddoo gibi." Geçen gün pişirdiklerime bayılmıştı. Yemek yapmaktan pek anlamıyordum ama en azından deneyebilirdim.

"Bir daha hiçbir şey pişirmeni istemiyorum," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Hazırladığın laddoo'nun tadını unutmak istemiyorum. Hâlâ dilimde." Dudaklarını yaladı, gözleri beni tepeden tırnağa süzüyordu. Gerçekten laddoo mu yoksa başka bir şey mi kastettiğinden çok şüpheliydim.

Mutfak sağır edici bir sessizlikle dolarken Aryan yemek yapmaya devam etti. Odadaki fili ele almanın zamanı gelmişti. Dün içkileri içtikten sonra böyle davranmamalıydım.

"Yaptıklarım için sizden özür dilemek istedim."

"Dün olanları unutam. Tamam mı?" dedi, hâlâ ocakta bir şeyler çevirip karıştırıyordu. "Hatırlamak istemiyorum. Ayrıca, bu senin hatan değildi."

Olayı bu kadar çabuk geçiştirdiğine inanamıyordum. Küçük bir hata yüzünden insanları kovan Aryan Rajput, muhtemelen onu iyi bir kalabalığın önünde utandırdığım konu hakkında daha fazla tartışmak istemedi.

"Tamam." Gömmeye hazır olduğu sürece sorun yoktu. Beni kovması için onu zorlayacak kadar aptal değildim.

Kahvaltı çok lezzetliydi. Aryan gerçekten yemek yapabiliyordu, benim aksime. Yemeğin tadını çıkardım ve hatta yeniden doldurulmasını istedim. Aryan pişirdiği yemeği yediğimi görmekten memnun görünüyordu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra alışverişe gitmeye karar verdik. Elim boş gidersem Purvi beni öldürürdü. Kendisi için özel bir vibratör almamı istemişti, ona göre bu vibratör sadece burada bulunuyordu. Aryan'la böyle bir dükkâna gitmeyeceğimi açıkça söylemiştim. Ama şimdi düşününce, ona bunu vermek istedim. Onun yardımı olmasaydı dün berbat bir halde olurum. Benden ilk kez onun için bir şey almamı istemişti. Ama bu aptal bir vibratör olmalıydı.

Oxford Caddesi'ne gittik. Hafta içi olduğu için çok kalabalık değildi ama yine de Aryan sokaklarda dolaşırken beni yanından ayırmadı.

Bir yoldan diğetine koştururken güzel haçların olduğu şık bir mağaza gördüm. Başrahibe için turkuaz taşlı bir duvar haçı ve Rahibe Tess için yakut taşlı gümüş bir haç aldım.

"Buna bayılacaklar." Haçların parasını ödedikten sonra Aryan'a gülümsedim.

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Neden döndüğümüzde birlikte manastıra gitmiyoruz?"

Benim için dünyalara bedel olan insanlarla tanışmakla ilgileniyor gibiydi. Kalbimde zaten bir yeri olduğundan habersiz olsa da hayatımın bir parçası olmaya çalıştığını bilmek kalbimi ısıttı.

"Elbette. Onları sizinle tanıştırmayı çok isterim."

Onunla vakit geçirmek daha kolay olmaya başlamıştı. Aryan'ın bu kadar rahat ve daha az korkutucu olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Biraz daha alışveriş yaptıktan sonra listemi kontrol ettim. Bir şey dışında neredeyse her şeyi almıştım.

Burnumu kıvrarak Purvi'nin lanet vibratörünü satın almam için bana verdiği mağazanın adresini kontrol ettim. Yolun iki blok aşağısındaydı.

"Aryan, neden bize dondurma almıyorsun? Soğuk havalarda dondurma yemeyi çok severim. Bu arada ben de bir dükkândan diğetine atlayacağım." En az şüpheli görünmeye çalıştım.

Neyse ki o anda telefonu çaldı.

"Tamam. Fazla uzağa gitme. Dondurmayla döneceğim." Aryan telefona cevap verdi ve sokağın diğ er ucundaki dondurmacıya doğru yürüdü.

O gözden kaybolunca, Purvi'nin bahsettiği dükkâna doğru hızla yürüdüm.

Kırmızı ve siyah kombinasyonlu büyük bir cam afişte *Sex in the City* gösteriliyordu. Beni izleyen biri olup olmadığını kontrol etmek için etrafıma bakındım ve dükkâna girdim. Satış görevlisi Amanda yardım etmek için yanıma yaklaştığında yanaklarımın çoktan domates rengine döndüğünden emindim. Purvi'nin istediği özel vibratörü söylemek için telefonumu tekrar kontrol ettim.

"Hanımefendi, şu anda kullandığınızın daha iyi bir versiyonu var. Bundan on kat memnun kalacaksınız," diye önerdi satıcı kız ve ben buraya geldiğim için kendime lanet ettim.

Kötü bir fikirdi.

"Evet, bunu paketleyebilirsin. Prensesimin daha az tatmin olmasını istemem." Arkamdan bir ses duydum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Biraz önce yanaklarım kızardıysa, şimdi utanç ve mahcubiyetten daha da kızarmış olmalıydı. Dönüp Aryan'ın yüzüne bile bakamadım.

"Elbette, efendim. Bir saniye içinde döneceğim." Amanda vibratörün son modelini almaya gitti.

Aryan benimle yüzleşmek için hareket etti. Ama yüzüne bile bakamadım. Gözlerim yere yapışmıştı. Aryan'ın ayakkağıları neredeyse benimkilere değiyordu ve bana yakın durduğunu biliyordum.

"BEN..." Bir bahane bulmaya çalıştım. Herhangi bir şey. Purvi için alacağımı söylemek istemedim. Bu onu utandırırđı.

Kahretsin. Ne diyeceğim ben?

"Sorun yok, Anayra," dedi beni en rahatlatıcı ses tonuyla. "Benim karşımda utanmana gerek yok. Yakında hayat arkadaşı olacağız. Ben de senin bu yönünü tanıdığıma memnunum." Aryan avucunun içiyle yanaklarımı okşadı.

"Ne?" Gözlerimi ona diktim. "Hayır, hayır. Bu benim için değil," diyerek Purvi'nin adını söylemeden onu ikna etmeye çalıştım.

"Cinsel açıdan maceracı olmakta sorun yok." İçten gülümsemesi karnıma karıncalanmalar getirdi. "Kendini bana açıklamana gerek yok." Konuştuğumuz konu yüzünden Aryan'ın yüzü bile biraz kızarmış görünüyordu. "Dondurma salonuna vardığımda sana en sevdiğin dondurmayı sormadığımı fark ettim. Hangi lezzeti tercih edersin?" Aryan konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Efendim, doğru yerdesiniz. Çok çeşitli aromalarımız var. Hanımefendi, hangi aromalı prezervatifi tercih ettiğinizi bize bildirin," dedi Amanda, konuşmamızın sadece sonunu duyarak.

Ne oldu? Gözlerim yuvalarından fırladı.

Kahretsin! Olamaz. Zıplayan kalbim sertçe çarpmaya ve soğuk havaya rağmen terlemeye başladım. Biraz başım dönüyordu ve

Aryan'ı beni dik tutmaya zorlayarak duruşum bozuldu.

Göz ucuyla ona baktım. Satıcı kızın yorumundan sonra yüzü bile biraz kızarmış gibiydi.

"Dondurma aroması hakkında konuşuyorduk. Diğerinden değil," diye açıkladı Aryan.

"Oh, çok özür dilerim. Yanlış duymuş olabilirim." Amanda özür dilemekte gecikmedi ama olan olmuştu bile.

Aryan hesabı ödemek için ısrar etti ve ben onu reddedecek ruh halinde ya da durumda bile değildim.

Sonunda dondurma yememeye karar verdik.

Daireye dönüş yolculuğu boyunca sessiz kaldım. Aryan kişisel alanıma saygı gösterdi ve mağaza hakkında daha fazla konuşmadı. Bu konuyu açmadığı için gerçekten rahatlamış hissettim.

Eve varır varmaz odama koştum ve Purvi'nin numarasını çevirdim.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Gerçekten mi, laddoo! Gerçekten o dükkâna gittiğine inanamıyorum." Olayların nasıl geliştiğini anlattığımda Purvi deli gibi gülüyordu.

"Kes şunu, Purvi. Zaten utanıyorum. Daha da kötüleştirme." Telefonda iç geçirdim.

Onu Hindistan'dan sürükleyerek getirmek ve Aryan'a bunu benim için değil onun için aldığını itiraf ettirmek istedim.

"Ama yine de sana bir vibratör istediğimi söyledüğimde beni ciddiye alacağını hiç düşünmemiştim. Zaten onlarla dolu bir rafım var. Çeşitlilik, bilirsin. Artık buna ihtiyacım yoktu. Madem aldın, kendin için kullanmaya çalış." Purvi yine gülmekten kırıldı.

Verdiği yanıt karşısında burnum alevlendi ve avucumu yumrukladım.

"Kaybol, Purvi. Senden nefret ediyorum," diye tersledim onu telefonda. Beni bir vibratör almam için kandırdığına inanamıyordum!

"Bana sonra teşekkür edersiniz, ki eminim kullandıktan sonra edeceksiniz."

Kızgınlığının sesimden anlaşıldığından emin oldum. "Geri döndüğümde seni öldüreceğim." Ve sonra telefonu kapattım.

Uçuşumuz gece yarısına planlanmıştı ve daha akşam olmuştu. Elbisemi çoktan hazırlamıştım ve biraz uzanmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Dışarı çıkıp Aryan'la tekrar karşılaşma riskini almak bile istemiyordum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama Purvi'nin çağrısıyla uyandım. Saat daha akşam 8'di.

"Purvi, beni gülmek için aradığını söyleme. Bunu yapacak enerjim yok -" Purvi'nin telefonun diğer ucunda hıçkıra hıçkıra ağladığını duyunca söylenmeyi bıraktım.

"Ne oldu canım? Neden ağlıyorsun?" Purvi sadece nadir durumlarda ağlardı.

Bunlardan biri de yavru köpeğinin öldüğü zamandı. Kimse...?

Regl döneminde olabilir ve ruh hali değişiyor olabilir.

"Anayra, çok üzgünüm." Purvi tekrar ağlamaya başladı.

"Ne oldu, Purvi? Söyle bana." Kendimi en kötü haber için hazırladım.

"Bu Baş Rahibe. O artık yok." Purvi tekrar hıçkırdı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Şaka yapıyor olmalı. Başrahibe ölemez. Başkaları için üstün bir anne olabilir, ama benim için o kendi annem gibiydi. Onu kaybedemezdim. Tekrar yetim kalamazdım.

Nefes alamıyordum, doğru düşünemiyordum. Uyuşmuş hissediyordum.

Dengemi kaybettim, yere düştüm ve boş odaya doğru çılgılık attım. Tanrı'nın onu benden alacağına inanamıyordum. Yıllar sonra ilk kez kendimi yalnız ve hiçbir yerin ortasında hissediyordum. Aryan'ın bana doğru koştuğunu ve neyin yanlış olduğunu sorduğunu duyabiliyordum ama haberi paylaşacak enerjim yoktu. O artık yoktu. Baş Rahibem. Ailem tarafından terk edildiğimde beni büyüten nazik kadın.

CHAPTER 38

Anayra

PURVI iyi olduğumdan emin olmak için Aryan'ı aramıştı. Ona her şeyi açıkladığı için, ani çöküşümle ilgili tüm sorulardan kurtulmuştum.

Aryan dönüş yolculuğu boyunca bana yakın durmaya ve beni teselli etmeye çalıştı ama ben kendimi teselli ettiremedim. Artık hem Başrahibe'yi hem de beni tanıyan birini istiyordum. Bunun ne büyük bir kayıp olduğunu kim bilebilirdi ki! Kalbim gerçekte yüzleşmek için acı çekiyordu.

Aryan'dan beni manastıra bırakmasını istedim.

"Burada iyi olacağına emin misin?" Başımı salladım ama yine de emin görünmüyordu. Aryan beni yalnız bırakmak istemiyordu. Şu anda benim için en iyi yerin burası olduğunu bilmiyordu. Büyüdüğüm yer. Anıların çok canlı olduğu yer.

"Yarın sabah cenaze için döneceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Yakındaki bir otelde kalıyorum. Kendine iyi bak prenses." İhtiyacım olduğunda bana destek olmak için otelde kaldığını biliyordum. Evi şehrin diğer ucundaydı.

Sonraki birkaç saat benim için çok zor geçti. Başrahibe'nin odasına ulaştığımda bir kez daha sinir krizi geçirdim. Rahibe Tess beni teselli etti ve odada bir süre yalnız kalmama izin verdi.

Odası küçüktü, ortasında maun ağacından bir masa ve kapının karşısındaki pencerenin yanında tek kişilik bir karyola vardı. Ayrıca masasının arkasında kocaman bir kitap rafı vardı.

Çocukken sık sık kâbus görürdüm ve o beni yanında uyuturdu. Bazen onun sıcaklığını ve sevgisini hissetmek için kabus görmüş numarası bile yapardım. Eskiden oturduğu ahşap masaya baktım ve parmak uçlarımı onun yazdığı oyma harflerde gezdirdim: "Hayatını sevdiğinde hayatını yaşarsın". Gözlerimden yaşlar süzüldü. Bu oda pek çok anıyı barındırıyordu.

Kendimi çok boş ve yalnız hissediyordum. Rahibe Tess daha çok bir arkadaştı ama Başrahibe ailemden biriydi. Beni doğurmamış olması önemli değildi; o her zaman benim annem olacaktı. Onu çok seviyordum. Kalbim daraldı, gözlerim sürekli ağlamaktan yoruldu ama gözyaşlarım akmaya devam etti.

"Ann." Arkamdan Rahibe Tess'in sesini duydum. Omzumun üzerinden baktım ve elinde tahta bir kutuyla içeri girdiğini gördüm. "Başrahibe ona bir şey olursa bunu senin almanı istedi."

Titreyen ellerimle ondan aldım.

"Hazır olduğunuzda açabilirsiniz. Ben sizi yalnız bırakayım." Endişeli bir bakışla beni yalnız bıraktı. O da manastırdaki diğer Rahibelerle birlikte dualar ederek kendi tarzında yas tutuyordu.

Yatağına oturarak kutuyu açtım ve ciğerlerim daha fazla hava almaktan daraldı. Dört ucuna inciler yerleştirilmiş, en sevdiği on inçlik siyah metal haç vardı. Hizmetlerinden dolayı cemaatten hediye olarak almıştı. Çok güzel görünüyordu ve ben de hep istemiştim.

Kutudaki bir sonraki şey, çocukluğumdan mezuniyet gününe kadar olan tüm fotoğraflarımın bulunduğu bir albümdü. Ona mezuniyetimi vermiştim.

üniversiteden döndüğümde. Tüm bu fotoğrafları özenle saklamıştı. Haçı ve albümü kalbime yakın tuttum ve ağladım. Bütün bunları içime sindiremiyordum. Çok fazlaydı. Hayatım boyunca bir ailem ve ebeveynlerim olsun istemiştim ama elimdeki kiyimetini daha çok bilmeliydim. Onu daha çok sevmeliydim. Benim için sakladığı diğer şeylere bakarak burnumu çektim.

Kutunun dibinde bir zarf vardı. Mektup gibi görünüyordu.

Kutuyu bir kenara bırakarak, içimi dolduran bir titremeyle mektubu açtım.

Sevgili Ann,

Biliyorum, şu anda çok ağlıyor olmalısın, keşke benimle daha fazla zaman geçirebilseydim diye. Sadece hayatımı daha renkli hale getirdiğini bil. Bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Seninle geçirdiğim zaman hayatımın en güzel anlarından biriydi. İsa'dan daha iyi bir hediye isteyemezdim. Bana bakmam ve endişelenmem için bir kız verdi. Bunun için ona minnettarım. O yüzden hiçbir şey için kendini suçlama.

Tüm birikimimi bir bankaya yatırdım ve sen de benim vekilimsin. Birkaç gün içinde seni arayacaklar. Artık bir işin olduğunu ve benim parama ihtiyacın olmayabileceğini biliyorum. Bu yüzden o parayla yetim bir öğrenciye sponsor olmanı istiyorum.

Bu kutudaki her şey artık senin. Parasal değeri olmayabilir ama senin olmasını istiyorum. İçinde bir de kalem sürücü var. Sana sadece bir kez yalan söyledim. Ailen hakkında. Kim olduklarını biliyorum.

Dördüncü yaş gününden sonra, seni mihrabın yanına bırakan annen olduğunu iddia eden bir kadın beni ziyaret etti. Ondan baban hakkında bilgi aldım. Bu bilgiyi seninle paylaşmamam için bana yalvardı. Bunun hayatını riske atacağını söyledi. Mezuniyetinden yaklaşık iki hafta önce hastaneye kaldırılmıştı ve vurulduğu için huzursuzdum. Ondan sonra onun hakkında pek bir şey öğrenemedim.

Tehlikede olmanı istemediğim için ailen hakkında biraz araştırma yaptım. Kalem sürücü ihtiyacınız olan tüm bilgilere sahiptir. Ailen hakkında bilgi edinmek isteyip istemediğin tamamen senin kararın.

Ebeveynlerin olsun ya da olmasın. Ama öğrendikten sonra asla kimseye soyunuzdan bahsetmeyin. Bu çok tehlikeli.

Bunca zamandır ailemi biliyor muydu? Annemin iyi olup olmadığını bilmek istedim. Kutuyu kontrol ettim ve herhangi bir kalem sürücü bulamadım.

Mektup henüz bitmemişti. Cenazeden sonra Rahibe Tess'e kalem sürücüyü somaya karar verdim. Şimdi zamanı değildi. Başrahibe, bana bir kez bile gelmeyen ebeveynlerden daha öncelikliydi. Mektubu okumaya devam ettim.

Senin bilmediğin bir şey daha biliyorum. Büyük B. Sanırım onu öğrenmenin zamanı geldi. Sana gerçeği söylemezsem huzur bulamam. Bu ikiniz için de zalimlik olur.

Cahilce davranmış olsam da, ilk kalp kırıklığını biliyorum. İlk aşkını biliyorum. Ahaan Rajput. Şimdi neden Ahaan'dan bahsettiğimi düşünüyor olabilirsin. Çünkü o senin Big B'n, canım.

Mektubu okumayı bıraktım. Ahaan benim Big B'm miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Daha fazlasını öğrenmek için mektuba göz gezdirdim.

O seni seviyor, tatlım. Başından beri seni destekledi. Seni kontrol etmek için her hafta beni arıyor. IIM'e gittiğinde bile. Onu bilmeni istemedi. Kendince sebepleri olduğunu söylemişti. Ama bence onun aşkını bilmelisin. Birini bu kadar özveriyle seven birini hiç görmemiştim. Bu yüzden ona bir şans vermeyi düşün.

İlk seferinde kalbini kırdığını biliyorum, ama seni onun sevdiği gibi sevebilecek başka kimsenin olmayacağını da biliyorum. Bu yüzden bunu son dileğim olarak kabul et. Big B'nize sizi ne kadar sevdiğini göstermesi için bir şans verin. Onu hayat arkadaşınız yapın.

Sen asla yetim değilsin, Ann. Her zaman benim kızım olacaksın. Seni kendi kızım gibi sevdim. Hayatında iyi şeyler yap. Yetiştirilme tarzıma inancım tam. Sadece bazen kendini takdir et. Bütün mutlulukları hak ediyorsun.

*Tüm sevgi ve kutsamalarım,
Baş Rahibeniz.*

Onun sözleri aklımı başımdan almıştı. Ahaan bunca zamandır beni seviyor muydu? Aman Tanrım. Bütün bunları yaptığına inanamıyordum.

Benim için.

CENAZE TÖRENİ BAŞLAMIŞTI. Aryan erkenden gelmiş ve tören için tüm düzenlemelerin yapıldığından emin olmuştu. Rahip son duaları okuduğunda ben Rahibe Tess ve Purvi'nin yanında duruyordum.

"Bu haçı onun cesedinin yanında tutabilir miyim?" Rahibe sordum. Londra'dan onun için satın aldığım haçtı bu. Onu çok severdi. Keşke doğrudan ona verebilseydim. Kalbim acıyordu.

"Elbette canım." Peder Antony sıcak bir gülümsemeyle onayladı. Onunla olan bağımlı biliyordu.

Haçı cesedinin yanına koydum.

Gerçekten de gitmişti.

Diz çöktüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Seni hep özleyeceğim anne. Artık yapayalnızım," diye haykırdım.

"Asla yalnız değildin, Ann. Ben hep yanıdaydım. Senin yanından asla ayrılmayacağım. Artık burada olduğuma göre, başka hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak." Tanıdık sesi duyunca kalbim yeniden canlandı.

Ahaan?

Ne zaman geldi?

Ela yeşili gözlerinde çok fazla sevgi vardı. Yanımda diz çöktü ve kolunu bana dolayarak sarıldı. Kucağının güvenliğinde kendimi daha sakin hissettim. Beni geri iterek alnımdan öptü. Gözyaşlarımı silip saçlarımı okşadıktan sonra çenemi yukarı kaldırarak gözleriyle buluşturdu. "Her şeyi yoluna koyacağım, Ann. Senin için buradayım." Ben bunu bulanık beynime kaydedinceye kadar tekrarlamaya devam etti.

Yaşanan olaylardan sonra kafamın allak bullak olduğunu hissettim. Tüm duygularım hakkında kafam karışmıştı. Kederin kıyameti, sahip olduğum tüm aklı başında düşünceleri zincirliyor ve bastırılmış tüm duygularımı serbest bırakmam için kulağıma fısıldıyordu.

Etrafta Aryan'ı aradım ama bulamadım. Bir süre önce buradaydı. Şimdi nereye gitti?

CHAPTER 39

Anayra

"KİMDİ O?" Purvi dairemize girer girmez sordu.

Cenazeden sonra zaten yorgundum ve durmadan ağlıyordum. Bütün gün hiçbir şey yememiştim. Purvi beni takip ederken mutfağa gidip biraz su içtim.

"Anayra, neden benden kaçıyorsun? Cenazeden beri sana bu soruyu soruyorum ve senin tek yaptığın konuyu değiştirmek oldu. Bana cevap verecek durumda olmadığını biliyorum ama bilmem gerek. O gizemli adam birdenbire ortaya çıktığında Aryan neden ortadan kayboldu? Neden sana bu kadar yakın duruyordu? Bir arkadaş gibi görünmüyordu. Kimdi o Anayra? Cevap ver bana, lanet olsun," diye bağırды bana, cahilliğime sinirlenerek.

Ondan kaçıyordum. Kaçmamalıydım. Artık ne hissettiğimi gerçekten bilmiyordum. Ahaan, benim Büyük B'm olarak, durumuma hiç yardımcı olmadı. Bu benim kafamı daha da karıştırdı. Ona karşı bir şeyler hissetmek mümkün müydü?

aynı anda iki kişi? Kendimden iğrenmeliyim. Tüm bunlardan kağmalıyım.

"O Ahaan'dı, Aryan'ın kardeşi." Kendimi Purvi'nin öfkesinden kurtarmak için bedenime sarıldım.

"İlk aşkın ve kayınbiraderin mi?" Sözlerime inanmamış gibi görünüyordu.

Purvi beni oturma odasına doğru sürükledi ve kanepeye oturttu. Ahaan'a olan aşkım da dahil olmak üzere gemişimle ilgili her şeyi biliyordu.

"şimdi söyle bana!" diye haykırdı hayal kırıklığı içinde. "niversitede sana zorbalık yapan ve sonra da kalbini kıran Ahaan mı? İlk aşkın mı?"

Benim adıma intikam almak ister gibi görünüyordu, niversite sırasında bana yaptıklarını ona ödetmeye hazırdı.

Artık kaçış yoktu. Neler yaşadığımı birine anlatmalıyım. Ona gerçeği söylemeliydim.

"Evet. Ama onu sevdiğimi bilmiyordu." Purvi bana ters ters bakınca yere baktım.

"Ama o zaman seninle ilgilenmiyordu. şimdi neden burada? Ve neden sana bu kadar yakındı?"

şalımla kıpırdandım. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama söylemek zorundaydım. Gerçekten söylemek zorundaydım. şu anda Purvi'den başka bana yardım edecek kimse yoktu.

"Beni sevmişti ama güvensizliği nedeniyle bana aşkını itiraf etmemişti. O benim Büyük B'm."

Bunun onu susturacağını biliyordum.

"Ne?" Sanki ona tokat atmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Noel'de sana harika hediyeler gönderen adam mı? Üniversitemiz sırasında seninle dalga geçtiğim adam mı?"

O zamanları hatırlayarak başımı salladım.

"Buna inanamıyorum. Bunu nasıl ğrendin? Sana o mu söyledi? Yalan söylüyor olabilir, Anayra. İnsanlara bu kadar kolay inanmamalısn." "Başrahibe bana bir mektup bırakmış," diye bilgilendirdim onu. "O

bana anlattı. Ahaan'la evlenmemi istedi. Bu onun son arzusuydu." Okuduğumdan beri üzerimde ağırlığını hissettiğim bombayı patlattım.

"Bu ne lan!" Ayağa kalkarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "İmkânı yok. Onunla evlenemezsin. Sen Aryan'ı seviyorsun. Bu doğru değil." Şimdi oturma odasında volta atıyordu.

"O benim Big B'm Purvi," diye mırıldandım, artık bu konuşmayı yapamayacak kadar bitkin hissediyordum. "Birine ihtiyacım olduğunda yanımda olan kişi. O olmasaydı, burada olamazdım."

"Sırf geri döndü diye onu kabul etmek zorunda olduğunu söyleme bana. Başrahibe senin başka birini sevdiğini bilmiyor," dedi sertçe ve ses tonuyla bunu kafama kazımaya çalıştı. "Şimdi kardeşini sevdiğini bilseydi Ahaan'la evlenmeni istemezdi." Purvi'nin aptal beynime mantık aşılamaaya çalıştığını biliyordum. Ama buna dayanamadım.

Yapamadım işte.

"Başrahibe'nin sevgisi her şeyin üstündedir. Onun dileğini yerine getireceğim." Yüzümü kapattım ve ağlamaya başladım.

Her şey geri gelmişti. Bastırılmış tüm gerilim ve duygular.

"Ölü bir insanın dileği için aşkıdan vazgeçemezsin," diye ağzından kaçırın Purvi hatasını anladığında başını iki yana salladı.

Söz konusu kelimeler olduğunda hiçbir zaman filtreleri olmamıştı. Başrahibe hakkında nasıl böyle konuşabilirdi?

"Sakin buna cüret etme, Purvi!" Çığlık attım. "Bugün istediğim son şey seninle kavga etmek. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ayrıca, Aryan beni sevmiyor. Beni hiç sevmedi. Ben onun için sadece bir yuva kurma aracıydım. Onun için her şey bir anlaşma. Onun bir kalbi yok." Tamamen yıkıldım ve kanepede ağlamaya başladım.

Kendi sözlerime bile inanamadım.

Hayır. Aryan o kadar da kötü değildi. Bunu ruhumda biliyordum. Bana değer veriyordu. Beni sahipleniyordu.

Beni eski nişanlısının pençesinden bile kurtardı. Ama beni Ahaan gibi seviyor muydu?

Beni seviyor muydu ki?

"Peki ya sen, aptal?" Önümde diz çöktü. "Sen Ahaan'ı **s e v m i y o r s u n**. Sevmediğin biriyle nasıl evlenebilirsin?"

"Sorun şu ki, onu gerçekten seviyorum," diyerek düşüncelerimi kelimelere döktüm. "Bugün bana sarılana kadar bunu bilmiyordum. Her şeyi kullandı

harçlığını derslerime yatırırdı. Yeterince defter alabilmem için bana ödevler verdi. Beni diğer zorbalardan kurtardı. Sevgililer Günü'nde sarhoş olduğumda bana baktı. Nehirde boğulduğumda hayatımı kurtardı. Sonunda benim için yaptığı her şeyi görebiliyorum. Bugün tüm duygularım on katına çıktı. Onunla ne yapacağımı bilemedim. Ama-" Tam o sırada bir çarpma sesi duydum. Dairemizin koridorundan geldi.

"Buraya otur. Ben kontrol edeceğim. Sanırım ön kapıyı kapatmayı unuttum." Purvi ayağa kalktı ve gürültünün geldiği yöne doğru koştu.

"Ne oldu?" Birkaç dakika sonra geri döndüğünde sordum. "Sadece rüzgâr. Saksı düştü ve parçalandı. Bırakmıştık Kapı açıldı. Az önce kapattım. Boş ver. Devam edin." Önemli değilmiş gibi elini salladı. "Yani söyle bana, Aryan'a karşı hissettiklerin aşk değil miydi? Sadece kocana duyduğun bir aşk mıydı?" Beni tekrar sorgulamaya başladı.

Daha fazla strese dayanamıyordum ama ona derdimi anlatmak istiyordum. Belki ikilemimi çözebilirdi.

"Karasevda değildi," diye mırıldandım, aniden yorgunluktan ve bitkinlikten uyuşmuş hissediyordum. "Aryan'ı seviyorum."

"Ne? Başrahibe'nin ölümünü hafife almıyorsun. Sen çıldırmışsın." Ellerini havaya kaldırdı. "Az önce Ahaan'ı sevdiğini söyledin. Şimdi de Aryan'ı sevdiğini söylüyorsun. Bir adamda karar kıl, Anayra. Gerçekte kimi seviyorsun?" Bana her an beni öldürecekmiş gibi baktı.

"İkisini de seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama duygularıma engel olamıyorum. İkisi de benim için çok önemli. Hiçbirini kaybetmeyi düşünemiyorum bile. İki erkeği birden sevecek kadar hasta ve orospuyum." Purvi'ye sarıldım ve başımı onun omuzlarına koyarak yüksek sesle ağladım.

"Bir daha kendine böyle isimler takma," diye kulağıma fısıldadı. "Kıçını kırbaçlarım senin." Beni biraz geriye itti ve sonra yüzümü avuçladı. "Laddoo, ikisine birden sahip olamazsın. Bu mümkün değil. Birini bırakmalısın." Bana neredeyse yalvarıyordu.

Yaralanmamak için.

Kalbimi tekrar kırmamak için.

"Biliyorum." Hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım. "Seeneklerim ağır bastı. Annem Ahaan'la evlenmemi istedi. Ahaan beni seviyor. Beni hep sevdi. Ben de onu seviyorum. Ama iş Aryan'a gelince, bilemiyorum. O beni önemsiyor. Ama beni sevmiyor." Konuşurken gerçeği kabul ettim.

"Yani Ahaan'ı mı seçiyorsun?" Sesi tiksindiği gibi odanın içinde yankılanıyordu. Başımı salladığımda, "Ya Aryan'ın da seni sevdiğini öğrenirsen?" diye devam etti. Gözlerini kısarak bana baktı.

İşte bu hiç düşünmediğim bir durumdu. Beni seviyor muydu?

Ya yaptıysa?

Şakaklarımı ovuşturdum.

"Seni tanıyorum canım. Benim için açık bir kitap gibisin. Aynı anda iki kişiyi sevebilirsin ama yoğunluğu aynı olamaz. Her zaman onlardan birini ruh eşin gibi seven bir paran vardır. Aryan'ı daha çok seviyorsun. Bunu biliyorum. Onun da seni sevip sevmediğini bilmediğin için bunu kabul etmiyorsun. İncinmekten korkuyorsun. Bu riski almaktan korkuyorsun. Onu Ahaan'dan daha çok seviyorsun. Buna hiç şüphe yok." Purvi neredeyse ayağa fırlayıp kanepeye oturacaktı.

"Hayır, bu doğru değil. Olamaz." Ben bile incinmemek için çabaladığımı biliyordum. Çok güçsüzdüm. Bir reddedilmeyi daha kaldıramazdım. Ahaan güvendeydi. Beni sevdiğini biliyordum. Annemin onunla olmamı istediğini biliyordum. Ve ben de onu seviyordum. Belki Aryan'ı sevdiğim kadar değil.

"Gerçek bu, canım. Gerçek bu. Hala Ahaan'la evlenmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum Purvi. Karar veremiyorum," diye mırıldandım çaresizlik içinde, yüzümü avuçlarken. "Dürüst olmak gerekirse, bence ikisi de daha iyi birini hak ediyor. İki kardeşin aşık olacağı kadar özel biri olduğumu sanmıyorum."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu bir insan için en uygun niteleme çünkü ben çok seçiciyim ve sen benim başıma gelen en iyi şeylerden birisin..." Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi. "Ve bence sen Ahaan'ı o şekilde sevmiyorsun. Bu bir minnettarlık. Belki Aryan'ı dinlediğinde anlarsın. Neden en azından bir kere Aryan'a aşkını itiraf etmiyorsun? Ona gerçeği söyle. Risk al, kızım. Hayat bazen aldığınız risklerle ilgilidir. Düşmedikçe bilemezsin

eğer uçabilseydin. Yarın ofiste Aryan'la konuş. Sana karşı gerçek hisleri olup olmadığını öğren. Sonra karar ver. Bana söz ver, aşkım. Uçabilmek için bu kez düşeceğine söz ver." Purvi ellerimi avuçlarının arasına aldı ve bana yalvardı.

Evet, haklıydı. Bir şeye karar vermeden önce Aryan'a sormalıyım. Bu ona haksızlık olurdu. Bu sefer risk alacaktım.

Bu sefer, aşkıma bir şans vermek için sıçrayacaktım.

CHAPTER 40

Ahaan

Ann'in iyi olduğundan emin olmak istedim. Başrahibe'nin ölümünün yasını tutmak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama bu trajediyi yaşarken onun yanında olmak istedim. Daha önce yaptığım gibi onu terk etmeyeceğimi bilmesini istedim.

Ann'in artık varlığıma aldırmayacağına kendimi ikna ederek dairesine doğru ilerledim. Kapı açıldı ve bazı konuşmaları duyabiliyordum. Arada benim adımlı duydum.

Ann benden mi bahsediyordu?

En azından benim onun Büyük B'si olduğum haberini kıcıma tekme atmadan kabul ettiği için mutluydum.

"Peki ya sen, salak? Ahaan'ı sevmiyorsun. Sevmediğin biriyle nasıl evlenirsin?" Arkadaşının dediğini duydum.

Onun nesi vardı ve neden benden bu kadar nefret ediyordu? Cenaze boyunca bana dik dik baktı.

Ann'le benim aleyhimde konuşmaya nasıl cüret eder? Ondan zaten nefret ediyordum.

Ellerimi tekrar tekrar saçlarımda gezdirerek, hiç ses çıkarmadan konuşmalarını dinledim. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama varlığını onlara belli etmekten kendimi alamıyordum. Bunu yaparsam konuşmayı keserlerdi ve Ann'in benim hakkımda ne düşündüğünü bilemezdim.

"Sorun şu ki onu seviyorum." Ann'in itirafını duyunca kalbim küt küt atmaya başladı.

"Bugün bana sarılana kadar bunu bilmiyordum. Tüm harçlığını derslerim için kullandı. Yeterince defter alabilmem için bana ödevler verdi. Beni diğer zorbalardan korudu. Sevgililer Günü'nde sarhoş olduğumda bana göz kulak oldu. Nehirde boğulduğumda hayatımı kurtardı. Sonunda benim için yaptığı her şeyi görebiliyordum. Bugün tüm duygularım on katına çıkmıştı. Bununla ne yapacağımı bilemedim."

Daha fazla duyamadan titreyen ellerim bir vazoya çarptı ve vazo paramparça bir sesle yere düştü.

Kahretsin!

Lanet okudum ve onlar beni görmeden dışarı fırladım. Ann'in arkadaşına benden nefret etmesi ve konuşmalarına kulak misafiri olduğumu görüp benden şikâyet etmesi için daha fazla sebep vermek istemedim.

Ama ben onun itirafını zaten duymuştum. Beni sevdiğini... Ben de seni seviyorum, Ann. Ben de seni seviyorum. Bunu ona söylemek istedim.

Dünyaya ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyordum ama sadece bir kişinin mutluluğumun bir parçası olmasına izin vardı. Gabbar Singh'im.

Arabamı hızla ofisimize sürdüm. Henüz eve gitmemiştim. Gün boyunca cenazedeydim ve Ann'i teselli ediyordum. Annem benimle buluşmak isteyecekti ama ben Bhai'ye iyi haberi verene kadar beklemek zorundaydı.

Başrahibe'nin ölümünü duyar duymaz gelmek zorunda kaldım. Ann'in bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Haklıydım da. Bütün gün omuzlarımda ağladı. Yas tutuyordu. Aptal arkadaşı onu dairesine sürükleyene kadar kollarımı ona dolayarak ağlamasına izin verdim.

Ama buraya birinin bizi ayırmasına izin vermeye gelmedim.

Bhai'nin katına girer girmez Priya ve Karan'ın çocuklar gibi tartıştıklarını gördüm. Aralarında bir şeyler olduğunu biliyordum. Ben bir

En son ofise geldiğimde Bhai ile aynı konuda bahse girmiştik.

Aklımdan kötü bir düşünce geçti. Sırtarak Priya'nın yanına gittim.

"Vay canına, Priya. Geçen seferkinden daha iyi görünüyorsun. Çok ateşli ve seksi!" Ona, her kızın anında bana aşık olmasını sağlayacak o şakacı kendini beğenmiş yüz ifademi takındım. "Artık temelli döndüğüme göre patronundan seni asistanım olarak atamasını isteyeceğimden emin olabilirsin." Priya ile flört ettim ve Karan'ın tepkisini görmek için başımı biraz eğdim. Avucunu sıkıyor ve onun omuzlarındaki ellerime ters ters bakıyordu. Birisi kıskanmıştı!

"Teşekkürler, Ahaan. Seni görmek çok güzel." Ellerini çırpı. "Artık döndüğüne göre, bu ofis biraz daha canlı olacak."

"Elbette, aşkım." Ona göz kırptım. "Patronun kötü ruh halinin seni etkilemesine izin vermeyeceğim."

"Teşekkürler, Ahaan." Tam o sırada bir telefon çaldı ve Priya omuzlarımdan üzerinden ofisine baktı. Özür dileyerek bana baktı. "Üzgünüm, bu telefona cevap vermem gerekiyor. Sonra görüşürüz, Ahaan. Hoşça kal!"

Priya beni uzun zamandır hayranı olduğu kişiyle yalnız bırakarak kamerasına gitti.

"Abi." İçimi çektim, Karan'ın omzunu okşadım. "Ona söylemezsen, bilmeyecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Karan kaşlarını çattı ve başını eğerek bana baktı.

"Sadece bir kardeşten diğerine bir ipucu. Söz konusu ruh eşiniz olduğunda teklifinizi asla ertelemeyin. Ya kullanırsın ya da atarsın. Sonra gelip de başkasıyla nişanlandı diye ağlama." Karan tavsiyemi kabul ederek başını salladı.

Benimki ışığı gördüğü için onların aşk hikâyesinde aşk tanrısı rolü oynamayı umursamadım! Sonunda Ann'ime sahip olacağım düşüncesi kalbimi ısıttı.

Bhai'nin ofisine doğru yol aldım. Her zamanki gibi işiyle meşgul olabilirdi. Ama umurumda değildi. Babamla Ann hakkında konuşmak için ondan iyilik istemeliydim. Artık hiçbir şeyi ertelemeyecektim. Yakında Ann'i benim yapacağım.

Kapıyı çalmadan ofisine girmemden her zaman nefret ederdi ve bunu her seferinde sırf sinirlerini bozmak için yapardım.

"Merhaba, Gabbar Singh. Geri döndüm!" Ofisine girerken anons ettim. Ve ilk fark ettiğim şey Bhai'nin işte viski içtiği idi.

Masasının arkasında durmuş, dışarıya bakıyor, derin düşüncelere dalmış, içkisini yudumluyordu. Mesele şu ki, kardeşim iş sırasında asla içki içmezdi. Bu ona hiç benzemiyordu. Başka biri gibi görünüyordu. Saçları dağınıktı ve gözleri kırmızının bir tonunu andırıyordu.

"Merhaba, Ahaan. Uçuş nasıldı?" Hâlâ pencereden dışarı bakıyor, viskinin tadına bakıyordu. Onda kesinlikle bir sorun vardı.

Bana Basanti diye hitap etmezdi. Yalnız kaldığımızda bana hep öyle seslenirdi.

Her zaman bana koşar, sarılır ve bok gibi göründüğümü ve koktuğumu söylerdi.

"Uçuş iyiydi, teşekkürler." Şüphe damarlarımda dolaşırken ona doğru yürüdüm. "Yanlış zamanda mı geldim? Benim mükemmel Gabbar Singh'imın nesi var?" Bardağı elinden aldım. Mükemmel kardeşimin bu kadar kusurlu görünmesinden hoşlanmıyordum.

"Geri ver onu, Ahaan." Derin sesi odanın içinde gürledi. "Benden aldığın her şeyi hemen şimdi geri istiyorum!" Neredeyse bana kükrüyordu.

"Vay be, kardeşim, sakın ol." Ellerimi teslimiyetle kaldırarak bir adım geri çekildim. "Kızgın olduğunu anlıyorum. Sorun nedir? Bütün sırlarını biliyorum. Benden hiçbir şey saklamıyorsun. Söyle bana, Bhai. Neyin var?" Sorununun ne ya da kim olduğunu bilmek istiyordum. Onları kendi yöntemimle halledecektim. Yoluna çıkmaya cüret eden herkes benden geçmek zorundaydı.

"O gün sana bahsettiğim kızı hatırlıyor musun?" Şimdi bana bakıyordu, sert bakışları ruhumun derinliklerine işliyordu. Sanki orada bir şey arıyor gibiydi.

"Senin kızın mı? Kalbine giren prenses mi?" Başka bir kızın onun kalbini kırmasıyla mı ilgiliydi? Buna inanamıyordum. Nasıl hep yanlış kızı bulabiliyordu?

"Evet, *prensesim*," dedi dişlerini sıkarak. "Sevdiğim kişi. Hayır, sevdiğim kişi." Birini dövmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ona bir şey mi oldu? Neden-" Sözlerimi bitiremeden beni boğdu.

Refleksi hızlıydı. Biraz daha baskı yapsa ölmüş olacaktım. Onunla ilgili bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum ki ağabeyim ona onun iyiliğini sorduğumu duyunca tedirgin oldu. Ama ona güveniyordum. Hiçbir kız onun bana olan aşkını ele geçiremezdi. Benim canımı almaktansa ölmeyi tercih ederdi. Beni ailemizden bile daha çok seviyordu.

"O güvende ve emniyette. Sorun şu ki ona olan aşkıma henüz itiraf etmedim. Ben itiraf edemedim başka bir adam ortaya çıktı ve onu burnumun dibinden çaldı." Gözlerinden sızan iğrenme, öfke ve acıyı görebiliyordum. "Hiçbir fikrim yoktu." Elinin beni boğduğunu fark ederek boğazımdaki tutuşunu gevşetti ve bir dakika önce hissettiğim rahatsızlığı hafifletmeye çalışarak oradaki deriyi okşadı. Gabbar Singh'imi bu halde göremezdim. Bu konuda bir şeyler yapmak istedim.

"Şerefsiz." Nefesimin altında küfrettim. "Onu boğmak istiyorum. Neden karşılık vermiyorsun? Kardeşimi tanıdığım kadarıyla, aşkı için savaşmayacak kadar korkak biri değil. Yoksa bir sonraki hamleni mi planlıyorsun? Kız ne düşünüyor? Kimi seviyor?"

"Sonunda bu işi ona bırakmaya karar verdim. Önemli olan da bu. İstemedikleri sürece kimseyi beni sevmeye zorlayamam. Ona gidip sormayı planlıyorum." Köşeden bana baktı ve tepkimi ölçmeye çalıştı. Bu yeni insana nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için ona garip bir gülümseme verdim.

Doğruyu söylemek gerekirse, Aryan Rajput sadece ailesini önemserdi ve bu balonun dışında kalpsiz bir piçti. Ne isterse alırdı, tabii benim istediğimle aynı şey değilse. O zaman bana verirdi çünkü beni kendinden daha çok seviyordu. Şimdi de bir kadına seçim hakkı veriyordu. Kiminle birlikte olmak istediğini seçmesi için. Eski Aryan istese de istemese de onu kendisiyle evlenmeye zorlardı. Kardeşimi değiştiren bu kadınla kesinlikle tanışmalıyım.

"Tamam." Duygularını kontrol altına almak için derin nefesler almaya çalıştı. "İçeri girdiğinizde hepinizi mutlu gördüm. Heyecan verici bir haber var mı? Ann'in nasıl? Ona evlenme teklif ettiniz mi?" diye kekeledi. Yüzü kızarmıştı. Belki de viskinin etkisiydi.

"Yetimhanesinde bir ölüm oldu." İçimi çektim ve günün yorgunluğuyla yanımdaki koltuğa çöktüm. Masasının yanında durdu, ellerini masanın üzerine koyarak kısmen oturdu. "Ona çok yakın biri öldü ve ben bütün gün onun yanındaydım." Bhai kirpiklerinin arasından bana baktı, sıkılmış dişleriyle beni küçümsedi. "Öyle bakma. Sanki kıskanıyormuşsun gibi. Biliyorum, onun yerine doğrudan kardeşime gelmeliydin ama onun bana daha çok ihtiyacı vardı."

Onu düşünürken kalbimin yeniden ağırlaştığını hissettim. Tüm saklı duygular su yüzüne çıktı ve onun güzel yüzü karşımda belirdi. Bu çok güzel bir duyguydu. Ona doyamıyordum.

Kısmen masasına döndü ve bardağına daha fazla viski doldurdu ve buz ya da su olmadan çiğ çiğ içti.

Bu kız her kimse, diğer adam yerine kardeşimi seçse iyi olur yoksa onu avlar ve kardeşimin onu ne kadar çok sevdiğini görmesini sağlardım.

"Ama aslında buraya sana başka bir şey söylemeye geldim." Bunu ona söylemek için doğru zaman olup olmadığından emin değildim. Ama belki Ann'in bana olan aşkını bilmek onu neşelendirebilirdi. Aptal kardeşinin Ann gibi biriyle evlenecek kadar şanslı olduğunu bilmek kalbini hafifletebilirdi. "Kiliseden ayrıldıktan sonra iyi olduğundan emin olmak istedim. Bu yüzden dairesine gittim. Orada aşk itirafını dinledim." İtirafını zihnimde başa sarıyordum. Kulaklarıma müzik gibi geldi. Düşünce-

"Ne dedi o?" Sözümü kesti ve şimdi üzerimde gezindiğini fark ettim. "Ne itiraf etti? Beni bekletme Ahaan, dökül bakalım." Beni yakamdan tutup kendine çekti. Onda kesinlikle bir sorun vardı. Düzgün davranmıyordu.

"Beni sevdiğini söyledi. Bunu arkadaşına söylerken duydum. Daha fazlasını duymak istedim ama sonra yanlışlıkla çiçek saksılarını kırdım ve onu utandırmadan oradan kaçmak zorunda kaldım. Aşkını bana yalnızken itiraf etmek isterdi. Sadece ben ve o olacağımız zaman." Gömleğimi tutuşu gevşedi ve sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Deri koltuğuna çökerken odaklanmamış gözlerle bana bakıyordu.

Çok sarhoşsun!

Her şeyi yoluna koyacağım kardeşim. Sen de sevgini alacaksın. Söz veriyorum.

"Ona ne zaman evlenme teklif edeceksin?" diye sordu aniden, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Yakında." Dudaklarım otomatik olarak bir gülümsemeye dönüştü. "Onu beklemek gibi bir hata yapmayacağım. Yakında onu benim yapacağım. Başka birine aşık olmasından korkuyordum. Ama aşık olmadı. Bunu söylediğini duymak beni çok mutlu etti." Gülümsedim. Uzun zaman sonra gerçekten mutluydum.

Tam o sırada kapı çalındı ve Priya kafasını kapıdan içeri uzattı.

"Efendim, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Anayra Roy sizin için burada. Acil bir durum olduğunu söylüyor. Onu içeri göndereyim mi yoksa beklemesini mi söyleyeyim?"

Kulaklarıma inanamadım. Ann buradaydı. Yani benim şirketimde mi çalışıyordu? Kaşlarımı çattım. Nasıl oldu da bana hiç söylemedi?

Gabbar Singh daha fazla bir şey söyleyemedi, "Onu içeri alın," dedim. Onunla tekrar karşılaştığım için mutluydum. Onu bir çalışan olarak tanıyor olsa da, ona Ann'im olarak tanıtmak istiyordum. Müstakbel karım olarak.

CHAPTER 41

Ahaan

VE BIRDEN AKLIMA GELDI.

Kahretsin.

Nasıl unutabilirim ki? Ann kardeşimin altında çalışıyordu. Kazara evlendiği kişi.

İkisi için de bir şey ifade etmediğini biliyordum. Ann o evlilikten kaçmıştı çünkü zaten kardeşimle evlenmek istemiyordu ve Bhai de şu anda başka birine aşıktı. Ann'in şimdi bana aşık olduğu için bu konuyu açacağını sanmıyordum.

Ann'in ofise girdiğini görür görmez düşüncelerim karardı. Üzerinde hâlâ cenaze töreni sırasında giydiği beyaz kurtu vardı. Yorgun ve halsiz görünüyordu. Yalvarmalarına rağmen bütün gün boyunca hiçbir şey yememişti. Eve gittikten sonra yiyeceğine dair bana söz vermişti. Ama yemek yememiş gibi görünüyordu. I

yere yığılmadan önce onu bir şeyler yemeye ikna etmek zorunda kaldı.

Beni geçip Bhai'ye doğru ilerledi. Ben meraklı gözlerden uzakta, kapının yanındaki kanepede otuyordum. Varlığımı onu şaşırtmak istiyordum, bu yüzden yavaşça ayağa kalktım ve ona sessiz olmasını işaret ettim. Ona arkadan sarılmayı ve ardından çiçek kokusunu içime çekmeyi planlıyordum. Ann'imi tanıdığım için ürkecek ve göğsüme vuracaktı.

"Aryan, seninle konuşmak istiyordum-" Tam o sırada Bhai öksürerek onun konuşmasını kesti.

"Anayra, burada seninle tanışmak isteyen biri var." Parmaklarıyla beni işaret etti.

Ona kızarak ellerimi havaya kaldırdım.

"Ah." Ann'in sesi sadece bir fısıltıydı. Arkasını döndü ve gözleri büyüdü. "Merhaba, Ahaan. Seni görmemiştim. Özür dilerim." Bana yarım bir gülümseme verdikten sonra yere baktı ve şalıyla oynamaya başladı. Ne zaman gergin olsa böyle yapardı.

"Sorun değil, tatlım." Ona aptal gibi sııttım. "Çekici bir adam olmama rağmen, kızlar kardeşime yönelme eğiliminde. Bugünlerde trend gizemli ve öfkeli bir adam." Gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı ve yan tarafa dönerek kısık bakışlarla konuşmamızı izleyen ağabeyime baktı. Hâlâ suratı asıktı. Bunu ona da yansıtmamasını istemedim. "Ama sen, canım, seni başkasına bırakmaya hazır değilim. Sen benimsin. Hep benim oldun." Elimi belinde tutarak onu kendime doğru çektim.

"Ahaan." Bhai'nin sesi odanın içinde bir kırbaç gibi şakladı. "Saçmalamayı kes. Burası benim ofisim, senin yatak odan değil." Yumruklarını sıkarak sandalyesinden kalktı. Bugün birilerinin keyfi kesinlikle yerinde değildi.

"Tamam, abi. Seninle işi bitince ben de onunla gideceğim." Ona dönüp baktım. "Ann, buraya iş için mi geldin?" Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, gözlerim hayranlıkla parmaklarımın ona dokunuşunu izliyordu. "Kardeşimin bazen tam bir pislik olduğunu ve biraz da talepkâr olduğunu biliyorum. Hâlâ zayıf olduğunu görebiliyorum. Evde kalıp biraz dinlenmeliydin." Yemek yemesi ve uyuması gerekiyordu, ortalıkta dolaşması değil. "Bekle, sana yiyecek bir şeyler getireyim.

Sen iş hakkında konuşurken ben de kilerden yerim. Hemen döneceğim. Tamam mı?" O bana acı dolu bir gülümseme verirken ben onun yanaklarını okşadım. Onu hiç bırakmak istemesem de Bhai'nin yanına bıraktım.

CHAPTER 42

Anayra

Aryan'ın ofisinde görmeyi beklediğim SON KİŞİ Ahaan'dı. İkisiyle de ilk kez yüz yüze geliyordum.

Evet, ikisini de sevdim.

Yine de gözlerimi Aryan'dan alamıyordum. Kapüşonlu gözleriyle beni izliyordu. Her anımı izliyordu. Delici bakışları ruhumun derinliklerine bakıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Onun bakımı altında olma ihtiyacıyla yandığını hissediyordum. Purvi haklıydı. Aryan'la aramdaki bağ çok daha fazlaydı.

"Ahaan'ın benim Big B'm olduğunu bilmiyordum. Beni sevdiğini bilmiyordum." Aryan'a olan aşkıma itiraf etmek benim için çok büyük bir adımdı.

"Onu tanıdığını bilmiyordum". Hızlı adımlarla bana yaklaştı. Göğüs göğüse duruyorduk, vücudu duruşuyla beni eziyordu; üzerimde geziniyordu. Aryan'ın bana kızgın olduğunu biliyordum.

Ahaan'ı tanıdığımı ona söylemediğim için üzgündüm ama o geri dönene kadar bunu pek düşünmemiştim.

"Önemli olacağını düşünmemiştim," dedim bakışlarımı aşağı indirerek. "Üniversitede Ahaan'ın benden nefret ettiğini sanıyordum. Üniversiteden beri onunla iletişim kurmadım ve Big B'ye mesaj atarken Ahaan olduğunu bilmiyordum." Gerçek buydu. Beni sevdiğini asla tahmin edemezdin. Yine de şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" Aryan bana karşı sesini yükseltti. Kükreyen bir aslan gibiydi. "Sen aptal mısın Anayra?" Ses tonundan irkildim. "En azından bir kere söyleyebilirdin."

"Ne fark ederdi ki?" Stres yüzünden başım zaten ağrıyordu. Bugün gelmemeliydim. Ahaan haklıydı. Kendimi zayıf hissediyordum.

"Sizinle evlenmeyi düşünmezdim bile, Bayan Anayra Roy."

Bunu söylediğini duyunca başımı kaldırdım.

Ciddi miydi?

Göğsümün ağrıdığını hissettim.

"Ama sen benimle evlenmek istemiştin. Değil mi?" Sesim biraz çatallaştı ve içimdeki tüm damarlar daralarak beni boğdu. Aramızdaki her şeyi nasıl bu şekilde yok sayabilirdi? Aramızda güçlü bir bağ vardı. Bunu hissedebiliyordum.

Ama bu aşk mıydı?

"Evet," diye mırıldandı kalpsizce. "Ve bundan pişmanım." Beynimin onun delici sözlerini kaydetmemesini diledim. "Yanlış kızı seçtim. Sen asla benim olmamalıydın. Seni sevmedim bile." Sözleri karşısında yine irkildim. Sözcükler kalbin içine girip yollarında delikler açabilseydi, şimdiye kadar kalbim çoktan boş ve harap olmuş olurdu.

O gün Ahaan'ın reddinin beni öldüren kalp kırıklığı olduğunu düşünmüştüm. Ama Aryan'ın reddi bedenimin, ruhumun ve zihnimin her zerresini ve parçasını koparıyordu. Acıdan daha fazlasıydı. Beni hiç kimsenin incitmediği kadar incitti. Bakışları artık bana karşı nefret doluydu.

Yani ben onun için sadece başka bir kız mıydım? Londra'da yaşadıklarımız bir hiç miydi? Odasında paylaştığımız öpücük bir şey ifade etmiyor muydu?

Gözlerim yaşardı ama tek bir damla gözyaşının bile yere düşmesine izin vermedim. Ona bu zevki tattıramazdım.

"Madem beni sevmiyordun, o zaman neden benimle evlenmek istedin?" Bugün son noktayı koymak istiyordum. Sözlerine hâlâ inanamıyordum. Nasıl bu kadar acımasız ve soğuk olabilirdi?

"Dediğim gibi," diyerek geri çekildi ve elini cebine soktu, "karım olmak için mükemmel bir aday olurdun. Mükemmel uyum sağlardın."

Onunla aynı havayı soluyamadığım için birkaç adım geri çekildim. Onun yanında olmak benim için işkenceydi. "Tamam." Yutkundum. "Haber verdiğin için teşekkür ederim. Sanırım artık gitmem gerekiyor, AR." Ona AR dediğimde gözleri daha da kısıldı. Eğer o bana zarar verebiliyorsa, ben de ona kendi ilacından tattırabilirdim.

Gitmek için geri döndüm ama adımlarım biraz duraksadı. Başım dönüyor, yorgun ve halsiz hissediyordum. Bir el dirseğimi yakaladı ve ben daha fazla hareket edemedim. Aramızdaki boşluğu ortadan kaldırdı.

Elini.

Sanki onun için hiçbir şey değilmiş gibi duygularımı paramparça eden adam.

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama elimi saran parmaklar sert ve sıkıydı. Beni geri çekti ve yanımdaki sandalyeye oturmaya zorladı.

"Zayıfsın," dedi tedirgin bir ses tonuyla. "Bir şeyler yemezsen gitmene izin vermeyeceğim." Gözlerinin içine baktım, daha önceki gibi nefret bekliyordum ama şefkatli bir bakışla karşılaştım. Bir an için orada şefkatli Aryan'ımı gördüm. Yanaklarımı okşuyor ve sanki beni hafızasına kazımış gibi bana bakıyordu. Kapının açılması beni transımdan çıkardı. Aryan elini yüzümden çekti, sanki onu yakmış gibi tısladı. O anda onun dokunuşunu ve sıcaklığını özlemiştim, daha fazlasını istiyordum, onun ilgisine ve rahatlığına ihtiyaç duyuyordum.

"Anayra neredeyse bayılıyordu. Yemek yediğinden emin ol," diye Aryan ofise giren Ahaan'a bilgi verdi.

"İyi misin, Ann?" Ahaan'ın endişe dolu sesi, arkasından gidip kalpsiz kardeşine beni sevip sevmediğini sorduğum için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu.

Ahaan yanıma oturdu ve yemek tepsisini masanın yanında tuttu.

"Bayılmadan önce ona biraz meyve suyu ver, Ahaan. Onu doktora götürmektense ofisimde çalışıp önemli işlerimi bitirmeyi tercih ederim."

Sözleriyle ruhumda kasıtlı olarak bir delik açıp açmadığını bilmiyordum. Aynı anda nasıl iki farklı insan olabiliyordu? Artık Aryan'ı tanımıyor gibiydim.

"Ona biraz saygı göster, Bhai." Ahaan sesini yükseltti. "Yakında onunla evleneceğim. Ailemden biri olacak."

Ahaan'ın itirafını duyunca biraz şok olmuştum. Aryan'ın delici bakışlarıyla karşılaştığımda yüz ifadesi bana yöneltilmiş buz gibi bir bakıştı. Okumak zordu. Kızgın mıydı? Üzgün müydü? Anlayamadım.

"Ahaan, ben bir şey istemiyorum." Bana meyve suyu vermesini engellemeye çalıştım.

"İç şunu, Ann." Kardeşine duyduğu öfke bana yöneldi ama bunu bir anda fark ederek yüzü yumuşadı. "Senden hayır cevabı almayacağım." Benim için endişeleniyor gibiydi. Her zamanki gibi. Onun sevgisini görmezden gelemezdim. Beni sonsuza dek sevmiştii. Bunu görmezden gelemezdim.

Portakal suyunu içtim ama bir parça sandviçten fazlasını yemeyi reddettim. Ahaan beni besliyordu ve Aryan'ın ateşli bakışlarını sürekli üzerimde hissediyordum.

Beni oyaladığı için ona çok kızgındım. Ona kalbimi kırma zevkini tattırmak istemedim. Bu yüzden tüm dikkatimi Ahaan'a verdim. Beni çok seven tek kişiye. Belki de geçmişimi geride bırakmak için ihtiyacım olan tek şey bir uyandırma çağrısı -Aryan'ın acı yüzleşmesi- ve onun istemediği bir evlilikti.

Yemeğimi bitirdikten sonra ayağa kalktım ve üstümü düzelttim. Ama Ahaan beni durdurdu. Gözleri beni sanki evreninin merkeziymişim gibi tutuyordu.

"Bunun doğru zaman olmadığını biliyorum Ann, ama seni daha fazla kaybetme riskini göze alamam." Ahaan dizlerinden birinin üzerine çöktü.

Bekle, ne? Henüz böyle büyük bir bağlılığa hazır değildim. Ama o tatlı masum gülümsemesiyle yavru köpek gözlerine bir kez bakmak kararlılığımı eritti. Bakışlarındaki sıcaklığı ve bana duyduğu sevgiyi görünce gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Sana hiçbir zaman şık bir restoranda evlenme teklif etmek istemedim. Tek istediğim sadece sen ve benim için dünyalara bedel olan kişi-kardeşimdi. İkiniz de burada olduğunuza göre, daha fazla erteleyemem." Göğsümü avuçladım ve kalp atışlarımın sürekli yükseldiğini hissettim. Sıcaklık aniden Antarktika'daki bir buz örtüsünün derinliğindeymişim gibi hissettirdi.

"Anayra Roy." Gözlerinde parıldayan hayranlık, onunla devam etmeye çalışmanın Aryan'ın reddedilişinin acısını sileceğini hissettiriyordu. "Aşkını hak etmiyor olabilirim ama seni asla bırakmayacak kadar bencilim. Birine bu kadar derin ve hızlı aşık olacağımı hiç düşünmemiştim ama oldum. Hayatımda olduğun için şanslı bir piçim. Seni hep yanımda istiyorum. Sana zorbalık etmiş, seni incitmiş, seni ağlatmış olabilirim ama senden daha çok içim acıdı. Seni öyle görmek beni milyonlarca kez incitti. O zamanki olgunlaşmamışlığım ve aptalca kararımdı, ama şimdi ilişkimizin yeni bir başlangıç yapmasını istiyorum. Bana bir şans verir misin, sevgilim? Seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin verir misin? Benim olur musun? Benimle evlenir misin, Ann?"

Biri beni nasıl bu kadar çok sevebilir? Ahaan'ı görünce, beni Baş Rahibe'den mi yoksa Purvi'den mi daha çok sevdiğini anlayamadım.

Kafamda o kadar çok düşünce vardı ki. Tüm sevgisini aynı anda sindiremeyecekmişim gibi hissediyordum. Benim için çok fazlaydı. Nasıl olur da bir anda kalbim kırılırken diğer anda mutluluk gözyaşları dökebilirdim? Bir yüzüğe bir de ona baktım. Umutlu görünüyordu ve hevesle cevabımı bekliyordu. Onun kalbini kıracak kadar canavar mıydım? Yoksa kalbime layık olduğu sevgiyi vererek hayatıma yeni bir başlangıç mı yapmalıydım?

Ben ikincisini seçtim. "Evet, Ahaan," diye cevap verdim hiç de bana benzemeyen kısık bir sesle. "Yapacağım," diye fısıldadım toplayabildiğim tüm güçle, şalım biraz yırtılana kadar tuttum.

Ahaan sol elimi avucunun içine alıp yüzüğü parmağıma takarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Yüzük basitti. Küçük bir elmas taşı olan güzel bir pembe altın bant. Ona bakarak gülümsedim. Ayağa kalktı ve beni sıkıca kucakladı, memnun bir iniltiyle iç çekti.

"Evet dediğine inanamıyorum," dedi kahkahalar arasında. "Bu kararından pişman olman için sana asla fırsat vermeyeceğim, aşkım." Geri çekildi, alnımdan öptü ve saçlarımı okşadı.

Mutlu olmalıyım, değil mi? İlk aşkım, Büyük B'm, beni her zaman seven kişi bana evlenme teklif etti ve ben de evet dedim.

Bağlanmışım ama o sersemliği hissetmiyordum. Bir şeyler eksikti.

Bir kez olsun mutlu olmak neden bu kadar zordu? Neden bir şeyler beni rahatsız ediyor ve kalbimin arkasına batıyordu?

Ahaan geri çekildiğinde başımı hafifçe çevirerek nefes almam için yer açtım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Sadece son bir kez bilmek istedim. Sadece kendim görmek için. Aryan'ın sert ve öfkeli bakışları bana yönelmişti. Elleri yumruk olmuş ve tırnakları avuçlarının içine batıyordu. Her an patlayabilecek saatli bir bomba gibi görünüyordu.

Ama neden bana kızgındı?

Bakışları kıskanç bir bakış değil, beni yiyip bitirecek bir bakıştı. Küçük kardeşinin daha iyi birini hak ettiğini mi düşünüyordu?

Benden daha mı iyi? Belki de öyledir!

Beni küçümseyen bir insana aşık olduğuma inanamıyordum.

CHAPTER 43

Aryan

Hiç parçalanma ve tekrar dikilme hissini yaşadınız mı?

Az önce ben de öyle hissettim.

Onu başka birinin kollarında görmek çok acı vericiydi ama kardeşimin kollarında görmek yıkıcıydı.

Ahaan'ın Anayra'ya Ann diye hitap ettiğini ilk duyduğumda dünyam, varlığım kendi ekseninde döndü. Sonra her şey yerli yerine oturdu. Manastır, Anayra'nın okulu, her şey! Onun da Ahaan'la aynı üniversiteden olduğunu nasıl fark etmeyecek kadar cahil olabilirdim? Evet, onun lanet olası kocasını falan öğrenmekle meşguldüm.

Çok aptalca, Aryan! Çok aptalca!

Anayra'nın beni sevdiğini sanıyordum. Bu konuda kendime çok güveniyordum.

Belki beni seviyordu ama küçük kardeşimi sevdiği kadar değil.

Dairesine gidip ona kimi sevdiğini ve hayatını kiminle geçirmek istediğini sormak üzereydim. Beni ne kadar incitecek olursa olsun kararına saygı duyacaktım. Ama sonra kardeşim oldu.

Nedenini bilmiyordum ama ona kesinlikle kızgındım.

Bana Ahaan'dan bahsetmeliydi. Onu tanıdığını.

Ama bu onu sevmeme engel olur muydu? Hayır.

Hiç sanmıyorum.

Ama en azından denerdim.

Ahaan benim olanı ya da benim olduğunu düşündüğüm şeyi sevdi. Ona evlenme bile teklif etti. Hem de gözümün önünde. Bu kadar kötü bir cezaya çarptırılacak kadar ne yanlış yaptığımı bilmiyordum.

Kardeşim o kadar sevimli görünüyordu ki, aşkımın önünde diz çökmüş, ondan hayatını onunla geçirmesini istiyordu.

Ve evet dedi. Bunu nasıl

yapar!

Ben orada tanıklık ederken nasıl olur da başkasının evlenme teklifini kabul edebilirdi? Bıçaklanmış gibi hissettim. Delici bir yara. Nefes alamadım. Ahaan ona sarıldığında onu ondan uzaklaştırmak istedim. Onun benim olduğunu haykırmak istedim. Ama yapamadım.

Ona evlenme teklif ettiğimde teklifimi kabul etmemişti. Bunun ağabeyiminki gibi romantik bir teklif olmadığını biliyordum. Kritika'yı evimin içinde, kanepemin üzerinde başka bir kızla öpüşürken bulduğum o günden sonra romantik yanıma derinlere gömmüştüm. Arkadaşlarımla grubumuzun son başarısı için parti yapıyorduk.

GEÇMİŞ - SEKİZ YIL ÖNCE

"Bu da ne, Kritika!" Onu bir kızın üzerine binmiş ve dudaklarını yalarken görünce hem şok hem de tedirgin olduğum için avazım çıktığı kadar bağırdım.

Yorgundum ve sadece uzanmak istiyordum ama eve gelip bunu görmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Eşcinselliğe hiçbir zaman karşı olmadım. Ama nişanlığımın gözümün önünde başka bir kızla öpüştüğünü görmek o gün benim başka bir versiyonumu ortaya çıkardı. Gözlerime inanamadım. Yeterince romantik değil miydim? O benim çocukluk arkadaşımdı ve biz çocukken nişanlanmıştık. Canımı yaktı çünkü o benim en iyi arkadaşımdı ve beni aldattı!

"Aryan! Açıklayabilirim." Kritika yaklaştı ama ben onu ittim.

"Defol git evimden!" Beni iyi tanıyordu ve konuşmak için doğru zaman olmadığını biliyordu! Kederli bir şekilde geri döndü. "Ve bunu da yanında götür." Nişan yüzüğünü yüzüne fırlattım. "İlişkimiz bitti." Paniğe kapılmış, suçluluk dolu yüzüne kapıyı kapattım.

Aldatmak aldatmaydı, cinsiyeti ne olursa olsun. Onunla romantik bir ilişkim yoktu ama içimde bir şeyler değişti. Bana söyleyebilirdi. Onu anlar ve aileme karşı mücadele ederdim. Şimdi her şey için çok geç görünüyordu.

İhanet, insanın yaşayabileceği en kötü duyguydu. Kişi ne kadar yakınsa, o kadar kötü hissederdi.

Masayı ters çevirdim ve içindekileri yere saçtım. Bunu düşündükçe daha da tedirgin oluyordum. Dışarı çıkmak istedim. Herhangi bir yere. Bu ev şu anda bulunulacak en iyi yer değildi.

Arabamı ıssız yollarda son sürat sürdüm. Önümde herhangi bir hedef yoktu. O benim en iyi arkadaşımdı. Ona güveniyordum.

Ama bu düşünce beni hâlâ öldürüyordu. Yeterli değil miydim?

Tam o sırada parlak bir ışık yüzüme vurdu. Bir araba aniden ortaya çıktı ve ikimiz de kontrolümüzü kaybettik. Yolundan çekilmeme fırsat vermeden bana çarptı ve vücudumu öne doğru koltuk dayanağına çarptı. Başımın arkasında delici bir acı vardı ve sonra sadece karanlıktı!

BİR YIL. İyileşmem bir yılını aldı.

Özellikle de bacaklarım. Sol dizimdeki bağ yırtığı nedeniyle felç olmuştum. Evimin güvenli ortamında tekerlekli sandalyeye mahkûmdum. Sadece yakın arkadaşlarımın ve ailemin beni ziyaret etmesine izin veriliyordu.

O bir yıl bana çok önemli bir hayat dersi vermişti. Gerçekten umursayan insanlar hakkında. Sadece bir avuçtu. Bu arada eğitimimi evden tamamladım. İşletme eğitimimin son dönemini kaçırdım ama sonra yalnız olmanın sahte insanlarla birlikte olmaktan daha iyi olduğunu düşündüm.

Kritika başlangıçta suçluydu ama ona iyi olduğumu ve hâlâ arkadaş olduğumuzu söyledim. Ona kızgındım ama onu daha fazla incitmek istemiyordum. Ailesi zaten cinselliği konusunda ona kötü zamanlar yaşıtıyordu. Beni sık sık ziyaret eder ve bir arkadaş gibi benimle ilgilenirdi.

En çok bir kişiye minnettardım. O da kardeşim Ahaan'dı. Babamı etkilemek için IIT'ye kabul edilmeye hazırlanmak üzere bir yıl ara vermişti. Ama bana zaman ayırdı. Koçluk dersinden sonra her gün beni ziyaret etti. Benimle ilgilendi. Bana umut ve hayat aşıladı. Günün en sevdiğim kısmı olan akşamları onu görmeyi dört gözle beklerdim. Bunun için ona her zaman minnettar olacağım.

IIT Mumbai'ye girmek için kısa listeye giremediğinde, ancak bir NIT'ye seçildiğinde babam onu çileden çıkarmıştı. Ahaan'ın bir yılını partilerde harcadığını ve ona bir ders vermek için babasının onu bir üniversiteye gönderdiğini ve benim her seferinde onları yakınlaştırmaya çalışmama rağmen aralarının açıldığını söyledi.

Ahaan da o kadar masum değildi. Köpek yavrusu gözleriyle benden her zaman istediğini alırdı. İki kez sormasına gerek yoktu. Ailem onu çok fazla şımarttığım için beni sık sık azarlardı ama aramızdaki bağ kardeşten daha güçlüydü. En iyi arkadaşlık ve birbirimiz için her şeyi feda edebilirdik.

Aynen böyle, tek bir rica ve köpek yavrusu yüz ifadesiyle beni kendisi ve nişanlısıyla alışverişe gitmeye ikna etti.

Nişanlandıklarının duyurulmasından iki hafta sonraydı. Anayra'yı iki haftadır görmemiştim. Bu bir işkenceydi. Zaman ayırmıştı.

Başrahibesinin ölümünün yasını tutmak için iki hafta izin aldı.

Hakkında çıkan dedikodular düşünüldüğünde, ofiste olmaması daha iyiydi. Personelin kendi aralarında konuştuklarını ve prensesime iki erkek kardeşiyle de yattığı için isimler taktıklarını duydum. Gitmesine izin vermeme rağmen, kimsenin onun hakkında kötü konuşmasına dayanamadım. Hiç düşünmeden hepsini kovdum ve ekibine yeni çalışanlar aldım.

Ahaan olgun ve mantıklı davranarak önceki haftalarda onu terk etti. Onu sadece iki kez ziyarete gittiğini, ancak arkadaşı Purvi onu dairelerinden kovmadan önce onunla sadece birkaç dakika konuşmasına izin verildiğini söylemişti. Purvi'den şikâyetçiydi ve onun bakış açısına göre her zaman kavga ederlerdi. Ona "Bomba" derdi. Başlangıçta ondan pek hoşlanmasam da şimdilik Purvi'ye minnettardım. Anayra'nın asla benim olamayacağı gerçeğini kabullenmek için zamana ihtiyacım vardı.

Ailemi nişanlılıklarına ikna etmekte çok zorlandım. Babam bana çok kızdı ve evliliğe izin vermeyeceğini söyledi ama onlara Anayra'nın nasıl daha iyi bir Ahaan yarattığını ve Ahaan'ın ilk olarak onunla tanıştığını anlattığımda, onun için en iyi seçim olduğunu kabul ettiler.

Ben mi?

Herhangi bir duygudan yoksun hissediyordum. Tıpkı kaza sırasında olduğum gibi. Artık hayatımda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. İçinde amaç ve Anayra yoktu.

Purvi'nin alışveriş için bize katıldığını gören Ahaan'ın yüzü asıldı. Yaklaşık on dakikadır dairesinin önünde bekliyorduk. Her zamanki gibi geç kalmıştı. Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Londra gezisi.

Kafamı salladım, bu düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Ben arabanın arka koltuğunda oturuyordum, böylece kardeşim ve onun *nişanlısı* birlikte oturabilirdi.

Yine o acıyı hissettim.

O etrafta yokken rol yapmak daha kolaydı. Şimdi onu görünce

Yürümek doğru ve arabaaşılanmış ve ham duygu .

İçimdeki aidiyet. Yuvarlak, sıfır olmayan vücudu; tombul, kızarmış yanakları; derin siyah gözleri; ve gür kırmızı dudakları! Yüzü, kalbinin masumiyetini ve saflığını maskeliyordu. Onu öylece bırakamayacağımı biliyordum. Savaşmadan olmazdı. O bana aitti; başkasına değil. Ona neden benim yerime kardeşimi seçtiğini sormak istiyordum. Ve bunu yapacaktım.

Düşüncelerim Ahaan'ın kaşlarını çatmasıyla bölündü. "Bu koltuk Anayra için." Ahaan önde oturan Purvi'ye ters ters baktı.

"Üzerinde isim göremiyorum. Çocukluk etme, Koca B!" Purvi onunla alay etti, bakışlarına karşılık verdi.

"Ann'in arkadaşı olmasaydın, seni arabamdan atardım." Ahaan ellerini direksiyonun üzerinde yumruk yaptı.

"Sanki bunu yapmana izin verecekmişim gibi. Ondan önce kıcına tekme basardım!" Purvi karşılık verdi.

Anayra arabadaki gerginliğin farkında olmadan arka koltuğun kapısını açtı. Yanıma oturmadan önce bir an tereddüt etti. Kapıyı bile kapatmadan öylece oturdu, benim varlığım dikkatini dağıtmıştı. Ahaan ve Purvi hâlâ tartışıyorlardı. Eğilip kokusunu içime çektim ve kapıyı onun için kapattım. Yakınlığımdan dolayı nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Yavaşça koltuğa yaslanırken doğrudan onun sıkıntılı gözlerine baktım. Terlemeye başlamıştı.

Güzel. Etmeli. Yanlış kardeşi seçerek yaptığı hatayı itiraf ettirirdim.

Ahaan'ın bu haberi iyi karşılamayacağını biliyordum. Ama evlenmeden önce şimdi olması daha iyiydi. Anayra hâlâ bana aşıkta Ahaan'ı tamamen sevemezdi. Ama seviyor muydu? Yoksa bu sadece egomun beni güçlendirmesi miydi? Bunu bugün anlayacağım.

"Günaydın prenses," diye fısıldadım kulağına. Altın şalını sıkıca kavradı ve kulağına nefes verdiğimde gözlerini kapattı, benden uzaklaşmadı. Benden biraz daha uzaklaştı ya da arabanın izin verdiği kadar uzaklaştı.

Purvi ve Ahaan'a, "İkinizle de kavga etmeyi kesin," diye çıkıştım. "Erken dönmek istiyorum. Bu gece bir randevum var," dedim ve rahatça arkama yaslandım.

Saniyeler önce kavga eden Purvi ve Ahaan başlarını geri çevirdi. Kendi balonunda kaybolmuş olan Anayra kaşlarını çattı ve

Sanki iki başım birden çıkmış gibi bana baktı. Ahaan belki de benim sahte randevumu düşünerek kulaktan kulağa gülümsedi. Purvi sırtı ve gözlerini bana dikti. Yalanımı anlamış gibi görünüyordu. Çocuksu olabilirdi ama çarpık ve zekiydi. Sözde randevum Anayra'yı etkilediği sürece umurumda değildi.

Yolculuğun geri kalanı sakın geçti. Anayra'ya başka biriyle çıkacağım gerçeğini düşünmesi için biraz zaman tanımaya karar verdim. Acımı hissetmesini istedim. Ahaan'la birlikte olmasının beni ne kadar etkilediğini bilmesini istedim.

Jaipur'daki ünlü tasarımcı butiklerinden birine ulaştık ve özel üretim lehengaların bulunduğu VIP bölümüne doğru ilerledik. Yaklaşık otuz dakika sonra Ahaan arkadaşlarından birinden telefon aldı, bu yüzden izin istedi. Çok geçmeden Purvi de tuvaleti kullanmak istediğini söyleyerek ayağa kalktı.

"Onun seninle olmasını istiyorum. Henüz bilmiyor olabilir ama kalbinin istediği kişi sensin. Onu senin yap, Aryan. Ahaan'ı her zaman ondan uzak tutamam," diye fısıldadı bana.

Bana göz kırparak VIP alanından çıktı.

Purvi ve Anayra'nın yakın olduğunu biliyordum. Onu benden daha iyi tanıyordu. Belki de prensesimle birlikte olmak için bir şansım vardı.

Şimdi sadece Anayra, ben ve bir satış görevlisi vardı. Anayra rahatsız görünüyordu. Onun koltuğuna yaklaştım ve tezgâhtar kızdan ona uygun elbiseler seçmesini istedim.

Etrafta ona çok yakışacak elbiseler aradım. Tam o sırada biri gözüme çarptı. Sakshi'nin ablası Suhana'ydı. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Anayra'ya bakıyordu ve sonra bakışlarını bana çevirdi. Geçmişte onunla birçok kez iletişim kurmaya çalışmışım ama benden vebadan kaçır gibi kaçmıştı. Ama şimdi bana gülümsüyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

"Hemen döneceğim. Git ve bunları dene," dedim Anayra'ya ve o da satıcı kızla birlikte soyunma odasına gitti, benim korkutucu varlığımdan uzaklaştığı için mutlu görünüyordu.

Suhana'ya doğru ilerlediğimde bana gülümsedi ve sonra rahatlayarak iç çekti. "Sonunda onu bulduğuna ve seninle mutlu olduğuna sevindim. Nişanınız için tebrikler. Pardon, satıcı kızdan nişanlandığınızı duydum."

Hiçbir şey anlamadım. Neden bahsediyordu? Düşüncelerimi açığa vurmak istemedim. Onu sabırla dinledim, gerçekte ne demek istediğini keşfetmeyi bekliyordum. "Konu gelinini bulmaya geldiğinde gerçekten kararlısın. Ve gördün mü! Onu sadece bulmakla kalmadın, aynı zamanda onunla evleniyorsun. Bir kez daha. Tanrı gizemli oyunlar oynar, Aryan. Karınla tanışmak senin kaderinde vardı. İkiniz için de mutluyum."

Anayra ve benden mi bahsediyordu? Satıcı kız beni damat olarak yanlış anlamış olabilir. Ama kaçak gelinimi bulmamdan bahsetti.

Farkına vardığımda nutkum tutuldu.

Hayır. Hayır. Hayır. Olamaz.

Ruh halimi bilmeden devam etti: "İki yıl kadar vicdan azabı çektim ama şimdi mutluyum. Mutlu bir evliliğin olsun. Anayra'ya selamlarımı ilet. Onunla tanışmayı çok isterdim ama eşim zaten gişede beni bekliyor. Görüşmek üzere. Güle güle." Beni milyonlarca düşüncenin ortasına atarak yanımdan ayrıldı.

Anayra'nın mangalsutra ve sindoor'u. Kocasındaki hikayesi. Bulmacanın her parçası şimdi mükemmel bir anlam kazanıyordu.

Doğrulamak zorundaydım. Bilmek istiyordum. Ve sadece bir kişi bana yardım edebilirdi. Onun numarasını çevirdim.

"Ne oldu, bebeğim?" Raj benimle alay etti.

"Anayra'nın Sakshi ile evliliğine katılıp katılmadığını öğrenmeni istiyorum. Görüntüleri ve davetli listesini kontrol et. Bu çok acil. Çabuk ol." Kendim yapmak istedim ama Raj daha hızlı olurdu.

"Woah, yavaşla. Sesin paniklemiş gibi geliyor."

"Vaktimi boşa harcamayı bırak ve bana yardım et, lanet olsun!" diye neredeyse bağırıacaktım, zaten sabrım tükenmek üzereydi.

Kalbim sanki düşecekmiş gibi ağırlaşmıştı. İmkânsız bir hızla çarpıyordu.

"Tamam. Bana on dakika ver." Aramayı hemen kesti.

Birkaç dakika sonra Anayra kendisi için seçtiğim lehengalardan birini giyerek dışarı çıktı ve onun güzel bedenini görünce ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi hissettim. Gözlerimi elbisenin üzerinde gezdirdim.

Bu onun için mükemmeldi. Şal, krem rengi belini ortaya çıkaracak şekilde yanlarından birine tutturulmuştu. Nefes kesici görünüyordu. Aynı anda Ahaan da içeri girdi. Geniş bir ağız ve şehvet dolu gözlerle ona baktı. Onu saklamak için içimde bir dürtü vardı. Ahaan'a siktirip gitmesini söylemek için.

Anayra'ya yeni gözlerle baktım.

Gerçekten o muydu?

Karım mı?

Ahaan'ın ona iltifat etmesini içimdeki her siniri kaplayan kıskançlıkla izlerken, en çok beklediğim telefon geldi.

"Alo?" Neredeyse çaldıktan birkaç saniye sonra cevap verdim.

Raj, "Düğünde oradaydı," diye açıkladı ve zaten doğruladığım haberi duyunca kanım kaynadı.

"Ne oldu, Aryan? O-o... mu?" Sonucun ne olduğunu zaten biliyordu.

"Seni sonra ararım." O bir şey teyit edemedi telefonun kapattım.

Önce kafamı toparlamak istedim. Anayra benim karımdı!

Benim karım.

Nefes alış verişimi kontrol etmeye çalıştım, kendimi dışa vurmama ve başkalarına saldırmama izin vermedim.

CHAPTER 44

Anayra

ARYAN dün alışverişten sonra erkenden ayrıldı. Kıskançlığın düşüncelerime sızdığını hissettim. Bir randevuya gidiyordu. Aceleyle çıkmasının nedeni bu olabilirdi. Aryan'ın başka biriyle birlikte olduğu düşüncesini hazmedemiyordum. Benden başka biriyle. Ne de olsa beni sevmediğini söylemişti.

"Ne düşünüyorsun, Ann?" Düşünceler zincirim Ahaan tarafından kesildi.

İzinden sonra ofise geri döndüm. Resepsiyondan asansöre doğru yürüdük. Çekingenliğim ve kendime güvenim giderek artıyordu. Sadece bir kat yukarıda olmasına ve asansörde sadece bir dakika kalacak olmama rağmen bunun bir önemi yoktu. Korkutucu düşüncelerimi kontrol altına alabiliyordum. Onunla savaşabiliyordum. Ahaan'ın eli de benimkini tutarak aynı şeyi onayladı. Gözleri bana bakıyordu.

hayranlıkla. Benim için zor olduğunu biliyordu. Denediğimi biliyordu.

Şurada.

Yine kalbime girdi. Tam

şuraya.

Ancak, orada zaten biri vardı. Ve neredeyse onun varlığıyla doluydu.

Ama Ahaan benim en büyük bağlılığımı hak ediyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Aryan'ın yaklaşan düşüncelerinden kalbimin iyileşmesi zaman alacaktı ama bunu başaracaktım.

Ve ilk görevim olan 'Aryanlardan Kaçınma' misyonu üzerinde çalışmaya karar vermiştim. İstifa. Evet. İstifa edecektim. İstifa edecektim. Buraya Aryan'a istifamı vermeye gelmiştim. Benim açımdan çok ikna edici oldu.

Purvi'nin şirketine katılmaya karar vermiştim. Babasının imparatorluğunu yeni devralmıştı. Belli etmese de, bu durum onu zorluyordu. Hiç durmadan çalışıyor, kendini tamamen yeni sorumluluğuna adanmıştı. Onun bu özelliğine her zaman hayranlık duymuştum ve onu desteklemek istiyordum. Ona boş yer olup olmadığını sorduğumda çok mutlu oldu.

Asansörden çıkıp kattaki ana salona doğru yürüdük. Meslektaşlarımdan iki erkek kardeşle oynadığım için benimle alay etmelerini bekliyordum ama kimse varlığımı bile kabul etmedi. Belki de bunun Aryan'ın Bhawna'yı benim hakkımda söylenip durduğu için kovmasıyla bir ilgisi vardı. Yürürken Karan'ın bir müşteriyle telefonda konuştuğunu gördüm. Bizim kabinde oturuyordu. Kısa bir süre için de olsa bu kabinin kalbimde özel bir yeri vardı. Karan'a gülümsedim, o da ellerini salladı ve bana göz kırptı. Tam ona göre. Ben de gülümseyerek el salladım.

"Emin misin?" Aryan'ın ofisine vardığımızda Ahaan bana bir kez daha sordu. Kapı kapalıydı ve Aryan'ın içerideki çalışanlardan birine bağırdığını duyabiliyordum.

Harika! Aslanın inine nasıl girecek ve ona krallığını terk edeceğimi nasıl söyleyecektim?

"Evet," diye cevap verdim, içimdeki tüm kargaşayı yatıştırmaya çalışarak. "Purvi'nin hazırlık için yardımına ihtiyacı var. Onu pek sevmiyor olabilirsin ama o benim için her şeyi yapabilecek tek arkadaşım. Şimdi ona yardım etme sırası bende." Ahaan'ın bunu bilmesini istemiyordum.

şirketten ayrılmamın tek sebebiydi. Sebep, kapının hemen içindeydi ve pençelerinin altına girmiş olabilecek zavallı bir ruha bağıırıyordu.

"Kardeşimi tanıdığım kadarıyla, istifa edeceğini ona bildirmek için doğru zaman değil." Bana garip bir şekilde gülümsedi. "Sakinleştğinde onunla konuşuruz. Eminim onu bugün seni görevden almaya ikna edebilirim, ama bunu sadece senin için yapıyorum, Ann. Gittiğini görmekten nefret ediyorum. Purvi sakinleştğinde geri döneceğine söz ver." Ahaan beni kendine doğru çekti ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

Gözlerinde hülyalı bir takdir vardı. Sanki onun için her şey demekmişim gibi. Ama bunun değerini bilemedim. Üniversite zamanlarımız olsaydı ve Aryan'la, yani kardeşiyle evli olmasaydım, değer verirdim.

"şimdilik kardeşimi ben idare edeyim, akşam ona haberi veririz. Bu arada, neden proje arkadaşlarıyla biraz kaliteli zaman geçirmiyorsun?" Başımı salladığımda Ahaan alnıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve Aryan'ın kabinine girerken benim gitmeme izin verdi.

Tanrı onu korusun.

İki kardeş nasıl bu kadar farklı olabilir? Ahaan başlangıçta bir pislik gibi davranmış olabilir, ama şimdi bana sevgisini göstermek için tek bir dakikasını bile boşa harcamadı. Peki ya Aryan? O beni hiç olmadığı kadar incitti. Ama yine de neden Aryan'dan daha çok etkilendiğimi hissediyordum? İnsanların söyledikleri doğruydu,

Kadınlar kendilerine zarar verirler. Her zaman onları kıran, yok eden ve yakan insanlara eğilim gösterirler.

Sabahın geri kalanını Karan ve Priya ile geçirdim. Geri dönmek eğlenceliydi ama bugün buraya veda etmek zorunda kalacaktım. Çok yakında. Ama huzurlu bir gelecek için bunu yapmak zorundaydım.

Ahaan, Aryan tarafından ortaklarımız için bir ürün lansmanı etkinliğine gönderildi. Gitmeden önce iki saat içinde döneceğine söz verdi. Aryan bugün gerçekten de kötü bir ruh halindeydi. Ofisine giren

herkes ağlamaklı gözlerle geri dönüyordu. Müdürler bile. Ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Ahaan etrafta yokken

onunla birlikte olmak iyi değildi. şu anda istediğim son şey Ahaan'ın kalbini kırmak.

Ama ondan sadece bir süreliğine kaçabilirdim. Haftalık toplantı uzak durma planlarımı mahvetti. Henüz istifa etmediğim için diğer çalışanlarla birlikte benim de katılmam gerekiyordu. Neyse ki, programın sıkışıklığı nedeniyle geçen hafta projeye on beş ekip üyesi daha eklenmişti ve ekibimizin bir parçası olan eski iş arkadaşlarımdan bazılarını bulamadım.

Karan'la birlikte geldiğimde konferans salonundaki koltuklar zaten doluydu, bu yüzden geride durmaya karar verdik.

Genellikle toplantılar sırasında herkes Aryan gelene kadar sohbet ederdi. Ama bugün oda sessizdi. Kimse ona kendilerini canlı canlı yemesi için bir sebep vermek istemiyordu.

"Görünüşe göre kovulmaktan korkuyorlar," diye mırıldandı Karan.

"Çeneni kapalı tut, Karan. Başımı belaya sokacaksın," diye susturdum onu.

İki dakika sonra Alfa Kralı içeri girdi.

Aryan koyu kırmızı bir takım elbise ve siyah bir gömlek giymişti. Kötü ruh haline mükemmel uyum sağlıyordu. Çalışanlar onun varlığını kabul etmek için ayağa kalktı. Karan'ın arkasına saklandım. Yapılı ve uzun boylu olduğu için neredeyse başarılı oluyordum. Neredeyse.

"Çekirdek ekibi önümde istiyorum. Çabuk," diye tersledi masaya doğru eğilirken. "Sizin sohbetlerinize ayıracak vaktim yok. Belirlenen yerlerinize oturmak için bir dakikanız var." Otoriter sesi sessiz odada yankılandı.

Kahretsin. Şimdi oturmak zorundaydım.

Benim yerim Aryan'ın yanına oturmak için koşan Karan'ın yanındaydı. Başımı eğerek hızla koltuğuma oturdum.

Tamam, yapabilirdim. Derin bir nefes aldım ve tüm cesaretimi topladım.

Gerginliğimi maskeleyerek dosdoğru Aryan'a baktım. Oh, lanet olsun.

Gözleri sanki ruhumu görebiliyormuş gibi benimkileri delip geçti.

O bakış. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Gözlerindeki ateşle beni kısırtıyordu. Öfkeden kıpkırmızı olmuşlardı ve takım elbisesine uyuyorlardı. Sinirle yutkundum. Bugün gelmemeliydim. İstifa mektubumu Ahaan aracılığıyla göndermeliydim.

Toplantının geri kalanı Aryan'ın bana korkutucu bakışlar atması ve diğer çalışanlara kötü davranmasıyla geçti. Soru-cevap zamanı geldiğinde hiçbir ekip üyesi ona soru sormaya cesaret edemedi, çünkü gözleriyle hançer fırlatıyordu ve bugün kimsenin ölmek gibi bir arzusu yoktu.

Toplantı biter bitmez kalktım ve hızla dışarı çıktım. Her yer o öldürücü gözlerin etrafında olmaktan daha iyiydi.

"Bayan Anayra Roy!" Ondan kaçtığımı sandığım anda Aryan bana seslendi. Kimi kandırıyordum ki? Aryan bütün gün öfkeliydi ve nedense öfkesinin sebebinin ben olduğuma dair içimde bir his vardı.

Ama neden? Kalbimi kıran oydu. Benim kızgın olmam gerekiyordu; onun değil.

"Evet, AR?" Geriye dönüp onunla yüzleşirken sinirlerimi gizlemeye çalışarak "Evet" dedim. Ellerim titriyordu, avuçlarım terli ve buz gibiydi.

"Diğer herkes odayı terk etsin. Şimdi," diye neredeyse homurdandı.

Karan bana acıyarak gülümsedi ve diğer çalışanlarla birlikte oradan ayrıldı. Birkaç saniye içinde sadece ben ve o kalmıştık. Gri panjurların örttüğü dört cam duvarın içinde sıkışıp kalmıştım. Yanımdan geçip gitti ve burun deliklerime cezbedici kolonyasının kokusunu çarptı. Lavanta, nane ve sedir ağacı. Çok çekiciydi ve-

"Ne oldu, AR?" Tekrar denedim.

Arkasını dönüp bana baktı, sonra derin bir şey düşünüyormuş gibi bana doğru hesaplı adımlar attı. Yutabildiğim kadar hava yutmaya çalıştım çünkü artık benim için zorlaşmaya başlamıştı.

Nefes almak için.

O bana bu kadar yakinken.

Aramızda sadece bir adım mesafe var.

Geri çekilmeliydim. Arada daha fazla boşluk yaratmalıyım ama yerimde sabitlenmiş gibi hissediyordum. İnceleyici bakışları altında hareket edemiyordum. Hava endişe ve gerginlikle doluydu.

Gözlerime bakmak için biraz eğildi, sonra yüzünü kuru dudaklarımın yanından geçirdi ve kirli sakalıyla yanağımı sıyırdı. Bu sırada sıcak nefesini kulağımda hissedebiliyordum.

"Bana ne demeni istemiştim?" diye sordu. Hayır, talep etti. Sesi fısıltıdan başka bir şey değildi. Erkeksi sesini süsleyen bir öfkeyle doluydu.

"Aryan. Ama bu daha önceydi..." Kekeledim.

"Neyden önce, Anayra?" Soğuk ellerimi sıcak ellerinin arasına aldı ve beni kendine çekti. Kollarımı büktü ve bileklerimi sırtımda tutarak gözleriyle buluşmam için beni göğsüne doğru itti.

"Kardeşim parmağına yüzük takmadan önce mi?" Parmakları Ahaan'ın bana evlenme teklif ettiğı yüzüğün etrafında dönüyordu. Yüzüğü çekiştiriyordu. Sanki çıkarmak istiyormuş gibi.

"Evlilik bağıının bir erkek ve bir kadın arasındaki diğerk tüm ilişkilerin üzerinde olduğunu biliyor muydunuz? Hatta nişanlılıktan bile?" Yüzünü yanımdan çekerek kirli sakalını yeniden yanaklarımda gezdirdi. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum ve nefes alış verişim daha da kesik kesik olmaya başladı.

"Ne diyorsun sen?" Bir şekilde sesimi buldum.

"Ve gerçek aşkın, kutsal evlilik yeminini bile aşan nihai ilişki olduğunu biliyor muydunuz?" Benim sorumu geçiştirdi ve kendi sorusuyla devam etti.

Sözünü kesmeyince tekrar devam etti.

"Neden?" Çaresiz sesi tenimi okşadı. "Bunu neden yaptın prenses?" Bugün bana ilk kez prenses diyordu. Kulaklarıma ninni gibi geldi.

Burnu burnuma değiyordu ve ağır bakışları beni esir aldı. Birçok duyguyu barındırıyordu. Çıplak. Görmemi istiyordu ama ben çözemiyordum.

"Neden onu seçtin? Ona olan hislerinden emin misin? Sana evlenme teklif ettiğimde onu seviyor muydun? Bu yüzden mi teklifimi reddettin?"

Aryan sorusunu ilk kez açıkça dile getirdi.

CHAPTER 45

Anayra

"AHAAN BENİM İLK AŞKIMDI." İtirafımı duyan Aryan'ın bileğimdeki eli sıkılaştı. Ondan daha fazla bir şey saklamak istemediğim için devam ettim. "Ama ona olan hislerimi itiraf edemedim kalbimi kırdı." O günleri düşünürken sesim biraz kırıldı. "Bir daha kimseye aşık olmayacağıma yemin ettim. Kariyerim benim önceliğimdi. Başka bir kalp kırıklığını göze alamazdım ama sonra beklenmedik bir şey oldu. Evliliğim." Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama aklımdakileri daha fazla saklama fikrinden de nefret ediyordum. Ona her şeyi ve her şeyi anlatmak istiyordum.

"Madem kariyerini ön planda tutmaya yemin etmiştin, o zaman neden evlendin?" Aryan öğrenmeye hevesli görünüyordu.

"Bir arkadaşıma yardım etmek için," diye mırıldandım, yere bakarak. "Bana ihtiyacı vardı." Artık ona her şeyi anlatmaya hazırdım. Tüm yalanlarla işim bitmişti. Bu sırrın ağırlığını daha fazla taşıyamazdım.

"Yani kocanızı sevmiyor muydunuz?"

"Hayır." Aryan'ın elleri kollarımı bıraktı ve ben ağrıyan bileklerimi ovuşturdum. "O zaman değil," diye devam ettim, içimi dökmeye kararlıyım. "Ama güvensizliğim yüzünden kaçtıktan sonra onu özledim. Birbirimizle çok kısıtlı zaman geçirmiştik ama onun varlığını hayatımda istiyordum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için sosyal medyasını takip ettim." Purvi'nin kocamın kim olduğunu öğrenmeye çalıştığı ama benim ona söylemediğim anıyı hatırlayınca gülümsedim. Bu benim sırrımdı. O zamanlar bunu kimseyle paylaşmaya hazır değildim.

"Peki onun hakkında buldukların hoşuna gitti mi?" Aryan benden daha fazla bilgi istedi.

"Evet." Kızarmamak için dudaklarımı ısırdım ama yapamadım. Yanaklarım utangaçlıktan yanıyordu. "Ailesine bu kadar değer vermesini seviyordum. Tavırları sertti ama düşünceli biriydi. Ailesi onunla gurur duyuyordu. Kardeşinin rol modeliydi. Sorumluluklarını ciddiye alırdı. Hayatındaki tüm sorunlara rağmen, işinde vahşiydi, her bir çalışanını diken üstünde tutuyor, onlardan en iyisinden başka bir şey talep etmiyordu. Ne yaparsa yapsın, bunu büyük bir özveriyle yapardı. Taviz vermezdi." Gözümün önünde olmasına rağmen onu övmeden duramadığımı hissettim. İşte o zaman yanıldığımı anladım. Onu bir daha asla aklımdan çıkaramayacaktım. Sonsuza dek orada kalacak, bedenimin ve ruhumun her hücresine kazınacaktı.

"Onu seviyor musun?" Aryan bana özlem dolu bir bakışla sordu ve ben de belki ona gerçeği söyleyebileceğime karar verdim. Ona karşı dürüst olmamı isteyebilirdi.

"Evet," diye itiraf ettim. "Onu seviyorum." Aryan'ın gözleri küçücük bir Biraz.

"Peki ya Ahaan?" Sesi endişe doluydu. "Eğer sen başka birini seviyorsan, neden onun teklifini kabul ettin?"

"Çünkü kocam beni sevmiyor." Neredeyse bağıracaktım, bastırdığım tüm duyguları serbest bırakmak istiyordum ama kendimi toparladım ve ses tonumu alçalttım. "Karşılıksız aşkın acısını bilir misin? Ben bunu yaşadım. Ahaan beni koşulsuz seviyor. Üniversite hayatım boyunca ve sonrasında hep yanımda oldu. Kalbinin karşılıksız aşkın yükünü taşımasına izin veremem. Bu dünyanın en kötü duygusu.

Dünya. Birini sevmek ve sevilmemek. Ahaan'ı seviyorum. Ama kocama olan sevgim kadar değil. Ama sana söz verebilirim. Onu sevmek için elimden geleni yapacağım." Gözlerimden yaşlar kaçtı. Her şey benim için çok fazlaydı. Güçlü değildim. Ruhum paramparça olmuştu.

"Sanırım kocanızla a r a n ı z d a bazı yanlış anlaşılmalara olabilir." Gözyaşlarımı sildi, gözlerimin içine baktı.

"Hayır." Başımı salladım. "Sanmıyorum. Ona sordum. Beni sevip sevmediğini sordum. Ama o sevmediğini söyledi. Benim bir hata olduğumu söyledi." Öyle bir noktadaydım ki tüm gerçeği ağzımdan kaçırabilirdim.

"Ahaan evli olduğunuzu biliyor mu?"

"Evet," diye cevapladım hiç düşünmeden. "O gün kaçmama yardım etti. Kaçmak ve yeni bir başlangıç yapmak istiyorum," diye hızlıca maskeleyemeye çalıştım.

"Bu yeni bir bilgi," diye mırıldandı kendi kendine, uzun parmaklarını sakallı çenesinde gezdirirken. "Peki kocanın kim olduğunu biliyor mu?" Neden birdenbire bu kadar çok soru sormaya başlamıştı?

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. Aryan itirafım karşısında şok olmuş görünüyordu.

Tam o sırada biri kapıyı çaldı ve görünüşe göre soru-cevap oturumu sona ermişti.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu kapıda duran kişiyi umursamadan.

"Evet. Ama yapamam. Bu doğru değil." Nişanlımdan başka birini sevdiğimi itiraf etmekten utanarak yere baktım.

Boğazını temizledi. "Neyin doğru neyin yanlış olduğuna ben karar veririm." Kapı çalınmaya devam edince kapıyı açmak için hareketlendi.

"Ann, iyi misin?" Ahaan, Aryan'ın yanından geçerek bana doğru koştu ve yanaklarımı avuçladı. Başımı salladım. Tekrar yanımda olduğu için rahatlamıştım. Eğer Ahaan gelmeseydi Aryan'a her şeyi itiraf edecektim.

Aryan konferans salonunu aniden terk etti. Arkasından gitmek istedim. Ona karısı olduğumu söylemek istedim ama Ahaan'ın yüzünü tam karşımda görünce yapamadım. Onun kalbini kıramazdım. Benimkinin milyonlarca parçaya ayrılmasına izin verirdim ama onunkini güvende tutardım. Onun için her şeyi feda edebilirdim çünkü hayatımda değişmeyen tek kişi oydu.

"O biliyor mu? Ona bir şey söyledin mi?" Kelimeleri aceleyle sıraladı ve bana ne sorduğunu biliyordum. Korktuğunu biliyordum. Evlilik gerçeğini öğrendiğinde Aryan'ın ne yapacağından. Beni kaybedebileceğinden.

Ahaan içmem için bana tek kullanımlık su şişesini uzattı.

Cevap vermeden önce yutkundum. "Hayır ama kocam ve evliliğim hakkında tuhaf sorular soruyordu."

"Bu kadar," dedi sertçe, çaresizlik içinde başını sallayarak. "Hiçbir risk alamam. Masanızdan istifa mektubunuzu alın. Bunu ona teslim edeceğiz. Ondan uzak durmanı istiyorum." Ahaan bana korkularını itiraf etti. Ona acıdığımı hissettim. Böyle olmamalıydı. Aryan, Ahaan'ın rol modeli ve sırdaşıydı ama şimdi benim yüzümden kardeşinden daha da uzaklaşıyordu. Bunun olmasına izin veremezdim. İstifa etmek ve Aryan'dan uzak durmak ilişkilerinin daha iyi olmasına yardımcı olacaksa, o zaman bunu yapardım.

"Tamam." Konferans odasından çıktım ve istifa mektubumu almak için kamarama doğru yürüdüm.

Bu kez Aryan'ın kapısına vardığımızda durum daha da kötüydü. Başka bir çalışana bağıırıyordu ve sesi salonun her yerinden duyuluyordu. Tüm çalışanlar endişeliydi ve insanlar kendi aralarında fısıldaşmaya başlamıştı.

Ben daha kapıyı çalamadan Ahaan buranın sahibiymiş gibi ofise girdi. Aryan'ın dehşete düşmüş çalışana diktiği kırmızı ve öfkeli gözleri şimdi Ahaan'ın duruşuna sabitlenmişti.

"Girmeden önce kapıyı çal, Ahaan! Burası benim ofisim. Bir konuşmanın ortasında olduğumu görmüyor musun?" Aryan kükredi. Önüne çıkan her şeyi parçalamaya hazır görünüyordu. En son bir dakika önce konuştuğumuzda iyi görünüyordu. İçindeki canavarı tekrar neyin tetiklemiş olabileceğini merak ediyordum.

"Sen buna sohbet mi diyorsun?" Ahaan sesine karışan şaşkınlıkla sordu. "Çalışanına kükremek mi? Ravi, kamarana git. Sakinleştiğinde geri gelebilirsin." Ahaan rahatlamış olan Ravi'nin ofisten çıkmasına yardım etti.

Aryan ayağa kalktı ve önündeki masaya vurdu. "Toplantımı bölme hakkını sana kim verdi, Ahaan? Onu geri çağır. Hemen şimdi."

Tanrım! Gerçekten de kızgındı.

"Hayır, Bhai," dedi Ahaan. "Şimdi bana bok atma. Bunu kaldıramam. Şimdi sakinleş ve bana tüm bunların arkasındaki gerçek sebebin ne olduğunu söyle." Ahaan elini Aryan'ın omuzlarına koyarak onu rahatlatmaya çalıştı ama Aryan elini indirdi.

"Kankalık havamda değilim. Bana neden nişanlıyla burada olduğunu söyle." Görünmez olmayı ve okyanusun derinliklerine gömülmeyi diledim.

Öfkesine dayanamadım.

Bakışları göğsümde delikler açıyor, delici bir ağrıya neden oluyordu. Tedavisi olmayan bir ağrı. Aryan'ın öfkesi şimdi bana yönelmişti.

"Sanırım şu an Aryan'la konuşmak için doğru zaman değil. Muhtemelen gidip daha sonra gelmeliyiz," diye fısıldadım, Aryan'ın beni duymayacağını umarak Ahaan'a yaklaştım.

Gitmek için döndüm. "Hayır, bekle Anayra. Kardeşimden korkma. Kızdığı zaman hep böyle yapar." Ahaan bileğimi tutarak kaçmak için kapıya doğru koşmamı engelledi.

Derin bir nefes aldım ve Ahaan bana yer açmak için geri çekilirken Aryan'ın masasına doğru ilerledim. Aryan'a istifa mektubumu uzattım.

"Nedir bu?" Aryan zarfı yüzümün önünde salladı.

"İstifa mektubum." Nefesimi tutarak şalımla oynadım.

"Neden?" Sadece bir kelime ama Aryan Rajput'un ağzından çıktığında sanki milyonlarca soru soruyormuş gibi hissettirdi.

"Bombshell için. Ann ona şirketinde yardım ediyor," diye cevap verdi Ahaan. Aryan'ın gitmeme izin vereceğini umarak yere baktım.

"Bunu kabul edemem." Gözlerimi yukarı kaldırdım ama pişman oldum. Bakışları bacaklarımı güçsüzleştirdi. Nefes alamıyordum. Sanki şirketinden neden ayrıldığımı biliyor gibiydi. Ondan kaçmak için. İstifa mektubumu gözümün önünde yırtıp attı. Sanki hiç önemi yokmuş gibi. Kağıt parçalarını havaya fırlattı.

"Bunu yapamazsın," diye sızlandı Ahaan, yanıma gelerek. "Bu onun kararı. Birini zorlayamazsınız." Ahaan da biraz öfkeli görünüyordu

Aryan'ın eyleminde.

"Hayır, bu benim kararım," dedi Aryan kesin bir ifadeyle. Ahaan'ın üzerinde dimdik duruyordu. Kasları gerilmiş ve çenesi kasılmıştı.

"Eğer birine ya da bir şeye kızgınsanız, sizi anlarım. Sadece biraz zaman ayır. Daha sonra geri geleceğiz." Ahaan bile kardeşinden yayılan tehlikeli aurayı hissetmiş gibiydi.

"Gel, Ann." Ahaan ellerini omuzlarıma koyarak beni dışarı çıkardı.

Aniden bir çekim hissettim ve güçlü bir göğse çarpmak için geri sürüklendim. Güçlü bir nane kokusu burun deliklerime çarptı. Tıraş losyonunun taze kokusu bana bir an için nerede olduğumu unutturdu.

"O hiçbir yere gitmiyor." Aryan'ın sesi çok güçlü ve kararlıydı, gözleri kalın siyah kirpiklerinin arasından bana sabitlenmişti. Ellerini belime koydu ve kasıklarını karnıma bastırarak beni biraz daha kendine çekti. Boğazımdan bir nefes kaçtı.

Aklından ne geçiyordu?

"Ne halt ediyorsun, Bhai! O benim nişanlım. Bırak onu." Ahaan, Aryan'ın ellerini üzerimden çekmeye çalıştı ama Aryan acımasız görünüyordu. Bir an için bana dik dik baktı.

"Ve o benim *karım*, lanet olsun," diye patladı Aryan sonunda.

Onun sözlerini duyunca hareketsiz kaldım ve vücudumdaki her kas dondu. Hayır, hayır, hayır.

Şaka yapıyor olmalı. Bilmiyor olamaz. Omzumun üzerinden Ahaan'a baktım. Yüzünde benimkiyle aynı ifade vardı -şok ve dehşet.

CHAPTER 46

Aryan

KADERE ASLA İNANMADIM, en azından şimdiye kadar. Kaderimizde birlikte olmak vardı. Kutsal evlilik yeminiyle birbirine bağlanmış ama iffetli bir kararla ayrılmış iki ruh. Daha önce birbirimizi sevmiyor ya da tanımıyorduk. Benden kaçtı ama henüz işimiz bitmemişti. Bu sefer aşık olduk. Aynı anda hem heyecanlandım hem de sersemledim. Prensesimin başından beri benim olduğunu bilmek.

Ayrıca açıklığa kavuşturmam gereken pek çok soru vardı.

Neden şirketime katıldığında bana kim olduğunu söylemedi?

Artık bana karşı bir şeyler hissediyor muydu?

Evlendikten sonra kaçtığında neden iki yıl boyunca mangalsutra ve sindoor taktı?

Lanet olası cevaplar istiyordum. Ama sormadım. Doğrudan sormadım.

Son birkaç aydır onunla birlikte olmak onun nasıl biri olduğunu anlamam için yeterliydi. Son birkaç yıldır Rajvansh endüstrilerinin CEO'su olmak bana insanları nasıl okuyacağımı öğretmişti. Küçük bir hareketin bile nasıl bir anlam ifade edebileceğini. Anayra okuması en kolay olandı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Niyetinden zerre kadar şüphe etmedim. Kimseyi bilerek incitmezdi. En azından bunu söyleyebilirdim. Ama şimdi kardeşimle nişanlı olduğu gerçeği beni öfkeliendiriyordu.

Hay sikeyim! Çok öfkeliydim.

Aramızda bir yanlış anlaşılma olduğundan emindim. Ahaan evliliğimizi ve Anayra'nın beni sevdiğini öğrenirse geri adım atacağından emindim.

Kalbi kırılırdı.

Ama onu tanıyordum. O benden daha güçlüydü. Kardeşini değil, kendisini seven birini hak ediyordu. Anayra'yla evlenirse, başlangıçta mutlu olabilirdi ama uzun vadede hep Anayra'nın kendisini biraz daha fazla sevmesini dileyecekti. Ama nihayetinde karar Anayra'nın olacaktı. Kardeşimi incitmemek için gerçeği kabul etmeyebilirdi ama ben ona söyletecektim. Bu sefer gitmesine izin vermeyecektim.

Ahaan'a Anayra'nın karım olduğunu söylemek zorundaydım.

Ama ondan önce onunla konuşmam gerekiyordu. Aramızdaki tüm yanlış anlaşılmaları çözmem gerekiyordu. Bundan nefret ediyordum.

Yanlış anlama, bir ilişkideki tüm krizlerin şeytanıdır. Bir şeyi kastederiz ama farklı bir şekilde ortaya çıkar.

Şimdiye kadar ellerimi ondan uzak tutmuştum. Sabrettim ama onun zaten karım olduğunu bilmek içimde farklı bir sahiplenme duygusu uyandırdı.

Benimkini.

Karım.

Ahaan'la birlikte olması öfkemi sonuna kadar körükledi. Herkese ve her şeye kızgındım. Bunun onların suçu olmadığını biliyordum ama elimde değildi.

Güvenlik kameralarından Anayra ve Ahaan'ın asansöre nasıl girdiklerini gördüm.

İçine girmekten korktuğu bir şey.

Ona çok güveniyor olmalı.

Birbirlerine gülümsüyorlardı. Onun da bana böyle gülümsemesini istedim. Küçük kardeşime geri çekilmesini ve ona yaklaşmamasını söylemek istedim. Anayra'yla olan evliliğimi ona anlattığımda anlayacaktı. Onun baldızı olduğunu. Onunla evlenmesine izin veremeyeceğimi.

Bu yüzden Ahaan'ın her şeyin farkında olduğunu bana itiraf etmesi beni çileden çıkardı. Anayra ailemizde işlerin nasıl yürüdüğünü anlamayacak kadar saf olabilirdi ama Ahaan bunu çok iyi biliyordu. Biz kraliyet ailesiydik. Rajvansh. Burada kardeşinin karısıyla evlenmek yasaktı. Kardeşin ölmüş olsa bile. Annesine eşdeğer bir saygı gösterilmesi gerekiyordu. Bu kabul edilemezdi.

Belki de diğerlerinden saklamasının nedeni buydu.

Gerçeği.

Başından beri bildiği gerçeği.

Gergindim. Kardeşim güvenime ihanet etmişti. Benden çok önemli bir bilgi sakladı. Kaçmasına yardım etti. Onu Sakshi'nin kız kardeşiyle bıraktıktan sonra kontrol ettiğimde onu göremememin nedeni buydu.

Tüm bu karmaşanın sebebi oydu.

Anayra o zamanlar beni iyi tanımıyordu. Ama ağabeyim, ona yanlış bir şey yapmayacağını biliyordu. Belki de aşkının kardeşinin karısı olduğunu görünce şok oldu. Belki de her zaman yaptığı gibi içgüdüsel davrandı.

Kanım kaynadı. Ben karımı ararken, kardeşimin onun nerede olduğunu bildiğini düşünmek. Ona karımı aradığımı söylemeliydim ama onun benim geleceğime değil kendi geleceğine odaklanmasını istedim. Hayatının tadını çıkarmayı ve kardeşinin kaçak gelini için endişelenmemeyi hak ettiğini düşündüm. Ama başından beri onunla evlenme planları yapıyordu. Bunun için ağzını burnunu kırmak istedim.

Nasıl yapabildi!

Benim için dünyalara bedel olan kardeşim karımı benden almayı planlıyordu.

Anayra'nın kocasını sevdiğini itiraf etmesi kalbimi yerinden oynattı.

Onu çok sevdiğimi söylemeliydim. Bunun yerine erteledim ve kardeşim oldu. Artık değil. Anayra beni seviyordu. O benimle evliydi. Onu benim yapacaktım. Kardeşimin boş beynine biraz mantık sokacaktım.

İstifasını sunarak onu benden almayı planlıyordu.

Hayır, küçük kardeşim, geç kaldın. Prensesim bana duygularını itiraf etti. Artık gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Ahaan onu başından beri seviyor olabilirdi ama onun kalbi bana aitti.

"O hiçbir yere gitmiyor." Doğruca karıma baktım, bakışlarım onunkileri tutuyordu. Onu daha yakına çektim ve hakimiyetimi ilan ettim. Davranışımından dolayı utanmış görünüyordu ama umurumda değildi.

Beni seviyordu ve önemli olan da buydu.

"Ne halt ediyorsun, Bhai! O benim nişanlım. Bırak onu." Ahaan ellerimi onun belinden çekmeye çalıştı ama tüm çabaları boşa gitti. Onu bana yakın görmek ona acı veriyordu. Onun bildiği gerçeği öğrendiğimde ne kadar incindiğimi bir düşünün.

Sakinliğimi kaybettim.

Beni aptal yerine koymasına izin vermeyecektim.

"Ve o benim karım, lanet olsun," diye bağırdım ona. Hem Anayra hem de Ahaan ifşaatım karşısında şok olmuş görünüyorlardı. Bana bir bakışıyla Ahaan her şeyi bildiğimi anladı.

"Bhai, ben..." diye kekeledi, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne söyleyeceğini bilmemeliydi çünkü söyleyecek bir şey yoktu. "Açıklayabilirim. Ama lütfen onu bırak. Bu onun suçu değil."

Gerçekten Anayra'ya kızgın olduğumu mu düşünüyordu? Prensesime zarar vereceğimi mi?

"Şimdi mi açıklamak istiyorsun?" Burnumu kıvırdım. "Şimdi mi?" Ona dudak büktüm.

Anayra'nın gitmesine izin vermedim. Bırakmazdım. Onu sıkıca tutuyordum ve gözleri çenemin hizasındaydı. Endişeli görünüyordu.

"Sana söylemeliydim. Evliliğin senin için bir şey ifade etmediğini sanıyordum. Anayra'ya seni kandırdığı için kızacağını düşünmüştüm. O gün berbat haldeydi. Çok gergin ve korkmuştu. Onu öyle göremezdim. Ona yardım etmek zorundaydım. Bunun için özür dilerim. Sana daha sonra sormuştum.

O gün umursayıp umursamadığını sordum, ama umursamadığını söyledin." Ahaan'ın acı dolu gözleri ellerini sıkan parmaklarıma takıldı. Sesi de aynı derecede sıkıntılı ve çatlıktı.

"Sakinliğini bozmamak niyetiyle söyledim," diye bağırdım. "Sakinliğimi kaybetmemin sebebinin sen olduğunu bilmiyordum."

Sonra onlara iki yıl önce neler olduğunu anlattım. Sakshi'nin itirafından, onun haberi olmadan kaçmasına nasıl yardım ettiğime kadar. Karımı kabul etme kararından son iki yıldır onu arayışına kadar. Planlarımdaki değişiklikten de bahsettim. Anayra'dan nasıl etkilendiğimi ve aynı kişi olduğunu bilmeden karımdan ona geçmeye nasıl karar verdiğimi.

"Ann senin prensesin mi? Sevdiğin kişi mi?" Ahaan büyük bir şaşkınlıkla bana sordu, ben de başımı salladım.

"Ne?" Anayra onu kendime çektiğimden beri ilk kez konuştu. "Aryan beni sevmiyor," dedi Anayra ona iki hafta önce söylediğim gerçeği dile getirerek.

Çenesini yukarı kaldırarak bana baktı ve tepkimi ölçmeye çalıştı.

"Seni seviyorum prenses." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp aşkımı itiraf ettim ve bu sözleri söyledikten sonra vücudumdaki her bir hücrenin titrediğini hissettim.

"Ama sen dedin ki," diye kekeledi, düzgün bir cümle kurmakta zorlanıyordu. Kaşları çatılmıştı. Kaşlarını yüzünden öpmek istedim.

"Seni sevmediğimi söyledim çünkü Ahaan'dan onu sevdiğini duydum. Purvi ile konuşmanı duymuş."

Tüm bunların Anayra'ya nasıl zarar verdiğini gördüm. Onu tuttuğum yerden çıkardım ve nefes almasına izin verdim.

"Ve o da beni seviyor, Bhai," diye açıkladı Ahaan, beni kenardan kaymaya iterek. "Onunla evlenmen talihsiz bir kazaydı. O her zaman benim olmalıydı. Evliliğinizi onaylamıyorum. İkiniz de yasal olarak evli değilsiniz. İki yıl oldu. Sana istediğin her şeyi verebilirim, Bhai. Ama onu değil." Ahaan aramızda durdu.

"Onunla evlenmem başıma gelen en iyi şeydi, Ahaan," diye kükredim, ses tonumda asit vardı, benden bir şeyler sakladığı için ona çok kızgındım. "Onu bana ancak sana aitse verebilirsin."

O asla senin olmadı. Ona kimi istediğini sor. Ben zaten ondan duydum. Şimdi itirafını duyma sırası sende." Gözlerim sonunda ona doğru döndü. "Prenses, ona gerçeği söyle. O bunu hak ediyor." Anayra gerçeği bildiğini biliyordu. Ama yüzündeki çelişkili ifadedden Ahaan'ı incitmek istemediğini anlayabiliyordum.

Ahaan geri döndü ve Anayra'ya baktı. "Ann, kardeşim her şeyi bildiğini sanıyor. Ona göre her zaman haklıdır. Purvi'ye söylediklerini ona da söyle. Ona beni sevdiğini söyle, Ann." Anayra'nın yanaklarını avuçladı ve parmaklarıyla dudaklarını okşadı.

Anayra kendi iç savaşında çok kaybolmuştu. Onun hareketlerine dikkat etmiyordu. Ahaan onun dudaklarına dokunurken, o yenilmiş ve incinmiş bir halde yere bakıyordu. Prensesimin dudaklarına. Onu geri çekip yüzüne vurmaktan kendimi alamadım.

"Ona öyle dokunma. O senin değil."

Tüm bu dramadan bıkmıştım. Buna bir son vermeliydim. Şimdi! Ahaan'ın aklını başına getirmeliydim. Bunun için birkaç vuruş gerekiyorsa, yapacağım şey buydu. Annem ve babam haklıydı. Onu yeterince şımartmıştım. Gerçekle yüzleşmeyi ve kabullenmeyi öğrenmeliydi.

"Dur!" Anayra'nın kırık sesi hareketimi durdurdu. "Kes şunu. Lütfen. Benim için kavga etmeyin. Tanrı aşkına, ikiniz de kardeşsiniz." Gözlerini kapadı ve iki elini havaya kaldırdı. "İkiniz de ailedensiniz. Bunun değerini bilmiyor olabilirsiniz. Ailesi olmayan birine sorun." Gözlerinde yaşlarla Ahaan'a döndü. "Üniversite yıllarında kardeşini öve öve bitiremezdin. Hep onun gibi olmak istediğini söyledin. Şimdi ne oldu buna?

"Ve Aryan, sen onu aileden daha çok sevdin. Tüm bu sevgiye ne oldu? Birbirleri için ölebilecek iki kardeşe ne oldu? İkinizi de böyle görmek utanç verici."

O haklıydı. Yine de kardeşim için canımı verirdim. Ama Anayra benim hayatımdan daha değerliydi. Onu ona veremezdim. Vermezdim. Beni sevdiğini bildikten sonra olmazdı. Ona dik dik baktım, sessizce geri çekilmesi için onu uyardım. O da bana öyle bakıyordu. Yapmayacağını. Bugün olmaz. Hiçbir zaman.

"Kes şunu," diye tekrarladı, ama bu sefer yalvarıyordu. "Birbirinize öyle bakmayı kesin. Bunun olmasını hiç istememiştım." Ona hiç aldırış etmedik.

Tehdit dolu bakışlarla soğuk bir savaş yaşıyorduk.

"Tamam. Kararımı verdim." Bunun üzerine ikimiz de dönüp ona baktık. "İki kardeşi kavga ettiren kadın olmak istemiyorum. Ailenin lanetini kaldıramam. Bu kadarı çok fazla. Sonsuza dek ayrılıyorum. İkinizden birini seçmeyeceğim. Her şey bitti." Ahaan'ın parmağına taktığı yüzüğü çıkardı ve ona uzattı.

"Ann, lütfen," diye yalvardı Ahaan ve içindeki öfke artık yüzünü gizlemiyordu.

"Hayır, Ahaan." Sesi son derece sertti. "Ben ikinizin de sahip olmaya karar verdiğiniz bir şey değilim. Ben bir insanım. Duygularım var. Bir şeyleri saklamamam ya da zayıf davranıp bir korkak gibi kaçmamam gerektiğine katılıyorum. Bunların yarısı benim hatam. Ama iki hafta önce bir yakınımı kaybettim. Şu anda zihinsel olarak perişan haldeyim. Şu anda bana destek olmak yerine, daha da kötü hissetmeme neden oluyorsunuz. İkiniz de bencilsiniz. Beni umursamıyorsunuz. İkiniz de sadece büyük egonuzu önemsiyorsunuz. Buna daha fazla katlanamayacağım. Benden bu kadar."

Tökezleyerek geri çekildi ve ben de refleks olarak ona yaklaştım.

Hay sikeyim. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Hâlâ yas tutuyordu. Hâlâ daha iyi olmaya çalışıyordu. Ama biz ona yardım etmiyorduk. Her şeyi berbat ettik.

"Hayır, yapma." Elini havaya kaldırarak beni durdurdu. Sonra çantasını açtı ve mangalsutrasını çıkardı. "Bunu artık istemiyorum." Bana zinciri uzattı. Evliliğimiz sırasında boynuna bağladığım zinciri. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim.

"Arkamdan gelme. Olay yaratmak istemiyorum." İkimizi de bıraktı ve koşarak dışarı çıktı.

"Siktir!" Ahaan yanındaki duvara vurdu ve başını eğerek oturdu.

Evet, kardeşim, çok fena sıçtık.

CHAPTER 47

Anayra

Beni teselli edecek TEK bir yer biliyordum. Başrahibemin gömülü olduğu kilise avlusu.

Yolda bir demet beyaz zambak aldım, onun en sevdiği çiçeklerden.

Mezarına doğru yürürken, mezar taşının yanında diz çöktüm, dudaklarımdan zorlukla dökülen bir hıçkırıkla ciğerlerim temiz havaya boğuldu.

Uyuduğu mezarın yakınındaki toprakta beyaz kır çiçekleri yetişiyordu. Bu rengi her zaman sevmişti. Sade ve basitti ama tek bir renkte pek çok duyguyu barındırıyordu. Sanki Tanrı, yaşamı boyunca yaptığı tüm iyilikler için onu ödüllendiriyor gibiydi.

"Sana ihtiyacım var." Sesim titredi ve kalbim sıkışmaya başladı. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeni istiyorum. Bunu tek başıma yapamam. Yapayalnızım." Kendimi daha fazla tutamadım. Çirkince ağladım.

İnlerken içimden uzun hıçkırıklar, ağlama sesleri ve nefes nefese boğuk sesler çıktı.

Sonraki birkaç saat boyunca mezarının yanında oturdum, bir mucize olmasını ve bana ne yapacağımı söylemesini umdum. Akşam karardı ama uzaklaşamadım. Cevaplarımı alana kadar olmazdı.

"Lütfen anne, sadece bu seferlik. Sana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Bana yardım et," diye mırıldandım, sesimi zor duyuyordum. "İki kardeşin kavga etmesinin sebebi ben olamam. Ahaan'ı severdim. Büyük B'min yaptıklarına hayranlık duydum ve her zaman minnettâr oldum. Ama sanırım artık onu sevmiyorum. Bir aşığın ruh eşini sevdiği gibi değil. Bunu biliyorum ama ona söyleyemem. Kırılır ve perişan olur. Bunca yıl benim için yaptıklarından sonra bir sürtük gibi davranamazdım."

"Sadece sevdiğimi seçmem. Aryan'ın varlığıyla bana hissettirdikleri... Ahaan'la bile bunu hiç hissetmemiştim. Hissettiğim gerginlik ve artan duygular normal değil. Ondan uzun süre uzak kalamam. İtirafından sonra olmaz. Beni sevdiğini. Kalbimin duymak için acı çektiği üç kelime. Ama ne yeri ne de zamanı doğru değildi." Orada oturmuş, yanaklarımdan sessizce süzülen gözyaşlarımla mezar taşına bakıyor ve konuşmasını istiyordum.

Bir süre sonra yanımda bir hareket olduğunu fark ettim.

"Bunu isteyebilirsin." Derin, boğuk bir ses yalnızlığımyı yokladı. Bu kişi her kimse bana bir mendil uzattı. Hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Artık kendimi tutmak zordu. Berbat bir haldeydim. Bunu biliyordum. Yüzümü silmem gerekiyordu. Gözyaşlarım başkalarının görmesi için değildi. Özellikle de bir yabancıнын.

"Teşekkürler." Bana uzattığı bezi aldım ve hızla yüzümü sildim.

Geç olmuştu ve evime dönmem gerekiyordu. Purvi endişelenebilirdi. Onu düşünerek aceleyle ayağa kalktım ama tökezleyerek geri döndüm. Ayağım uzun süre oturmanın etkisiyle sertleşmişti. Bir el omzumun arkasını tuttu ve beni sabitledi. İşte o zaman adama baktım.

Etraftan birine benzemiyordu. İyi kesilmiş tuzlu biberli bir sakalı vardı ve diğer eliyle sakalını sıvazlıyordu. Siyah gözleri beni görünce eğlenmiş gibiydi. Sanki bir mucizeye bakıyormuş gibiydi. Siyah saçlarında gri röfleler vardı.

mükemmel bir şekilde taranmış, tek bir teli bile yerinde değildi. Onu bir yerde gördüğümü hatırlıyordum ama nerede olduğunu söyleyemiyordum.

"Tekrar teşekkürler," dedim ve aramızda yeterince boşluk yaratmaya çalışarak geri çekildim.

Bu kişi ürkütücü görünüyordu ve karanlıktı. Gitmem gerekiyordu. Etrafa bakındım. Etrafta fazla insan yoktu. Yol kenarına doğru yürümek için geri döndüm.

"Özür dilerim ama konuşmanızı duydum," diye itiraf ederek yolumda durmamı sağladı. "Bu konuda biraz sarsılmış görünüyorsun." Burnumu kıvrarak arkamı döndüm.

"Pardon?" Daha yüksek sesle yuvarlandığımı biliyordum ama etrafta kimseyi görmüyordum. Yalnız olduğumu sanıyordum.

"Özelinize girdiğim için tekrar özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Ama bu şekilde gitmene izin veremem. İyi görünmüyorsun. Sana yardım edeyim." Bana doğru yürüdü. Gri gömleğinin üzerine giydiği dar siyah takım elbisesinin iki düğmesini açtı. Yüz ifadesi merhamet ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu.

"Ben iyiyim." Nasıl tepki vereceğimi bilemeden saçlarımın birkaç telini beceriksizce kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Gitmem gerekiyor. Geç kaldım." Yola doğru yürüdüm ama mesajımı almış gibi görünmüyordu. Yaşına rağmen benim hızıma ayak uyduruyordu.

"Yardım edeyim dedim." Otoriter ses tonu, ellerimden tutup beni yakındaki beyaz bir avlu bankına sürüklerken beni izlerimde durduracak kadar sersemletti.

"Ne yapıyorsun? Yanımda biber gazı var," diye neredeyse bağıırıyordum. "Acıtacak. Bana bunu kullandırtma. Senin gibi yaşlı bir adamı incitmek istemiyorum." Artık kimseyi incitmek istemiyordum. İnsanlara, özellikle de yakınlarıma zarar vermekten bıkmıştım.

"Sana şüpheli görünen insanlara karşı kendini böyle mi savunuyorsun? Onları planların hakkında uyararak mı?" Bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini bana dikti. "Anne gibi, kız gibi," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Ne dedin sen?" Kelimeleri ona tükürdüm. "Başrahibem hakkında böyle konuşma. Tanrı ruhunu kutsasın." Ona kızmaya başlamıştım. Başka bir dram için vaktim yoktu.

"Yok bir şey. Boş ver." Kıkırdadı. Bu ona yakışmadı. Gülümseme. Sert tavrında doğal görünmüyordu.

Tepkisi karşısında kaşlarımı çattığımda, "Şimdi söyle bana seni rahatsız eden ne ya da kim?" diye devam etti.

"Neden sana söyleyeyim ki? Seni tanımıyorum bile."

Telefonumun şarjı bitmişti ve Purvi'nin numarasını ezbere hatırlamadığım için onu başka bir yolla arayamadım. Kahretsin. Benim için gerçekten endişelenmiş olmalı. Bugün isteyeceğim son şey onun gazabıyla yüzleşmekti.

"Bazen endişelerinizi yabancılarla paylaşmak arkadaşlarınızla paylaşmaktan daha kolaydır. Onların konu hakkındaki görüşleri tarafsız ve daha iyi olacaktır." Beni dinlemekle gerçekten ilgileniyormuş gibi koltuğunda bana doğru döndü.

O haklıydı.

Bir an tereddüt ettikten sonra ona her şeyi anlattım. Belli bir süre sonra sıkılacağını düşünmüştüm ama hikâyemi dikkatle dinledi. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim.

"Ee? Sence ne yapmalıyım?" Ona sordum.

Bana doğru tavsiyeyi verdi. Başından beri doğru seçimin ne olduğunu bilmeme rağmen, bana bir kişiyi seçmemin sorun olmayacağını söyledi. Benim için doğru olanı.

"Teşekkür ederim, cesaretimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var, ama bunu düşüneneğim." Ona içten bir gülümseme verdim.

"Size yardım edebildiğime sevindim." Ellerini ellerime bastırdı ve isteksizce ellerimi bırakıp ayağa kalkana kadar birkaç saniye bekledi.

"Umarım tekrar karşılaşırız." Ayağa kalktım, üstümü düzelttim.

"Tekrar buluşacağımızı biliyorum." Gülümsememe karşılık verdi ama sözlerindeki onaylama bana pek iyi gelmedi. Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? "Ama şimdilik seni dairene bırakayım."

"Buna gerek yok. Ben bir taksi çağırırım," diyerek teklifini geri çevirmeye çalıştım.

Zamana değer veren birine benziyordu. Ve zaten benimle neredeyse iki saat geçirmişti. Varlığı hoş olsa da onu daha fazla rahatsız etmek istemedim.

"Bu senin seçimin değil," diye tersledi, sonra hemen yumuşadı. "Özür dilerim, yanlış kelime seçimi." Dudaklarını garip bir şekilde büzdü. "İnsanların bana hayır demesine alışık değilim." Evet, bir kişi tanıyordum. Hayır, aynı durumda olan iki kişi tanıyordum.

Nasıl oldu da kendimi böyle insanların arasında buldum? Tuhaf.

"Tamam," dedim, kilise kapısının yanına park etmiş olan siyah Audi'sine binmeye hazırdım ama kollarıyla beni yine engelledi.

"Şimdi ne olacak?"

Sabırsızlanmaya başlamıştım. Saat gecenin onuydu.

"Bir yabancıнын seni böyle bırakmasına izin vermemelisin." Şakaklarını ovuşturdu. "Sana öğretmem gereken çok şey var. Tanrım!"

"Beni bırakmakta ısrar eden sendin. Şimdi de kafamı karıştırıyorsun." Şakaklarımı ovuşturarak onu taklit ettim. Uzun saatler boyunca ağlamıştım ve şimdi bu deli adam sabrımı sınıyordu.

"Sadece gelecekte yabancıların seni bırakmasını kabul etme diyorum. Şimdi bin." Ellerini kapıdan çekti ve ben de gözlerimi devirdim.

Ama bu sefer ben içeri girmeden başka bir araba Audi'nin önünü kesti. Sıradan bir araba değildi; siyah bir Porsche'ydi. Aryan'inkine benzeyen.

Yarı yolda durdum, arabaya binmek için eğildim ve Aryan'a ait olup olmadığını bilmediğim Porsche'yi tedirgin edici bir hisle izledim.

Aryan sürücü koltuğundan, Ahaan yolcu koltuğundan ve Purvi de arka koltuktan inince şüphelerim doğrulanmış oldu.

Dışarı çıkar çıkmaz, siyah safari kıyafetleri giymiş adamlar ellerinde Aryan, Ahaan ve Purvi'ye doğrulttukları silahlarla karanlıktan çıktılar.

Değer verdiğim insanların hayatlarının silah tehdidi altında olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Ne oluyor be?

Etraftaki bu adamları fark etmemiştim. Nerede saklanıyorlardı ve neden sevdiklerime silah doğrultuyorlardı?

"Geri çekilin. Sorun yok. Güvendeyiz," dedi Bay Siyah Takım Elbise. Hayır, daha çok silahlı adamlara emretti ve ben de ona baktım.

Kimdi bu adam?

Silahlar geri alındığı anda Aryan bana doğru koştu.

"Prenses." Sesi o kadar endişe ve kaygı doluydu ki, duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. "İyi misin?" Yanaklarımı avuçladı ve bana son derece şefkatle baktı. Öldürme çılgınlığına çıkmış zincirsiz bir psikopat gibi kontrollü benliğinden çıkmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı ve saçları darmadağınktı.

Yorgun görünüyordu ama buradaydı. Benim için buradaydı. Önemsiyordu. Benim için.

"Çok endişelendim." Beni kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti, beni hazırlıksız yakaladı.

Şikayet etmedim. Bu duyguyu seviyordum. Onun kollarında olmak. Onun sarhoş edici kokusunu almak. Boynuna sokulmak ve onu hissetmek. Bunu çok özlemiştim. Kocamın beni bekleyen kollarına geri dönmek ferahlatıcı bir histi. Bırakmak istemedim. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Ama sonsuza kadar böyle kalamazdık, en azından bizi izleyen bu kadar çok göz varken.

Beni bıraktıktan sonra kaşlarını çatarak yabancıya ve bana baktı. "Ne düşünüyordun prenses? Bu saatte buraya yalnız gelmeyi mi?" Çenesini gıcırdattı. Adem elmasının aşağı yukarı sallandığını açıkça görebiliyordum. "Neden yanına birini almadın?" Ses tonundan irkildim.

Endişelendiğini biliyordum. İkisinin de endişeli olmasına sevinmiştim. Bana yaşattıklarından sonra, benim için biraz endişelenmeyi hak ediyorlardı.

"Kızım! böyle konuşmaya cüret etme! O saygıyı hak ediyor. Koca ol ya da olma, kafana bir kurşun sıkırım," dedikten hemen sonra Bay Black Suit konuştu ve ona inanamayarak başımı ona doğru çevirdim. Ne dediğini yeni fark etmiş gibi duruşu kaskatı kesildi ve gözlerini kapatıp "Siktir" diye mırıldandı.

Bu da ne böyle?

Az önce bana kızı diye mi hitap etti? Yok artık. Hayatta olmaz.

Şaka yapıyor olmalı. O benim...

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Az önce ne dedin sen?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Ciddi olamazsın." Neden her şey ayaklarımın altında parçalanıyordu?

O benim babam olamaz. Öylece gelip babam olduğunu iddia edemez. Yirmi üç yıl boyunca ebeveynlik radarının altında olmadıktan sonra olmaz. Bana hak ettiğim sevgiyi vermedikten sonra olmaz. Her zaman ailemle tanışmayı hayal etmiştim ama bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Babam hayatımın aşkını benim için endişelendiği için tehdit ediyordu ki bunu hiç yapmadı.

Ailemin beni bırakmak için geçerli bir nedeni olması gerektiğini düşünmüştüm. Ama bu adamı görünce, etrafındaki koruma sayısını göz önünde bulundurarak bir çocuğa bakmaya gücünün yetmeyeceğini düşündüm. Yani bu beni istemedikleri anlamına mı geliyordu? Ailem sonsuza dek mutlu olmak için beni terk mi etmişti?

Daha önce yaşadığım ağrı tüm gücüyle kükredi. Beni daha sert vurdu. Aryan'ın kolunun belime dolanmasıyla tökezleyerek geri çekildim. Avuçlarım her zamanki gibi terliyordu ve zihnim kendi kendine kapanacakmış gibi hissediyordu. Karnımı tutarak düzensiz bir adım daha attım, karanlık yavaş yavaş görüşümü bulanıklaştırıyordu. Arka planda birinin adımı söylediğini duyabiliyordum ama kelimeleri çıkaramıyordum. Bacaklarım beni ele veriyordu ve önümdeki karanlığa yenik düştüm.

CHAPTER 48

Anayra

Başım hâlâ zonkluyordu ve gözlerimi tam olarak açamıyordum. Güneş ışığı benim için çok fazlaydı. Karanlık bir silüetin önümde durmak için hareket ettiğini ve delici ışık huzmesini engellediğini gördüm. Gözlerimi birkaç kez kırptırarak görüşümü çevreme göre ayarlamaya çalıştım. Yavaşça gözlerimi tamamen açtığımda karşımda duran ve bana rahatlamış bir şekilde gülümseyen Ahaan ile karşılaştım. Büyüleyici yüzündeki o masum gülümsemeyi görünce dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

İşte o zaman birinin kucağında ve yatağında yattığımı fark ettim. Dürtüyle uzaklaşmaya çalıştım ama o güçlü eller beni tekrar göğsüne çekti. Sadece kokusunu içime çekerek kim olduğunu anladım. Naneli tazelik.

"Şimdi kalkmaya çalışma prenses. Hâlâ güçsüzsün. Dinlenmeye ihtiyacın var," diye fısıldadı alnımdan öperken, saçlarımı okşayarak beni kalbine yaklaştırdı.

"İç şunu." Ahaan bana bir bardak su uzattı. Aryan suyu içmeme yardım etti ve elleriyle dudaklarımı sildi.

Ahaan'a baktım. Hâlâ yanımda sakın bir şekilde duruyordu ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Bunu ona yapamazdım. Benim için yaptığı onca şeye rağmen ona yapabileceğim en kötü şeydi bu.

"Beni kızımından uzak tutamazsın." Koridordan öfkeli bir sesin yükseldiğini duydum.

"Dene beni." Purvi'nin sinirli sesi bağırarak karşılık verdi.

Başım yine zonklamaya başlamıştı. Bana ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Kilise avlusu.

Yabancı. Siyah takım

elbiseli. Aryan.

Babam.

Tüm anılar bir anda aklıma geldi ve beni hızla çarptı.

Hayır. Hayır. Onunla konuşmalıyım. Ayağa

kalkmaya çalıştım.

"Prenses, hayır dedim," diye uyardı Aryan beni. Acımasız görünüyordu ve beni tekrar kendisine doğru çekti.

Yüzümü ona dönmek için başımı çevirdim. "Hayır, Aryan." Sesim boğuklaşmış ve tanımlanamaz hale gelmişti. "Bu bir şoktu. Şimdi iyiyim. Sadece onun verebileceği bazı cevaplara ihtiyacım var." Yalvarırcasına ona baktım.

Bir dakika boyunca yüzümü ölçmeye çalıştı ama emirlerine boyun eğmeyeceğimi görünce vazgeçti.

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Tamam." Uzun bir süre sonra kabul etti. "Ama onunla yalnız kalmaya izin vermeyeceğim. Ona güvenmiyorum. Baban olup olmadığını bile teyit edemiyoruz. Tehlikeli görünüyor."

Başımla onayladığımda Aryan kalkmama yardım etti ve beni salona götürdü. Ahaan da diğer yanımda bize katıldı. Onlarla ne yapacaktım? Ama bunu çözmeden önce cevaplar istiyordum.

Sözde babam hâlâ Purvi ile tartışıyordu. Gözlerindeki parıltıdan her an kendini kaybedecekmiş gibi görünüyordu. Yine de Purvi onun korkutucu bakışları karşısında geri adım atmaya hazır görünmüyordu. Bazen onun gibi güçlü olmayı ve insanların beni bu kadar etkilemesine izin vermemeyi dilerdim.

Yan tarafındaki hışırtı ve hareket başını eğmesine neden oldu. Gözleri üzerime dikildiği anda bakışları şefkate dönüştü. "Anayra." Gülümsedi. Purvi tepki veremeden, onun yanından hızla geçip bana doğru koştu.

Ama o bana ulaşmadan Aryan önümde durdu. "Onunla konuşabilirsin. Ama sadece konuş." Siyah Takım Elbise ondan daha uzun olmasına rağmen uzun boylu duruyordu.

"Size kendimi açıklamak zorunda değilim. Kızımın konuşmak için buradayım. Tek başıma." Alay etti.

Tanrım! Bu gerçekten babam olabilir mi? Yaralı bir Hulk'a benziyordu. Büyük ve korkutucu.

"Sana izin veremem." Aryan öfkeden kudurdu. "Olduğunu iddia ettiğin kişi olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Kızımın kocası olduğun için şanslısın. Yoksa ölmüş olurdun. Hiçbir erkek benimle bu şekilde konuşamaz. Yaşamak istiyorlarsa konuşmazlar." Öfkesini dizginlemek için avucunu yumrukladı. Boynundaki damarlar şişmiş ve çenesi gerilmişti.

Bir dövüş bekliyordum. Aryan iyi yapılı ve genç olmasına rağmen, Siyah Takım Elbise'ye karşı hiç şansı olmadığını biliyordum.

Umutlarımın yükselmesine izin vermek ve ona babama söylemek istediğim dört harfli kelimeyi söylemek istemedim. *Baba*.

"Aryan. Hayır." Yanında durmak için ilerledim ve onu sakinleştirdim. "Lütfen, onunla yalnız konuşmama izin verin." Aryan fikrime karşı çıkacakmış gibi dönüp bana baktı. "Benim odamda. Dışarıda değil. Ben burada olacağım. Bana zarar vermez. Zaten isteseydi dün bana zarar verebilirdi. Ama vermedi. O yüzden lütfen, Aryan." Ellerimi dirseğine bastırdım.

Uzun bir süre bana ters ters baktıktan sonra Aryan kabul etti. Umutsuzca ailem hakkında cevaplar aradığımı biliyordu.

Odama girer girmez, kapının yanında duran yabancıya bakmak için geri döndüm. "Neden?" Aklıma gelen tek kelime buydu.

"Anu, soruna asla tatmin edici bir cevap veremem ama beni dinle. Lütfen." Gözlerinde, karşılaştığımda ailemin gözlerinde hep görmek istediğim şefkat ve sevgi vardı.

Hâlâ güçsüzdüm ve hikâyeyi bir de ondan dinlemek istiyorsam oturmam gerekiyordu. Odanın köşesinde duran aşk koltuğuna gidip oturdum ve devam etmesi için başımla işaret ettim. Çalışma masamın yanındaki sandalyeyi aldı ve karşıma oturdu. Boşluğa ihtiyacım vardı ve yanıma oturmadığı için ona içimden teşekkür ettim.

"Ben Rajveer Rathod," diye kendini tanıtarak başladı. "Bir Suryavanshi. Atalarımız İngiliz yönetiminden çok önce Jodhpur da dahil olmak üzere Kuzeybatı Hindistan'ı yönetiyordu. Jodhpur'da yerel halk tarafından hâlâ kraliyet ailesi olarak kabul ediliyoruz ve sözümüz kanundur."

Bu benim de kraliyet ailesinden olduğum anlamına mı geliyordu?

"Her zaman geleneklerimizi benimsemiş ve kültürümüzle gurur duymuş olsak da, modern dünyaya ve onun işlerine uyum sağladık. Annem Avantika ve ben, ikimiz de on beş yaşındayken evlenmek üzere nişanlanmıştık. Mewar hanedanının prensesiydi. Kraliyet ailesi arasında güzelliğiyle ünlüydü." Ondan bahsederken gözleri parlıyordu. Annem. Kalbim annem hakkında öğrendiğim bilgilerle dolup taşıtı.

"Ama işler planlandığı gibi gitmedi," diye mırıldandı. "O başka birine aşıkta. Çalışmaları sırasında Amerika'dan tanıştığı birine." Gözleri odaksızlaştı, sanki kafasının içinde kaybolmuş gibiydi. "Bunu öğrendiğimde çok öfkelen dim. Bizim dünyamızda ihanet ölüm demektir. Eğer bu duyulursa öldürülürdü. Ama onun ölmesine izin vermeye hazır değildim. Onu kontrol altında tutmak için bazı sert şeyler yapmak zorunda kaldım." Biraz pişman görünüyordu.

O ne yapmıştı? Elimi uzatıp ona sormaktan kendimi alıkoymak için avucumu yumrukladım.

"Bir Suryavanshi her zaman sözünü tutar. Onunla evlenmem için bana yalvarmasına rağmen, benimle evlenmesi için onu zorladım. Eğitim tatili için döner dönmez evlendik. Düğümü attığımızda henüz on altı yaşındaydık. O zamanlar çocuk evliliği büyük bir mesele olmadığından, hiçbir yetkili babamı ya da kararını sorgulamadı."

Gözlerine baktım ama o bana bakmıyordu. Sanki o günleri yeniden yaşıyor gibiydi.

Ama onu kendisiyle evlenmeye nasıl zorlayabilirdi? İçim çalkalanıyor, annem için üzülyordum. Kendi durumumu anneminkiyle bağdaştırabiliyordum.

İsteksizlik evliliği.

"Evlilik gecesi, ikinci ihanet dalgası beni vurdu. Bana geleneklerimizde söz verildiği gibi bakire olmadığını söyledi. Birinin ona dokunduğu düşüncesini hazmedemiyordum. Ona kızgın değildim. Asla olamazdım. Ona kızgındım. Sevgilisine." O adamdan bahsedince gözleri alev alev parladı.

"Evliliğimiz başlangıçta gergindi. İki tarafta da sevgi yoktu. Babamın varis baskısı nedeniyle önümüzdeki günlerde evliliğimizi tamamlamak zorunda kaldık. Çok geçmeden hamile kaldı. Bu süre zarfında yakınlaşıyorduk. Arkadaş olduk. Sen bizi yakınlaştırdın." Bana sırtarak baktı.

Annemle babamın hikâyesini dinlerken kalbimde çarpıntılar ve titremeler hissettim. İkisi için de kolay bir yolculuk değildi. Bir araya geldiklerini ve onları yakınlaştıran kişinin ben olduğumu bilmek beni mutlu ediyordu.

"Ama sonra adamlarım arasında Avantika hakkında bir söylenti yayıldı. Avantika ve eski sevgilisinin fotoğrafları dolaşıyordu. Onun iffeti sorgulandı. İnsanlar çocuğumuzun onun sevgilisinden olduğunu bile söylediler. Onun gururunu korumaya çalıştım ama o zamanlar çok gençtim. Henüz kral olarak taç giymemiştim. Babam çılgına döndü ve onu çocuğumuzla birlikte öldürme emri verdi. Resimlere inanmıştı."

Duyduğum hikâyeye inanamıyordum. İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Büyükbabam beni öldürmek için nasıl emir verebilirdi?

"Karımı korumaya yemin etmiştim. Bu yüzden onu kurtarmak için bir plan yaptım. Onun masum olduğunu ve her şeyin sadece rakiplerimizin dedikodusu olduğunu kanıtlayana kadar kaçmaya karar verdik. Benim çocuğum olduğunu. Ama Jodhpur'dan çıkarken doğum sancısı tuttu." Gözleri tekrar bana kaydı. "Seni doğurdu." Ağlamaklı gözlerle ona baktım.

Babam bizim yanımızda durdu ve hayatta kalmamız için savaştı. Babam...

"Düşmanımızın arabamıza sürekli saldırması nedeniyle seni ve anneni terk etmek zorunda kaldım." Gözlerini kaçırdı. Sanki o günleri unutmaya çalışıyordu. "Annen senin hayatını emanet ettiğim tek kişiydi. Ben haydutların dikkatini dağıtırken o da Jaipur'a kaçmayı başardı. Ama adamlarımdan biri onun yerini ele verdi.

"Seni güvende tutmak onun için zordu. Yani seni o kilisenin mihrabında bıraktı. Seni isteyen rakiplerimizden kaçıyordu.

senin hakkında bilgi edinmek için. Hem kendisi hem de senin için güvenli olmadığı için benimle iletişime geçmeyi bıraktı.

"O gün arabam bir kaza geçirdi. Ciddi şekilde yaralandım. Ama daha çabuk iyileştim." Sesindeki belirgin acıyı fark etmemek mümkün değildi.

Hikayenin geri kalanını öğrenmek istedim. Kaçırdığım her şeyi öğrenmek istiyordum. Bu yüzden başımı sallayarak devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Ayağa kalkar kalkmaz ilk bulmaya çalıştığım şey sen ve Avantika oldu. Onu bulamadım. İkinizin de hayatta olup olmadığınızdan bile emin değildim. Ancak, farelere bunu ödetmek istedim. Hayatımın cehenneme dönmesinde rol oynayan insanlardan intikam almaya yemin ettim.

Benim olanı almak yaklaşık yirmi yılımı aldı. Kolay olmadı. Kan banyosu yapıldı ama benimle oynanmadı. Artık iktidara geri döndüm." Bana başını sallayarak artık her şeyin yolunda olduğunu teyit etti. "Kısa bir süre önce Avantika hakkında bilgi aldım, ancak ikinizin de güvenli bir ortama dönmenizi istediğim için onu bulmayı ertelemiştim. Ama ben ona ulaşmadan vuruldu ve hastaneye kaldırıldı. Onu kurtaramadım. Çok kan kaybetmişti. Çok geç kalmıştım." Yüzünün her yerinde pişmanlık okunuyordu.

Bu, annemi bulmadan önce onu kaybettiğim anlamına mı geliyordu? Onu hiç tanımamış olmama rağmen, içime bir huzursuzluk çöktüğünü hissettim. Annemle asla yüz yüze görüşemeyecektim. Asla. Gözlerimden bir damla yaş kaçtı. Sonunda anne ve babamın sevgisine sahip olabileceğim zaman... Hayır, öylece ölemezdi. Onun iyi olmasını istedim. Bunca yıldır özlediğim sevgiyi ondan almak istiyordum. Kolyeme dokundum, hayal kırıklığı annemi bulmakla ilgili tüm umudumu yuttu.

"Çok öfkeliydim. İkinizi de bulmaya bu kadar yaklaştım. Ve kızımızı korumak için ettiği yemini tutan karımı neredeyse kaybediyordum. Onu vuran kişiyi öldürdüm." Bu kısmı duyunca yutkundum.

Onu duyunca vücudumdaki tüm sinirler titredi.

Dizlerim titredi ve babam hemen yanıma oturdu ve içimdeki boşluk hissini yatıştırmak için saçlarımı okşadı.

"Tıpkı ona benziyorsun," dedi annemi ezberliyormuş gibi dudaklarına yayılan bir gülümsemeyle.

Annem beni korumak için hayatını feda etti. Keşke onu geri getirebilseydim ve hayatını mahvettiğim için ondan özür dileyebilseydim. Kalbimde her zaman özel bir yeri olacaktı.

"Seni bulma umudumu kaybetmiştim. Avantika'yı kaybettiğim gibi seni de kaybettiğimi düşündüm." Gözlerini kasvetin kapladığını gördüm ama aniden bir ışık parladı. "Ta ki seni Londra'da asansörde görene kadar. Aynı yerde iş ortaklarımla bir toplantım vardı. Kolyene defalarca dokunuyordun. Avantika'nın kolyesi. Lord Ganesha'ya inanan biri olduğu için evlendikten sonraki ilk hediyem olarak ona vermiştim."

Oh. Demek onu orada gördüm. Asansörde, Aryan'la birlikteyken ve Kritika yüzünden kıskançlık krizi geçirirken.

Kolyeme dokundum ve ayağa kalktım, o da benim hareketlerimi takip ederek yakınımda durdu. Kolyem annemindi. Babam tarafından hediye edilmişti. Ailem bu kolye sayesinde hayatım boyunca benimleydi. Buna inanamıyordum.

"Adamlarıma büyüdüğün manastır da dahil olmak üzere seni araştırmalarını söyledim. Bana içinde benim bilgilerimin olduğu bir kalem sürücü getirdiler ama daha emin olmam gerekiyordu. Bu yüzden DNA testi yaptırdım. Dün sabah sonuç geldi ve kızım ile tanışmak için daha fazla bekleyemedim." Sesindeki sevgi ve heyecanı canlı bir şekilde duydum. "Asansörde sadece yüzünü bir anlığına görebildim. Dün seninle tanıştıktan sonra DNA testine ihtiyacım olmadığını anladım. Sen annenin karbon kopyasıydın. Davranışların. Her şey Avantika diye bağırıyordu." Bana yaklaştı ve avucumu avucunun içine aldı. Gözleri, eğer babamla tanışırsam onun gözlerinde görmeyi arzuladığım sevgi ve şefkati yansıtıyordu. "Bebeğim, Anu."

"Baba." Onun sevgi dolu gözlerine bakarken sesim bir inilti gibi çıkıyordu.

İşte orada. Ona yıllardır babam demek istediğim şeyi söyledim. Ailem beni istedi. Beni hayatları boyunca sevdiler. Bu onların hatası değildi.

"Hayatım boyunca bana böyle seslenmeni bekledim." Bana sarıldı. Çocukluğumdan beri istediğim tek şey, babamın bana sarılmasıydı. Bir ebeveynin sevgisini almak.

CHAPTER 49

Anayra

"HAZIR MISIN?" Babam elini tutmam için bana uzatarak sordu.

Arabada oturuyordum ve Jodhpur Sarayı'nın önündeydik. Onunla kalmamı talep etmişti. Aryan sonunda istifamı onayladı ve yeni hayatıma alışana kadar evden çalışmama izin vermekten büyük mutluluk duyan Purvi ile çalışmama izin verdi.

"Evet." Elini tutarak arabadan indim. Sarayın önünde dimdik durdum.

Suryavanshi Sarayı.

Çok büyüktü. Filmlerde gördüğümüz gibi. Sarayın sol kanadı lüks bir otele dönüştürülmüştü. Otel personeline ve konuklara giriş sağlayan ayrı bir altın kapısı vardı. Sağ taraf sol tarafa göre daha az kalabalıktı. Saray, Jodhpur'un en yüksek noktası olan Chittar Tepesi'nin üzerindeydi. Egzotik manzaralar sergiliyordu.

Tarihi Mavi Şehir ve uçsuz bucaksız kum tepeleri. Saray, büyük bir merkezi kubbenin her iki yanında görünen çok sayıda kubbesiyle gerçekten de mükemmeldi.

İçerideki koridorda yürüdüm. İçteki merkezi kubbe, mavi iç kubbenin üzerinde duruyordu. Sarayın girişinde Rathod Kraliyet ailesinin şövalye zırhları vardı. Giriş, cilalı siyah granit zeminli lobiye açılıyordu. Salon alanı pembe kumtaşı duvarlara ve mermer zeminlere sahipti.

Babam sarayın etrafındaki meraklı bakışlarımı görünce her zamankinden daha mutlu görünüyordu. Hâlâ bir rüya gibi geliyordu.

Bir peri masalı.

Uyanmak istemediğim bir gündü ve bu lüksle ilgili bile değildi, babamın sevgisiyle ilgiliydi.

"Anayra, Ishika ile tanış." Bize doğru yaklaşan, pilili ve omuzlarına özenle tutturulmuş yeşil bir sari giyen personelden birini işaret etti. "Sizi odanıza götüreceğim. Kendinize çeki düzen verin ve biraz dinlenin. Yolculuktan sonra çok yorulmuş olmalısınız. Rahatladıktan sonra konuşuruz." Alnımdan öptü ve beni emirlerimi yerine getirmeye hevesli görünen Ishika'nın yanına bıraktı.

Kendisiyle resmi olarak tanıştıktan sonra beni koridordan geçirdi ve ardından güzel bir çiçek tasarımıyla oyulmuş ahşap merdivenlerden odama götürdü. Gözlerime inanamadım. Çok büyüktü ve ortasında odanın teması olan mavinin aksine altın rengi örtüleri olan bir yatak vardı. Yatağın başucu güzel bir uyum okyanusu şeklinde oyulmuştu. Pencere, ortasında büyük bir çeşme bulunan en çarpıcı bahçelerden birine bakıyordu. Daha sonra kontrol etmek için zihnime not aldım.

"Raja Saheb bu odadaki her şeyi seçerken ekstra özen gösterdi. Herhangi bir değişikliğe ihtiyacınız olursa hemen halledeceğini söyledi," dedi içinde taze beyaz zambaklar bulunan büyük vazonun yanında dururken.

"Hayır." Hiçbir şeyi değiştirmek istemediğim için başımı ona doğru eğdim. "Bu mükemmel. Bayıldım."

Sonraki bir saat içinde bana duvardan tavana kadar uzanan aynası ve kocaman altın rengi küvetiyle dairemden daha büyük olan tuvaleti gösterdi. Ishika hafif sevişmemizden sonra bana doğru yaklaştı.

sohbet ediyor ve bana ailem hakkında daha fazla şey anlatmaya başlamıştı.

Ben duş alana kadar yatağın üzerine tasarım bir elbise sermişti. Bavulum çoktan açılmıştı ve eşyalarım gömme dolabın içine özenle yerleştirilmişti. Bunu ne zaman yaptıklarını bile anlayamıyordum.

Tasarımcı kıyafeti giyemezdim. Çok zengindi ve benim gibi hissettirmiyordu. Bu yüzden raftan Kurtis'lerimden birini çıkardım. Ishika babamla akşam yemeği için hazırlanmama yardım etti.

Yemek sırasında, bu büyük malikanede işçileriyle birlikte yalnız yaşadığını öğrendim. Ailesinden hiçbirine güvenmiyordu ve imparatorluğunu ele geçirir geçirmez onları kapı dışarı etmişti.

Yemeğimizi bitirdikten sonra beni sarayın daha sessiz ve تنها olan doğu kanadına doğru götürdü. Ama yolun her iki ucunda da korumalar vardı.

"Düşmanın icabına bakmış olsam da gardımızı indiremeyiz." Aklımdaki sorulmamış sorulara cevap verdi.

Dört silahlı adam tarafından korunan büyük bir ahşap kapıyı açtı. "Şu andan itibaren Anayra da benim iznimle Avantika'nın odasına ne zaman isterse." Başlarını sallayan muhafızlara söyledi.

Yani annemin odası mıydı? Daha fazla bekleyemedim. Odaya girdim. Saraydaki diğer odalara benzemiyordu. Sade ve modern mobilyalarla döşenmişti. İki görevli odanın tozunu alıp temizliyordu ve beni görünce hemen toparlandılar.

Hayır. Ben değildim. Babamın uzun figürü. Herkes ondan korkuyor gibiydi.

Odanın ortasında güzel bir yüzün uzun bir portresi vardı. Annemin. Avantika Rathod. Kızının varlığından habersiz orada duruyordu. Portresine yaklaştım ve parmaklarımı canlı görüntüde gezdirdim. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi.

"Anne, kızın burada. Lütfen geri dön," diye sessizce yalvardım ona.

Çocuk ve anne arasındaki bağ özeldi. Bir anne çocuğunun varlığını kilometrelerce öteden hissetti. Ama o kilometrelerce uzakta değildi.

uzakta. O burada değildi. Onunla asla karşılaşamayacağımı bilmenin ne kadar acı verdiğini fark edince burnumu çektim.

Babam sıcak bir gülümsemeyle beni izledi. "Merak etme tatlım. Eminim yukarıdan seni görüyordur. Ve kızının bu hale gelmesinden gurur duyacağını biliyorum." Ellerini omuzlarımda tuttu ve beni rahatlatmaya çalıştı.

Sonraki iki saat boyunca annemin odasında oturdum ve babamın annemin ailesinden aldığı düğün albümünü inceledim. Babamdan, annemin ailesinin dedikoduları duyduklarında annemi evlatlıktan reddettiklerini, ancak daha sonra annemin masum olduğunu öğrendiklerinde, babamın iktidarını ele geçirmesine yardım ettiklerini öğrendim. Babam bunca yıl evlenmedi, annemi bekledi. Hayatında yalnız olduğunu biliyordum. Dünyadaki en güçlü ilaç olan sevgimle onu yalnızlığından kurtarabileceğimi umuyordum.

Dünya.

Aşk imkansızı gerçekleştirebilir. Ben olmasaydım asla kavga etmeyecek iki kardeş arasında sorunlar yaratmak gibi. Sonsuza dek beni beklemelerini sağlayamazdım. Yine de kararım kalplerinden birini kesinlikle mahvedecekti.

Bir saat sonra, babamın benim için tasarladığı odamdaki yatağında uzanıyordum. Nasıl bu kadar şanslı olabilirdim? Tıpkı bir Külkedisi hikâyesi gibiydi. Odama girer girmez Purvi ile konuştum ve ondan evimdeki tüm bitkileri sulayacağına dair söz aldım. Değerli bitkilerim de dahil olmak üzere daha fazla eşyayı oradan almak zorundaydım.

Uyku, biri hariç tüm düşüncelerimi tüketiyordu. Aryan Rajput. Tembel anlarımı ve uzun süren kucaklaşmalarımı paylaşmak istediğim kişi. Tam o sırada telefonum bip sesi çıkararak bana gelen mesajı bildirdi.

Umarım yerleşmişsinizdir. Orada bir sorun çıkarsa bana haber verin. Sizi hemen almaya geleceğim.

Cevap vermek yerine onu doğrudan aradım. Onun huysuz sesini duymalıyım. Bu ihtiyaç beni çıldırtıyordu. Özellikle de beni sevdiğini bildiğim şu anda.

"Hey."

"Merhaba prenses." Aynı hevesi onun sesinde de duydum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Meşgulsünüzdür diye düşünmüştüm."

"Evet," diye mırıldandım, küçük bir gülümseme dudağımı sıyırdı. "Öyleydim ama şimdi yatağa uzanmış uyumak üzereyim."

"Uykunu mu böldüm yani?" Endişeli sesine alaycılık karışmıştı.

"Hayır, hayır, öyle demek istemedim," diye kendimi savundum.

"Sadece takılıyordum." Kıkırdadı. Onun güldüğünü duymak iyi hissettirdi. "Ee, anlat bakalım orada işler nasıl?"

"Burası harika," diye cevap verdim, gözlerim tavana sabitlenmişti, onu yatağında uzanmış, avuçlarını başının altına almış ve kaslarını esnetirken hayal ediyordum. "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak için bir bayandan yardım alıyorum," diye mırıldandım dalgınca.

"Çok fazla zevk alma."

"Neden?" Kaşlarımı çattım.

"Yakında tekrar evleneceğiz ve bu sefer yasal olacak." Bunu söylediğini duyunca midem takla attı. "O zaman benim evimde olacaksın. Bu yüzden ona fazla bağlanma, çünkü yatağımızda bana bağlı olacaksın ve ben de içinde vücudunun her santimini hissediyor olacağım. Hatta en çok hangi tadı sevdiğini kontrol etmene bile izin verebilirim, yine de seni hiçbir engel olmadan çıplak hissetmek istiyorum." Zihnime yerleştirdiği görüntü karşısında gözlerimi kapattım, fantezilerin içinde kaybolurken tüm vücudum titriyordu.

Benimle flört ediyordu. Tanrım! Buna nasıl karşılık vermeliydim? Nefesim çoktan kesilmişti ve ortam cehennem gibi sıcaktı.

"Ama henüz karar vermedim."

"İkimiz de kimi sevdiğini biliyoruz. O yüzden rol yapmayı bırak prenses," dedi.

"Ona zarar veremem, Aryan. Bunu biliyorsun," diye mırıldandım, her şeyin bu şekilde daha iyi olacağını umuyordum. Ahaan'ı incitmek onu yıpratırdı. Beni altı yıldan uzun süredir seviyordu. Gitmeme izin vermek onun için kolay olmazdı. Bu onu kırabilirdi. Bunu göze alamazdım.

"Bunu uzatma ve Ahaan'a daha fazla umut verme," diye sertçe uyardı. "Onu senin aşk baloncuğundan çıkarmak istiyorum."

"Ahaan demişken, siz aranızı düzelttiniz mi?" Konuşmayı farklı bir yöne çekmeye çalıştım.

"Çocuk gibi davranıyor ve benden kaçıyor," diye yakındı Aryan. Gerginliğini azaltmak için burnunun kenarını çimdiklediğinden emindim.

"Aryan, lütfen." Sesim biraz kırıldı. "İkinizin eskisi gibi olmanızı istiyorum. Siz ikiniz konuşana kadar karar vermeyeceğim."

"Yapacağım. Söz veriyorum." Ondan sonra sessizlik oldu. Ne hakkında konuşacağımı bilmiyordum.

"Baban sana yeni bir oyuncak ayı mı aldı yoksa benim verdiğime mi sarılıyorsun?"

"Sadece önemli olan birkaç eşyayı aldım. Babamın beni olgunlaşmamış biri olarak görmesini istemedim."

"Oh, tatlım." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Uyurken sarılmanın yanlış bir tarafı yok. Seve seve yardım ederdim ama onun bunu onaylayacağını sanmıyorum. Oyuncak ayıyı yarın sana gönderirim." Bu adam flört etmek için asla fırsat bırakmazdı.

Ofis hakkında biraz daha konuştuk ve onu ne kadar özlediğimi anlattım. Aryan istediğim zaman şirkete geri dönebileceğimi söyledi ama şu an için neyi tercih edeceğimi bilmiyordum. Purvi ile çalışmak bana her iki kardeşten de ihtiyacım olan boşluğu vermişti.

"Tamam. Sanırım artık uyumalıyım." Onunla bir saat konuştuktan sonra esnedim. Onunla konuşurken zaman sadece bir parametreydi.

"Bekle, sormayı unuttum."

"Ne?"

"Londra'dan aldığın şeyi getirdin mi?"

"Ne şeyi?" Burnumu kıvırdım. Neden bahsediyordu?

"Alışverişe gittiğimizde aldığın şey mi? Beni dondurma almaya gönderdiğinde," diye dalga geçti.

"Ohh..." Nefes aldım, sözleri içime işlemiştii. "O şey!" Söylediklerimi zorlukla duydum ve utanç yanağıma yapıştı.

"Evet. Şu şey." Beni taklit etti. "Ne olmuş ona?"

Neden şimdi bu konuyu açıyordu?

"Var mı sen kullanılmış o henüz?" Onun ses
Sesli istekli ve öngörmek.

"Aryan," diye uyardım. Bu adam imkânsızdı.

"Senin için rahat mı? Ne zaman istersen onu sikimle değiştirebilirim. Sadece söylemen yeterli prenses."

"İyi geceler. Aryan. Sanırım sarhoşsun."

"Ben sarhoş değilim. Karım için sertleşiyorum." İtirafını duyunca öksürdüm. Aryan'ın cesur davranıp itiraf etmesini hiç beklemiyordum.

"Bay Aryan Rajput. Git ve uyu," demeye çalıştım sertçe ama sözleri beni etkiledi. "Sen çok kötü bir adamsın."

"İyi geceler, Bayan Aryan Rajput." Sesi çok alçak ve boğuktu. "Tatlı rüyalar, prensesim." Bana böyle seslendiğini duyunca gülümsedim.

Prenses. Onun prensesi.

"Tatlı rüyalar." *Seni seviyorum.*

Görüşmeyi kestikten sonra ışıkları kapattım ve uzanıp odamın tavanını seyrettim. Fiber optik yıldız tavan ışıklarını o zaman fark ettim. Gerçek gibiydi. Yıldızların altında uyumak istedim. Yatağımdaki fazladan yastığı aldım ve Aryan'ı düşünerek ona sarıldım.

Babam benim isteğime göre evlenmemi onaylamıştı. Onun onayını aldım.

Şimdi sadece Ahaan'ın onayına ihtiyacım vardı. Ama o buna nasıl tepki verecekti?

Aryan'la mutlu olabilirdim ama büyük bir parçam her zaman Büyük B'yi incittiğim için suçlu olacaktı.

Yakında kalbini kıracaktım.

Yakında benden nefret edecekti.

Ama gerçek aşkını bulacağından ve bir gün onu seçmediğim için bana teşekkür edeceğinden emindim. Kaderinde onun ruh eşi olmak olan biri vardı. Onu benden daha çok sevebilecek biri. Onu sadece kalbinde taşıyacak biri.

CHAPTER 50

Aryan

ANAYRA iki haftadır babasıyla birlikte. İki haftanın onun yeni evine, daha doğrusu Jodhpur'daki yeni sarayına alışmasını sağlayacağını düşünmüştüm. Ona prenses demekte haklıydım. O Jodhpur'un prensesiydi. O bir Suryavanshi'ydi.

Tanrım, onu özledim.

Göğsümde uyuması iyi hissettirdi. Saçlarını parmaklarımda hissetmek. Nefes alışını duymak. Onu bırakmaya hazır değildim. Hazır olup olamayacağımı da bilmiyordum. Onun cazibesi ve bilgisiz tavrı için gidiciydim.

Onu rahat bırakmaya karar vermiştim ama her gece onu aramaktan da vazgeçemiyordum - yeni normalimiz buydu. Karım olduğunu bile bile onu orada bırakmak benim için neredeyse imkânsızdı ama kararlarına saygı duymayı öğrenmem gerekiyordu.

O doğruydı.

Ona olan sevgimde o kadar bencildim ki kardeşimin önce onu sevdiğini ve evliliğimizin gerçekten onun kararı olmadığını göremedim. İlişkiye zorlanmış gibiydi. Ama artık beni seviyordu.

Ahaan onun için çok şey yaptı. Onun ilk aşkıydı. Tüm bunları görmezden gelip benim olamazdı. Bu onu incitirdi. Benim küçük kardeşimi. Uğruna dünyada her şeyi yapabileceğim.

Kapının çalınması beni kendime getirdi.

"İçeri girebilir miyim, bebeğim?" Raj ofisime girerken sordu.

"Sen zaten içeridesin," diye cevap verdim.

"Tamam, doğrudan konuya gireyim." Bacak bacak üstüne atarak tatlı siyah koltuğa oturdu ve benim yorumumu tamamen görmezden geldi. "Dediğiniz gibi, özel dedektifimize Bay Rajveer Rathod'u kontrol ettirdim."

"Ve?" Ayağımı yere vurarak sabırsızca sordum.

Anayra bana DNA sonuçlarını göstermiş olsa da yüzde yüz emin değildim. İnsanlara kolay kolay güvenmezdim. Onun bir sahtekâr olmadığından emin olmak istedim.

"Doğruyu söylüyordu. Kızın babası o. Elimde özel dedektifin yaptığı DNA testinin raporu ve ailesinin eski fotoğrafları var. Fotoğrafları az önce size gönderdim. Kontrol edin. Aslında DNA testine ihtiyacınız yok, tıpkı annesine benziyor." Kıkırdadı.

Artık huzur içinde olabilirdim. Prensesimin güvende olduğunu biliyordum. Ailesini bulduğu için mutluydum. Gece boyunca konuşmalarımız gittikçe daha samimi bir hal alıyordu ve onunla biraz dalga geçmeyi seviyordum. Hâlâ her gece ona o şeyi soruyor, göremesem de yanaklarını renklendirmek için daha fazla yol ekliyordum. Konuşurken ses tonunun değişmesinden kızardığını anlıyordum.

Raj, kendisine Orta Doğu'ya erişimimizi genişletme fikirleri hakkında pazarlama ekibiyle görüşmesi gerektiğini hatırlattıktan hemen sonra ofisimden ayrıldı.

Bu hafta iş yükü fazlaydı. Priya hasta babasına bakmak için izinliydi. Ona ailesiyle birlikte olması için zaman vermiştim. *Aile her zaman önce gelir.* Bunu kendime hatırlatmak zorundaydım. O gün Ahaan'a vurmamalıydım. Öfkelendiğimde duygularımı nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Muhtemelen kaza sonrası travmamla başa çıkmama yardımcı olan terapistimle öfke yönetimi seanslarına gitmeliyim

birkaç yıl önce. Ama ondan önce bir şey yapmam gerekiyordu. Küçük baş belamla konuşmalıydım. Bir aydır birbirimizden kaçıyorduk. Bu kadar yeter. Onu itiraf etmek istemediğim kadar çok özledim.

"İçeri girebilir miyim?" Ahaan kapıdan kafasını uzatarak sordu. Sonunda onu ofisime çağırmaya karar verdim. Bu meseleyi halletmemiz gerekiyordu. Aynı kızı sevdiğimiz için ilişkimizin mahvolmasını istemiyordum.

"Ne zamandan beri ofisime girmek için izin istiyorsun?" Her seferinde ofisime girdiği için ona bağırıp çağırırsam da artık alışmıştım. Onun bu halini seviyordum, kaygısızdı ve her seferinde bana küçük kardeşim olduğunu ve haklarını bana dayattığını hatırlatıyordu.

"Hayatıma girdiğinden ve benim için en önemli olan şeyi elimden aldığından beri," diye karşılık verdi. "Bazen sınırların olması iyidir."

Yani onu dövdüğüm ve Anayra'yı sahiplendiğim için bana hâlâ kızgındı.

Evet, onun gazabını ve çok daha fazlasını hak ettim.

Oturduğum yerden kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Basanti, özür dilerim," diye tüm kalbimle özür diledim. "Seni dövmemeliydim. Öfkenin davranışlarıma karar vermesine izin vermemeliydim. Ama kendimi ihanete uğramış hissettim. Anayra'yı benden saklaman için mantıklı bir neden bulamadım."

"İki tane var." Sesi odanın içinde yankılandı. "Sebepler yani. Bir, en başından beri onu koruyordum ve o gün çok korkmuştu. İki, onu seviyorum."

Her iki sebep de geçerliydi. Belki ben olmasaydım, Anayra da onu sevebilirdi. Mutlu bir sonları olurdu. Neden hep yanlış kızla birlikte oluyordum? Bu sefer ağabeyimin istediği kızdı. Hayır, sevdiği kızdı.

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandım. "Düşüncelerini anlıyorum, Ahaan."

Bu çok resmiydi. Biz kardeşten öte en iyi arkadaştık. Konuşmamız utanç verici bir hal aldı.

Derin bir nefes aldım. Yapabilirdim. Bu konuda konuşabilir ve üstesinden gelebilirdim.

"Farkına varmam biraz zaman alsa da Anayra hangi kararı alırsa alsın onu destekleyeceğim. Seni seçse bile. Onu asla incitmek istemem. Ne de seni. Onu seviyorum. Bu doğru. Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Ahh, siktir et." Yerimden kalktım ve hâlâ masanın diğer tarafında duran Ahaan'a doğru yürüdüm. Yüzünü avuçlarımla arasına aldım. "Sen benim kanımdansın, küçük kardeşimsin. Hıyarlık ettiğim için özür dilerim. Gabbar Singh'ini affediyor musun?" Ona sıkıca sarıldım ve başını okşadım. Saçlarını karıştırarak mahvettim. Güzel bir histi. Kimsenin kardeşimi incitmesine izin veremezdim. Benim bile. Ama Anayra bana olan aşkını açıkladıktan sonra incinecekti.

Belki ben gidersem, Anayra Ahaan'ı seçebilir. Onu mutlu edeceğinden emindim.

Ama onu bırakmaya hazır mıydım?

Anayra'yı feda edecek kadar centilmen değildim ama Ahaan'ı onunla konuşmaya ikna etmek zorundaydım. Sadece bu işi bitirmek istiyordum. Anayra'nın Ahaan'a gerçekten kimi sevdiğini söylemesi için. Anayra herhangi bir adım atmadığı için onu onunla yüzleşmeye nasıl ikna edeceğimi biliyordum.

"Londra'ya geri dönmeyi düşünüyorum," diye sahte kararımı Ahaan'a açıkladım.

"Neden?" Kaşlarını çattı.

"Manzara değişikliği bana iyi gelebilir." Ona yarım yamalak gülümsedim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Annem ve babamın sana ihtiyacı var. Anayra'nın sana ihtiyacı var. Benim bile sana ihtiyacım var." Ahaan bana aptalmışım gibi baktı, ses tonu canlı bir şekilde kızgın ve çaresizdi.

Planım işe yarıyor gibi görünüyordu.

"Ben kararımı verdim, Ahaan." Ondan uzaklaştım. "Anayra'nın kafasını çok karıştırıyoruz. Onun duygularını çözmesi gerekiyor. Biraz ayrı kalmak iyi olur."

"Buna inanamıyorum." Göz ucuyla ona bakma riskini göze aldım. Parmaklarını saçlarında gezdirerek çılgın bir bilim adamı gibi görünmesini sağladı. "Çocukluğundaki en sevdiğin oyuncakları bana hep verirdin. Sende kalmasını istemiş olabilirsin ama yine de bana verdin. Anayra verilecek bir oyuncak değil, Bhai. Bırak o karar versin. Onu hiçbir karara zorlama." Sesi acı doluydu.

Onu herhangi bir karara zorlamıyordum. Sadece işleri onun için kolaylaştırmaya çalışıyordum. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. İki kardeş arasında kalmasından. Bugün Ahaan'ı onunla konuşmaya zorlayacaktım. Yarın tüm eşyalarını saraya taşımak için Purvi'yi ziyaret edecekti ve bu, işleri halletmeleri için mükemmel bir fırsat olacaktı. Ama işe yaraması için doğru ipleri çekmem gerekiyordu.

"Değilim." Tartışmaya çalıştım ama ona göre tamamen haklı olmadığımı biliyordum.

"Kardeşi için sevgisini feda eden adam rolünü oynayamazsın," dedi. "Bunu yapmana asla izin vermeyeceğim. İkimizin de bu konuda adil bir şansa ihtiyacı var. Beni seçmesini istemiyorum çünkü onun için tek seçenek bendim."

Ne zaman böyle şeyler düşünecek kadar olgunlaştı? Menüde ben olsaydım Anayra'nın kimi seçeceğini biliyordum, artık o da onu sevdiğimi biliyordu.

"Kararımı verdim. Önümüzdeki üç gün içinde Londra'ya gidiyorum ve yakında geri dönmeyebilirim," dedim onu biraz daha zorlamak için.

Üzgünüm, Ahaan. Gerçeği öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Ve seni durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Öylece çekip gidemezsin," diyerek bana meydan okudu.

Plan doğru yönde ilerliyordu. Tam da olmasını istediğim gibi kararlı görünüyordu.

Kardeşimin bir sonraki hamlesini bildiğimden, "Bunu göreceğiz," diye karşılık verdim.

"MERHABA, BAYIM." Anayra beni aradığında bir bardak su içiyordum. Bugünlerde benimle daha rahat olmaya başlamıştı.

"Merhaba Bayan," diye alay ederek karşılık verdim.

Suyu yuttum ve yatağıma doğru ilerledim.

"Peki onunla konuştun mu?" Sınırdaki olduğunu biliyordum.

Bütün gün Ahaan'la yaptığım konuşmayı düşününce sinirlerinin bozulabileceğini biliyordum. Onu bilgilendirmek istedim.

Ama babasından ve onun için tuttuğu başka bir eğitmenden kendini savunma dersleri almakla meşgul olduğunu biliyordum.

Rajveer Rathod hesaba katılması gereken bir güçtü. Hiçbir anı boşa harcamazdı. Anayra'nın kendini savunma dersleri almasından memnundum.

"Evet, aramız daha iyi," diye bilgilendirdim onu. "Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi sıra sende. Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Sesim çaresiz gibi çıkıyordu ama tüm bu karmaşanın sona ermesini istiyordum. Ahaan'ın yoluna devam etmesini istiyordum. İlişkilerimizin garip olmasını istemiyordum.

"Yapacağım." İç çekti. "Sadece nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim."

İşte yine başlıyoruz. İyi ki Ahaan'ı yarın Anayra'yla buluşması için kandırmışım.

"Bay Flörtöz Pantolon nasıl?" Yalnız uyuduğunu öğrendikten sonra ona kargoyla gönderdiğim oyuncak ayıyı sordum. Ona olan cilveli yaklaşımlarıma bir övgü olarak ona Bay Cilveli Pantolon adını vermişti.

"O iyi." Belli ki gülümsediğini duydum. "Sadece sıcaklığımın tadını çıkarıyor. İkimiz de yorganın altındayız." Yumuşak bir inilti çıkardı. "Sarılmak."

Nadiren de olsa, Anayra bana kendi ilacımdan bir doz vererek benimle dalga geçti. Tekrar sertleşmeye başlamıştım.

Kahretsin.

Keşke burada olsaydı da onu kucaklamama izin verseydi ve klitorisine sürtünerek sözlerinin beni ne kadar etkilediğini anlamasını sağlasaydım.

"Sanırım delirdim!" İtiraf ettim.

"Şimdi mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Uzun zamandır delisin, ama özel durum nedir?"

O da bu alay oyununda iyiye gidiyordu ve ben de gururlu bir öğretmendim.

Ona daha fazla şey öğretmek istiyordum, özellikle de onunla sevişirken adımları çeşitli şekillerde nasıl inleteceğini.

"Bir oyuncak ayıyı kıskanıyorum," diye mırıldandım. "Keşke orada olsaydım da seni kucaklayıp uyutabilseydim."

"Babam da akşam yemeği için senin kelleni tabağa koyardı."

"Ondan korkmuyorum, tatlım. Unutma, sen benim karımsın."

"Ama o zaman evliliğimiz yasal değildi. Yasal olarak ve onun önünde evlenmezsek babam gitmeme izin vermeyecek," diye hiç vakit kaybetmeden beni bilgilendirdi.

"Yasallığı umurumda değil." Sesim aniden umutsuz çıkmıştı. "Sen hâla benim karımsın. Ama bu seni rahatsız ediyorsa, tüm dünyanın gözü önünde seninle evlenirim. Ama Ahaan birlikte olmamıza izin verene kadar beklemek zorundayız."

Ahaan'a bu yeni değişikliğe alışması için zaman vermek istedim. Birini bir günde asla sevemezsin. Bu zaman alır. Kardeşim için yapabileceğim en az şey ona yeterince zaman tanımaktı.

"Onunla yüzleşmekten korkuyorum, Aryan," diye sızlandı. "Gözlerinin içine bakıp kalbini nasıl kırabilirim?"

İşte yine başlıyoruz.

"Orada olmamı ister misin?" Endişeyle sordum.

Bana ihtiyacı olursa yanında olurdum ama yine de bunu tek başına yapmasını istedim. Ahaan bunun benim talebim değil onun isteği olduğunu anlamalıydı.

"Hayır." Telefonda i geçirdi. "Bunu kendi başıma yapmalıyım. Benim için yaptıklarından sonra bunu hak ediyor." Tatmin edici bir i geçirdim. En azından şimdilik aynı fikirdeydik.

"Tamam prenses." Yorgun olduğunu ve büyük bir günün yaklaştığını biliyordum. "şimdi uyu. Yarın konuşuruz. Evinden eşyalarını aldıktan sonra seninle buluşmak istiyorum. Ya benim evimde ya da ofiste buluşabiliriz."

Onu çok özledim. Sadece onu yakınımda tutmak ve bunun kaderin bana oynadığı zalim bir şaka olmadığından emin olmak istedim.

"Toparlanıp kalan eşyalarımı kamyonu yükledikten sonra sana haber veririm." Bir esnemeyi bastırđını duydum. "İyi geceler, Bay Aryan Rajput."

"İyi geceler, Bayan Aryan Rajput. Yarın görüşmek üzere."

Bu, uyumadan önce birbirimizi selamlama şeklimizdi. Hoşuma gidiyordu. Ona karım demek. Hiçbir şansı kaırmazdım.

CHAPTER 51

Ahaan

Kurbanlık koyun gibi davrandığı için kardeşime lanet olsun.

Ann'in ikinci tercihi olmak istemedim. Onun ilk tercihi olmak istiyordum. Beni sevdiğine inanıyordum. Bana umut ve hayranlık dolu bakışlarından beni sevdiğini anlıyordum.

Öyle değil mi?

Yoksa sadece minnettar mıydı?

Bana gerçeği itiraf etmekten korkuyor muydu?

Teklifimi kabul etti ama bu Bhai'nin ona duygularını itiraf etmesinden önceydi. Daha önce... birini seçmek zorundaydı.

Gerçeği öğrenmem gerekiyordu. Kimi sevdiğini içten içe bilsem de, çok geç olmadan bunu doğrulamalıyım. Aptal kardeşim Londra'ya gitmeden önce.

Purvi, Ann hakkında bilgi vermeden önce bir saat yalvarttı beni. Tek bir şartla.

Bana bir pislik olduğumu itiraf ettirdi.

Ann'in ona nasıl katlanabildiğini bilmiyordum. İşkenceden sonra Purvi bana Ann'in öğlen onu eski dairelerinde ziyaret edeceğini söyledi.

Ann son iki haftadır benimle irtibata geçmemişti. Onun boşluğuna saygı duydum ve bunu düşünmesi için ona zaman tanıdım. Ama şimdi onunla konuşmam gerektiğine göre, bu aklından geçenleri öğrenmek için mükemmel bir fırsattı.

Gözlerimi devirerek dairenin dışında durdum ve Ann'in dört büyük korumaya onun için güvende olduğumu onaylamasını bekledim.

Babası milyarder olduğu için Ann'in ağır mücevherler ve pahalı kıyafetler giymesini bekliyordum ama yanılmışım. Hâlâ şeftali ve beyaz bir kurti takımı giyiyordu. Sade ve temizdi, tıpkı onun gibi. Yüzünde özel bir ışıltı vardı ve babasıyla geçirdiği zamanın ona iyi geldiğini görmek beni mutlu etti.

Ann'i dairesine kadar takip ettim. İlk kez buraya girdiğimde bana olan aşkını itiraf ettiğini duymuştum. Bu sefer, onun da aynı şeyi yapmasını umuyordum.

"Ahaan." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Onlar için üzgünüm." Giriş kapısında duran korumaları işaret etti. "Ama babam bana her yerde eşlik etmeleri konusunda ısrar ediyor. Benim için tek kuralı buydu. Bu yüzden elim kolum bağlı." Utanç yanaklarını kırmızıya boyadı.

Böyle özür dilerken çok şirin görünüyordu. Kıvrımlı dudakları kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. O dudaklar...

Konsantre ol, Ahaan. Buraya yapmak için geldiğin şeyi yap, diye kendimi azarladım.

Evet, doğru.

Koridordan oturma odasına doğru yürüdüm. "Son iki haftadır seni aramadığım için özür dilerim. Hâlâ bana kızgın olduğunu ve ailenle birlikte olduğunu sanıyordum," diye gevelemeye başladım.

"Sorun yok. Artık iyiyim." Oturmam için kanepeye el salladı. "O gün olan onca şeye hazırlıklı değildim." Gülümsedi ve kalbim yeniden eridi.

"Buraya sana bir şey söylemeye geldim." Üçlü koltuğa otururken bakışlarından kaçındım. "Lütfen zor yoldan anlamayın. Biliyorum.

gerçeği. Gerçekten sevdiğiniz kişi hakkında..." Yüzünü süsleyen gülümseme kısa süre sonra yerini acıya bıraktı. Bana sanki iki başım birden çıkmış gibi baktı. Çelişkili.

Gerçeği öğrenebilmemin tek yolu buydu. *Her şeyi ben bilirim* kartını oynamak.

"Artık bizden kaçmana gerek yok. Hayatının aşkını seçebilirsin." Duygularını itiraf etmesini ve sevdiği ve birlikte zaman geçirmek istediği kişinin ben olduğumu söylemesini umuyordum.

"Ama sen nereden biliyorsun?" İri ve güzel gözlerinden yaşlar düşmek üzereydi.

Her an kırılacakmış gibi görünüyordu.

Sorusu karşısında omuz silktim. "Seni tanıyorum, Ann." Gerçekten gülümsedim. "Gerçek duygularını her zaman saklayamazsın. Bunu gözlerinde görebiliyorum, aşkına duyduğun özlemi."

Sadece söyle, Ann. Her zaman benim olduğunu söyle.

"Çok üzgünüm, Ahaan." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında sesi çatladı. "Seni incitmek istemedim."

Sözlerini algılamam bir dakika sürdü.

Bunu söylediğinde gülümsemem kayboldu, çünkü titredi ve dizlerinin üzerine çöktü, şimdi tamamen çirkin bir şekilde ağlıyordu ve tüm dünyamı paramparça etti. Vicdanım gerçeği bilmesine rağmen, ondan kaçmaya çalıştım. Beni sevdiğine inanmak istedim.

Ama hayır, onu seviyordu.

Çok geç kalmıştım. İtirafım için çok geç kalmıştım.

Koltuğumdan kayarak indim ve onun yanında diz çöktüm. Gözlerindeki yaşları göremiyordum. Artık değil. Benim yüzümden değil...

"Şşşt." Bunu daha fazla yapıp yapamayacağımı, yapmam gerekip gerekmediğini bilmeden geçici olarak omzuna dokundum. "Sorun yok, Ann. Ben... Ben iyiyim." Yalan söyledim. "Benim yüzümden Bhai'ye olan aşkından vazgeçme. Sana kızgın olmadığıma söz verebilirim. Asla da olamam." Duygularımı dizginlemek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen sesim titriyordu.

Onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim.

İçim parçalanırken onu nasıl teselli edebilirdim? Ona kendimden bir okyanus vermiştim ve şimdi aşkımızın gelgitlerinde boğulacak gibi hissediyordum.

Başını omuzlarıma yasladı ve bir dakika önce yaşadığım tüm tereddütler uçup gitti. Kolumu omzuna doladım ve onu daha da yakınımaya çektim, hem onu rahatlattım hem de onu kollarımda tutarak kendimi rahatlattım. Yanlış olduğunu bilmeme rağmen parmaklarımı saçlarında gezdirmekten, yumuşak tellerini hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Her zaman onun yanıdaydım ve yanında olmaya devam edecektim.

Ama o beni sevmiyordu. Beni asla sevmeyecekti.

Aniden başını kaldırdı, donakalmıştı ve aniden biraz geri çekildi, kolum omuzlarından kaydı.

Vücudunun bana bu kadar yakın olmasını anında özledim.

Bu beni eksik hissettirdi.

Titreyen ellerimi tuttu ve sözleriyle kalbimi katletmeye devam etti. "Kim olduğunu öğrendikten sonra seni asla incitmek istemedim. Başrahibe bile seninle evlenmemi istedi. Ama sevdiğim kişi olan Aryan bana aşkını itiraf ettikten sonra seni nasıl sevebilirim?" Çaresiz görünüyordu ve sesindeki titremenin nedeni olduğum için kendime lanet ettim. "Çok üzgünüm, Ahaan." Hıçkırığa hıçkırığa ağladı, alnını tuttuğu avucumun arkasıyla buluşacak şekilde eğdi. "Gerçeği bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Sana söylemek istedim ama korkaklık edip sana gelmedim. Lütfen benden nefret etme. İşleri senin için daha da kötüleştirmek istemedim. Çok üzgünüm, Big B." Sözcükleri geveledi ve mırıldanmalarının arasında kayboldu.

Çenesini kaldırdım ve geçici olarak gözyaşlarını sildim ve parmağımın yüzündeki masum teması bile acıttı. Ama ne kadar incinmiş olursam olayım, ne kadar kırılmış olursam olayım, ağlamasına izin veremezdim.

Tüm mutluluğu hak ediyordu.

"Sana yalan söylemeyeceğim." Başımı hafifçe salladım. "Acıyor." Sesimin çatallaşmasından nefret ediyordum. "İyileşmem biraz zaman alacak ama senin ve Bhai'nin benim için hayatınızı feda etmenize izin veremem. Londra'ya gitmeyi planladığını biliyor muydun?" Bunun üzerine gözleri parladı. Bakışları benim duygularımı yansıtıyordu; özlem ve sevgi; ama bu benim için değildi. "Geri dönmeyebilir. Senin ondan daha iyi bir adamı hak ettiğini düşünüyor, bu yüzden gitmene izin veriyor. Ayrıca sana ondan daha fazla bakacağımı düşünüyor." Dudakları aralandı ve gözleri şok içinde açıldı.

"Ne oluyor be!" Hayatımda duyduğum en sinir bozucu ses içeri girdi ve arkamı dönüp ona saldırmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Bütün bu saçmalıklarla işim bitti. Aryan'ın korkup kaçmasını beklemiyordum," diye bağırdı Purvi.

Onu daha önce fark etmemiştim. Mükemmel.

Şu anda üzgün ve öfkeliydim ve bunu Ann'e yükleyemezdim. Purvi, bana karşı her zamanki kaltağı gibi davranarak benim yerime kardeşimi desteklemiş ve Ann'e de aynı şeyi tavsiye etmişti. Ann'in kararından kısmen o sorumluydu.

Karnından nefret ediyordum.

Bana karşı duruşu içimdeki hücreleri öfkeliendirdi, yaktı ve burun deliklerimin alev almasına neden oldu. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

Yapma, Purvi. Yapma işte. Şimdi olmaz. Onu bu işe karışmaması için uyarmak istiyordum ama tüm öfkemi ondan çıkarmak istiyordum. Ann'in beni en çok inciten şeyi yapmaya, kardeşimi seçmeye ikna edilmesinde parmağı olan kişi.

"Çenenin kapalı tut ve olgunlaşmamış, bencil bir sürtük gibi davranmayı bırak. Senin aksine, kardeşim kendini beğenmiş biri değil," diyerek kardeşimi savundum.

Koyu kahverengi gözleriyle bana dik dik baktı. Gözbebekleri gözlerinden dışarı fırlayacak gibiydi çünkü sinirlerine dokunmuş gibiydim.

"İnsanları tanımadan yargılama." İncitici bakışlarını üzerime dikti. "Ve sırf reddedilmeni kaldıramadığın için öfkene benden çıkarma ve kardeşini kıskanıyor olman acınacak bir durum," diye karşılık verdi, beni daha fazla incitmek için yaptığı geri dönüşten memnun görünüyordu.

Onu tekrar incitmek istedim. Benim yaşadıklarımın en azından yüzde birini hissetmesini sağlamak.

"Babasının parasını kullanan ve bir ailenin nasıl işlediğini bilmeyen porselen bir bebek olduğunu biliyorum." Sesime karışan asitle ona tükürdüm. "Ann ve Bhai'nin birlikte olmasını asla kıskanmam çünkü Ann onu seviyor. Ama kesinlikle incinirdim çünkü onunla evleneceğimi sanıyordum." Tereddütle omzumun üzerinden Ann'e baktım ve onun düşüncelerine dalmış olduğunu fark ettim ve bu beni daha çok yaraladı.

Bhai'nin Londra'ya gitmesini düşündüğünü biliyordum ve ben oradayken beni umursamaması düşüncesine katlanamıyordum.

Çenemi sıkarak Purvi'ye döndüm. "Sevgili babacığın tarafından istediğin her şey eline tutuşturulduğu için şu anda gerçekten nasıl hissettiğimi bilemezsin. Hayatımın aşkını kaybetmenin acısını. Keşke sen de sevdiğin birini kaybetmiş olsaydın." Kavga edecek havada değildim ama bu kız sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Oh, oğlum." Gözlerini devirerek kıkırdadı. "Oraya gitme," diye beni tehditkâr bir ses tonuyla ve dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle uyardı. Yüzündeki ifadeden duygularını saklamaya çalıştığını anlayabiliyordum. İncinmiş görünüyordu ama umurumda değildi. Birini ya da bir şeyi incitmek istiyordum. "Hiçbir fikrin yok. Seni lanet-"

"Lütfen kavga etmeyi bırakın. Birbirinizden neden bu kadar nefret ettiğinizi anlamıyorum." Anayra aramızda durdu.

"Onunla nasıl arkadaş olduğunu bile anlamıyorum." Ellerimi hayal kırıklığıyla saçlarımda gezdirirken Purvi'nin göz ucuyla bana kaşlarını çattığını gördüm.

Ailede huysuz olan ben değildim. Daha duygusal bir tiptim ve Purvi içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu ama ona bağırıp duygularımın bir kısmını dışarı vurduktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim. Purvi biliyor muydu bilmiyorum ama onunla kavga etmek bir şekilde kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oldu.

"Ahaan, bana Aryan'ın planından biraz daha bahsedebilir misin? Şu anda sana sorarak bencillik ettiğimi biliyorum ama elimde değil. Bilmek istiyorum. Lütfen." Ann sözcükleri aceleyle sıralarken ses tonunda belirgin bir endişe vardı.

"Gidip Bhai'yle konuşmalısın," diye mırıldandım, ona gitmesini söylerken göğsümün daraldığını hissediyordum. "Doğru düşünemiyor."

Hayatımın aşkını kardeşime gitmeye gerçekten ikna ediyordum? Ben asla verici bir tip olmadım. Bhai öyleydi. Ama işte buradaydım, ruhumu ve akıl sağlığımı parçalara ayırırken onları birbirine yapıştırıyordum.

"Bir an onu tanıdığımı sanıyorum. Bir saniye sonra yanıldığımı kanıtlıyor. Onun nesi var böyle!" Odanın enine doğru volta atmaya başladı. "Aryan'la görüşmem gerek. İşine geldiği gibi karar veremez. Ben elden ele dolaştırılacak bir nesne değilim." Kadın

aniden durdu ve tüm vücudunun kaskatı kesildiğini fark ettim. "Bekle..." Durakladı, hâlâ düşünüyordu. "Sanırım ne yaptığını biliyorum. Lütfen beni ona götürebilir misin?" Yaralı bir dişi kaplan gibi kararlı ve öfkeli görünüyordu.

Nasıl yaptığımı bilmiyordum ama başımı salladım.

Ona asla hayır demeyecektim.

Kalbi kardeşim için atıyor olabilirdi ama benimki hâlâ onun avuçlarının altındaydı. Şu anda, isteğiyle onu sıkıyordu.

Biricik aşkımı kardeşime götürmemi rica etti, böylece onunla konuşup sorunu çözebilecekti.

Sonsuza dek birlikte olmak için.

Göğsümün içinde asla dolmayacak bir delik bırakarak. Hiçbir zaman.

Şoföründen nerede olduğunu teyit ettikten sonra onu evine götürdüm. Korumaları bizi yakından takip etti. Güvende olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu ama hareket etme özgürlüğünü kaybetmiş olabilirdi.

Onu Bhai'nin evinin önüne bıraktıktan sonra arabamdan inerken, "İşte benim işaretim," dedim.

Yolcu koltuğunun açık camına doğru eğildi. "İçeri gelmiyor musun?" Bakışları daha fazla acı ve endişeyle doldu.

"Hayır, gitmem gereken başka bir yer var," diye cevap verdim soğukkanlılıkla.

Senden uzak herhangi bir yer. Kapalı bir alan olur.

Sadece çılgılık atmak istedim.

Yıllarca planlamanın içinde kayboldum.

Onu üniversitedeki ilk gününde yakalamalıydım.

"Ahaan. Yapma." Kaşları endişeyle çatıldı. "Sen benim sadece ilk aşkım değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım ve akıl hocamsın. Bana her zaman kendi çarpık yöntemlerinle yardım ettin. Senin yardımın olmasaydı ben bir hiç olurdum. Kendi ayaklarımın üzerinde durmamı sağladın. Sana sonsuza dek borçlu kalacağım." Bakışları suçluluk duygusuna kapılmıştı ve onu bu halde görmek beni kahrediyordu ama ağzım onu rahatlatmak için çalışmıyordu. Onu rahatlatmak için. Devam etti, "Yalnız gitmene izin veremem. Bize ihtiyacın var." Beni iyi tanıyordu.

Keşke gözlerimdeki aşkı okuyabilseydi. Benim olmak için geri dönmesini isteyen ruhumun ağtını. Onun kararı kalbimin derinliklerine dalmış ve onulmaz bir oyuk açmıştı.

"İkinizin sonsuza dek birlikte olacağınızı bilerek seni onun evine bırakacak kadar iradeli olabilirim, ama ona benim için görmek istediğim aşkla baktığını göremeyecek kadar güçsüzüm." Gözlerimi ondan ayıramıyordum, sanki bu onu son görüşümmüş gibi gözlerim ona yapışmıştı. "Fikrimi değiştirmeden ve seni kardeşimin elinden kurtarmadan önce gitmeliyim." Sözlerimdeki acıyı anlayarak, itirafıma zayıf bir şekilde gülümsedi.

Beni yalnız bırakmasının daha iyi olacağına onu ikna etmek için gülümsemesini yansıttım. Onu kardeşimin ruh eşi olarak kabul etmek için zamana ve boşluğa ihtiyacım vardı.

"Sen kabul etmediğin sürece evlenmeyeceğiz," dedi son derece içtenlikle. "Sana açtığım yara kapanana kadar." Ayağa kalktı ve arabadan birkaç adım uzaklaştı. "Söz veriyorum, Ahaan. Artık seni incitmek istemiyorum." Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Birini seçip diğerini yaralamak.

"Onunla birlikte olmak için yeterince bekledin. Seni daha fazla bekletmeyeceğim." Anahtarımı çevirdim ve motor, içimde parçalara ayrılan hayatın aksine kükreyerek canlandı. "Sorun değil Ann," diye onu rahatlattım. "Mutluluğu hak ettin ve eminim kardeşim sana bunu verecektir. Bu yüzden artık beni düşünme. Bana ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağım. Şimdi git. Kışt!" Gözlerimin arkasında yanan yaşları görmemesini umarak ona şakacı bir şekilde el salladım.

Bana sıkıntılı bir gülümseme verdi ve benden, aşkımdan uzaklaşarak geri döndü.

Hayat her zaman adil değildi.

Kader bazıları için bir şeytan, bazıları içinse bir melekti.

Benim durumumda, kader hayatımı defalarca mahvetmişti. Artık beni mahvetmesine izin vermeyeceğim. Daha iyi olmaya çalışacağım. Bir daha aşık olmayacağıma söz verdim. Kalbimden geriye ne kaldıysa etrafına yüksek duvarlar öreceğim.

Bu sefer, planımı bozan herkesi mahvedecektim. Aşk herkes için değildi.

Özellikle de benim için.

CHAPTER 52

Anayra

Ahaan'a söyleyecek kadar içimde olduğunu bilmiyordum.

Ama yapmak zorundaydım ve şimdi benim yüzümden kalbi kırılmıştı. Ahaan'ın kalbinin kırılmasına sebep olduğum için kendimi asla affetmeyeceğim. Onunla yüzleşmek için biraz daha hazırlıklı olabilirdim. Aryan Londra'ya gitmiş gibi yapmasaydı onu daha az incitebilirdim. Beni otobüsün altına itmeye nasıl cüret eder?

En azından beni uyarabilirdi.

Dışarıda beklemeleri için korumalarla yaptığım tartışmayı kazandıktan sonra oturma odasına doğru ilerledim. Öfkeden köpürdüğüm için artık durdurulamayacağımı biliyorlardı. Sakinliğimi düzenli olarak kaybetmezdim ama insanlar aklımı kaybettiğimde daha iyi bir ben görmek için dua ederlerdi.

Geçen sefer parti sırasında evinde çalışan birkaç hizmetçi görmüştüm. Ama bugün, çıplak görünüyordu ve

İşgalciler. Sanki herkes tatile gitmiş gibi. Aryan'ın evin arkasından biriyle konuştuğunu duyabiliyordum. Muhtemelen arka bahçede. Yani o iş konuşuyordu, ben ise nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Ahaan.

Geçen her saniye daha da öfkeleniyordum. İnsanları bir şeyler yapmaları için manipüle etmemeliydi ve kesinlikle beni böyle gafil avlamamalıydı. Ahaan'ı incittiğim için ne kadar kötü hissedeceğimi biliyordu ve buna rağmen bunu yapmaya hazırdım.

Arka bahçeye açılan cam kapıları açtım ve bana yaşattıkları için onu tokatlamak ve dövmek isteyerek dışarı çıktım.

Bahçe geçen seferkinden biraz farklı görünüyordu. Yaklaşık üç metrelik çiçek yatağında kırmızı gül çalıları görebiliyordum. Çok güzel görünüyordu. Çiçek kokusu duyularıma çarparak beni sakinleştirdi, ama kibirli kocamın sesini tekrar duymadan önce sadece bir saniye kadar kayboldum ve soluduğum tüm sakinliği sildim.

Soluma doğru döndüm ve onu havuzun yanındaki beyaz bankta oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken ve aynı anda telefonla konuşurken gördüm. Üzerinde tişört yoktu. İçimden onu havuza itmek geldi. İyi bir cezayı hak ediyordu ama ya beni de kendisiyle birlikte çekerse?

Havuz, su, nefes almak, boğulmak...

Tamam, iyi bir fikir değil.

Yüzü bana dönük olduğu için beni görmemişti. Hızlıca bir şeyler yapmalıydım. Onu cezalandırmak için.

Birden ayağa kalktı ve kalbim küt küt atmaya başladı ama dürtülerim daha hızlı çalıştı ve yan taraftaki uzun çalılardan birinin arkasına saklandım. Hafifçe döndüm ve boşluktan baktım. Dizüstü bilgisayarını masanın üzerinde tuttu ve bana doğru yürüdü. Benden sadece birkaç metre uzaklaşana kadar ilerledi. Uzun ve geniş omuzlarını görünce nefesimi tuttum. Üzerinde sadece eşofman vardı. İnce yapılı gövdesi güneş ışığında mükemmel bir gölge oluşturarak parlıyor, o çekici göğüs ve karın kaslarını öne çıkarıyordu. O kadar yakışıklı görünüyordu ki, bir an için ona duyduğum tüm öfke buharlaşıp uçtu sanki. Çenesini süsleyen kirli sakalı ve alnına kazınmış kaşları yüzündeki yakışıklı ışıltıyı daha da artırıyordu.

Çekici olabilir ama kötü, manipüle edici ve kontrolcüdür.

Ama ben onu cezalandırmak için bir plan yapamadan dirseğimden tutarak beni kendine çekti. Bu ani manevra karşısında nefesim kesildi ama hemen elleriyle ağzımı kapatarak beni susturdu. "Evet Ron, her şey kulağa hoş geliyor." Ateşli gözleri yüzümde gezindi. Tanrım! Midem altüst oldu ve gözlerim onunkilerle kilitlenirken dudaklarım avucunun altında ayrıldı. "Kontratı sana göndereceğim. İnceleyip işine yarayıp yaramadığını bana bildirebilirsin." Hâlâ nöbetçi olduğunu fark ettim.

Şokun etkisiyle kaskatı kesilen bedenim gevşedi ve o da bunu fark etmiş olacak ki ellerini ağzımdan çekip parmaklarını yanağımda gezdirerek dokunuşunun altında titrememi sağladı, parmakları kulaklarımın üzerinde gezindi, bana zar zor dokunarak beni gıdıkladı. Yüzünü boynumun kıvrımına soktuğunda tüylerim diken diken oldu. "Evet, tabii. Bunu ayarlayabiliriz. Endişelenme." Ron'un ya da her kiminle konuşuyorsa onun dikkatini çektiğine sevinmiştim.

Ne kadar yanılmışım. Çok yanılmışım. Onun da dikkati benim üzerimdeydi.

Elleri belime doğru hareket etti, beni tutmasaydı zayıf bacaklarımla düşebileceğimi biliyormuş gibi beni çevreledi ve ona bastırdı. Sırtım artık onun uzun gövdesi tarafından tamamen sarılmıştı. Sonra boynuma tüy gibi öpücükler bırakmaya başladı, biraz ısırdı ve yaladı. Titremeler omurgamdan aşağıya, doğrudan merkezime doğru akmaya devam etti. Karnımda bir gıdıklanma hissettim. Daha fazla öpücüğünü ve amansız dokunuşunu arzuluyordum. Başımı eğerek ona daha fazla erişim sağladım ve devam etmesi için sessizce yalvardım.

Evinin önünden hızla geçen bir aracın uzaktan gelen sesi beni trans halinden çıkardı. Ne haltlar oluyordu?

Buraya onunla yüzleşmeye geldim. Ama onun yerine, beni baştan çıkarmasına izin verdim.

Babam bana bir saldırı durumunda kendimi savunmayı öğretmişti. Ama bu hareketleri Aryan üzerinde kullanmalı mıydım? Bedenim onun ellerinin tenimdeki her hücreyi dolaşıp haritalamasına kesinlikle aldırımıyordu ama kontrolü bu şekilde ele geçirmesine izin veremezdim. İlişkimizde benim de söz hakkım vardı. Tek taraflı yürümezdi.

Diğer adamın telefonda bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Hayır, ben buradayım. Sadece biraz su içiyordum." Boynumu kemirmeye devam etti. Isırıyor, yalıyor ve emiyordu.

Kıvrandım, beni oyaladığı zevkin içinde kayboldum. Ben onunla yüzleşmeyi düşündüğüm şeylerin yarısını bile hatırlayamazken, onun hem çağrıya hem de bana nasıl konsantre olabildiğini merak ediyordum.

Öfkemi bu şekilde gölgelemesine izin veremezdim. Ayaklarının üzerine bastım ve aynı anda karnının alt kısmına vurdum. "Ah," diye ciyakladı, neredeyse telefonunu düşürüyordu. Dikkatinin dağılmasından faydalandım ve ondan uzaklaştım.

Bana ters ters baktı. "Önemli bir şey değil. Bacağımı masaya çarptım. Bunun için üzgünüm. Bacaklarıma bakmam gerekiyor. Seni bir ara ararım." Aramayı kesti ve telefonunu eşofmanının cebine koydu.

"Babanın sana kendini savunmayı öğrettiğini söylediğinde, bunu benim üzerimde kullanmanı beklemiyordum." Sırıttı. "Ne hoş bir sürpriz Bayan Aryan Rajput." Gözleri beni yavaşça içine aldı, yırtıcı bir bakışla beni değerlendirdi.

"Bunu hak ettin ve ben yokmuşum gibi davrandığın her seferde bunu kullanacağım." Ona ters ters baktım.

"Ama canımı yaktı prenses." Karnının alt kısmına bastırıldığında gülümsemesi anında acıya dönüştü. "Sanırım şişiyor bile. Ahh." Gözlerindeki acı gerçek gibiydi. Kendimi suçlu hissettim. Onu incitmemek için dikkatli olmalıydım.

"Bir bakayım." Ona yaklaştım ama beni çevirdi ve ellerimi kollarıyla kilitledi; sırtımı göğsüne bastırdı.

Benimle oynamıştı. Yine.

Aptal ben.

Bu pozisyonda hareket edemiyordum. Kıpırdamaya çalıştım ama o elini daha da sıkı. Sırtım yine onun çerçevesine yaslanmıştı ama ellerim dirseğiyle boynuma yakın bir yerde sabitlendiği için geçen seferki gibi boynuma erişemiyordu. Tek teselli buydu.

"Ne yapıyorsun, Aryan? Bırak beni," diye inledim. Kendimi savunmada hâlâ yeniydin ve kendimi bu duruştan nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

"Sen kendini özgür bırakana kadar yapmayacağım." Kıkırdadı.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sanki kapana kısılmış gibiyim." Surat astım.

"Kendin bul. Kendi başına halledebileceğini biliyorum," diye kulağıma fısıldadı. "Elimden başarıyla kurtulursan ne dersen yaparım. Hadi prenses. Beni hayal kırıklığına uğratma." Beni morartmıyordu ama ellerim rahat bir pozisyonda değildi.

Purvi, babamın beni eğittiğini duyduğunda bana hınzır ve vahşi kendini savunma derslerinden birkaçını vermişti, ancak şimdiye kadar bunları kullanacağımı rüyamda hiç düşünmemiştim.

Bunu gerçekten yapacak mıydım?

Emin değildim. Ama meydan okumasından geri adım atmayacaktım. Zirvesi Everest Dağı'ndan daha yüksek bir egosu vardı. Onu alaşağı etmeli ve tamamen saf olmadığımı ona göstermeliydim.

Böylece, hareketimi yüzlerce kez daha gözden geçirdikten sonra mücadelemi biraz hafiflettim.

"Sakın bana bıraktığını söyleme prenses. Bunu istemezdim." Kulak mememi kemirdi.

O beni baştan çıkarıp sinirlendirebiliyorsa, ben neden yapamayayım?

Yavaşça vücuduna yaslandım. "Pes etmiyorum Bay Aryan Rajput," dedim. Tanrıya şükür onunla yüz yüze değildim. Bunun bir oyun olduğunu hemen anlayabilirdi.

Bu biraz garip olacak. Tanrım, lütfen bana güç ver.

Tüm ağırlığımı Aryan'ın gövdesine verdim ve kıcıımı bacağına dayayarak yavaşça bacağının uzunluğu boyunca hareket ettirdim. Bunu doğru yapıp yapmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu filmlerde görmüştüm, belki bir ya da iki kez.

Nefes nefese kaldı, tutuşunu gevşetti. Hareketim onu etkiliyor gibi görünüyordu. Ben de kıcıımı biraz daha sürtmeye devam ettim.

"Ne yapıyorsun prenses?" Sesi hırıltılı ve çaresizdi.

"Ne?" Samimiyet taklidi yapmaya çalıştım ve mükemmel çıktı. "Yanlış mı yapıyorum?" Ona biraz daha bastırırken sordum. Hareketimi birkaç kez daha tekrarladıktan sonra, bir şeyin beni dürttüğünü hissettim.

Hayır. Olamaz. Ben az önce...? Kahretsin!

Elinden kurtulmaya çalıştım. Bu kadar aptalca meydan okuma yeter.

Beni tutmayı bıraktı ve geri çekildi. "Bunun üzerimde yarattığı etki hakkında bir fikrin var mı?" dedi eşofmanını düzelterek.

Bacaklarının arasında uzun bir çukur oluştuğunu

gördüm. Bu bir ereksiyon muydu?

Gözlerim büyüdü ve yanaklarım kızarmaya başladı.

"Gözler yukarı. Prensese." Aryan'ın sesi tepkim karşısında eğlenmiş gibiydi.

Gözlerimi yukarı kaldırdım ve o da kaşlarından birini bana doğru kaldırdı. Beni onunkine bakarken yakaladı... kahretsin... Gözlerimi kapattım ve arkamı döndüm. Bu çok utanç vericiydi. Purvi'nin tavsiyesine göre hareket etmeyi düşünmemeliydim bile.

"Tamamen seninim, tatlım. Sadece sor." Şakalaşmaya devam etti. Bu adam ne zaman flört etmeyi bırakacaktı?

Ne zaman susacağını bilmeli.

"Ben mutfakta olacağım. Biraz suya ihtiyacım var." Olabildiğince hızlı bir şekilde mutfağa koştum.

Buzdolabını açtım ve bir şişe suyun tamamını yuttum. Dışarısı çok sıcaktı ve kalbim de beklentiyle çarpıyordu.

Aryan mutfağa girdi ama ben ondan kaçmaya çalışarak içmeye devam ettim. Dikkatleri benden uzak tutacak herhangi bir şey işime yarayabilirdi. "Bu kadar susadığınızı bilmiyordum, Bayan Aryan Rajput," diye tekrar alay etti ve ben içtiğim suda boğuldum; o ve onun çifte anlamları.

"Yavaş ol tatlım."

Mutfak tezgahının üzerine oturdum ve şişenin kapağını kapattım. "Üç ay boyunca çalışanları işten çıkarmak yok," dedim sinirlerimi yatıştırdıktan sonra.

"Seni anlamıyorum." Kaşlarını çattı.

"Meydan okumayı ben kazandım," diye sııttım. "Ve kurallara göre ben ne dersem onu yapacaksın. Yani üç ay boyunca çalışanları kovmak yok ve bir daha benden hiçbir şey saklamayacaksın," diye tekrarladım.

Yarışmayı kazanmak için fazladan bir yol kat etmişim. Bu işin peşini bırakmayacaktım. Aryan'a kendi ilacından bir doz vermeden olmazdı.

"Seninle gurur duyuyorum." Daha önce şaşkın olan ifadesi gülümsemeye dönüştü.

"Çok şey öğreniyorsun prenses. Benim için mükemmel bir kefarettir. Sana her şeyi öğretmek için sabırsızlanıyorum." Sırıttı.

"Ama seninle gurur duymuyorum, Aryan." Şakaklarımı ovuşturdum. "Beni uyartabilirsin. Sana kızgınım." Ona ters ters baktım ve ayağa kalkarak yumruğumla üzerine yürüdüm. İki yumruğumu da arkamda tutarak beni kendine doğru çekti.

"Benim için geriye kalan tek seçenek buydu. Ahaan'ı bu kadar umutlu göremezdim. Herhangi bir gecikme onu sadece daha fazla incitirdi. Ve eğer seni uyarsaydım, korkup vazgeçerdin. Bir an önce bitsin istedim. Bencil olabilirim ama seni tamamen kendime istiyorum. Paylaşmayı sevmiyorum. Özellikle de tabakta karım varsa." Gözlerindeki samimiyeti görünce öfkem biraz azaldı.

Tamam, belki de korkmuş olabilirim. Böylesi daha iyiydi. Bandaj yavaşça çekilmek yerine yırtıldı.

Ahaan'ın umudunu sürüklemek yerine...

Her zaman doğru açıklamayı bulmayı nasıl başarıyordu? Gözlerinin içine baktım. Kesinlikle usta bir manipülatördü.

"Penny, düşüncelerin için?" Parmaklarını dudaklarımda gezdirdi.

"Sen usta bir manipülatörsün," diye mırıldandım, kendimi toparlayıp ona bakmadan önce hâlâ onun büyüleyici bakışlarında kaybolmuştum. "Haklı olabilirsin. Ama sana hâlâ kızgınım." Parmaklarını ısırdım ve ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Uff." Parmaklarını geri çekip yaladı ve bana baktı. "Ben gidiyorum," diye mırıldandım çünkü bunun tek yol olduğunu biliyordum.

bu durumu kontrol altına alabilirdi. "Artık dokunmak yok, Aryan." Bakışlarını ona diktim ve gitmek için döndüm ama beni tekrar kendine doğru çekti, bir eliyle belimi sararken diğer eliyle bileğimi kavradı, parmaklarını kemirdi, yüzük parmağımın alt kısmına, bileğime ve bileziğime tatlı öpücükler kondurdu.

Bilezik...

Öpücük...

O gece.

Her şey hafıza şeridimde kükreyerek geri geldi ve kalp atışlarımı hızlandırdı.

O gece sarhoşken Ahaan'ı öpmüştüm.

"Ne oldu Prenses? Solgunlaştınız. Sizi rahatsız mı ediyorum? Sizin için çok mu fazla?" Kolunu belimden çektiğini hissettim. "Siz hazır olana kadar bekleyebilirim. Acele etmene gerek yok."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Kendini geri çekmesini istemediğim için kelimelerimi aceleyle söyledim ve tam istediğim gibi dondu kaldı. "Üniversitede oldu. O gece sarhoştum." Kaşları çatık bir şekilde beni izleyen ve sözlerimi bekleyen simsiyah gözlerinin yoğunluğuna dayanamıyordum. "Böyle olmasını istememiştim. Ama öptüm-" Daha fazla konuşmadan parmakları beni hemen susturdu.

"Eğer bana bir geceliğine sarhoş olduğunu ve sarhoşken yapacağını bildiğim gibi aptalca bir şey yaptığını söyleyeceksen, umurumda değil."

"Ama-"

"Şşşt... Aması yok." Benden çekilen kolu beni sahiplenerek daha yakın tuttu, gözlerinden rahatlık ve güvence sızıyordu. "Bilmek istemiyorum prenses. Biri senden faydalanmadıysa ve onun kıcını tekmelememi istemiyorsan, bana geçmişin hakkında hiçbir şey anlatmana gerek yok. Biliyorum ki şu anda sadece ben varım ve başka birini düşünmezsin bile. Sana güveniyorum. Seni bugünüm, geleceğim ve dünyam yapmak için geçmişini bilmeme gerek yok. Sen"-daha önce bileğimi tutan kolu göğsümü, kalbimin yanını işaret ediyordu

"Benimle" -ve sonra elimi tutup kalbinin yanına koydu- "işte bu kadar yeter."

Bileziğimi çıkardım ve ellerine verdim.

"Bu benim geçmişim. Senin almanı istiyorum. İstemiyorum çünkü bana sarhoşken yaptığım hatayı hatırlatıyor."

"Hayır." Elimini avucunun içine aldı ve bana geri verdi. "Bu senin geçmişin. Karar vermek sana kalmış. Ya bırakacaksın ya da yanında tutacaksın." Dudakları destekleyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sana karşı biraz fazla baskıcı davranmış olabilirim ama buna kendi başına karar vermeni istiyorum."

Onun sözleri, eylemlerimin sorumluluğunu almam gerektiğini anlamamı sağladı. Ve bunu kendim yapmalıyım.

Ahaan'ın kalbimden tamamen gitmesine izin vermek zorundaydım.

"Bugün beni incitmekten zevk alıyor gibisin." Gözleri yüzümün her yerinde geziniyordu ve dudaklarım, içlerinde alevlenen açık ihtiyacı görerek aralandı. İlk başta neden bahsettiğini anlayamadım ama sonra gözlerini bana dikmiş işaret parmağını emerken, bileziği bileğime geri takarken keskin kenarının onu biraz kestiğini fark ettim.

"Aryan-" Ellerini tutmaya çalıştım ama ellerimi silkti.

"Sen de benimle biraz fazla dalga geçtin canım. Az önce tadına baktığım şeyin tamamını tatmadan gitmene izin vermeyeceğim." Sonunda gözleri benimkilere dikildi, dudakları bir sırtışıya dönüştü.

Niyetinin ne olduğunu anladığımda nefesim kesildi.

Ben bir cevap veremedim aramızdaki boşluğu kapattı ve beni öptü. Bu sefer ön sevişmeye gerek yoktu, sadece dudakları dudaklarımdaydı.

Son öpüşmemiz yavaş ve şehvetli bir öpüşmeydi. Ama bu sefer beni yutuyor, dudaklarımı emiyor, dilini içime sokuyordu. Beni kendine doğru çekerek ve dudaklarıma daha fazla erişebilmek için başını eğerek öpücüğünü derinleştirdi. Elleri yanaklarımdaydı ve ağzımı daha fazla keşfetmek için onları sıkıştırıyordu. Dilimin onunkine karıştığını hissettiğimde öpücüğün içinde inledim. Kendimi bıraktım ve özenle taranmış saçlarını çektim. Daha fazlasını istiyordum. Onu daha fazla hissetme ihtiyacı baskın geliyordu.

Dudaklarımı daha fazla ısırdı, ardından emdi ve az önce dişleriyle neden olduğu yanığı yatıştırdı. Alt dudaklarını kemirdim ve ısırığına karşılık verdim. İnledi ve başımı bir tarafa doğru eğerek geri çekti. Sonra yüzümü başka tarafa çevirdi ve ellerim refleks olarak tezgâha doğru uçtu. Beni göğsüne yakın bir şekilde kucakladı. Bu onun en sevdiği pozisyon gibiydi. Vücudum onunkinin ana hatlarına göre şekillenmişti, birlikte olmak için yaratılmış mükemmel bir yapboz gibiydi.

"Beni delirtiyorsun prenses." Nefesi kulaklarımı okşadı ve vücudumda bir titremeye neden oldu. "Senin yanıdayken kendimi kontrol edemiyorum. Sanki sana duyduğum aşk ve şehvet aklımdaki tüm mantıklı düşünceleri gölgeliyor." Boynumu ısırdı ve arkadan göğsümü avuçladı.

Sadece Londra'da onunla birlikteyken hissettiğim şeyleri hissederek inledim. Tahrik olmaya ve ısınmaya başlamıştım. Sadece onun bana daha fazlasını vererek yatıştırabileceği bir acı hissettim.

"Senin her parçanı keşfetmek istiyorum." Parmakları uzattığım kolumda nazikçe gezindi. "Vücudunda izimi bırakmak istiyorum - aşk ısırıklarımı. Bedenini ve ruhunu benim olarak sahiplenmek istiyorum." Boynumu ısırdı ve benden bir inilti çıkardı. "Benim," diye fısıldadı kulağıma, dilini üzerinde gezdirerek tüylerimi diken diken etti.

Sözleri içimde oluşmakta olan havuz için bir katalizör görevi gördü. Elbisemin üzerinden göğüslerime dokunmasına rağmen, onlara doğrudan, ten tene dokunuyormuş gibi hissediyordum. Tekrar göğüslerimin üzerine çıktı ve boynumu ısırırken meme uçlarımı sıktı. İstenme ve sevilme duygusuyla inledim ve ürperdim. Tüm bu duygular yabancıydı. Daha fazlası için açgözlüydüm.

"Ne istiyorsun prenses?" Sesi karşılıksız bir arzuyla daha derin çıkıyordu. "Söyle bana. Devam etmemi istiyor musun? Kendimi zor tutuyorum. Seni çıplak görmek ve her santimini ezberlemek istiyorum. Seni tükettiğimde altımda kıvrınmanı istiyorum. Bunu istiyor musunuz, Bayan Aryan Rajput?"

Evet, evet, evet.

Ben de tam olarak bunu istiyordum.

Başımı salladığımda, kalçamı daha önce hissetme şansı bulduğum uzunluğuna doğru itti. "Bana yaptığın şey bu prenses. Beni hisset, bir ergen gibi çaresiz, sadece kıyafetlerinin üzerinden sana dokunarak ereksiyon oluyorum. Bu sensin. Üzerimde böyle bir etkiye sadece sen sahipsin."

Bu duyguyu ondan koparıp aldığım için gurur duydum. Bunu ona ben yapıyordum. Ben yapıyordum.

"Aryan," diye inledim adını, boynunu kığıma sürttüğünde.

"Aletimi içine sokmak ve zevk ve tatlı acı içinde inlerken adımı haykırmanı istiyorum." Oh, Tanrım! Onun açık saçık konuşmasını kaldıracabileceğimi sanmıyordum. "Ve sana söz veriyorum." Avuç içleri belimin üzerinde gezinerek beni nazikçe kendisine sürttü. "Sana söz veriyorum prenses, beklediğine degecek." Beni tutuşunu bıraktığında vücudunun sıcaklığını kaybettim. Tezgâhtaki tutuşum sıkılaştı, yüksekliğimden aşağı inmeye çalışıyordum. Sanki kendimi

çoklu spazmların vaatleri üzerinde yüzüyordu. Nasıl hissettirdiğini bile bilmiyordum ama söylediği gibi degeceğinden emindim.

Ellerimi tuttu ve beni yavaşça kendisine çevirdi.

Yanaklarımı avuçladı ve gözlerimin içine baktı, "Seninle tekrar evlenmek istiyorum prenses. Ve bu sefer, saklanmak ya da kaçmak olmayacak." Koyu renk gözleri bana hayranlık ve sevgiyle parlıyordu. "Yasal ve geleneksel olarak, her ritüele uyarak evleneceğiz. Ve düğün gecemizde seni benim yapacağım. Sana bakacağıma ve senin ihtiyaçlarını benimkilerin önüne koyacağıma yemin ederim."

Onu duyunca gözlerimden yaşlar süzüldü. Düşüncelerini duyunca. Sözleri beni benden aldı. Kalbim daha fazla dayanamadı. "Seni seviyorum, Aryan."

Ona kocamı sevdiğimi söylemiş olmama rağmen, ilk kez ona doğrudan hitap ediyordum.

Bana ne yaptınız, Bay Aryan Rajput? Sana sırlıslıkla aşışım.

"Ben de seni seviyorum prenses." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Mutlu ve memnun görünüyordu. "Ahaan'a iyileşmesi için biraz zaman vereceğim." Ona sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. "Kardeşimin desteği olmadan bunu yapamam." Kolları beni sardı ve göğsüne yakın tuttu. "İlk kez ona istediğini veremiyorum ama eminim yakında ruh eşini bulacak. Onu desteklemeni ve bir arkadaş olarak yanında olmanı istiyorum." Başımı salladım. Ben de Ahaan'ın hayatının bir parçası olmak istiyordum. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Ben de onun için orada olacaktım. "Birlikte olmamızın onun için sorun olmadığından emin olduktan sonra babana gelip seni isteyeceğim. Ailemizin onayıyla evleneceğiz." Bunu duyunca yüzüm güldü.

"Ve sonra..." Sözünü kesti. Başımı eğdim ve onun bana sırıttığını gördüm.

"Ve sonra?" Gözlerimi ona diktim, konuşmayı nereye götüreceğini kestiremiyordum.

"Çok uykusuz geceler geçireceğiz prenses. O vibratörü senin üzerinde bile deneyebilirim. Sende işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum." Başını sallayarak kıkırdadı.

"Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Göğsüne vurdum.

"Asla."

Çenemi eğdi ve beni tekrar öptü. Bu sefer ben de onu tüm tutkumla öptüm.

CHAPTER 53

Anayra

KISA KOLLARIM dar belini sarmış, bisikletini son sürat sürerken ona sıkıca tutunmuştu. Bisikleti Rajvansh Kalesi'nin otoparkına girdiğinde Purvi'nin telefonu çaldı.

"Sanırım bu telefona cevap vermen gerekiyor. Şu anda üçüncü kez çalıyor," diye bağırdım etrafımızı saran trafiğin rahatsız edici kornalarına karşı, o ise turistlerden oluşan kalabalığın arasında bir park yeri arıyordu.

"Sadece benim için kontrol et. Eğer babamsa, akşam yemeği için eve geleceğimi söyle. Diğerleri bekleyebilir," diye bağırdı.

Elimi yan çantasına sokarak telefonunu çıkardım.

"Kim o?" diye sordu, bisikleti boş bir park şeridine çevirerek.

"Hollow Man kim?" Sorusuna başka bir soruyla cevap verdim
Geçmişte birçok kez sorduğum gibi.

Arkasını döndüğünde bisikleti durdu, elimden telefonu aldı, cebine koydu ve mırıldandı, "Onun hakkında konuşmayı sevmediğimi biliyorsun. O sadece benim seksiliğimle başa çıkamayan bir adam. Baksana burası ne kadar kalabalık. Oturup konuşacak bir yeri nasıl bulacağız!" Sesi öfkeliydi, kollarını havaya kaldırarak konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

Bisikletten indim ve çok sevdiği bisikletini ön şeridin yakınına park etmek için hareket ederken onu takip ettim.

Göz ucuyla babamın korumalarının bize doğru geldiğini gördüğüm için Hollow Man konusunu geçiştirdim. Onlara mesafeli olmalarını söylemiştim ama arada bir mahremiyetimin kurcalanmasından sıkılmaya başlamıştım. Babam hâlâ hayatımın tehlikede olduğuna inanıyordu ve ona karşı hiçbir tartışmayı kazanamamıştım.

"Hanımefendi, biz-"

"Siz P-R-I-V-A-C-Y'nin ne anlama geldiğini bilmiyor musunuz?" Purvi kelimeleri ısrarak söyledi. "Arkadaşımla bir gün geçiremez miyim? Tek başıma?" Purvi onların sözünü kesti, bisikletinden indi ve tek eliyle bisikletini dengeledi, tedirgindi ve kaşları birbirine yapışmıştı.

Onu arayan diğer adamdan zaten rahatsızdı ve bu adamların burada olması onu daha da sinirlendirdi.

"Purvi..." Ellerini avuçladım, onu sakinleştirmeye çalıştım, o ise bisikletini sehpaye koyarak geri döndü, anlatacakları şeyle ilgilenmiyordu.

Bir metreden daha uzun görünen baş gardiyana dönerek gülümsedim, burnumdan nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Sanırım sizi bu kadar yakınımda istemediğimi açıkça belirtmiştim. Ne oldu, Saurabh?"

"Özür dilerim Rajkumari." Bakışları benimkilerle tekrar buluşmadan önce bir saniyeliğine yere kaydı. "Orada kraliyet ailesi için ayrı bir alan var." Sağ tarafında, üzerinde Kraliyet Ailesi yazan menkul kıymetlerle dolu bir alanı işaret etti. "Raja Saheb size orada rehberlik etmemizi istedi ve oradan arkadaşınızla konuşmak için daha fazla mahremiyetiniz olacak. Bundan sonra sizi rahatsız etmeyeceğiz," dedi profesyonel bir ses tonuyla. İçimi çekip şakaklarımı ovuşturduğumda ekledi, "Lütfen? Emirlerine uymadığımızı öğrenirse bizim için iyi olmaz."

Babamın emirlerini yerine getiren adam için kendimi kötü hissederek başımı salladım. Her neyse, mahremiyet Purvi'yle konuşmak için daha fazla alan sunuyordu.

Purvi, sosyalleşme havasında olmadığı için kendi alanımıza sahip olma teklifini memnuniyetle kabul etti.

Benden bir şeyler sakladığını biliyordum ve şu anda bu konuda konuşmaya hazır değildi. Ama ben de mezuniyet sonrasına kadar benimle kimin evlendiğini söylemediğimi bildiğim için onu zorlamayacaktım.

Herkesin hayatında yüksek sesle dile getirmediği karanlık sırları vardı. Bizimle paylaşacak kadar rahat olana kadar onları rahat bırakmamız gerekiyordu.

Ahaan'ın beni en sevdiği yere götürdüğü ufak tefek şeyler dışında o geceye dair pek bir anım yoktu. Ama bu kale geceleri daha çarpıcı görünüyordu ve sarhoş bir ben bile bunu hatırlayabilirdim.

Karanlıkta olmanın ve ışığın kıvılcımlarının içine yayıldığını ve gölgelerini üzerinize düşürdüğünü hissetmenin güzel bir yanı vardı.

Keşke geceleri de buraya gelebilseydim ve kalenin tadını doyasıya çıkarabilseydim.

Ahaan'ın en sevdiği yer olmasına şaşmamalı. Ahaan...

Kalbini kırdığımdan beri iki hafta geçti. Aryan'la mutlu olmama rağmen, bu kaosun benim aptallığım yüzünden yaşandığı gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum.

İki kardeşin aşık olduğu kaos.

Ama tüm bunlar olurken kendime aşık olmayı öğrenmiştim.

Kulağa ne kadar küçümsenmiş gelse de kendini sevmek, mutlu bir yaşamın tarifinde önemli bir bileşendi.

Tüm güvensizliklerimden kurtulmamış olsaydım Aryan'ı tam anlamıyla sevemezdim. Aryan ilişkimizde hâlâ baskındı ama benim içimde onu kızdırmayı ve hayatta eğlenmeyi seven şımarık bir yan ortaya çıkardı.

"Söyle bana, laddoo. Seni Rajvansh Kalesi'nin kollarına getiren şey neydi?" Purvi ellerini iki yana açmış, gülümseyerek ve başını kaldırıp ılık akşam güneşinin tadını çıkararak dönüyordu.

Ne zaman bir filmde oynasa girdiği soğuk üvey anne karakterinden kendine dönüştüğünü biliyordum.

onun kötü ruh hali. Beyaz gömleği ve mavi kot şortuyla her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Yanında durdum, mazgallara yaslanarak dar sırtı ve altındaki ağaçları seyrettim.

"Buraya geçmişimi geride bırakmak için geldim." İçimi dökmeye başlarken ona bakmadım. "En başta gitmesine izin vermezsem Ahaan'a yardım edebileceğimi sanmıyorum. Dışarıda onu hak eden biri olduğunu biliyorum. Ama o zamana kadar kalbinde açtığım yarayı iyileştirmesi için yanında olmak istiyorum. Ona bu acıyı yaşatan ben olduğum için bu adil bir şey."

"Onun büyük bir hayranı değilim." Gözlerini devirdi. "O gün bana söylediği şeyler beni incitti ve yüzüne bir tokat atmak istedim. Ama öfkesini benim üzerime yıkmaya çalışıyordu ve öfkesini boşaltmak için günah keçisi olarak beni yem olarak kullanıyordu. O zaman buna izin verdim ama bir daha asla. Her neyse, yaralarınız iyileşemeyecek kadar derinse geçmişinizden nasıl kurtulmayı planlıyorsunuz?"

Konuya ve sohbete olan ilgisinin artması, sorunun bana değil de ona sorulduğundan şüphe etmeme neden oldu. Ama yine de cevap verdim.

"İyileşmezsiniz ama acının üstesinden gelmeyi öğrenirsiniz. Zihninize, sahip olabileceğiniz dinginliği ortaya çıkarmak için bilincinize yardımcı olacak mutluluk verici düşüncelerle sızmayı öğrenirsiniz. Aryan benim mutluluğum ve dinginliğim. Onunla iyileşebilirim ve eminim ki Ahaan kalp kırıklığından daha çok seveceği birini bulacaktır. O zamana kadar ben onun yaslanabileceği bir omuz olacağım. Üniversitede çok iyi arkadaş olmayabilirdik ama birbirimizi tanıyorduk. O gelene kadar onu iş ve aile ile nasıl meşgul edeceğimi biliyorum. Bu gerçekleştiğinde, en mutlu insan ben olacağım."

"Ahaan Rajput'un yeniden aşık olduğu gün destansı olacak." Kıkırdadı ve bana döndü. "Tamam, hanımefendi." İki elini de kalçalarına koydu. "Aşk hakkındaki düşünceni anladım. Ama neden buradayız?" Burnunu kıvırdı, etrafına bakındı ve ellerini şortunun kenarlarına indirdi. "Neden burası?"

"Sarhoş olduğum o gece Ahaan beni buraya götürmüştü," diye mırıldandım. "Burası onun en sevdiği yer, özellikle de geceleri." Ona gülümsedim ama sonraki düşünceler beni gerdi. "Burası öpüştüğümüz yerdi." Mavi şalımla kıkırdandım.

Purvi ne olduğunu bildiği için gerisini anlatmaya gerek yoktu. Ona o günü zaten anlatmıştım. Hatırlayabildiğim detayları ve Ahaan'ın bana anlattıklarını.

"Ne olmuş yani, laddoo!" Elleri omuzlarıma koydu, şimdi tamamen bana dönmüştü. "Aryan bunun üzerinde fazla durmamamı istemişti, değil mi?" Başımı salladığımda devam etti, "O zaman yapma. Dediğin gibi, bırak gitsin. Eğer Ahaan'a yardım etmek istiyorsan kendine bir iyilik yap ve burada olanları unut. Sen unutamazsan, Ahaan'ın da unutulmasını bekleyemezsin."

Sözlerimi tekrarlıyordu ve zamanın geldiğini biliyordum. Bileziği elimden çıkardım ve son bir kez baktım.

Ahaan'a geri veremezdim.

Bu onun yanan ruhuna kömür eklemek gibi bir şey olurdu. Ama ona geri vermek zorundaydım.

Dolaylı olarak.

Burası onun için bir şey ifade ediyordu. Belki de her şeyin başladığı geçmişimden kurtulabilirim.

Rajvansh Kalesi!

"Sanırım zamanı geldi." Elimi havaya kaldırdım ve derin bir nefes alıp kendimi bileziği Aravalli Tepeleri'ne bırakmaya hazırlayarak ilerledim.

Ama ayaklarım çakılların üzerinde yuvarlandı ve kayıp kışımın üzerine düştüm. Elim başımın üzerinde uçtu, bir şeye tutunmaya çalıştım ama dirseğim taşlı zemine çarptı.

"Kahretsin." Purvi aceleyle yanıma diz çöktü, arkama yaslanmama yardım etti ve kirden kahverengiye dönmüş sarı elbisemin tozunu aldı.

"Ouch." Dirseğimi kontrol ettim ve kan gördüm.

"Çok sakarsınız prenses." Purvi sahte Aryan'ın sesiyle şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Şimdi bir bakayım." Dirseğimi tuttu ve çatık kaşlarıyla inceledi. "O kadar da kötü görünmüyor."

Ama bunun için endişelenmiyordum. Elimde olmayan bilezik için endişeleniyordum. Düşerken bir yere düşürmüş olmalıyım.

Kahretsin.

İstediyim son şey birinin onu ezmesiydi. Sonsuza dek takmamı istediği tek şey.

Tam bırakacakken kaybettim. Etrafa bakındım.

"Ne arıyorsun, laddoo?"

"Ben... bileziğim..." Bir şeye tutunmaya çalışırken geri düşüp düşmediğini kontrol etmek için başımı geriye çevirdim.

"Bu hiç mantıklı değil. Bir dakika önce onu vahşi doğaya atmaya hazırdın. Şimdi ondan kurtulmuşken" -Purvi yüzümü kavradı ve gözlerinin içine bakabilmem için kaldırdı- "neden onu arıyorsun?"

"Onu güvenli bir yere, tepelere atmaya hazırdım. İnsanların üzerinden geçebileceği bir yere değil." Geri çekilip tekrar aramaya başladığımda sesimi endişe kapladı.

"Sen tökezlerken tepelere doğru düştüğünü gördüm." Purvi'nin cevabı hızlı oldu ve başımı ona doğru çevirdim.

Umut içimde çiçek açtı, göğsümü sıcaklıkla doldurdu.

"Emin misin?" Sadece onaylamak istedim.

"Evet, hanımefendi. Evet. Şimdi ayağa kalk." Ayağa kalktı ve tutmam için ellerini uzattı. "Şimdi seni temizlememiz gerekiyor. Ayrıca yaranın enfeksiyon kapmasını önlemek için sana bir iğne yapmam gerekebilir." Ayağa kalkmama yardım etti ve yavaşça yürüdük. Zihnim bu kaleye girmeden önce olduğundan daha iyi bir yerdeydi.

Belki de her şeyin böyle olması gerekiyordu.

Geçmişimi geride bırakırken düşmem gerekiyordu. Son bir kez acı çekmem gerekiyordu.

Yeni bir insan olarak ayağa kalkmam gerekiyordu.

Ancak bu kez, Büyük B'min kırık kalbinin ağırlığını taşıyabilecek güçteydim.

CHAPTER 54

Aryan

Altı Ay Sonra

EN ÇOK BEKLENEN gün gelmişti - düğün günümüz. Evliliğim için bu kadar hevesli olacağımı hiç tahmin etmezdim. Anayra'ya mükemmel bir evlilik sözü vermemiş olsaydım, onu çoktan kaçırmıştım. Geleneklerimize ve ritüellerimize her zaman saygı duymuştum ama damadın evlenene kadar gelinini görmesine izin vermemenin mantığı neydi? Sızlanmalarımı duyabiliyordum ama kibirli kayınpederimin karşısında çaresizdim. Anayra'yı şimdiye kadar sarayının güvenliği altında tutmayı kendine görev edinmişti. Yaklaşık üç gündür onu görmüyordum ve bu bana asırlar gibi gelmişti.

Altın rengi bir sherwani ile bordo dhoti ve türban giydim.

Türbanın üzerine elmas işlemeli bir broş iliştirilmişti. Elimde aile yadigârımız olan geleneksel kılıcımızı tutuyordum. Sadece yüzündeki gülümsemeyle bile kalbimi eriten aynı kızla ikinci kez evlenmeye hazırlanıyordum.

"Adımlarına dikkat et, Bhai. Yoksa bacağını kıracaksın." Ahaan elini tutmam için bana uzattı. "Bu evlilik iptal edilirse bir dizi ritüele daha katlanamam." Kraliyet filinden inmemeye yardım etti. Normalde bu bir at olurdu ama bizim durumumuzda bu, Rajasthan'ın iki seçkin ailesi arasındaki bir kraliyet düğünüydü.

"New York'tan daha dün geldiğin ve tüm eğlenceyi kaçırdığın için sana yakışıyor," diye alay ettim.

Küçük kardeşim yaşadığı kalp kırıklığını atlatmak için elinden geleni yapıyordu. Gittikçe daha fazla işe boğuluyor ve işimizi büyütme bahanesiyle çeşitli ülkelere seyahat ediyordu. İyi gidiyordu ve ben onunla gurur duyuyordum. Ancak ilişkimizi henüz tamamen kabullenemediğini hissediyordum. Onu suçlayamazdım. Ben onun yerinde olsaydım, düğün gününe bile gitmezdim.

"Eğer eğlence senin sözlüğünde ritüeller için kullanılan başka bir kelimeyse, kusura bakma kardeşim. Sen aşkımla evlenirken ben de içip kafayı bulabilirim-" Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi sözlerine aniden ara verdi. Duruşunda hafif bir rahatsızlık olduğunu görebiliyordum. "Neyse, bırak artık." Konuyu hemen değiştirdi. "Sanırım senin *tilak*'ını yapmak için bekliyorlar."

Anayra'nın anne tarafından teyzesi Aradhya'nın aartisinden sonra büyük sunak beyaz ve kırmızı güllerle süslenmişti. Her köşedeki dört sütun beyaz ve kırmızı perdelerden oluşan güzel bir kombinasyonla örtülmüştü. Kayınpederimi pek sevmesem de, bu muhteşem düzenleme için ona hak vermek zorundaydım. Bu günü onun için özel kıldığı için mutluydum. Ahaan, mandapın ortasındaki altın rengi alçak koltuğa oturmama yardım edene kadar bana eşlik edecekti.

Geleneklere göre damadın erkek kardeşi düğün töreni boyunca damadın yanında kalmalıydı ama Ahaan'ı zorlamak istemedim. Evliliğe onay vermiş olsa bile,

Düğümü attığımızı görmek onun için hâlâ zordu. "İstersen gidip babama yardım edebilirsin. Raj'dan geride kalmasını isteyebilirim," diye fısıldadım ona.

"Ben iyiyim, Bhai. Kardeşinin ağlak bir bebek olduğunu mu düşünüyorsun? Evliliğinizi görmek istiyorum. Ann'e onun yanında olacağıma söz verdim."

Ahaan, Anayra ile tanışmayı reddettiği ilk birkaç hafta boyunca, Anayra onun iyileşmesine yardımcı oldu. Başlangıçta onunla vakit geçirmekten hoşlanmıyordu ama Anayra onun yanında olmayı hayatının misyonu haline getirdi. Ondan daha fazlasını isteyemezdim. O sadece ağladığında yanında dimdik durmakla kalmadı, aynı zamanda ilişkilerimizdeki çatlakları da dikti.

İlk başta birlikte vakit geçirecekleri düşüncesini hazmedemiyordum ama sonra bu garipliğin ancak birbirleriyle daha fazla vakit geçirerek ortadan kalkacağını fark ettim. Güvensizliklerim yüzünden onları birbirlerinden uzak tutmayacaktım. Ahaan'ın bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve Anayra mükemmeldi; dahası, Ahaan ve Anayra'ya hayatım pahasına güveniyordum.

Kısa süre sonra düşüncelerim gelinin, prensesimin gelişile son buldu. Bana doğru yürüyen Anayra Aryan Rajput'un güzelliğini hiçbir kelime ifade edemezdi. Yüzü kırmızı bir duvakla örtülüydü ve kırmızı ve altın rengi lehengasıyla muhteşem görünüyordu. Elbise ona ikinci bir ten gibi oturmuştu ve kırmızıya boyanmış dudaklarını bir an için görebiliyordum.

Tanrım. Evlilik yatağımızda onu ölesiye öptükten sonra dudaklarımla yüzüne mükemmel kırmızıyı bulaştırmak ne kadar iyi hissettirirdi.

"Ahem, ahem. Kontrol, Aryan. Bu gece onu tamamen kendine saklayacaksın." Purvi kıs kıs gülerek sunağa doğru yürüdü ve Ahaan'ın yanında durdu.

"Kapa çeneni bomba," dedi Ahaan sözlerini ısırarak. "Sadece sana sorulduğunda konuş." Alay edilmesini sorun etmiyordum ama Purvi'nin çenesini kapatmasını diliyordum. Bu gece aramızda olacakları Ahaan'a hatırlatmasını istemiyordum.

"İşlevler sensiz daha iyiydi, aşık çocuk," diye karşılık verdi. "Senin varlığın ruhu öldürüyor."

"Ve varlığınıza ihtiyaç yok." Ahaan tezgâh için bir adım bile atmadı. "Keşke Ann seninle bağlarını koparabilseydi de o aptal suratını görmek zorunda kalmasaydım."

Tanrım, şimdi olmaz. İkisinin de birbirlerinden neden bu kadar tiksindiklerini merak ediyordum. İkisini de kapattım ve birkaç metre ötedeki prensesime döndüm.

Bugün bizim günümüzdü.

"Prenses." Sesimin tınısı bana hiç benzemiyordu; derin ve karanlık arzularla yontulmuş bir şekilde çıkıyordu. "Keşke bu peçe güzel yüzünü görmemi engellemeseydi," diye fısıldadım ona yanıma oturur oturmaz.

Kanyadaan sırasında Anayra'nın babası sanki kızını bana vermek istemiyormuş gibi isteksizce elini uzattı.

Gelinin babasının kızını damada vermesi *bir* gelenektir, yani kanyadaan.

Geçen seferki kadar soğuk olan ellerini tuttum. Başımı ona doğru yaklaştırdım. "Gergin misin tatlım?"

Şu anda endişelenmesi için bir neden göremiyordum. Ellerimi tutuşu sıkılaştı ve gönülsüzce avucuma bastırdı.

Belki de gelinin düğün günü gergin olması adettendi.

Çok geçmeden ritüeller sona erdi ve pheraları yapma zamanı geldi.

İkimiz de ayağa kalktık. Bu sefer Anayra dengesini kaybetmedi ya da düşmedi ama yine de onu kollarıma aldım.

"Ne yapıyorsun, Aryan?" Kollarımla belini ve dizlerini sıkıca sararak onu kaldırdığımda sesi gıcırdadı ve kıvrandı.

"Feras yaparken kollarımda olmanı seviyorum." Ona göz kırptım. "Ve bu sefer seni bir saniye bile yalnız bırakmayacağım. Ya yine kaçmaya karar verirsen?" Şaka yaptım ve o da göğsüme vurdu.

"Dayanılmazsın. Sonsuza dek seninle nasıl yaşayabilirim ki?" diye dalga geçti.

"Sana bu gece göstereceğim prenses. Sadece bekle," diye inledim kulaklarına ve titredi.

Gelecek yedi hayat boyunca ruh eşi olacağımıza söz verdiğimiz feraları tamamladık. Ben onun olacaktım, o da

benim, ölüm bizi ayırana kadar değil, ötesinde ve sonsuza kadar.

"NEDEN bu kadar acele ediyorsun bebeğim?" Raj elini bir barikat gibi önüme uzatarak karımın beni beklediği odama gitmeme engel oldu. "Daha birçok gece onunla birlikte olacaksın. Arkadaşlarınla biraz zaman geçir." Raj kelimeleri geveliyordu ve sarhoş olduğunu biliyordum.

Bu bizim gecemizdi ve hiçbir embesil arkadaşımın bunu mahvetmesine izin veremezdim. Düğünümüze katılan arkadaşlarıma veda ediyordum. Bazıları hâlâ içki içip eğleniyordu. Babam şikayet etmediği sürece umurumda değildi.

Evime geri dönmeden önce Jaipur'daki sarayımızda bir hafta geçirecektik. Annem ne pahasına olursa olsun kızını bırakmak istemiyordu ve benim evimde kalmamızı kabul etmesi için epey ikna etmem gerekti. Babam Anayra'nın bir Suryavanshi olduğu haberini duyduktan sonra çok mutlu oldu. Onu ailemize gönülden kabul ettiler ama onun benim kaçak gelinim olduğunu bilselerdi aynı şeyi yapacaklarından şüpheliydim. Bu şimdilik bizim sırrımızdı.

Şehirdeki evine geri dönen Ahaan dışında herkes mutluydu. "Bu geceyi atlatmak için biraz yalnız kalmaya ve sıvı cesarete ihtiyacım var" demişti. Bugün onu durduramazdım. Yakında kendine geleceğini biliyordum. Sadece Anayra'nın geride bıraktığı boşluğu dolduracak birine ihtiyacı vardı ve bunun yakında gerçekleşeceğini umuyordum.

Annem sarayın içinde kimsenin içki içmesini istemediği için hepimiz açık bahçede toplanmıştık. DJ balosunun ışıkları parıltıyor ve geceyi aydınlatıyordu. İnsanlar dans ediyor ve flört ediyordu. Benim dışımda herkes eğleniyordu çünkü Karan ve Raj benimle uğraşıyordu. Bir şekilde dikkatleri üzerimden çekip kaçmam gerekiyordu.

"AR, sanırım Bay Rajput seni çağırıyor." Priya beni kurtarmaya geldi.

Bu durumdan kurtulmama yardım etmesi için birkaç dakika önce ona mesaj attım ve o da itaatkâr bir asistan olarak istenileni yaptı.

Onu.

"Oh. Kahretsin. Unutmuşum." Başımı tokatladım, rol yapıyordum. "Yarın bir offshore şirketle ilgili bir toplantı var ve konuşulması gereken bazı hayati detaylar var."

Raj ya da Karan sarhoş kafalarıyla daha fazla dűřünemeden yanlarından hızla geçip odama gittim. Bu arada Priya onları benim için oyaladı. Odamı hızla açtım ve arkamdan kilitledim.

Siktiğimin arkadaşları.

İkinizin de ilk gecesini mahvedene kadar bekleyin.

Arkamı döndüğümde Anayra'nın çiçeklerle süslenmiş yatağın ortasında oturuyor olmasını bekliyordum.

Onu dűğün lehengası içinde, yüzü duvakla örtölü bir řekilde görmeyi bekliyordum.

Onu henüz görmemiştim ve nabzım beklentiyle hızla atıyordu. Gözlerim uha ieğ i kokulu mumların aydınlattığı loş odada gezindi. Gözlerim onun silüetine takıldı.

Yoksa uyuyan güzelim mi demeliydim?

Prencesim yatağımızda uzanmış uyuyordu ve yüzü tamamen bana dönüktü.

Önümüzdeki günlerde Raj ve Karan'ın iş hayatını cehenneme çevirmek için bir not aldım. Onlar olmasaydı ben zamanında yetişecektim, Anayra da uyumayacaktı.

Yorgunluk ve bitkinlik güzel yüzünden okunuyordu.

Giydiğim andan beri çözmek istediğim sherwani'min düğmelerini çözdüm ve parmak uçlarımda yatağ a doğru ilerledim. Yastığ a sarılmış bir bebek gibi huzurla nefes alıyordu. Artık ben buradayken buna ihtiyacı olmayacağını biliyordum.

İçimden kıkırdadım ve yanına oturdum, rujunun beyaz yastık kılıfına çoktan bulaştığını fark ettim. İlk gecemizi unutulmaz kılma fantezim pencereden dışarı atılmıştı.

Avucumun tersini yüzünde gezdirdim ve asi saç telini kulağ ının arkasına sıkıştırdım.

Biraz kıkırdandı.

Sustum.

Onu uyandırmak istemedim.

Tek ihtiyacım olan onunla birlikte olmaktı. Evliliğimizi tamamlamak için bir gün daha bekleyebilirdim.

Parmaklarımın ucuyla dudaklarının üzerinde yavaşça gezindim ve yumuşak dokusunu hissettim. Alnını öpmek için eğildim ama dudaklarım tenine değer değmez beni itti ve çığlık attı.

İtişiyle biraz titredim ama koltuk başlığını tutarak kendimi dengeledim. Dizlerimin üzerine çöktüm, onun üzerinde yükseldim.

Onun baştan çıkarıcı formuna baktım. Henüz gözlerini açmamıştı.

Belki de uyurken insanların ona dokunmasına alışık değildi. Çığlığı kulaklarımda yankılandı ve kulak zarımı patlatacağından emindim.

Bir kez daha bağırmadan önce ağzını kapattım. "Prenses, benim. Şşş, benim, Aryan."

Gözlerini yavaşça açtı ve gözleri gözlerimle dudaklarım arasında gidip geldi. Hâlâ ağzını kapatıyordum.

"İyi misin?" Onu daha fazla korkutmak istemediğim için nazikçe sordum.

Başını salladı.

"Yine çığlık atacak mısın?" Kadın başını salladı.

Bana garip bir gülümseme verirken elimi çekerek ona baktım.

"Özür dilerim. Uyumuş olmalıyım."

"Sorun yok." Yanağını okşadım, parmaklarımın narin tenine dokunuşunu izledim. Teninin parmak uçlarımda bıraktığı hissi seviyordum. "Uykunun hafif olduğunu bilmiyordum. Sadece makyajımı tazeleyecektim ama uyumadan önce alnını bir kez öpmeden duramadım." Ona mahcup bir gülümseme verdim.

Uykusunu böldüğüm için kıcımlı tekmeleyecek gibi hissettim. Daha kontrollü davranmalıyım.

Hâlâ uykulu görünüyordu ve esnedi.

"Gidip kendime çeki düzen vereyim." Gönülsüzce elimi geri çektim ve ayağa kalktım. "Dinlenebilirsin." Gitmek için arkamı döndüm, ama ellerimi yakaladı, evrenimi beklentiyle dondurdu.

Bunu beklemiyordum. Geri döndüm ve kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Yani tüm o sözler boşuna mıydı?" Cesur davranmaya çalışmasına rağmen bana gergin bir gülümseme verdi.

Bunu söylediğini duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. Üzerine atlayıp onunla birlikte olmak istedim ama çok yorgundu ve uyuması gerekiyordu.

"Sanırım yorgunsun. Seni bir şey yapmaya zorlamak istemiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Bir saniye sonra beni kendine doğru çektiğinde şaşırdım.

Dengemi kaybettim ve neredeyse göğüslerini ezecek şekilde üzerine düştüm ama kısa süre sonra ellerimi başının iki yanına koyarak onu ezmek için kendimi düzelttim.

"O da neydi?" Şokum geçtikten sonra sordum ama ses tonumda bir parça şaşkınlık vardı.

"Shhh..." Anayra gülümsedi ve ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapattı.

Dudağımı hafifçe okşayarak küçük bir öpücük kondurdu.

Milyonlarca fantezimin içinde Anayra'nın düğün gecemizde cinsel girişimlerde bulunacağı hiç aklıma gelmemişti.

Bu tatlı bir sürprizdi, tutkulu öpücüğümle ödüllendirmek niyetindeydim.

İhtiyaçla parlayan gözlerine baktım.

Kimse onun birkaç dakika önce uyuduğunu şu anki ihtiyaçlarından anlayamazdı.

Ağırlığımı hala kollarımda tutarak vücudumu yavaşça indirdim. Onu incitmek istemiyordum. Bu şekilde değil.

Gözleri hevesle gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyor, bir sonraki hamleyi yapmam için beni teşvik ediyordu.

Bu kez dudaklarımı şapırdatarak onun şok olmuş nefesini içime çektim.

Ben de onu daha önceki öpüşmelerimizden yüz kat daha tutkulu bir şekilde öptüm. Alt dudaklarımı ısırarak ağzımın içinde inledi. Geçen her saniye beni daha da huzursuz ediyordu.

Onu bir hafta boyunca çikolata yemekten mahrum kalmış bir çocuk gibi hararetle öptüm.

Şehvet içinde kaybolmamıştık. Dolgun dudaklarını öperken gözlerinin içine baktığımdan emin oldum. Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini sağladım.

Birbirimizin ruhunun içine bakarken bedenimiz bir oluyordu sanki. Onun sarhoş edici kır çiçeği kokusunu içime çekiyordum.

Beni deli ediyordu.

Öpüşürken onu ters çevirdim, göğsü göğsümde ezilmiş halde üstte duruyordu.

Ellerimi saçlarında gezdirdim ve oradaki tutuşumu sıkılaştırdım, çektim, dudaklarımla onu kalıba yönlendirdim, o inerken dudaklarının her bir köşesini yaladım.

Birbirimize açlık ve büyük bir aşkla bakarak, aşkımızın transına girmeden önce biraz hava almak için, sadece kabaran göğsümüzü rahatlatmak için öpüşmemize ara verdik. Nefes verdiğimiz hava, içimize çektiğimiz havayla karıştı.

"Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandım kısık sesle. "Seni bunun dışında görmek için sabırsızlanıyorum." Sırıttım ve sertliğimi bacaklarının arasındaki çukura bastırarak ondan bir inilti çıkardım.

Yanakları kızardı ve yüzünü göğsüme sakladı. Utangaç karım geri dönmüştü.

En sevdiği şekeri almış bir çocuk gibi sırtımdan duramıyordum. Sadece şekerim tam önümdeydi. Tek yapmam gereken onu açıp tamamen mideye indirmekti. Bahse girerim şimdiye kadar yediklerimin en lezzetlisi olacaktı.

Bakışlarımla buluşması için sevimli yüzünü kaldırdım. "Seni seviyorum prenses."

Göz kapaklarını teker teker öptüm.

"Bayan Aryan Rajput."

Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzündeki gülümseme beni çılgına çevirdi. "Babanın bana verdiği bu hediyenin paketini açacağım."

Onu yatağa yatırmak için sırtını döndürdüm, ben de üstüne çıktım. Choli'sine tutturulmuş dupatta'sını çıkardım.

"Her santimini keşfetmek için tatlı zamanımı ayıracağım."

Kırmızı ve yeşil bileziklerini teker teker çıkarırken ellerini ve parmaklarını kemirmeye devam ettim.

"Vücudunu aşkımın rengine boyayacağım," dedim yavaşça bluzunu çözerken.

Neredeyse şeffaf bağcıkları olan seksi kırmızı bir sütyen giyyordu ve bu beni şaşırttı.

Koyu çakıllı meme uçlarını açıkça görebiliyordum ve ellerimi arkasına sokup kancalarını çıkarırken temiz havayı hissetmelerine yardımcı oldum. Onu çıkardım ve göğüslerini görünce açlıkla ağzım açık kaldı.

Mükemmel yuvarlak göğüsleriyle birlikte göğsü de kabarıyordu ama gözlerini aşağıya dikmiş, parmaklarını sıkıca yumruk yapmıştı.

"Bana bak prenses," diye emrettim, sesim boğazımın derinliklerinde bir yerden yankılanıyordu. "Seninle zaman geçirmek istiyorum. Arzum ancak seni boşaltırken yüzündeki zevki gördükten sonra tatmin olacak." Yanakları kıpkırmızı olduğunda sırıttım. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim. Söz veriyorum." Sözlerimin ardındaki anlamı ve ona hissettirdiğim duyguları kavrayamayacak kadar kaybolmuş görüldüğünde, sertçe tekrarladım, "Bana bakın, Bayan Aryan Rajput." Utangaç bir gülümsemeyle gözlerini yavaşça bana kaldırdı.

Çıplak göğsüne uyması için şervanimi hızla başımın üzerinden çıkardım.

Dudakları aralandı ve gözleri genişleyerek beni içine çekti.

Elleri kaslı kaslarımın ve kıllı tenimin üzerinde gezindi. Bana dokunmasına ve aramızdaki hissin içinde kaybolmasına izin verdim. Avuç içi bir tüy gibi sıyrıldı, elini gövdemin üzerine sıkıca yerleştirmeden önce tereddütlü ve narindi, horozumu doğaüstü arzularla sertleşmek için karıştırdı.

Önümdeki olukları ve çıkıntıları ve dhoti'min içine doğru inen V'yi keşfetmeyi bitirdiğini anladığımda, çıplak göğsümü göğüslerine bastırdım.

Bedenlerimizi birbirine sürterken, dhoti'min üzerinden onun göbeğine süründüm ve aramızda kıvılcımlanan sürtünme yüzünden sinirlendim.

Ben de onlardan kurtulmayı delicesine istiyordum ama ondan önce-

Uzun eteğiyle ilgilendim ve yatağın kenarına attım. Onu tamamen soymama yardım etmek için oturdu, sadece dantelli kırmızı külotuyla kaldı.

"İçiniz dışınız çok güzel ve ben şanslı bir piçim." Gergin meme uçlarını hafifçe çimdikleyerek yumuşak göğsünü yoğurdum. Arkasına yaslandı, kıvranıyor ve inliyordu, adımı haykırıyordu. Benim

Nasırlı avuç içleri, onu boşaltma dürtüsü düşüncelerimi tüketene kadar göğüslerini sömürdü.

Tekrar ayağa kalkarak, ona biraz sakinleşme şansı verirken hızlı adımlarla dhoti'nden çıktım.

Önce onu kendime çekmeden önce korkutmak istemediğim için boxer külotumu çıkarmadım. Boynuna öpücükler kondurdum, küçük ısırıklar attım ve sonra ısırıklarımın bıraktığı izleri kemirerek acısını dindirdim. Boynuyla doyduktan sonra göğsüne doğru ilerledim. Elleri yatak örtüsünü sıyrıyor, gözleri kapalı bir şekilde örtüyü sıkıca tutuyordu.

Ama ona ne yapacağımı görmesini istiyordum. "Gözlerini aç, prenses."

Komutum üzerine simsiyah gözlerini yavaşça açtı.

İtaatkârlığı hoşuma gitti.

Aletim artık boxerımın dış hatlarından belli oluyordu.

Önce karımı memnun etmek istediğim için buna hiç dikkat etmedim.

Başımı eğerek ona ne istediğimi söyledim. "Seni emerken o büyük yuvarlak gözlerini görmek istiyorum-" Cümlemi tamamlamak yerine meme uçlarından birini yaladığımda nefesi kesildi.

Gözlerinde benim duygularımı yansıtan özel bir cinsel arzu parıltısı vardı. Meme ucunu ağzıma aldım, hafifçe ısırmadan önce dilimle yumuşak kıvrımı hissettim ve ondan sinir bozucu bir inilti kazandım.

Tahrikten sıırıslık olmuştı külotunun kemerine dokundum ve yavaşça dizlerine kadar indirdim. İlk kez bir kadının altına yatıyordum ama bunu onun için özel kılmak istiyordum. Tüm ilklerimizi onun için en iyi duygu haline getirmek istiyordum.

Parlayan dudaklarını araladım ve amının sarhoş edici kokusunu içime çektim. Dilimi seksinin üzerinde gezdirdim ve ilk kez onun tatlı çekirdeğinin tadına baktım.

Onu yalamamı beklemediği için temas anında irkildi ve bacaklarını kapatmaya zorladı. Ama her iki avucumu da sıkıca kalçalarına bastırarak vücudunu bana açık tuttum ve kemirmeye devam ettim. Ona yaptığım saldırı nedeniyle parmak eklemlerinin çarşafı sıkıktan beyaza döndüğünü fark ettim.

Yalamalarımı ve fiskelerimi daha fazla kontrol edemediğinde, alt kalçalarını öpmek için hareket ettim.

Orgazmın eşiğinde olduğunu biliyordum ama bunu ikimizin birlikte yaşamasını istiyordum. Birbirimizle ilk orgazmımız.

Ben vücudunun her kıvrımını ve kıvrımını öperken Anayra ciyaklıyor ve altımda kıvranıyordu. Hazır olduğundan emin olduktan sonra üzerimde kalan tek giysiyi çıkardım.

Gözleri yavaşça geniş göğsümden karnımın alt kısmına, oradan da kalın sikime kaydı.

Karımın aksine ben hiç utangaç değildim. Beni süzdüğünü bildiğim için sııttım.

"Eğer beğenmediysen, saklayabilirim." Yorumum karşısında şaşkın görünüyordu. "Senin içinde."

Zavallı beynine gerçek anlamı girdiğinde, bakışlarını kaçırıp gözlerini bana dikti. Edepsiz şakalarımın onun gerginliğini biraz olsun azaltabildiğim için mutluydum.

"Beni almaya hazır mısın prenses?" Beni içine alacak kadar ıslak olduğunu bilmeme rağmen ona sordum.

Ama benim bedenime alışmasının kolay olmayacağını biliyordum.

Yeterince hızlı yanıt vermeyince, "Sana söz veriyorum, mümkün olduğunca nazik olmaya çalışacağım" diye ekledim. Gülümsedim ama anında yüzümü buruşturarak "Ama uyarayım, biraz acıtabilir" dedim.

"Evet, biliyorum. Purvi bana tam bir ders verdi," diye ağzından kaçırdı, dilini ısırıldı ve hemen pişman oldu.

Kıkırdadım, alnına vurduğunu ve filtresi olmadığı için kendine lanet ettiğini gördüm. Benim de ilk seferim olduğu için araştırmamı yapmışım.

Aile planlaması hakkında konuşmamıştık ve kendimi çocuklarımızın düşüncelerine açmadan önce onunla biraz zaman geçirmek istedim. Ama onu ilk kez ham olarak hissetmeye ihtiyacım vardı. Sadece bu düşünce bile sikimdeki damarları esnetti.

Belki ona ertesi gün hapı alabilirdim. Ama

şu anda onun içinde olmak istiyordum.

Sıkı duvarlarının beni kavradığını hissetmek.

Zaten sertleşmişim ve eğer şimdi ona sahip olmasaydım, içine girme şansım bile olmadan dökülecektim. Çıplak karımın görüntüsü

Kızarmış vücudu ve tahrik olmuş yüzü boşalmam için yeterliydi.

Onun üstüne uzandım ve prensesimle sevişmek için kendimi konumlandırımdım. Kaya gibi sertleşmiş sikimi ellerime alarak, klitorisine yaklaştırmadan önce uzunluğumu ovuşturdum.

Onu mezuniyetinde ilk gördüğümünden beri fantezim buydu. Ucu açıklığına dokunduğunda Anayra gerildi.

"Sakin ol, tatlım."

Biraz eğildim ve dudaklarını pervasız bir tutkuyla öptüm. O öpücüğümüzün içinde kaybolurken, ben santim santim içine girdim, kadifemsi sıcaklığı sikimi çevreliyordu.

Sonunda bariyeri yırtıp tamamen içeri girdiğimde yüzü acı dolu bir ifadeye büründü.

"Daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Gözleri dolmak üzereyken başını salladı ve devam etmeme izin verdi.

Yavaşça içine girip çıkarken gözlerini, burnunu, dudaklarını ve boynunu öptüm. Ama yavaş gidemiyordum. Bir ipliğe zar zor tutunuyordum. Sadece hızlı ve sert bir şekilde içine dalmak istiyordum.

"Aryan..." Hızımı artırdığımda adımı inledi.

Onunla sevişirken, dudaklarındaki ismim beni prensesimle sonsuza dek sürecek bir rüyaya çağıran bir ninni gibiydi. Sadece onun inlemelerinin beni götürebileceği mest edici ve muhteşem bir yerdi.

Beni içinde sıkıyordu, bu da zevkimi on kat artırıyordu. Gergin olduğunu biliyordum. Bu yüzden tüm hızımla hareket ederek çakıllı meme uçlarını sıkıştırdım. Omurgamdan aşağı bir heyecan fırladı, patlamak ve memnuniyet içinde haykırmak ihtiyacını getirdi.

"A-Aryan... Sanki..." Titreyerek adımı haykırdı. "Shhh..." Saçlarını okşadım. "Benim için gel, Prenses." Onu ittim

Tekrar tekrar içine girdim, parmaklarımı klitorisini ovmak için getirdim, böylece parmaklarımın ve sikimin üzerine boşalmasını sağladım. Yakın olduğunu biliyordum.

"Evet..."

Göz temasını sürdürürken dudaklarını öptüm, içine boşalırken orgazm iniltilerini yuttum.

İkimiz de birbirimizden birkaç saniye sonra doruğa ulaştık.

Onu zevkten ağlattığımı bilmenin verdiği duyguyla uçuyordum.

Sanki cennete gitmişim gibi hissettim.

Hayır, cennete değil.

Orası bizim evimizdi.

Karımın içinde benimle birlikte hayalimizdeki

ev. Kaçak gelinim.

Prensesim.

Bayan Anayra Aryan Rajput.

Yavaşça içinden çıkarken gözlerinin kırıştığını ve yavaşça kapandığını gördüm. Ona sımsıkı sarılıp yanında uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Yataktan kalktım ve gözümün önündeki manzaraya baktım - Anayra, prensesim, çoktan mutlu bir şekilde uykuya dalmıştı. İç bacaklarının yanında kırmızı ve beyaz lekeler vardı. Kendimi temizledikten sonra banyodan ıslak bir havlu aldım ve yanına oturarak kalçalarını sildim. Havluyu göbeğinin üzerinde gezdirirken uyuyan boğazından bir inilti kaçtı ve elimi hızla geri çektim.

Uykusunda bile çok duyarlı. Nefesimin altında kıkırdadım.

Sikim kıkırdandı, bir tur daha atmak için onu uyandırmamı istiyordu.

Ama hayır.

Uzun ve stresli bir günün ardından iyi bir gece uykusu çekmesini istedim. Ne de olsa bunu hak etmişti.

Dahası, o tamamen bana aitti ve bu dünyadaki tüm zamanı birlikte geçirecektik.

Kıyafet engeli olmadan prensesime sarılmak istediğim için boxer giyme zahmetine girmedim.

Yanına uzandım ve yorganı çıplak bedenimizin üzerine çektim. Ellerimi beline koyarak onu kendime çektim ve koza gibi sardım. Biraz kıkırdandı, ellerini benimkilerin üzerine koyarken iç çekti. Kokusunu içime çektim ve ikimiz de uykunun rahatlatıcı kollarına kayarken memnun bir nefes mırıldandım.

EPILOGUE

Anayra

Üç Yıl Sonra

Yüzümde utangaç bir gülümsemeyle ona bakarken ellerimin tersiyle dudaklarımı sildim, yatağımızda bacaklarının arasında diz çöktüm. Onunla üç yıl birlikte olduktan sonra bile, dudaklarım sikinin etrafına sarılmışken onun şehvetli abanoz gözleri beni izlediğinde hâlâ kızarıyordum. Saçlarımın arkasındaki sıkı yumruğu gevşedi ve şehvetten kaynaklanan yüksekliğinden düşerek bir iç çekti.

Dik oturup misafirlerin yanına gitmek için yataktan kalkamadan, güçlü kolları beni üzerine çekti ve bacaklarımı

kalçalarına sarıldım. Birkaç saniye içinde beni yatağa geri çevirdi ve üzerimde gezinirken benden bir inilti çıkardı.

"Aryan, bırak gideyim." Beni yatağa sabitleyen kollarını çekiştirdim, uzun silueti üzerimde yükseliyordu, gözleri yırtıcı bir bakışla yüzümü tarıyordu.

Az önce seviştimize inanamıyordum, üstelik oturma odasında ben ona oral seks yaparken onun adını haykırdığımı duyabilecek insanlar varken.

Hepsi benim yüzümdendi.

Kıvrımlarımı baştan çıkarıcı bir şekilde saran en sevdiği sarı bluzu giyerek onunla alay etmemeliydim.

Saklamaya çalıştığı ereksiyonuna bakarak yanlışıyla dudaklarımı yalamamalıydim. Zavallı kocama bakarak şefin misafirler için hazırladığı yemeklerin tadına bakmak için parmaklarımı da yalayabilirdim.

Bunların hiçbirini yapmamalıydim ama yine de yaptım. Kibirli prensimle yaşamak beni biraz cesur yapmıştı.

"Asla." Sırıttı ve başını eğerek boynumu ısırdı ve beni inletti.

"Jodha'yı besleme vakti geldi," diye fısıldadım, göğsüme öpücükler kondururken nefesim saçlarını titretiyordu. Ama sözlerimin aksine, ellerimin başını bana doğru bastırdığını hissettim. "Purvi'nin Jodha ve Laksh'i birlikte idare edebileceğini sanmıyorum."

Purvi yarım saatten fazla bir süredir çocuklarla oynuyordu, Aryan ise yatağımızda benimle tatlı tatlı vakit geçiriyordu.

Doyumsuzdu.

"Annem yardım etmek için orada," diye mırıldandı, ben saçlarının kısa tellerini okşarken dudaklarıma doğru ilerledi. "Laksh'la başa çıkabilir." Kuru dudaklarımı yaladı, alt dudağımla ısırdı, her zamanki gibi giriş talep etti.

Mırıldandım ve ağzımı açarak beni yutmasına izin verdim.

Elleri benekli üstümden içeri girdi. Sütüyenimin altından geçip göğüslerimi avuçlarken, ağzı benden çıkardığı iniltileri yuttu. Parmaklarının arasında meme uçlarımı okşayarak onları çimdikledi ve bende onunla ikinci bir raunt yapma isteği uyandırdı.

Aryan hep böyleydi.

Bana sahip olmaktan hiç bıkmadı.

Ve beni kullanmasına izin vermekten hiç yorulmadım.

Doğum kontrol hapi kullanmasaydım, hiç prezervatif kullanmadığı gerçeğini göz önünde bulundurursak, bir düzine çocuk daha doğururdum. Ama onu olduğu gibi seviyordum. Günün herhangi bir saatinde bana sahip olabilirdi ve ben şikayet etmezdim.

Herhangi bir kız onun kocası olduğu için şanslı olurdu, sadece kimsenin onu benden almasına izin vermezdim. Bir partide başka bir kadınla dans ettiğinde ya da herhangi bir kızın görünüşüne iltifat ettiğinde hala kıskanıyordum.

Benden merhamet dileyene kadar beni istediğinde birkaç saat boyunca onu engelleyerek yaptıklarının intikamını aldım.

Bazı günler ara sıra Yash'ı arıyor ve Aryan'ın önünde onunla flört ediyordum, o da beni mutfak tezgahına yaslayıp sertliğini içime daldırıyordu.

Bu düşüncelerle sinirlerim gerildi. Belki onunla bir kez daha görüşmek iyi olurdu. "Laddoo..." Purvi oturma odasından çığlık attı.

Teredditle dilimi ağzından çektim, nefes nefese kalmıştım.

"Sanırım artık gerçekten gitmeliyiz." Nefes nefese Aryan'a bakarak sözlerimi aceleyle tamamladım.

Başını salladığında onun da endişelendiğini anladım. Onu yatağa ittim ve hızla kalkıp kurtimi düzelttim, külotumu ve taytımı geri giydim. Seksten sonra sırlısıklam olmuşum ama kızımız Jodha için endişeleniyordum.

Yüzümü yıkamak ve ağzımı çalkalamak için tuvalete koştum.

Aryan beyaz bir tişört ve mavi bir eşofman giyip ağzını yıkadıktan sonra dışarı çıkarken benden daha hızlıydı, ben de aynısını yapıyordum.

Diğer prensesine karşı aşırı korumacıydı ve ben ona öpücük ve seksle rüşvet verene kadar işi kabul etmedi.

Neyin yanlış olduğunu görmek için koşarken göğsüm Aryan'ın sırtına çarptı. Aryan'ın hareketsiz durduğunu ve ağzı açık bir şekilde bir şeye baktığını gördüm. Gözleri yaşlıydı ve yüzünde hayranlık ve takdir maskesi vardı. Gözlerini takip ettim.

kendi ayakları üzerinde duran ve küçük bebek adımlarıyla yürüyen Jodha'ya baktı.

Dudaklarım aralandı ve sıcaklık tüm bedenimi kapladı. Bebeğimiz yürüyordu.

Aryan'ın bugün olan ilk doğum günü için aldığı beyaz elbisesinin içindeki ilk küçük adımları.

"Pa-pa. Pa-pa." Aryan'a gülümsedi ve bir adım daha ilerledi.

Kızımız benimkinden çok Aryan'ındı.

O sevimli küçük dudaklarından çıkan ilk kelimeler babamdı. Geçen ay kahvaltı ederken oldu ve

Aryan beni Londra'dan aradı.

Jodha onu bütün bir gün boyunca görmemişti ve sürekli ağlıyordu. Onu sakinleştirmesi ve uyutmama yardım etmesi için Aryan'ı çağırmıştım. Ama onun yerine ağlamayı kesti ve sanki en sevdiği çilekli yoğurdu vermişim gibi ıslı ıslı gülümsedi.

Ona ilk kez baba demişti ve bunu doğrudan ondan duymak istediği için geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Ondan sonra da yanından ayrılmamış, ilk yürüdüğünde yanında olmak istediğini söylemişti.

Ve şimdi buradaydı.

Ve bebeğim kıkırdayarak yavaşça babasına doğru yürürken babası diz çöküp ona kollarını açtı.

Ama daha fazla hareket edemedi Laksh onu iterek dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Bir saniye önce kalbimi eriten gülümsemesi gitmiş, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı.

İnleyerek yüksek sesle ağlamaya başladı, yanakları ve burnu kızarmıştı.

Ben kıpırdayamadan Aryan koşarak yanına geldi ve onu kollarının arasına aldı.

"Şşşt, sorun yok prenses. Her şey yolunda." Onu omuzlarına aldı ve sakinleştirmeye çalışarak kucakladı.

"Laksh, onu neden ittin?" Purvi, Jodha yerine canı yanmış gibi surat asan iki yaşındaki yaramaz Laksh'a gözlerini dikerken avuçlarını sıkıca kalçalarına yerleştirdi.

Drama Prensi.

"Ben görmüyorum." O küçük yumuşak sesiyle yalvardı.

"Jodha'dan özür dile." Purvi kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Şimdi!" dedi sertçe.

"Özür dilerim, Jodaaaa." Yüzünde herkesin onu affetmek isteyeceği kadar sevimli bir köpek yavrusu ifadesi vardı.

Jodha'ya Joda diye hitap etmesine biraz kıs kıs güldüm.

"Laksh'ım şimdi ne yaptı?" Ahaan soluk yeşil bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, üst düğmelerini açarak oturma odasına girdi.

Dubai'den yeni dönmüş olmalı.

"Dadaaaa..." Saniyeler önce suratını asan Laksh, yüz wattlık bir gülümsemeyle babasının yanına koştu.

Kısa süre sonra hepimiz seyahati ve Laksh ile Jodha için aldıkları hakkında konuşmaya başladık. Sonunda Laksh'ın hayatında olmasından dolayı mutlu olması beni çok etkilemişti.

Sadece hikayesi bu kadar basit olsaydı.

ACKNOWLEDGEMENTS

Tüm kız kardeşlerime beyin fırtınası seanslarıma katıldıkları ve yolculuğumun eğlenceli ve unutulmaz zamanlarla dolu olmasını sağladıkları için teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz yanımda olduğunuz için çok minnettarım. Sizi seviyorum 3000.

Yeğenlerimden ve yeğenlerimden oluşan küçük askerlerime, bana destek olduğunuz için teşekkür ederim. Kitabımın yayınlanmaya değer olduğunu fark etmemi sağlayan büyük alfa okuma ekibimin yanı sıra benim için alfa okuyucular oldukları için Nithwa ve Minha'ya özel bir söz. Her bölümü okuduktan sonra bana gönderdiğiniz cesaret verici sözler yazmaya devam etmem için beni motive etti. Kitabın tanıtımlarında bana yardımcı oldukları için Maryam & Ithith'e de özel bir teşekkür. Ayham, gayri resmi asistanım olduğun ve benim için ayak işlerini yaptığın için teşekkür ederim. Büyük ailemi seviyorum, onlar olmadan hayallerim bu kitaba dönüşemezdi.

Açıklayıcı düzenleme konusunda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim Ivaana. Arkadaşlığımıza her zaman değer vereceğim ve birlikte yazacağımız günü sabırsızlıkla bekliyorum. Çok eğlenceli olacağına eminim, özellikle de seksi kısımları yazdığımızda.

Anusha, Lakshmi, Sunaina, Sajmi, Athulya, Sahjad, Jamshiya, Farheen, Ajay ve Gowri'ye omurgam oldukları ve hayatımdaki karanlık zamanlara rağmen devam etmem için beni motive ettikleri için teşekkür ederim. Ruh halimi yükseltmek için bana dondurma gönderen Sahjad'a özel bir söz. Bana daha fazlasını göndermeye devam et (göz kırp).

Zainab, çok tatlı olduğun ve dil konusundaki uzman bilginle çalışmamı parlatarak el yazmamda en iyisini ortaya ıkarmamda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Dez, yaptığın işte en iyisinin ve benim için harika bir kapak tasarladın. Kitabımı bu kadar kısa sürede biimlendirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Sıkışık bir programda redaktrm olmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim Vishnu Priya. Harikasın.

Her yeni yazar için kitabını tanıtmak zordur. Affinity Yazar Hizmetleri kitabım için övgüye değer bir PR alışması yaptı.

Kitabımın yayınlanmasıyla ilgili şüphelerim olduğunda bana yardımcı olan bookstagram arkadaşlarıma ve yazarlara teşekkür ederim. Charlene Namdhari, Garry Michael, Lucia Franco, Kat Pagan, Dahlia Reign, Ana Manjic, Bronwyn, Ayala, Jahan, Ranjana ve Lav'a benim için yaptıklarınızdan dolayı özellikle teşekkür ederim.

ARC okuyucularıma ve diğer tüm okuyucularıma. Bana yaptığınız yardımlar için teşekkür ederim. Bu benim ilk kitabım ve aldığım destek miktarı takdire şayan. Kitabım hakkında ne dşndğnzle ilgili sohbetlerimizi dört gözle bekliyorum.

Yazar olma yolculuğumda bana yardımcı olan herhangi birinden bahsetmeyi unuttuysam, hayatımda olduğunuz için minnettar olduğumu bilin.

ABOUT THE AUTHOR

Guzaarish, bir IT firmasında tam zamanlı bilgisayar yazılım danışmanlığı yapan Hintli bir yazar. Kitap okuma tutkusu karantina sırasında alevlendi. Yazma yolculuğuna 2020'nin sonlarında, tek başına kitap okumanın karantinanın olumsuzluklarıyla ve hayatında ortaya çıkan iç karartıcı olaylarla başa çıkmasına yardımcı olmadığı zamanlarda başladı. İlk kitabını yazmaya başladı ve birçok olumlu eleştiri aldığı bir okuma uygulamasında yayınladı. Sonunda iki kitap daha yazdı, ancak diğer tüm yeni yazarlar gibi kendinden şüphe duyuyordu. Arkadaşlarının ve ailesinin sürekli desteğiyle, denemeye karar verdi ve ilk kitabını yayınlama hayali sonunda ışığı gördü.

Onu takip edin

Instagram : @guzaarish_author

Facebook : Yazar Guzaarish.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

